KARIN SLAUGHTER

Lenyűgöző...
vérbeli krimi.
Michael Connelly

SEBEK

ULPIUS-HÁZ

KARIN SLAUGHTER

Sebek

Fordította
Berta Ádám

KARIN SLAUGHTER

Sebek

Ulpius-ház Könyvkiadó
Budapest, 2009

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Karin Slaughter: *Kisscut*

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:
Nadragulya

Előkészületben:
Sikolyok

Copyright © 2002 by Karin Slaughter
All rights reserved
Hungarian translation © Berta Ádám, 2009
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2009

ISBN 978 963 254 242 3

Doris Smartnak,
aki imádta az Auburn fociját és a könyveket
– ebben a sorrendben

SZOMBAT

1

– *Dancing Queen* – dúdolta Sara Linton, miközben a zenével együtt keringett a görkorcsolyapályán. – *Young and sweet, only seventeen.*

Dühödt kerékcsattogást hallott balról, a hang irányába fordult, és épp idejében kapta el a kisgyereket, mielőtt nekirohant volna.

Rögtön megismerte a hétéves kisfiút.

– Justin? – A grabancánál fogva megtartotta, hogy el ne essen, mert a kissrác bokája megbicsaklott, és nem tudott megállni az egysoros görkorcsolyán.

– Hello, dr. Linton – nyögte ki Justin két lihegés között.

Túl nagy volt rá a sisak, többször is hátra kellett löknie, ahogy megpróbált felnézni Sarára.

– Szia, Justin! – mosolygott rá Sara, és igyekezett nem kinevetni a sisakkal folytatott küzdelem miatt.

– Szereti ezt a számot, ugye? Az anyukám is szereti – nézett rá Justin tágra nyílt szemmel. Nem csukta be a száját teljesen. Sara legtöbb pácienséhez hasonlóan ő is kicsit meg volt hökkenve, hogy a klinikán kívül találkozik a doktornővel. Sara néha eltűnődött, vajon mit gondolnak az emberek: talán az épület alagsorában lakik, és napi huszonnégy órában arra vár, hogy ők megfázzanak vagy belázasodjanak?

– Na mindegy – húzta hátra a sisakját újra Justin, csak közben orrba vágta magát a könyökvédőjével. – Csak láttam, hogy énekli.

– Várj csak – hajolt le Sara, és szorosabbra húzta a szíjat a kissrác álla alatt. Olyan hangosan szólt a zene a korcsolyapályán, hogy Sara a műanyag sisakban is érezte a basszus vibrálását.

– Köszi – rikkantotta Justin, és mindkét kezét a sisakra tette, mintha csak pihentetné őket. Ettől újra elvesztette az egyensúlyát, és bukdácsolva kapaszkodott meg Sara lábában.

Sara megint megmarkolta a grabancát, és odakísérte a pályát szegélyező biztonsági korláthoz. Ő is felpróbálta már az egysoros korcsolyát, de aztán inkább maradt a hagyományos kéttengelyes változatnál, mert nem akart fenékre esni a fél város szeme láttára.

– Hű – kuncogott Justin, és megkapaszkodott a korlátban. Lepillantott Sara korcsolyáira. – Milyen óriási a lába!

Sara követte a fiú pillantását, és elpirult. Hétéves kora óta csúfolják azzal, hogy nagy lába van. Lassan már harminc éve hallgatja ezt, de most hirtelen mégis arra vágyott, hogy elbújjon az ágy alatt egy nagy adag csokifagyival.

– Férfikorcsolyában van! – nyihogta Justin, és elengedte a korlátot, hogy Sara fekete görkorijára bökhessen.

Sara elkapta, mielőtt elterült volna a földön.

– Majd gondolj vissza erre, amikor itt lesz az erősítő injekció ideje, édes – súgta a fülébe Sara udvariasan.

Justin kényszeredetten rámosolygott a doktornőre.

– Azt hiszem, az anyukám már vár – mormogta, és megindult a korlát mellett kapaszkodva.

Még hátra is sandított, hogy lássa, Sara nem követi-e.

A doktornő karba tette a kezét, a korlátnak támaszkodott, és nézte a távolodó kisfiút. Ahogy a legtöbb gyermekorvos, ő is imádta a gyerekeket, de azért örült, hogy legalább szombat este nem nyüzsögnek körülötte.

– Vele jöttél ma este? – fékezett le mellette Tessa. Sara mérges pillantást vetett rá.

– Kösz, hogy eszembe juttattad, hogyan kerültem ide.

– Azért vagy itt, mert egyszerűen imádsz, nem? – próbálta felderíteni Tessa.

– Aha – felelte Sara epésen. A pálya túlsó végében megpillantotta Devon Lockwoodot, Tessa legújabb fiúját, aki családi vállalkozásuk, a Linton vízvezeték-szerelő műhely alkalmazásában állt. Devon épp az unokaöccsét tanítgatta korcsolyázni, a fiú öccse pedig a pálya széléről figyelte őket.

– Az anyja ki nem állhat – morogta Tessa. – Folyton vasvillaszemekkel méreget, ha a közelébe megyek.

– Apa Jeffrey-vel van ugyanígy – emlékeztette Tessát Sara.

Devon észrevette, hogy őket nézik, és integetett nekik.

– Ügyesen bánik a gyerekekkel – jegyezte meg Sara, és visszaintegetett.

– És jó a kézügyessége – felelte Tessa halkan, mintha csak magának mondaná. – Jut eszembe, hol van Jeffrey? – fordult vissza Sara felé.

Sara a bejáratra pillantott. Ő is épp ezen gondolkodott. Meg azon, hogy egyáltalán mit érdekli, idejön-e a volt férje vagy sem.

– Nem tudom – felelte. – Mióta jár ide ennyi ember?

– Szombat este van, és még nem kezdődött el a futballidény – válaszolta Tessa, de nem hagyta, hogy Sara ilyen könnyen elterelje a szót. – Szóval, hol van Jeffrey?

– Lehet, hogy nem jön.

Tessa mosolyán látszott, hogy inkább visszatart egy kaján megjegyzést.

– Mondd csak nyugodtan – provokálta Sara.

– Nem akartam mondani semmit – felelte a húga.

Sara nem tudta megállapítani, hogy igazat mond-e vagy sem.

– Csak találkozgatunk – mondta habozva, azon tűnődve, hogy ezzel most Tessát akarja-e meggyőzni vagy önmagát. – Semmi komoly.

– Persze.

– Alig csókolóztunk.

Tessa megadón emelte fel a kezét.

– Persze – mondta újra, gunyoros mosollyal a szája sarkában.

– Csak egy-két randi, semmi több.

– Engem nem kell győzködnöd.

Sara felnyögött, és a korlátnak támaszkodott. Hülyén érezte magát, mintha tinédzser lenne, nem pedig felnőtt nő. Két éve vált el Jeffrey-től, mert rajtakapta a városi gravírozóbolt tulajdonosnőjével. Hogy miért kezdtek újra találkozgatni, az Sarának is éppen akkora rejtély volt, mint a családjának. Most egy lassú szám következett, kicsit tompítottak a világításon. Sara a mennyezetről lecsüngő diszkógömböt nézte, amely az egész pályát beterítette kis, fénylő négyszögekkel.

– Ki kell mennem a mosdóba – mondta Sara a húgának. – Figyeld, hogy látod-e Jeffet megjönni.

– Épp most ment be valaki – pillantott hátra Tessa Sara válla fölött.

– Most már két vécé van – fordult a női mosdó felé Sara is, így láthatta, ahogy bement egy nagydarab tinilány. Sara megismerte: Jenny Weaver volt, az egyik páciense. Odaintett neki, de a lány nem vette észre.

– Remélem, ki tudod várni a sorod – morogta Tessa.

Sara homlokráncolva nézte, ahogy még egy tizenéves lép be a mosdóba Jenny után. Őt nem ismerte. Ha így folytatja, akkor veseelégtelenség végez vele, mielőtt Jeffrey ideér.

– Magas, sötét hajú és jóképű – intett Tessa a bejárat felé a fejével.

Sara érezte, hogy idétlen mosolyra húzódik a szája, ahogy Jeffrey átvág a korcsolyapályán. Az öltözékéből ítélve egyenesen munkából jött: sötétszürke öltöny és bordó nyakkendő volt rajta. Ő volt a Grant megyei rendőrfőnök, úgyhogy a pályán lévők többségét ismerte. Körülnézett Sarát keresve, és útközben meg-megállt, hogy kezet rázzon néhány emberrel. Sara nem akarta felhívni magára a férfi figyelmét. Elégedetten nyugtázta, Jeffrey-nek meg kell dolgoznia azért, hogy rátaláljon.

Először munkaügyben találkoztak, Sara kórboncnoki minőségben volt jelen. Ezzel a másodállással szerzett többletbevételt, hogy kivásárolja nyugdíjba vonuló üzlettársát a heartsdale-i gyermekklinikáról. Sara már évekkel ezelőtt kifizette dr. Barney részét, de utána is megtartotta az állást. Tetszett neki a feladat, amelyet a patológia jelentett. Tizenkét éve Sara az atlantai Grady Kórházban volt gyakornok. Ott villámgyorsan kellett életveszélyes eseteket kezelnie, és ezután átmenet nélkül került a gyermekklinikára, ahol mással sem volt dolga, csak gyomorfájásokkal és légúti fertőzésekkel. A hirtelen váltás megrázkódtatásként érte, de a kórboncnoki állás megakadályozta az eltunyulásban.

Jeffrey végre kiszúrta Sarát a tömegben. Épp Betty Reynoldsszal fogott kezet, megtorpant, mosolyra húzódott a szája, aztán elkomorodott, mert az öt- és tízcentes vegyesbolt tulajdonosa leállította.

Sara kitalálta, mit akarhat Betty. Az elmúlt három hónapban kétszer is betörtek az üzletbe. Betty testtartása ellenséges volt, és bár Jeffrey-nek láthatóan másutt járt az esze, a nő egyre csak mondta a magáét.

Jeffrey végül biccentett, hátba veregette Bettyt, és kezet rázott vele. Biztosan megbeszéltek egy találkozót másnapra. Kimentette magát, aztán hamiskás mosollyal az arcán odasétált Sarához.

– Hello – mondta.

Sara, mire észbe kapott volna, máris ugyanúgy kezet szorított vele, mint a többi ismerős a korcsolyapályán.

– Szia, Jeffrey – kottyantotta közbe Tessa is, szokatlanul éles hangon. Általában az apjuk, Eddie reszortja volt, hogy gorombáskodjon Jeffrey-vel.

– Szevasz, Tessie – pillantott rá Jeffrey meglepetten.

– Hú – lökte el magát a lány a korláttól, és elgördülőben sokatmondó pillantást vetett Sarára.

– Ez meg mi volt? – kérdezte Jeffrey.

Sara már elhúzta volna a kezét, de Jeffrey szorosan fogta az ujjait, jelezve, hogy majd akkor engedi el, ha jónak látja. Olyan fene magabiztos volt. Sarának alapvetően ez imponált benne leginkább.

– Késtél – tette karba a kezét a nő.

– Alig tudtam elszabadulni.

– Elutazott a férje?

Jeffrey ugyanolyan pillantást vetett rá, mint a tanúkra, amikor nem mondanak igazat.

– Frankkel kellett beszélnem – mondta.

Frank volt a Grant megyei osztag rangidős nyomozója.

– Mondtam neki, hogy bármi van ma este, ő a főnök. Nem akarom, hogy megzavarjanak bennünket.

– Ugyan miben?

– Hát, azt hittem, ma végre elcsábítalak – jelent meg az ismerős mosoly a férfi szája szegletében.

Sara felnevetett, és elhajolt Jeffrey csókja elől.

– Jobb úgy csókolózni, ha összeér a résztvevők szája – vetette fel a zsaru.

– De nem az összes betegem szeme láttára – ellenkezett Sara.

– Akkor gyere ide.

Sara akarata ellenére megfogta Jeffrey kezét, és átbújt a korlát alatt. A férfi elhúzta a mosdó melletti folyosóra, és beterelte egy zugba, ahol nem látszottak.

– Itt már jobb? – kérdezte.

– Aha – felelte a nő, és lepillantott Jeffrey-re, korcsolyástul ugyanis jó öt centivel magasabb volt nála. – Sokkal jobb. Úgyis ki kell mennem a mosdóba.

Elindult, de a zsaru visszahúzta, és végigsimított a csípőjén.

– Jeff – szólalt meg Sara, de érezte, hogy korántsem fenyegető a hangja.

– Olyan szép vagy, Sara.

A doktornő csak forgatta a szemét, mint egy tizenéves.

– Tegnap egész éjjel nem tudtam kiverni a fejemből, hogy meg kell csókolnom téged – fűzte Jeffrey nevetve.

– Tényleg?

– Hiányzik az ízed.

– Szokás szerint Colgate – játszotta az unottat Sara.

– Nem erről beszélek.

A nő szája kissé kinyílt a meglepetéstől, Jeffrey pedig láthatóan elégedetten elmosolyodott. Sara érezte, hogy mélyen felkavarja a dolog, és már éppen mondani akart valamit, csak azt nem tudta még, hogy mit, amikor megszólalt Jeffrey csipogója.

A zsaru csak nézte tovább Sarát, mintha nem is hallaná a pityegést.

– Nem kéne megnézned, hogy ki az? – köszörülte meg a torkát a doktornő.

Jeffrey nagy nehezen levette róla a szemét, és az övén fityegő csipogóra pillantott.

– A francba – mondta.

– Mi az?

– Betörés – felelte kurtán.

– Azt hittem, Frank az ügyeletes.

– Csak apró-cseprő ügyekben. Keresek egy telefonfülkét.

– Mi van a mobiloddal?

– Lemerült – mondta Jeffrey ingerülten, de azonnal összeszedte magát, és bátorító mosolyt villantott Sarára. – Ettől függetlenül együtt töltjük az estét – simogatta meg az arcát. – Ez mindennél fontosabb nekem.

– Dögös csajt szerveztél be vacsora utánra? Menj csak, én nem marasztallak – cukkolta Sara.

A zsaru összehúzott szemmel nézett rá, aztán elindult.

Sara csak nézett utána.

– Jesszusom – szakadt ki belőle végül hitetlenkedve, és a falnak támaszkodott. Nem értette, hogy sikerült a férfinak alig három perc alatt újra bambán vigyorgó idiótává változtatnia.

Összerezzent, amikor becsapódott a mosdóajtó. Jenny Weaver jött ki rajta, és tanácstalanul megállt. A korcsolyapálya felé bámult, mintha tanakodna valamin. Fekete hosszú ujjú volt rajta, tésztaszínű bőre világított. Meggypiros hátizsákot fogott a kezében, épp akkor lendítette a hátára, amikor Sara odagördült mellé.

– Hú – hajolt el a doktornő, de a táska így is súrolta.

Jenny hátrapislantott, és megismerte a gyermekorvost.

– Jaj, bocs – morogta, aztán gyorsan elkapta a tekintetét.

– Semmi gond – felelte Sara, és megszólította a lányt, mert annyira zavartnak tűnt. – Mi van veled? Nálad is minden oké?

– Igen, asszonyom – Jenny a hátizsák pántjába akasztotta az ujját, és már ment is, mielőtt Sara bármi egyebet mondhatott volna.

Sara látta, hogy odaér a játékterem környékén ácsorgó srácokhoz. Rávetült az egyik videojáték képernyőjének zöldes fénye, aztán a lány befordult egy sarokba, és eltűnt Sara tekintete elől. A nő érezte, hogy valami nincs rendben, de mégsem rohanhatott utána, hogy kifaggassa. Az ő korában a lányok bármiből óriási drámát csinálnak. Biztos valami fiúdolog, gondolta Sara.

A lassú szám véget ért, és újra erősebbre állították a fényeket. Megint egy régi zeneszám kezdett bömbölni a hangfalakból, Sara a gyomrában érezte a basszus lüktetését. Figyelte a korcsolyázókat, akik megint gyorsabban köröztek tovább, és eltöprengett, vajon ő ment-e már valaha ilyen gyorsan. Sara kamaszkora óta a pálya többször is gazdát cserélt, de ettől függetlenül a legnépszerűbb találkozóhely maradt a tizenévesek számára a megyében. Annak idején Sara is sok estét töltött itt az épület mögött, Steve Mann-nel, az első komoly fiújával csókolózva. Nem volt túl szenvedélyes kapcsolat, inkább afféle szövetségre hasonlított, amelyet közös cél érdekében kötöttek: elhúzni Grant megyéből. Steve apja szívrohamot kapott, amikor negyedévesek voltak a főiskolán, és Steve azóta is a családi vasboltot vezette. Mostanra megnősült, és többgyermekes családapa lett belőle. Sara Atlantába ment, de néhány év múlva ő is visszatért a szülővárosába.

Ma este pedig újra itt volt a koripályán, és Jeffrey Tolliverrel fog csókolózni. Vagy legalábbis ezt tervezte.

Vállat vont, és a mosdó felé fordult. Megfogta a kilincset, aztán elkapta a kezét, mert valami ragacsosat érzett rajta. A félhomályos folyosón Sara nem látta jól, mi van a kezén, ezért egészen közelről kellett szemügyre vennie. Előbb érezte meg a szagát, mint hogy a látvány alapján tudott volna ítélni. Megnézte a blúzát, ahol Jenny Weaver hátizsákja hozzáért.

Véres volt.

2

Jeffrey-nek erőt kellett vennie magán, hogy ki ne tépje a nyilvános telefon kagylóját a készülékből, pedig legszívesebben ezt tette volna. Mély lélegzetet vett, hogy kissé lenyugodjon, aztán tárcsázta a rendőrőrs számát, és türelmesen várt, amíg a hívás kicsöng.

Maria Simms, Jeffrey titkárnője, egyben részmunkaidős diszpécser vette fel.

– Jó estét, ez itt a Grant megyei rendőrség, kérem, tartsa a vonalat! – szólt bele a nő, és válaszra sem várva hívásvárakoztatásra állította a készüléket.

A zsaru újra nagy levegőt vett, és igyekezett úrrá lenni az ingerültségén. Sarára gondolt, aki talán épp most beszéli le magát arról, hogy vele töltse az estét. Ha lépett egyet felé, Sara mindig két lépést hátrált. A zsaru értette ugyan, hogy miért csinálja ezt a volt felesége, de ettől még nem volt kevésbé kellemetlen átélni a dolgot.

Jeffrey a falnak dőlt, és érezte, hogy az izzadság csurog lefelé a hátán. Beköszöntött az augusztus, és a legújabb hőmérsékleti csúcsokhoz képest a június-júliusi hőség szinte téli időjárásnak tűnt. Voltak napok, amikor, ha kilépett a szabadba, úgy érezte, mintha nedves mosdókesztyűn keresztül venne levegőt. Meglazította a nyakkendőjét, és kigombolta a legfelső inggombját, hogy kissé fellélegezzen. Harsány röhögés ütötte meg a fülét az épület homlokzata felől. A hang irányába fordult, és a sarok mögül kikémlelve végigpásztázta a parkolót. Néhány fiú ácsorgott egy vén, lestrapált Chevrolet Camaro mellett, és egy cigit adogattak egymás közt. A nyilvános telefon az épület oldalára volt felszerelve, úgyhogy a rikító zöld-sárga fülkétől a srácok nem láthatták Jeffrey-t. A zsaru orrát egy pillanatra talán marihuánaszag csapta meg, de nem volt benne biztos. A fiúk gazfickók benyomását keltették. Jeffrey nemcsak azért szúrta ki őket, mert zsaru volt, hanem mert ennyi idősen ő is ugyanilyen társasággal csavargott.

Tűnődni kezdett, hogy odamenjen-e hozzájuk, de Maria végre fogadta a hívást.

– Grant megyei rendőrség, jó estét, köszönöm, hogy tartotta a vonalat – szólt bele. – Miben segíthetek?

– Jeffrey vagyok, Maria.

– Jaj, főnök, elnézést a zavarásért – közölte. – Téves riasztás jött az egyik boltból.

– Honnan? – kérdezte a zsaru, mert beugrott neki az öt- és tízcentes áruk boltját vezető Betty Reynolds litániája.

– A tisztítóból – felelte Maria. – Az öreg Burgess véletlenül nyomta be a gombot.

Jeffrey elképedten hallgatta, hogy Maria, aki maga is jócskán túljárt már a hetvenen, öregnek titulálja Burgesst, de nem tette szóvá a dolgot.

– Volt még valami?

– Brad azt hitte, hogy történt valami az étkezdében, de végül nem találtak semmit.

– Mit gondolt, mi történt?

– Azt hitte, látott valamit, semmi több. Tudja, milyen Brad, még a saját árnyékától is megijed – kacarászott Maria. Brad afféle házi kedvenc volt a rendőrőrsön, huszonegy éves fiatalember, akit kerek arca és bolyhos, szőke haja miatt még mindig gyerekszámba vettek a kollégái. A többi nyomozó folyton azzal heccelte, hogy elcsenték a sapkáját,

és kiaggatták valami feltűnő helyre a városban. Jeffrey épp a múlt héten látta a sapkát Lee tábornok szobrán, a főiskola előtt.

Újra Sarára terelődtek a gondolatai.

– Ma este Frank az ügyeletes. Ne hívják a csipogómat, csak ha hullát találnak.

– Két legyet ütnénk egy csapásra – vihogott Maria. – Rögtön riaszthatnánk a rendőrfőnököt meg a halottkémet is.

Jeffrey felidézte, hogy azért költözött Birminghamből Grant megyébe, mert kisvárosban akart lakni, ahol mindenki ismer mindenkit. A kisvárosi életnek persze megvolt az a hátránya, hogy mindenki tisztában volt a magánügyeivel is. Jeffrey már majdnem mondott valamit Mariának, hogy elüsse a dolgot, amikor velőtrázó kiáltást hallott a parkoló felől.

– Rohadj meg, te szemét állat!

– Főnök! – mondta Maria.

– Várjon – suttogta Jeffrey a telefonba, és érezte, hogy a lány hangja hallatán az egész bensője remegni kezd a dühtől. Tapasztalatból tudta, hogy nincs hálátlanabb feladat, mint egy bekattant fiatal lányt lecsillapítani szombat este egy parkolóban. A fiúkkal sokkal simábban lehet bánni, mert legtöbbször csak kakaskodtak, és Jeffrey tudta, csak arra várnak, hogy jöjjön valaki, és megakadályozza az igazi verekedést. A lányokban viszont nehezebben megy fel a pumpa, de sokkal nehezebb lenyugtatni őket. Egy felmérgelt tizenéves lány tényleg félelmetes lehet, főként ha fegyver van nála.

– Megöllek, te rohadék! – üvöltött rá az egyik fiúra. A srác barátai egy szempillantás alatt eltávolodtak a célponttól, és félkörbe álltak körülötte. A fiú magára maradt, a revolver a mellének szegezve. A lány legfeljebb egy méter húsz centire lehetett tőle, sőt egyre közelebb lépett hozzá.

– A francba – sziszegte a zsaru, és ráeszmélt, hogy a telefonkagylót szorongatja. – Azonnal küldje Franket és Mattet a koripályához – adta ki az utasítást.

– Madisonben vannak.

– Akkor Lenát és Bradet – felelte. – Csendben jöjjenek. Egy lány fegyverrel fenyegetőzik a pálya előtti parkolóban.

Jeffrey a helyére tette a kagylót, és érezte, hogy minden izma megfeszül. Elszorult a torka, nyaki ütőere mintha lüktető kígyóvá változott volna. Néhány másodperc leforgása alatt ezer dolog száguldott keresztül az agyán, de elhessegette a gondolatokat, levette a zakóját, és a háta mögé csúsztatta a hóna alatti pisztolytáskát. Oldalra eltartott kézzel ment a parkolóba. Amikor Jeffrey a látómezejébe ért, a tizenéves lány felé pillantott, de továbbra is a fiúra fogta a pisztolyt. A fegyver csöve a fiú gyomrára mutatott, és közelebb érve Jeffrey azt is észrevette, hogy a lány keze remeg. Szerencsére még nem tette az ujját a ravaszra.

A zsaru úgy helyezkedett, hogy az épület vonalában álljon. A lány a korcsolyapályának háttal volt, a parkoló és az autópálya felé nézett. Jeffrey remélte, hogy Lenának lesz annyi esze, hogy szóljon Bradnek: az épület felől kanyarodjanak ide a kocsival. Nem lehet megjósolni, mit tenne a lány, ha úgy érezné, hogy beszorították. Egyetlen apró, ostoba hiba is jó néhány ember életébe kerülhet.

Jeffrey akkor szólalt meg, amikor nagyjából hét méterre állt tőlük.

– Hé! – kiáltotta, elég hangosan ahhoz, hogy mindenki odafigyeljen.

Bár a lány korábban már észrevette, hogy Jeffrey közeledik, mégis összerezzent. A ravaszra tette az ujját. .32-es Beretta volt nála, apró, kecses pisztoly, kicsit sem félelmetes, de közelről ezzel is súlyos kárt lehet tenni a célpontban. A revolver nyolc esélyt adott neki arra, hogy megöljön valakit. Ha jól céloz, márpedig ilyen közelről még egy majom is képes lenne rá, akkor nyolc ember élete van a kezében.

– Mindenki hátra! – utasította a zsaru a körülöttük álló fiatalokat. Nem engedelmeskedtek egyből, de végül félrehúzódott a társaság a parkoló elejéhez. Innen közelebbről még erősebb marihuánaszag érződött, az enyhén támolygó célponton látszott is, hogy rengeteget szívhatott, mielőtt a lány meglepte.

– Menjen innen! – utasította a lány Jeffrey-t. Fekete ruhában volt, a pólója ujja könyöke fölé volt feltűrve, talán a hőség miatt. Még alig kezdett kamaszodni, lágy hangja volt, de határozottan beszélt.

– Menjen innen! – ismételte a parancsot.

Jeffrey egy tapodtat sem mozdult, a lány pedig újra a fiú felé fordult.

– Meg fogom ölni – közölte.

– Miért? – kérdezte Jeffrey előrenyújtott kézzel.

A lányt meglepte a kérdés, a zsaru éppen ezért tette fel neki. Akinek fegyver van a kezében, az rendszerint nem gondolkodik túl sokat. A pisztoly irányzéka enyhén megremegett, miközben a lány válaszolt Jeffrey-nek.

– Hogy megakadályozzam.

– Mit akadályozol meg?

– Ahhoz senkinek semmi köze – mondta végül a lány, miután meghányta-vetette a dolgot magában.

– Senkinek? – kérdezett vissza Jeffrey, és lépett egyet a lány felé, aztán még egyet. Most körülbelül öt méterre állt tőle, úgyhogy jól láthatta, mi történik, de nem volt olyan közel, hogy megijessze a lányt.

– Senkinek, uram – válaszolta a lány, és Jeffrey az udvarias válasz hallatán kicsit megnyugodott.

Aki „uram”-ozik, az nem fog ölni.

– Figyelj ide – kutatott az agyában Jeffrey valami mondanivaló után. – Tudod, ki vagyok?

– Igen, uram – felelte a lány. – Tolliver rendőrfőnök.

– Pontosan – válaszolta a zsaru. – Hogyan szólíthatlak? Mi a neved?

A lány nem felelt, de a fiú, akit célba vett, mocorogni kezdett, láthatóan kigyulladt egy villanykörte marihuána fűtötte agyában.

– Jenny. A neve Jenny.

– Jenny? – szólította meg a rendőrfőnök a lányt újra. – Szép neved van.

– Hát, j-j-ja – dadogta Jenny nyilvánvalóan elbizonytalanodva.

De gyorsan összeszedte magát.

– Kérem, hallgasson el. Nem akarok beszélgetni magával – tette hozzá.

– Talán mégis – felelte Jeffrey. – Úgy látom, sok mindent végig kellene gondolnod.

A lány ezen eltöprengett, aztán újra a srác mellére emelte a pisztolyt.

– Ha nem megy el innen, megölöm – közölte remegő kézzel.

– Azzal a pisztollyal? – kérdezte Jeffrey. – Tudod, milyen érzés fegyverrel megölni valakit? Tudod, milyen? –kérdezte a lányt, és figyelte, hogy milyen hatást váltanak ki belőle a szavai. Rögtön látta, hogy nem képes megtenni.

Nagydarab lány volt, huszonöt kiló túlsúly is lehetett rajta. Tetőtől talpig feketébe öltözött, és olyasvalakinek tűnt, aki már megszokta, hogy beleolvad a környezetbe, mert senki nem figyel fel rá. A srác, akire fegyvert fogott, jóképű volt. A lány talán beleesett, de a fiú nem viszonozta az érzelmeit. Jeffrey idejében a lány undok levelet hagyott volna a fiú öltözőszekrényében, ehelyett most pisztolyt fogott rá.

– Jenny! – szólalt meg Jeffrey újra, miközben azon tűnődött, egyáltalán töltve van-e a fegyver. – Oldjuk meg a dolgot másképp. Ez a srác nem ér annyit, hogy bajba kerülj miatta.

– Menjen innen – ismételte Jenny, de már nem volt olyan határozott a hangja. Szabad kezével megtörölte az arcát. A zsaru rájött, hogy a lány sír.

– Jenny! Nem hiszem, hogy… – Jeffrey elhallgatott, mert a lány kibiztosította a fegyvert. A fémes kattanás tűrdöfésként hasított a dobhártyájába. Hátranyúlt, és a revolverére tette a kezét, de még nem rántotta elő.

– Mit csinálsz, Jenny? Miért nem beszéljük meg a dolgot? Biztosan nincs rá olyan nyomós okod.

– De igen, uram – a lány újra megtörölte az arcát. –Van.

Olyan hűvös volt a hangja, hogy Jeffrey-t kirázta a hideg. Kihúzta magát, és elővette a fegyverét. Jeffrey ki nem állhatta a lőfegyvereket, mert rendőrként pontosan tudta, mekkora kárt tehetnek az emberben. Muszájból hordott magával fegyvert, nem szívesen tette. Húsz éve szolgált a rendőrségnél, de két kezén meg tudta számolni, hányszor fogta rá gyanúsítottra. Tüzelnie pedig mindössze kétszer kellett, de egyszer sem célzott közvetlenül emberre.

– Jenny – próbálkozott tovább, immár erélyesebben. – Nézz rám!

A lány egy örökkévalóságig nem fordította el a tekintetét a fiúról. Jeffrey hallgatott, hagyta, hogy Jennyben felülkerekedjen a józan ész. A lány végül lassan Jeffrey felé fordult. A zsaru kezére pillantott, és meglátta benne a kilenc milliméteres revolvert.

Idegesen megnyalta a száját, próbálta felmérni a fenyegetést.

– Lőjön le – szólalt meg végül üresen kongó hangon.

Jeffrey először azt hitte, rosszul hall. Mindenre számított, csak erre nem.

– Ha nem lő le, megölöm – emelte fel újra a Berettát, és a fiú fejére célzott. Vállszéles terpeszbe állt, és a másik kezével megtámasztotta a pisztoly agyát. Látszott a tartásán, hogy tud bánni a fegyverrel. Biztos kézzel fogta, és célzott, egyenesen a fiúra meredt.

– A francba – nyávogta a fiú, az aszfalton pergő hang jelezte, hogy bevizelt.

Jeffrey felemelte a pisztolyát, amikor a lány lövése eldördült, de Jenny golyója messze a fiú feje fölött süvített el, és letépett egy darabot az épület műanyag emblémájából és a telefonfülke bakelitjéből.

– Mi volt ez? – sziszegte Jeffrey. Tudta, hogy Jenny csak azért áll még sértetlenül, mert az utolsó pillanatban ő nem húzta meg a ravaszt. A lány egyenesen eltalálta a Koripálya felirat „i”-jén a pontot. Jeffrey úgy vélte, ha a kollégáival direkt oda lövetne, ilyen nyomás alatt egyikük sem találna célba.

– Figyelmeztetés – felelte Jenny, noha a zsaru nem várt választ. – Lőjön le – szajkózta a lány. – Lőjön le, különben az istenre esküszöm, hogy itt helyben kiloccsantom az agyát – nyalta meg a száját Jenny újra. – Képes vagyok rá. Tudok bánni a fegyverrel – lóbálta meg a pisztolyt, hogy nyomatékosítsa szavai. – Tudja, hogy képes vagyok rá – és megint szilárdan megvetette a lábát, hogy ellentarthasson, ha visszarúg a Beretta. Célzott, és ellőtte az „y” szárát. Talán szétrebbentek a parkolóban állók, vagy az is lehet, hogy kiáltoztak, Jeffrey nem tudta volna megmondani. Csak a fegyver füstölgő csövét látta maga előtt.

– Nagy különbség van egy felirat és egy ember között – mondta Jeffrey, mikor újra lélegzethez jutott.

– De ez nem ember – motyogta a lány alig hallhatóan.

Jeffrey a szeme sarkából mozgásra lett figyelmes. Rögtön látta, hogy Sara az. A doktornőn már nem volt korcsolya, fehér zoknija világított a sötét aszfalton.

– Drágám! – szólalt meg, hangja egészen elvékonyodott az ijedtségtől. – Jenny!

– Menjen innen! – csattant fel a lány, és a hangja gyerekesen ingerült volt. A szörnyeteg, aki pár másodperccel ezelőtt bújt ki belőle, mostanra szertefoszlott. – Legyen szíves! – tette hozzá.

– Jól van – közölte Sara. – Megtaláltam odabent. Semmi baja.

A fegyver megremegett a kezében, aztán, ahogy Jenny összeszedte magát, újra pontosan a célra irányult. Egyenesen a fiú szeme közé mutatott.

– Hazudik – felelte, és újra üresen kongott a hangja, bár eltökéltnek tűnt.

Jeffrey-nek csak egyetlen pillantást kellett vetnie Sarára, és rögtön tudta, hogy a lány nem téved. Sara nem volt rutinos hazudozó, könnyű volt átlátni rajta. Ráadásul Jeffrey már messziről látta, hogy Sara blúza és farmerja véres. Valaki biztosan megsérült a korcsolyapályán, sőt az is lehet, hogy meghalt. Újra Jennyre nézett, a kislány határozatlan arckifejezése mostanra összhangba került a fenyegetéssel, amelyet képviselt.

Ijedten vette észre, hogy még ki sem biztosította a fegyverét. Egyből megtette, és figyelmeztető pillantást küldött Sarának, hogy ne jöjjön közelebb.

– Jenny! – mondta a doktornő, és látszott, hogy nagyot nyel. Jeffrey még sosem hallotta ilyen mézesmázosan beszélni, mindig ugyanúgy szólt a gyerekekhez, mint bárki máshoz. Most viszont nyilvánvalóan teljesen kikelt magából attól a galádságtól, amelyet Jenny követett el bent a pályán, mielőtt kijött. Odabent nem dördült el lövés, és amikor Jeffrey beszélt Buell Parkerrel, a pálya szerződéses biztonsági őrével, ő azt mondta, hogy minden rendben van. Hol lehet Buell, tűnődött a zsaru. Talán bent biztosítja a helyszínt, és senkit nem enged ki az épületből? Ebben a pillanatban Jeffrey mindent megadott volna azért, hogy kimerevíthesse a szeme előtt zajló jelenetet, és kiderítse, pontosan mi is történt.

A rendőrfőnök csőre töltötte a kilenc milliméterest. Sara felkapta a fejét, és csitító mozdulatot tett, mintha azt akarná mondani: „Ne! Nyugodj meg. Ne tedd!” Jeffrey a bejárat felé pillantott a nő mögött. Arra számított, hogy bentről már jó néhányan figyelik az eseményeket, orrukat az üveghez tapasztva, de nem volt ott senki. Mi történhetett odabent, ami még ennél is érdekesebb?

– Tényleg jól van, Jenny. Gyere, nézd meg – próbálkozott Sara megint.

– Dr. Linton – mondta Jenny remegő hangon –, kérem, ne beszéljen hozzám.

– Nézz rám, kedvesem! – felelte Sara, az ő hangja is ugyanúgy remegett. – Kérlek, nézz ide! – A lány nem válaszolt, ő pedig folytatta. – Ő jól van, hidd el! Garantálom.

– Hazudik – válaszolt Jenny. – Mindannyian hazudnak! De mindannyiuk közül ő a legrosszabb – fordult újra a fiú felé. – A poklok tüzén fogsz égni a bűneidért, te szemét!

– De te is ott leszel, hülye kurva! – futotta el a méreg a fiút, és a fogai között szűrte a szavakat.

Ebben a pillanatban történt valami a két kamasz közt. A lánynak egészen gyermeki lett a hangja.

– Tudom – mondta Jenny majdhogynem nyugodtan.

Jeffrey a szeme sarkából látta, hogy Sara közelebb araszol. Jenny a rövid csövű pisztolyra összpontosított, a fiú fejét vette célba. Meg sem moccant, mereven állt, és várt. Most nem remegett a keze, az ajka sem, látszott, hogy rendíthetetlen. Úgy tűnt, határozottabban összpontosít az előtte álló feladatra, mint Jeffrey az övére.

– Jenny… – szólalt meg Jeffrey, és próbált valami kibúvót találni. Nem fogja lelőni ezt a kislányt. Nem létezik, hogy megtegye.

Jenny hátrapillantott, a zsaru követte a tekintetét. Végre ideért a rendőrkocsi. Lena Adams és Brad szállt ki belőle, mindketten fegyverrel a kézben. A rendőri kézikönyvben előírt háromszög alakban álltak fel, Jeffrey két oldalán, kicsit távolabb a lánytól.

– Lőjön le – mondta Jenny megint, és szilárdan a fiúra szegezte a pisztolyát.

– Eresszétek le a fegyvereteket – mondta Jeffrey a két zsarunak. Brad egyből követte a parancsot, Lena kissé tétovázott. Jeffrey metsző pillantást vetett rá, és már-már megismételte az utasítást, de ekkor ő is engedelmeskedett.

– Tényleg megteszem – morogta Jenny. Rezzenéstelenül állt, Jeffrey nem is értette, hogyan viselkedhet ennyire lemondóan ebben a helyzetben.

– Megteszem. Nem először csinálom – köszörülte meg a torkát Jenny.

Jeffrey Sarára nézett, hátha megerősítést kap, de a doktornő figyelmét a pisztolyt szorongató kislány kötötte le.

– Nem először teszek ilyet – ismételte Jenny. – Lőjön le, különben lelövöm a fiút, és aztán magammal is végzek.

Jeffrey most először vette komolyan fontolóra, hogy tüzelni fog. Próbálta elfogadni magában, hogy a lány életkorától függetlenül egyértelmű veszélyt jelent a kamasz fiúra. Ha Jeffrey lábon vagy vállon lövi a lányt, akkor még mindig meghúzhatja a ravaszt. Még ha testre céloz, a lánynak akkor is jó esélye van rá, hogy tüzeljen, mielőtt összeesik. Ha Jenny megtartja az irányzékot, a fiú rég halott lesz, mire ő a földre rogy.

– Minden férfi gyáva – sziszegte Jenny, le sem véve a szemét a pisztolyról. – Sosem teszik meg, amit kellene. Mindig csak a szájuk jár, de végül sosem cselekszenek.

– Jenny… – kérlelte Sara.

– Ötig számolok – mondta a lány Jeffrey-nek. – Egy.

A zsaru nagyot nyelt. A dobhártyáján dörömbölt a szíve. Alig hallotta, inkább csak látta, hogy a lány számol.

– Kettő.

– Jenny, kérlek – Sara összekulcsolta a kezét, mintha imádkozna. Ujjain vér feketéllett.

– Három.

Jeffrey célba vette a lányt. Nem fogja megtenni. Úgysem képes rá. Hiszen még tizenhárom éves sincs. A tizenhárom éves lányok nem gyilkolnak. Ez öngyilkosság.

– Négy.

Jeffrey látta, hogy a kislány ujja a ravasznak feszül, az alkarján kidomborodnak az izmok, ahogy rákészült a lövésre.

– Öt! – kiáltotta el magát, és kidagadtak az erek a nyakán. – A francba, lőjön már le! – Ellentartott a Beretta visszarúgásának. A rendőrfőnök látta, hogy megfeszíti a karját, kitámasztja a csuklóját. Szinte lassításban telt az idő, jól megfigyelhette, hogy Jenny alkarján megfeszülnek az izmok, ujja a ravaszra szorul.

A lány adott a zsarunak egy utolsó esélyt.

– Lőjön már le! – üvöltötte.

És Jeffrey megtette.

3

Jenny Weaver huszonnyolc hetes gyermeke talán életképes lett volna, ha nem próbálták volna meg lehúzni a vécén. Fejlett magzat volt. Az agytörzs sértetlen, és a kórházi ellátás idején a tüdő is kifejlődhetett volna. A kéz elsajátítja a fogóreflexet, a láb megnyúlik, a szem pislogva kinyílik. Aztán később a száj is elmond ezt-azt, nem csak azokat a szörnyűségeket sorolja, amelyeket most Sarának. Lélegzett volna a tüdeje, életre nyílt volna a szája. De nem fog, mert meggyilkolták.

Sara már három és fél órája birkózott a feladattal: próbálta összerakni a csecsemőt a darabokból, amelyeket Jenny szobájában és a játékterem melletti szemetesből kivett meggypiros iskolatáskában találtak. A szokványos baseballöltések helyett apró, finom varratokkal illesztette össze a papírvékony testet kisgyermekre emlékeztető alakká. Remegő kézzel dolgozott, néhány csomót újra meg kellett erősítenie, mert elsőre nem engedelmeskedtek az ujjai.

És még mindig nem volt készen. Az apró varratokkal úgy járt, mint egy foszladozó pulóverrel. Ha egy helyütt megvarrta, szétbomlott valahol másutt. Képtelenség volt leplezni a szörnyűségeket, amelyen a koraszülött magzat keresztülment. Sarának végül be kellett látnia, hogy a maga elé kitűzött feladat valójában a mulandóság ellen folytatott küzdelem. A csecsemőt végül lényegében úgy fogják eltemetni, ahogy az anyja utoljára látta.

A doktornő mély lélegzetet vett, majd újra átfutotta a boncolási jegyzőkönyvet, és aláírta. Se Jeffrey-t, se Franket nem várta meg a boncolással. Nem volt jelen tanú, amikor felnyitotta, majd újra összerakta a parányi testet. Direkt intézte így: biztos volt benne, hogy képtelen lenne megtenni mindezt, ha közben figyelik.

Sara irodáját óriási ablak választotta el a kórbonctan többi részétől. Hátradőlt az íróasztal mögött ülve, és a boncasztalon heverő fekete hullazsákra meredt. Eltöprengett, és felvetődött benne, hogy nem kellett volna meghalnia a kicsinek, hogy az egész másképp is történhetett volna. Tudott volna sírni és nevetni, szerették volna, és ő is szeretett volna másokat. Mégsem így lett: Jenny gyermeke már sosem részesül mindebből. Magának Jennynek se sok minden jutott ezen a világon.

Sarának sok évvel ezelőtt méhen kívüli terhessége volt, neki már sosem lehet gyermeke. Annak idején nehezen tette túl magát a dolgon, de az évek alatt a veszteség egyre tompult, és más dolgokkal keveredett a szívében. Sara megtanult nem vágyni arra, amiben már soha nem lehet része. Most, hogy itt hevert előtte az asztalon az anyja által eltaszított gyermek, újra felkavarodott benne a régi fájdalom.

Sarának az volt a hivatása, hogy gyerekekről gondoskodjon. Ölelgette, becézgette őket, úgy gügyögött nekik, ahogy a sajátjával soha nem teheti meg. Most, ahogy itt ült a hullaházban, és a zsákot bámulta, újra feltámadt benne a vágy, hogy gyermeket vállaljon, és totális üresség töltötte be a szívét.

Lépteket hallott, úgyhogy összekapta magát, és megtörölte a szemét. Az íróasztalra támaszkodva felállt, a szemüvegét kereste. Jeffrey sétált be a kórbonctanra, és Sara meglepetten látta, hogy nem egyenesen hozzá jön, az irodába, ahogy szokott. Az üvegen át látta, hogy a zsaru megáll a hullazsáknál. Ha észrevette is Sarát, nem adta jelét. Hát-

ratett kézzel az asztal fölé hajolt. Sara nem tudta, vajon a férfi is azon töpreng-e, milyen élete lehetett volna a kisbabának. Eszébe jutott-e, hogy Sara nem szülhet neki gyermeket.

A doktornő megköszörülte a torkát, és besétált a terembe. A melléhez szorította a boncolási jegyzőkönyvet, és megállt Jeffrey-vel szemben, az asztal túloldalán. Közöttük ott feküdt a csecsemő holtteste. A hullazsák túl nagy volt a babának, óriási takaróként ölelte körül a tetemet. Sarának nem volt lelkiereje, hogy behúzza a cipzárt, és ott hagyja a csecsemőt a belsejében, a sötétben, aztán pedig betegye a hűtőbe.

Nem tudta, mit mondhatna, úgyhogy nem szólt semmit. Fehér köpenye zsebébe dugta a kezét, és meglepetten bukkant rá a szemüvegére. Feltette, Jeffrey ekkor törte meg a csöndet.

– Szóval ez történik, ha az ember megpróbál lehúzni a vécén egy kisbabát – mondta halk, rekedtes hangon, mintha már jó ideje nem szólalt volna meg.

Sarának elnehezült a szíve a férfi érzéketlen megjegyzése hallatán, nem is tudta, mit feleljen. Levette a szemüvegét, hogy kezdjen magával valamit, és a köpeny sarkával tisztogatni kezdte.

Jeffrey mély lélegzetet vett, aztán lassan kifújta. A doktornő közelebb hajolt. Mintha alkoholszagot érzett volna a férfi leheletén, bár tudta, hogy az nem lehet, mert Jeffrey szinte egyáltalán nem ivott, esetleg egy sört szombaton meccsnézés közben.

– Milyen pici lába van – motyogta, még mindig nem véve le a szemét a holttestről. – Mindig ilyen pici a lábuk?

Sara erre se mondott semmit. A csecsemő apró lábára nézett, a tíz lábujjra, a ráncos bőrre a talpon. Pont olyan, amelyet az anyák megpuszilnak. A lábujjai pedig épp olyanok, amilyeneket az anyák mindennap megszámolnak, miként a kertészek számolják a bimbókat a rózsabokron.

Sara az ajkába harapott, és igyekezett tartani magát, nehogy megint úrrá legyen rajta a szomorúság. Üresség nehezedett a mellére. Önkéntelenül a szívére tette a kezét.

Mire újra fel tudott nézni, már Jeffrey is őt figyelte. A férfi szeme vörös volt, vérerek hálózták be a szeme fehérjét. Alig állt a lábán. Sara nem tudta eldönteni, hogy a pia vagy a bánat miatt.

– Azt hittem, nem iszol – mondta Sara vádló hangon.

– Én is. Meg azt is, hogy nem gyilkolok gyerekeket – válaszolta, kerülve a nő tekintetét.

Sara segíteni akart rajta, de őt is megbénította a tragédia.

– Frank megkínált egy kupica whiskyvel – mondta Jeffrey.

– És jobb így?

A zsaru szeme könnybe lábadt, erőt kellett vennie magán, nehogy sírva fakadjon. Elfintorodott, aztán keserű mosolyra húzódott a szája.

– Jeffrey…

– Találtál valamit? – kérdezte a zsaru, hogy elüsse Sara aggodalmát.

– Nem.

– Nem tudom… – Jeffrey elhallgatott, és leszegte a fejét. Nem a babát nézte, hanem a padlót. – Nem tudom, hogyan tovább – mondta végül. – Fogalmam sincs, mit kellene tennem.

Volt valami a hangjában, ami mélyen megrendítette Sarát. Jobban megviselte, hogy Jeffrey-t ennyire megtörtnek látja, mint a saját fájdalma. Átment az asztal túloldalára, és a vállára tette a kezét, de a férfi nem fordult felé.

– Te is úgy láttad, hogy le fogja lőni? – kérdezte a férfi.

Sarának hirtelen gombóc nőtt a torkában, mert egészen eddig fel sem tette magának ezt a kérdést. A parkolóban Jenny háta mögött állt. Csak Jeffrey, Lena és Brad látta pontosan, hogy mi történt.

– Sara…

A férfi úgy nézett rá, hogy a doktornő tudta, most nem tévedhet.

– Igen – mondta, ügyelve rá, hogy határozottan csengjen a hangja. – Egyértelmű helyzet volt, Jeffrey. Lőnöd kellett.

A zsaru odább sétált. A falnak támaszkodott, és Sarára nézett.

– Biztos Mark a gyerek apja, ugye? – A falnak döntötte a fejét. – A srác, akit le akart lőni…

Sara zsebre dugta a kezét. Erőt kellett vennie magán, hogy ne bújjon Jeffrey-hez.

– Logikus.

– Képzeld, a szülei leghamarabb holnap engedik majd, hogy kihallgassuk.

Sara a fejét ingatta. Mark nem gyanúsított. Jeffrey nem veheti őrizetbe, csak mert fegyvert fogtak rá.

– Azt mondják, mára így is alaposan kijutott neki – lógatta a fejét Jeffrey. – Hogy tehetett ilyet Jenny? Miért vetemedett ilyesmire…? – csuklott el a hangja, és Sarára nézett. – Hozzád járt, ugye?

– Három éve költöztek ide – Sara elhallgatott, és megpróbált hangnemet váltani. Tudta, most azzal segíthet Jeffrey-n, ha együtt kivesézik a dolgot, mint az összes többi esetet, és nem azon rágódnak, hogy milyen szörnyűségre kényszerült a férfi. Jelenleg nem számít, hogy Sarának mire van szüksége.

– Honnan? – kérdezte a zsaru.

– Talán valahonnan északról. Azt hiszem, az anyja egy zajos válás után költözött ide.

– Ezt meg honnan tudod?

– A szülők nagyon beszédesek – felelte Sara. – Azt viszont nem tudtam, hogy Jenny terhes. Azt hiszem, több mint fél éve nem járt nálam – a szívére tette a kezét. – Olyan kedves lány volt. Nem gondoltam, hogy képes ilyesmire.

Jeffrey a szemét dörgölve bólogatott.

– Tessa nem biztos benne, hogy bárkit is azonosítani tud a mosdó környékéről. Brad majd végignéz vele egy iskolai évkönyvet, hátha talál benne ismerős arcot. Ha akarod, te is átnézheted.

– Jó, persze.

– Akkora tömeg volt – Jeffrey nyilvánvalóan a korcsolyapályára célzott. – Sokan hazamentek anélkül, hogy vallomást tettek volna. Nem tudom, hogy utólag le tudunk-e nyomozni mindenkit.

– Találtál valamit?

A zsaru a fejét rázta.

– Biztos vagy benne, hogy csak ketten mentek ki a mosdóba? Jenny és még valaki?

– Én csak őket láttam – válaszolta Sara, bár az után az este után nem tudta, hogy lehetne biztos bármiben is. – Nem tudom, ki volt a másik. Ha a páciensem lenne, gondolom, megismertem volna – elhallgatott, és igyekezett újra felidézni a jelenetet. – Magas lány volt, és, azt hiszem, baseballsapka volt rajta.

– Nem tudod, milyen színű? – nézett fel Jeffrey.

– Sötét volt – felelte Sara, bár tudta, hogy ezzel csalódást okoz a férfinak. Most értette meg, miért hajlamosak a tanúk hamis személyleírást adni. Butának és haszontalannak érezte magát, mert nem tudta, ki lehetett a másik lány. Az elméje úgy akart segíteni,

hogy véletlenszerű részletek jelentek meg a lelki szemei előtt, de ezekről nem tudta eldönteni, valós emlékek-e vagy sem.

– Most, hogy belegondolok, még abban sem vagyok biztos, hogy tényleg volt rajta baseballsapka. Meg sem néztem rendesen – rámosolygott a zsarura. – Téged kerestelek a szememmel.

Jeffrey nem mosolygott vissza rá.

– Beszéltem az anyjával – mondta.

– Mit mondtál?

– „Bocsánatot kérek, Mrs. Weaver, de lelőttem a lányát" – vágta rá hányaveti stílusban.

Sara beharapta az alsó ajkát. Egy nagyobb körzetben nem Jeffrey feladata lett volna, hogy értesítse a hozzátartozókat; felfüggesztették volna, amíg kivizsgálják az ügyet. Grant viszont aprócska megye volt. Itt minden felelősség Jeffrey vállára nehezedett.

– Nem akart boncolást – mondta. – De aztán közöltem vele, hogy nem rajta múlik. Azt mondta, így… – elhallgatott – azt mondta, olyan, mintha kétszer ölnénk meg.

Sarát bűntudat töltötte el.

– Azt mondta, gyerekgyilkos vagyok – folytatta Jeffrey. – Úgyhogy gyerekgyilkos lettem.

A doktornő a fejét rázta.

– Nem volt más választásod – ellenkezett, és tudta, hogy igazat mond.

Azelőtt szerette ezt a férfit, együtt élt vele. Tudta, hogy nem téved.

– Szabályosan jártál el.

A zsaru gúnyosan felnevetett.

– Jeff…

– Szerinted lelőtte volna a fiút? – tért vissza az alapkérdéshez. – Nem hiszem, hogy lelőtte volna, Sara. Visszagondolva úgy érzem, talán nem tette volna meg. Az is lehet, hogy…

– Nézd, Jeffrey – szakította félbe Sara, és az asztalra bökött. – A gyerekét megölte. Szerinted visszariadt volna attól, hogy lelője a gyerek apját?

– Most már sosem derül ki, igaz?

Sűrű csend nehezedett rájuk. A kórbonctan a kórház alagsorában volt, a padlólap is a hideg, intézeti atmoszférát erősítette. Csak a hűtő zúgott, aztán, amikor kikapcsolt, a kattanás visszhangzott a falak között.

– És a csecsemő élt? – kérdezte Jeffrey. – Élve született?

– Orvosi segítség nélkül nem sokáig maradt volna életben – kerülte meg a kérdést Sara. Hirtelen úgy érezte, védelmébe kell vennie Jennyt.

– De életben volt? – kérdezett rá Jeffrey újra.

– Nagyon kicsi volt – mondta a doktornő. – Nem hiszem, hogy…

Jeffrey visszament az asztalhoz. Zsebre dugott kézzel bámulta a csecsemőt.

– Haza – kezdte. – Haza akarok menni. Veled.

– Oké – felelte Sara. Hallotta ugyan, de nem volt benne biztos, hogy érti, miért mondja ezt a férfi.

– Szeretkezni akarok veled – mondta Jeffrey.

Sara látta rajta, mennyire felindult.

– Azt akarom, hogy… – itt elakadt.

– Gyereket akarsz csinálni – mondta ki helyette Sara elnehezülő szívvel.

Jeffrey a nőre nézett, és Sara látta az arcán, hogy ez volt az utolsó dolog, ami a zsaru fejében járt. Sara elvörösödött. A torkában dobogott a szíve, elakadt a szava.

– Nem ezt akartam mondani – rázta a fejét a rendőrfőnök.

Sara lángoló arccal fordított hátat neki. Nem tudta, mit mondhatna, hogy elvegye az élét annak, ami kiszaladt a száján.

– Tudom, hogy nem… – mondta a zsaru.

– Hagyjuk.

– Csak mert én…

Sara magára haragudott, nem Jeffrey-re, mégis nyersen válaszolt.

– Mondom, hogy hagyjuk – mondta.

A férfi nem válaszolt egyből, nem tudta, mit mondhatna.

– Bárcsak öt órával korábban lenne – mondta végül panaszosan, szomorúan.

Megvárta, hogy a nő újra felé forduljon.

– Újra ott akarok állni azon a kibaszott, idióta koripályán, hogy amikor megszólal a csipogóm, kidobjam a picsába.

Sara némán meredt rá, inkább csendben maradt.

– Ezt akarom, Sara – mondta Jeffrey. – Nem azt, amit mondtál…

A doktornő kézen fogta, hogy elhallgattassa. Közeledő léptek zaja hangzott, ketten jöttek le a lépcsőn. Sara visszament az irodájába. Menet közben megtörölte a szemét. Kihúzott egy papír zsebkendőt az íróasztalán álló dobozból, kifújta az orrát, és lassan elszámolt ötig, hogy úrrá legyen a rátörő szégyenen.

Mikor újra a terem felé fordult, Lena Adams és Brad Stephens állt a boncteremben Jeffrey mellett, aki az arckifejezéséből ítélve ugyanúgy úrrá lett az érzelmein, mint Sara. Mindhárman hátratett kézzel álltak, rendőrszokás szerint, mert ha tetthelyen voltak, véletlenül se nyúlhattak semmihez. Sara ebben a pillanatban mindannyiukat utálta, még Brad Stephenst is, pedig ő a légynek sem tudott volna ártani.

– Jó napot, dr. Linton! – mondta Brad.

Falfehéren, könnyes szemmel lépett be az irodába, és levette a sapkáját.

– Megtenné, hogy… – szólalt meg Sara, aztán újból neki kellett rugaszkodnia a mondatnak. – Megtenné, hogy lehozza nekem a lepedőket? Négyre lenne szükség – igazából egyre sem volt szüksége, de Brad is a páciense volt, és meg akarta kímélni a látványtól.

Brad láthatóan örült a feladatnak.

– Igen, asszonyom – mondta, és rámosolygott Sarára.

– A csecsemőn már túlestek? – kérdezte Lena szárazon, miután Brad felment a lépcsőn.

– Igen – mondta Jeffrey, pedig ő akkor itt sem volt. Meglátott az asztal végén egy nyomtatványt, és kézbe vette: a boncolási jegyzőkönyv volt. Sara nem szólt semmit. Jeffrey előkotorta szivarzsebéből a tollát, és aláírta. Sara elméletileg több törvénysértést is elkövetett azzal, hogy tanú nélkül végezte el a boncolást.

– A lány a hűtőben van? – kérdezte Lena, és odasétált a hűtőajtóhoz. Olyan magától értődőn viselkedett, mintha valami mindennapos dologról lenne szó. Sara tudta, hogy Lena sok mindenen keresztülment az elmúlt időszakban, ettől függetlenül bosszantotta a lány viselkedése.

– Itt? – kérdezte a nyomozó, a kilincsre tett kézzel.

Sara bólintott, de meg sem mozdult. Jeffrey odasétált, hogy segítsen Lenának, Sara pedig önkéntelenül behúzta a cipzárt a hullazsákon, amelyben a csecsemő volt. Mire Jeffrey és Lena a boncasztalhoz gurította Jenny Weaver holttestét, már a torkában dobogott a szíve. Lefékezték a gurulós ágy kerekeit, és várták, hogy Sara eltegye a hullazsákot az asztalról. Végül Jeffrey nyalábolta fel a bezacskózott csecsemőt. Sara elfordí-

totta a fejét, a zsaru pedig a hűtőhöz sétált a halott babával. A túlméretezett hullazsák üresen lógó végei a földet seperték.

Lena tüntetően megnézte az óráját. Sara legszívesebben felképelte volna, de ehelyett inkább odasétált a mosdókagyló melletti fémszekrényhez. Felnyitotta a steril csomagolást, és felvette a köténytt. Jeffrey-t kereste a tekintetével, nem értette, mi tart ennyi ideig a hűtőnél. A rendőrfőnök csak akkor bukkant fel újra, amikor Lena és Sara már nekikészült, hogy átemeljék Jenny tetemét a boncasztalra.

– Majd én – mondta a zsaru Lenának, és segített áttenni a holttestet a fehér porcelánasztalra. Jenny Weaver nagydarab lány volt, az asztal végénél zörögtek a csövek, ahogy letették a tetemét.

Sara fekete gumitömböt illesztett a lány feje alá, és igyekezett kizárólag kórboncnoki minőségében nézni rá, félretéve, hogy ő volt a gyermekorvosa. Tíz éve volt Grant megye hatósági kórboncnoka, de eddig csak négy alkalommal ismerte az elhunytat. Jenny Weaver volt az első áldozat, aki egyben a gyermekklinika páciensei közé tartozott.

Sara új tálcát gördített az asztal mellé, amelyen tiszta eszközök sorakoztak. Az asztal végében lévő két cső arra szolgált, hogy lecsapolják a testnedveket a szemle előtt. Efölött volt egy nagy mérleg a szervek súlyának megállapításához, túloldalt pedig a boncolótálca. Maga az asztal a nagy rézlefolyó felé lejtett, és minden oldalról perem akadályozta meg, hogy bármi lecsorogjon róla.

Sara asszisztense, Carlos előzőleg fehér lepedővel takarta le Jenny Weaver testét. A lány torka táján közepes méretű vörös folt ütött át a vásznon. Amíg Sara a csecsemővel foglalatoskodott, Carlos gondjaira bízta Jenny holttestét. Az asszisztens elkészítette a röntgenfelvételeket, és előkészítette boncolásra a tetemet, miközben Sara hiába próbált csodát tenni az apró holttesttel. Sara egyből hazaküldte Carlost, miután elkészült Jennyvel, és a férfi, ha meglepődött is, nem mutatta.

Sara felemelte a lepedőt, és nyakig kitakarta a tetemet. Roncsolt seb volt: a lány nyakának jobb oldalából húscafatok lógtak. A sebet elzáró fekete, alvadt vérből csont- és porcszilánkok álltak ki.

Sara a falhoz sétált, és bekapcsolta a világítást a röntgenfelvételek mögött. A neon villogva meggyulladt, és feltűntek a röntgenképek, amelyeket Carlos Jenny Weaverről készített.

Sara gondosan áttanulmányozta őket, először nem is értette pontosan, hogy mi van rajtuk. Újra ellenőrizte a nevet az aktán, és csak utána mondta ki hangosan, hogy mit talált.

– A bal vállcsonton halványan kivehető egy törés, feltehetően egy évnél nem korábbi. Nem szokványos törés, főként nem versenysportolónál. Valószínűleg erőszakos cselekmény okozhatta.

– Kezelted ezzel? – kérdezte Jeffrey.

– Dehogy – felelte Sara. – Akkor jelentettem volna. Ezt bármelyik orvos jelentené.

– Oké – emelte fel a kezét Jeffrey mentegetőzve.

Sara utólag vette észre, hogy bizonyára a kelleténél élesebb hangon szólt az előbb, mert hirtelen Lena is feltűnő érdeklődéssel kezdte tanulmányozni a kövezetet.

A doktornő visszafordult a röntgenfelvételekhez.

– A bordáknál, a porcos nyúlvány környékén is sérülés látszik – mutatott a mellkasröntgenre. – Itt, felül, a mellcsontnál található zúzódás erős lökés vagy rúgás következménye – hátulról… – elhallgatott, hogy a rendőrök ezt kellőképp megemészthessék. Eltűnődött, járt-e Jenny másik orvosnál ezzel. Már egy elsőéves gyakornok is rögtön észrevenné, hogy ezzel a sérüléssel valami nincs rendben.

– Szerintem aki megütötte, magasabb volt nála – állapította meg Sara. – És nemrég történt.

Újabb röntgenfelvételt tett a fényes lapra. Karba tett kézzel tanulmányozta egy darabig.

– Ez itt a szeméremtájék – mondta. – Látják ezt a halvány vonalat a farkcsontnál? Ez arra utal, hogy a szeméremcsont traumatikus nyomásnak volt kitéve. Az ilyet általában fáradásos törésnek nevezik.

– Hogyhogy fáradásos? – kérdezte Jeffrey.

Sara meglepetten hallotta, hogy Lena megelőzi a válasszal.

– Megerőszakolták – mondta közönyösen, mintha csak azt mondta volna, hogy a lány szeme kék. – Ráadásul kíméletlenül. Igaz?

Sara bólintott, és már éppen hozzáfűzött volna valamit, amikor újra léptek zaja hallatszott a lépcső felől. Sara Bradre ismert a ráérős csoszogásból.

– Itt is van – mondta Brad, amikor besétált az ajtón. Egy csomó lepedő volt a hóna alatt, a sapkája a másik kezében fityegett.

– Párnahuzatot is hoztál? – állította meg Sara.

– Ó – mondta Brad meglepetten, aztán a fejét rázta. – Nem. Bocs.

– Azt hiszem, a legfelső szinten van – közölte a doktornő. – Hoznál legalább négyet?

– Igen, asszonyom – felelte a rendőr, és letette a lepedőket az ajtó melletti asztalra.

– Nem tizenkét éves már – mondta Lena karba tett kézzel, amikor Brad újra kiment.

Jeffrey most szólt először Lenához, mióta bejöttek a kórbonctanra:

– Fogja már be a száját! – mondta szokatlanul nyersen.

Lena elvörösödött, de nem szólt vissza; pedig ez nem volt rá jellemző.

– A mellkason lévő zúzódást Tylenolon kívül semmivel sem kezelték – folytatta Sara. – A medencetörés magától is meggyógyul. Arra is magyarázatot ad, miért hízott meg az elmúlt időszakban. Elképzelhető, hogy nehezebben mozgott.

– Gondolod, hogy a barátja bántotta? – kérdezte Jeffrey.

– Nem tudom, ki volt – Sara újra végigfutott a röntgenképeken, ellenőrizve, elkerülte-e a figyelmét valami. Korábban sosem gondolt volna rá, hogy Jenny Weavert bántalmazhatták. Fogalma sem volt róla, hogy Jenny hogyan és miért tartotta titokban a dolgot. Persze egy torokfájás miatt nem kellett röntgent csinálnia. Jennynek értelemszerűen nem kellett levetkőznie orvosi vizsgálatkor. A kamasz lányok eleve nagyon szégyenlősek, ezért Sara mindig Jenny pólója alá csúsztatott sztetoszkóppal hallgatta meg a mellkasát és a tüdejét, nehogy zavarba hozza a lányt.

Sara visszatért az asztalhoz, hogy folytassa a szemlét. Kissé remegő kézzel húzta lejjebb a leplet, és annyira lefoglalta, hogy úrrá legyen a reszketésen, hogy első pillanatban nem is fogta fel, mit lát.

– Hú, baszki! – füttyentett Lena meglepetésében. Jeffrey most nem utasította rendre, és Sara is értette az okát. A lány testét apró vágások sokasága borította, a karján és a lábán volt belőlük a legtöbb. A gyógyultság különböző stádiumaiban voltak, némelyik nagyon frissnek, alig néhány naposnak tűnt.

– Ezek meg mik rajta? – kérdezte Jeffrey. – Meg akarta ölni magát?

Sara végignézte a vágásokat. Egyik sem a csuklóján volt, és nem is más nyilvánvalóan erre utaló helyeken. A vágásoknak más lehetett a céljuk. Most már legalább tudták, miért volt a lány hosszú ujjú pólóban a legnagyobb kánikulában is. Jenny bal kezén, az alkarján nagyon mély, vékony vágások sorakoztak, amelyek hat-hét centivel a csuklója felett kezdődtek, és majdnem a könyökéig tartottak. Sötét hegek mutatták, hogy korábban telis-tele volt a teste sebekkel. A lábán mélyebb vágások hagytak nyomot, és néme-

lyik cikcakkban haladt. A hegekből látszott, hogy a mélyebb vágások a térdtől indultak. Sara rögtön tisztában volt vele, hogy a lány ejtette őket magán.

– Mik ezek? – kérdezte Jeffrey, pedig biztosan tudta.

– Vágások – mondta Lena.

– Önkínzás – tette hozzá Sara, hogy kicsit pontosítson, nem mintha ez javított volna az összképen. – Már láttam ilyet a klinikán.

– De miért csinálta? – kérdezte Jeffrey.

– Feltehetően hülyeségből – mondta Sara, és érezte, hogy máris forr a dühtől. Hányszor találkozott a lánnyal? Hány jel kerülte el a figyelmét? – Van, aki csak kíváncsi rá, milyen érzés. Legtöbbször a pillanat hevében csinálják, nem is gondolnak a következményekre. De itt nem erről van szó – folytatta Sara Jenny bal combját nézegetve. – Jenny direkt csinálta úgy, hogy ne lássék: nem akarta, hogy mások tudjanak róla.

– De miért? – hajtogatta Jeffrey. – Miért tett ilyet?

– Hogy fegyelmezze magát – válaszolta Lena.

Sarának nem tetszett, hogy a nyomozó milyen szemekkel méregette a tetemet. Mármár tisztelet csillogott a tekintetében.

– Mélyen pszichotikus viselkedés – vetette ellen a doktornő. – Általában bulimiások vagy anorexiások tesznek így. Az öngyűlölet egy formája – vetett nyomatékos pillantást Lenára. – Rendszerint valami megrázkódtatás váltja ki, például bántalmazás vagy nemi erőszak.

Lena egy pillanatig állta a tekintetét, aztán elfordította a fejét.

– De másképp is kialakulhat – folytatta Sara. – Szerhasználat, mentális problémák, iskolai vagy családi nehézségek is kiválthatják.

Sara a szekrényhez ment, és kivett egy műanyag tükröt. Tiszta kesztyűt húzott, kicsomagolta, és beállította az eszköz szárát. A kattanás hallatán Lena megborzongott. Sara örömmel látta, hogy mégis szorult némi emberi érzés a nyomozóba. A holttest lábához ment, és szétnyitotta Jenny combjait. Hirtelen megdermedt, mert nem hitt a szemének. A tükör kiesett a kezéből.

– Mi az? – kérdezte Lena.

Sara nem felelt. Azt hitte, a ma esti események után már semmi sem lepheti meg. Jókorát tévedett.

– Mi van? – ismételte Lena.

– Nem Jenny hozta világra a gyermeket – mondta Sara. – Ő biztosan nem hozott világra semmilyen gyereket.

– Honnan tudod, ha meg sem vizsgáltad rendesen? – bökött a tükörre Jeffrey.

Sara a két rendőrre bámult. Először nem tudta, hogyan fogalmazzon.

– Be van varrva a vaginája – mondta végül. – A gyógyultságából ítélve már legalább fél éve így van.

VASÁRNAP

4

Lena végigfuttatta nyelvét a metszőfogain, és kibámult a kocsiablakon. Még mindig nem szokta meg a kivehető protézist. Három hét múlva új, állandó koronákat kap, amelyeket egyenként csavaroznak majd az ínyébe. El sem tudta képzelni, milyen érzés lesz viselni őket. Az ideiglenes fogak egyelőre minden pillanatban eszébe juttatták, ami négy hónapja történt vele.

Igyekezett elhessegetni az emlékeket, és a tájra koncentrálni. Grant megye kicsi volt, de még mindig nagyobb, mint Reece, ahol Lena és az ikertestvére, Sibyl felnőtt. Nyolc hónaposak voltak, amikor rendőr apjukat szolgálatban lelőtték, édesanyjuk pedig a szülésbe halt bele. A kislányokat ezért nagybátyjuk, Hank Norton nevelte fel, aki bevallottan rendszeresen speedezett és alkoholista volt, és mindkét függőségről csak lassan tudott lemondani, miközben a lányok cseperedtek. Egy napos délután, amikor Hank kifelé tolatott a ház mellől, elütötte Sibylt. Lena azóta is a nagybátyját hibáztatta azért, hogy Sibyl megvakult. Máig sem bocsátott meg neki a gondatlanságért. Hank egyre ingerültebben fogadta a lány gyűlölködését, és a kölcsönös sérelmek miatt végleg elmérgesedett a viszonyuk. Most, hogy Sibyl már nem élt, és Lena is romokban hevert, a lány még mindig valami szükséges rosszat látott nagybátyjában.

– Rohadt meleg van odakint – törölgette Hank a tarkóját egy viseltes vászon zsebkendővel. Lena alig hallotta, mit motyog, úgy zúgott a légkondi a kocsiban. Hanknek régi Mercedes szedánja volt, óriási, hajóforma kocsi, amelynek az egész belső berendezése eltúlzott volt. Túl nagyok voltak az ülések, a lábaknál pedig egy lónak is elegendő hely lett volna. A műszerfal méretes, egyértelmű gombjai legalább annyira impozánsnak tűntek, mint amennyire célszerűek voltak. Mindezzel együtt jó volt ebben a hihetetlenül masszív járgányban ülni. Még Lena murvával borított utcájában is úgy haladt, mintha a föld fölött lebegne.

– Marha meleg – ismételte Hank. Ahogy öregedett, egyre többet ismételte magát, mintha ezzel akarná ellensúlyozni, hogy nincs sok mondanivalója.

– Aha – hagyta rá Lena, és tovább bámult kifelé az ablakon.

Érezte magán Hank pillantását, a nagybátyja biztosan szívesen beszélgetett volna valamiről. Aztán Hank kisvártatva feladta, és bekapcsolta a rádiót.

Lena hátradöntötte a fejét, és lehunyta a szemét. Egyik vasárnap, nem sokkal azután, hogy hazaengedték a kórházból, elkísérte a nagybátyját templomba, és az azóta eltelt hónapokban rutinszerű lett a heti templomba járás. Lena nem is a feloldozás miatt ment el újra és újra, hanem azért, mert félt egyedül otthon maradni. Már megfizette a járandóságát az Úristennek, vagy bárki legyen is, aki számon tartja az ember sorsát, mondogatta mindig. Négy hónappal ezelőtt megerőszakolták, bedrogoztatták és megkínozták, amelytől hirtelen olyan világban találta magát, ahol megelevenedtek a rémálmok, és ettől minden hiteltelenné vált számára, amit azelőtt szentnek tartott.

– Minden oké, kislány? – zökkentette ki a gondolatmenetből Hank.

Milyen hülye kérdés, gondolta Lena. Kibaszott állatság.

– Lee?

– Igen – felelte.

Hallotta, hogy válasza furcsán sziszegve tört elő a kivehető műfogak közül.

– Nan megint felhívott – újságolta Hank.

– Tudom – mondta Lena. Nan Thomas, Sibyl utolsó szeretője az elmúlt hónapban többször kereste telefonon.

– Neked akarja adni Sibby egy-két cuccát – Hank nyilván tudta, hogy ez Lenának sem újdonság.

– Miért nem adja oda neked? – kérdezte Lena.

Esze ágában sem volt találkozni Nannel, és ezzel Hank is tisztában volt, mégis erőltette a dolgot.

– Tegnap este meg az a lány… – váltott témát Hank, és lehalkította a rádiót. – Ott voltál, igaz?

– Igen – Lena újra sziszegve válaszolt.

Összeszorította a száját, nehogy elsírja magát. Mikor tud már újra normálisan beszélni? Hogy ne emlékeztesse rá még a saját hangja is, amit az az állat tett vele?

Az az állat, gondolta Lena; képtelen volt rávenni magát még arra is, hogy kiejtse a gonosztevő nevét. Ölébe ejtette a kezét, és pillantása a keze fején lévő két szimmetrikus forradásra tévedt. Csak azért nem fordította felfelé a két tenyerét, hogy megnézze a szögek ütötte nyomokat, mert Hank is ott volt mellette. Kezét-lábát a padlóhoz szögezte. A két lábfején is ugyanilyen forradások voltak, pontosan félúton a bokája és a lábujjai között. Két hónapig kellett fizioterápiára járnia, mire újra rendesen tudta használni a kezét, és nem sajdult bele a lába minden egyes lépésbe. Tudta, hogy a forradások már örökre rajta maradnak.

Lenának alig néhány éles emléke maradt arról, hogy mi minden történt vele a fogság alatt. Csak a testét borító sebek és a kórlapja számolt be az eseményekről. A lány csak azokra az epizódokra emlékezett, amikor kezdett elmúlni a drog hatása, és az az állat odajött hozzá, leült mellé a padlóra, mintha bibliatáborban lennének, és elkezdte mesélni a gyermekkorát meg az élettörténetét, mintha csak az újdonsült szeretőjével ismerkedne.

Lenának még mindig tele volt a feje a férfi életének apró részleteivel: az első csók, az első szeretkezés, a vágyai és álmai, beteges rögeszméi – mindenről beszámolt neki. A nyomozóban most ugyanolyan elevenen éltek ezek az emlékek, mint a sajátjai. Ő is mesélt magáról a férfinak? Ezt nem tudta felidézni, és a lehetőség mélyebben megsebezte, mint a fizikai sérülések. Néha úgy érezte, hogy a kínzásokon összehasonlíthatatlanul könnyebben tudja túltenni magát, mint a támadójával folytatott intim beszélgetéseken. A férfi úgy manipulálta Lenát, hogy a lány végül már saját gondolatait sem tudta kontrollálni. Nemcsak a testét erőszakolta meg, hanem az egész lényét.

Még most is folyamatosan összekeveredtek saját emlékei a férfi emlékeivel, néha már azt sem tudta, hogy ez vagy az vele esett meg, vagy a támadójával. És abban, hogy ezeket tisztázza, egyedül Sibyl segíthetett volna neki, ha nem öli meg őt is az az állat.

– Lee! – szakította félbe a töprengését Hank, és megkínálta rágóval.

Lena rázta a fejét, hogy nem kér. Nézte, ahogy nagybátyja fogja a kormányt, miközben elteszi a csomag gyümölcsös rágót. Hank ingujja fel volt gyűrve, fehér alkarján látszottak a régi tűnyomok. Lena mindig is irtózott a nagybátyja kezétől. Most már Jenny Weavert is az eszébe juttatták. De szándékosan miért vagdalná össze magát akárki is? – kérdezte tegnap Jeffrey újra és újra. Lena viszont nagyon is jól értette, hogy a fájdalom miért jelenthet megnyugvást. Körülbelül hat héttel azután, hogy kiengedték a kórházból, véletlenül az ujjára csapta a kocsiajtót. Erős, égető fájdalom hasított a kezébe, és Lena egy rövid pillanatra azon kapta magát, hogy élvezettel tölti el az érzés. Újra érez valamit, de úgy istenigazából, futott át rajta.

Lehunyta a szemét, és összekulcsolta kezét az ölében. Az ujja magától talált rá a forradás kontúrjára a keze fején, és előbb az egyiket, aztán a másikat is végigkövette. Lena nem is érezte, amikor a férfi átlyukasztotta a kezét. Kábítószer hatása alatt volt, azt hitte, az óceán felszínén lebeg, és biztonságban van. Elméje megteremtett egy egész világot, amelyben nem erőszakolta meg senki. Amikor a támadó belehatolt, Lena úgy élte meg, hogy volt barátja, Greg Mitchell az. Így aztán Lena teste is Gregre reagált, nem az erőszaktevőre.

Ennek ellenére azon ritka alkalmakkor, amikor Lena elég hosszú időre elaludt ahhoz, hogy álmodjon, azt álmodta, hogy a támadó szeretkezik vele, nem Greg. Az az állat fogta meg a mellét. Ő hatolt belé. És amikor rémülten felriadt, nem Greg lesett rá a sötétből.

Lenának ökölbe szorult a keze, amikor megcsapta az orrát Hank rágógumijának émelyítően édes illata. Hirtelen felfordult a gyomra.

– Állj meg! – nyögte ki nagy nehezen. Egyik kezét a szája elé kapta, a másikkal már nyitotta is a kocsi ajtaját. Hanknek épp akkorra sikerült lehúzódnia, amikor Lena már nem tudta tovább magában tartani. Csak egy csésze kávét ivott reggel, de mindent kiadott magából. Hamarosan már csak szárazon öklendezett tovább, mert nem tudott megnyugodni a gyomra. Könnyezett a megerőltetéstől, és egész testében rázkódott, ahogy igyekezett megtartani magát.

Percekig tartott, mire végre elmúlt a hányingere. Kézfejével törölte meg a száját, Hank pedig megkocogtatta a vállát, és odaadta neki a zsebkendőjét. Lena érezte nagybátyja verejtékét a kopott vásznon, de azért elfogadta.

– A rágó miatt – motyogta, és a műszerfalba kapaszkodva igyekezett felegyenesedni. – Nem tudom, miért…

– Semmi gond – felelte Hank kurtán. Megnyomta az ablakemelő gombját, és az útra köpte a rágót, csak azután indult el újra. Egyenesen előrefigyelt, és összeszorította a fogát.

– Sajnálom – kért elnézést Lena, maga sem tudta, miért. Hank dühösnek tűnt, de Lena tudta, hogy nem rá mérges, hanem magára, amiért nem tudta, hogyan segítsen neki. Szinte mindennap megismétlődött ez a jelenet, amióta Lena hazajött a kórházból.

A nyomozó elővette a táskáját a hátsó ülésről. Tartott magánál mentolos cukorkát ilyen alkalmakra. Utálta azokat a napokat, amikor nem ment dolgozni. Munka közben nem engedhette meg magának a luxust, hogy ilyesmiket csináljon. Jelentéseket kellett írnia, telefonálgatnia kellett. A rendőrőrsön tisztában volt vele, kicsoda ő, és miközben Braddel járőrözött, noha kezdetben fújt e miatt a beosztás miatt, valóban hasznosnak érezte magát, és úgy gondolta, biztonságban van.

Nem mintha azért vetette volna bele magát a munkába, mert a rendőri hivatás az egyetlen dolog, amely élteti. Lena tudta, hogy ez nem így van. Ha a vasboltban lenne pénztáros vagy a főiskolán takarító, akkor is ugyanilyen jól érezné magát. A bűnüldözés pontosan annyira volt fontos neki, mint az lett volna, hogy pontosan adjon vissza, vagy szép tisztára mossa a padlót. Azért akart dolgozni, hogy legyen dolga egész nap. Szüksége volt rá, hogy nyolcra oda kelljen érnie valahová, ahol elvárják tőle, hogy megcsináljon ezt vagy azt. Délben ebédeltek, illetve inkább csak Brad evett. Lenának mostanában egyáltalán nem volt étvágya. Délután három körül beugrottak a Donut Kingbe Madisonben. Hatra aztán visszaértek a rendőrőrsre, és Lenának újra szétesett a világ, amíg csak másnap reggel újra be nem jött dolgozni. Egy-egy este – mint például előző nap is – Jeffrey megengedte, hogy túlórázzon, és ilyenkor szinte örömkönnyeket hullatott, annyira hálás volt.

– Most már jól vagy? – kérdezte Hank.

Még mindig vádaskodó volt a hangja.

– Hagyjuk – válaszolt Lena hasonló tónusban.

– Jó, rendben – tette ki az indexet a nagybátyja, és besorolt a többi kocsi mögé, amelyek a templom elé akartak bekanyarodni. Egyikük sem törte meg a csendet, míg közelebb araszoltak a parkolóhoz.

Lena úgy vette szemügyre a kis, fehér épületet, mintha zokon venné, hogy ott áll. Sosem szeretett templomba járni, tizenkét éves volt, amikor kidobták a vasárnapi iskolából, mert lapokat tépett ki a Bibliából. Mikor Hank kérdőre vonta, azt mondta, hogy unalmában tette, de az igazság az volt, hogy maguk a szabályok váltottak ki belőle ellenérzést. Utálta, ha megmondták neki, hogy mit szabad, és mit nem. Képtelen volt rá, hogy meghajoljon egy olyan tekintély előtt, amely nem bizonyította számára a létezését. Éppen azért volt jó zsaru, mert kellőképpen önálló egyéniség volt, és ha utasítást adott másoknak, hogy mit tegyenek, és mit ne, akkor azt be is tartatta.

– Az a lány – kanyarodott vissza Hank a korábbi témához, mintha az elmúlt tíz perc eseményei meg sem történtek volna. – Szörnyű, hogy ezt tette.

– Aha – vont vállat Lena, mert gondolni sem akart az egészre.

– Azt hiszem, az emberek idővel irányvesztetté válnak – mondta a nagybátyja –, mégsem kérnek útbaigazítást senkitől. Ha pedig mégis, akkor már túl késő. Túl késő – ismételte meg kis szünet után.

Lena értette, hová akar kilyukadni, próbált párhuzamot vonni a halott kamasz lány és ő közte. Biztos volt egy ilyen anonim alkoholistáknak szóló prospektus, amelynek a hátoldalán – közvetlenül az adomány felajánlója számára kihagyott üres hely mellett, ahová a nevet és a telefonszámot kell beírni – le van írva, hogy ezt kell tenni.

– Ha öngyilkos akartam volna lenni, akkor már első nap megöltem volna magam, amikor hazajöttem a kórházból – csattant fel Lena.

– Nem rólad beszéltem – vágott vissza Hank.

– Baromság – sziszegte a lány. – Különben is azt ígérted, hogy nemsokára hazaköltözöl.

– Úgy is lesz – mondta Hank.

– Akkor jó – felelte a rendőr, és ebben a pillanatban komolyan is gondolta a dolgot. Hank azóta lakott nála, amióta hazaengedték a kórházból, és Lenának már kezdett elege lenni belőle, hogy nagybátyja minden apróságba beleüti az orrát.

– Az üzlettel is törődnöm kell – dohogott a nagybátyja, mintha nem is egy koszlott bárja lett volna Reece szélén, hanem legalábbis az övé lett volna az IBM. – Úgyhogy már ma este szívesen hazamegyek, ha gondolod.

– Oké – válaszolta Lena, de máris a torkában dobogott a szíve a gondolatra, hogy egyedül kell töltenie az éjszakát. Lena nem örült neki, hogy Hank ott van nála, de tudta, hogy ha nem lakna ott, nem érezné magát biztonságban. Még napközben is, amikor munkában volt, és Hank elment, hogy a bár ügyeit intézze, sokszor belenyilallt a félelem, hogy a nagybátyja autóbalesetet szenved, vagy egyszerűen csak úgy dönt, hogy nem jön vissza, és akkor neki egyedül kell hazamennie az üres, sötét házba. Hank nem pusztán nemkívánatos vendég volt Lenánál, hanem afféle pajzs is.

– Jobb dolgom is van, mint nálad dekkolni – magyarázott Hank.

Lena erre már nem is mondott semmit, csak magában ismételgette, mint valami mantrát, hogy „kérlek, ne hagyj itt, kérlek, ne hagyj itt”. Szívesen kimondta volna hangosan is, de képtelen volt rá, és ettől egyre nagyobbra nőtt a gombóc a torkában.

Az autó nagyot rándult, mert Hank a gázra lépett, és elfoglalt egy parkolóhelyet a kápolna mellett. Behúzta a kéziféket, mire az öreg szedán előre-hátra ringatózva megállt.

Hank Lenára nézett. A lány látta rajta, hogy Hank tudja: Lenának szüksége van rá.

– Ha azt akarod, hogy itt hagyjalak, akkor mondd ki! – közölte Hank. – Eddig sem csináltál soha nagy ügyet az ilyesmiből.

Lena az ajkába harapott. Szívesen érezte volna a vére ízét. De nem az ajka hasadt fel, hanem a protézis mozdult el, úgyhogy reflexből a szája elé kapta a kezét, és összerázkódott, mert a fogsor megint a múltra emlékeztette.

– Mi van? Megkukultál?

Lena elfojtotta a kitörni készülő zokogást. Teljesen feltoluló érzelmei hatása alá került.

Hank elfordította a fejét, és várta, hogy a lány összeszedje magát. Lena tudta, hogy a férfi képes végighallgatni egy teremnyi nyavalygó idegent, akik mind tűt akarnak döfni magukba vagy le akarnak gurítani egy dupla whiskyt, azt viszont nem tudja kezelni, ha az unokahúga sírva fakad. A lány azzal is tisztában volt, hogy Hank utálja is, ha Lena könnyekben tör ki. Mindig is Sibyl volt a kedvence, az ő kicsikéje, akiről gondoskodni kellett, Lena pedig erős volt, és nem volt szüksége törődésre. Hanket teljesen kiborította, hogy most Lena is támaszra szorult.

– Muszáj lesz terápiára járnod – ripakodott rá a lányra mérgesen. – A főnököd is megmondta. Elő van írva, mégsem mentél.

Lena nem vette el a kezét a szája elől, csak a fejét rázta hevesen, hogy nem, nem hajlandó terápiára menni.

– Már nem is futsz, és nem is mozogsz semmit – méltatlankodott Hank, mintha ezek is vádpontok lennének Lena ellen. Este kilenckor lefekszel, és addig alszol, ameddig csak lehet – folytatta. – Egyáltalán nem adsz magadra.

– Dehogynem adok magamra – morogta a lány.

– Ha nem mégy el terápiára, akkor még ma hazaköltözöm, Lee – fogta meg Hank a lány kezét, és maga felé fordította a fejét. – Halál komolyan mondom, gyermekem.

Hirtelen megváltozott az arckifejezése, és ellágyultak a vonásai. Hátrasimította Lena haját, és gyengéden megsimogatta az arcát. Hank atyáskodni próbált, de a gyengédség azt az émelyítő érintést idézte fel a lányban, ahogy annak idején a *támadója* nyúlt hozzá. Ez volt benne a legszörnyűbb: gyengéden cirógatta, az ujjaival és a nyelvével finoman csitította vagy éppen ingerelte, elképesztő lassan baszta, mintha nem is erőszakot követne el rajta, hanem szerelmeskednének.

Lena reszketni kezdett. Nem tudott uralkodni magán. Hank gyorsan elhúzta a kezét, mintha hirtelen észrevette volna, hogy élettelen testet érint. Lena is elrántotta a fejét, és jól beverte az autó ablakába.

– Ezt meg ne próbáld még egyszer – figyelmeztette nagybátyját remegő hangon. – Ne érj hozzám. Soha többé ne merj megsimogatni. Hallod? – zihálta, és próbálta visszanyelni a torkába toluló keserűséget.

– Jó, jó – mondta Hank, a lány háta közelében hagyta a kezét, de nem ért hozzá. – Jól van, na. Bocsánat.

Lena az ajtónyitó kallantyú után kapkodott, de annyira remegett a keze, hogy csak többszöri próbálkozásra találta meg. Kiszállt a kocsiból, és igyekezett mélyeket lélegezni. Körülölelte a hőség. Becsukta a szemét, és küzdött az ellen, hogy a meleg azokat a kábítószeres álmokat juttassa az eszébe, amikor az óceánban lebegett.

Ismerős hangot hallott a háta mögül.

– Á, Hank, üdvözlöm – mondta barátságosan Dave Fine lelkipásztor.

– Jó reggelt, uram – köszönt vissza Hank kedvesebben, mint ahogy Lenával valaha is beszélt.

A lány hallotta már ezt az árnyalatot a nagybátyja szájából, de csak Sibylhez szólt így, hozzá sosem. Neki inkább éles, kritikus megjegyzéseket tartogatott.

Lena próbálta megzabolázni a zihálását, mielőtt a lelkipásztor felé fordult. Nem sikerült rámosolyognia a férfira, de érezte, hogy a szája sarka kicsit feljebb húzódik – próbálkozása bizonyára fájdalmas grimasznak tűnt.

– Jó reggelt, nyomozó – köszöntötte Dave Fine, és Lena máris elviselhetetlennek érezte a lelkész együttérzését. Hank már négy hónapja erőlteti, hogy beszéljen vele, mert Fine tisztelendő egyben pszichológus is, legalábbis annak tartja magát, és esténként rendel. Lena még az időjárásról sem szívesen beszélgetett volna vele, nemhogy arról, amin keresztülment. Nem mintha az Antikrisztust látná benne, de ő lett volna az utolsó, aki előtt képes lenne megnyílni. Mintha Hank teljesen elfelejtette volna, mi történt Lenával abban a sötét padlástérben.

A lány kurtán fogadta a köszönést, aztán elsétált a férfi mellett, és úgy szorongatta retiküljét, mint egy idős hölgy, amikor bolhapiacon jár.

Ahogy elsétált onnan, Lena a hátán érezte nagybátyja pillantását, és hallotta, hogy elnézést kér a tisztelendőtől a nevében. Lena elszégyellte magát, amiért gorombán viselkedett Fine-nal. Ő nem tehet semmiről – barátságos férfi –, de Lena képtelen lett volna akár neki, akár Hanknek elmondani bármit is, amitől megértették volna őt.

Meggyorsította a lépteit, és egyenesen előrenézve közeledett a templomhoz. A bejáratnál nyüzsgő emberek szétváltak, hogy utat engedjenek neki. Lena igyekezett lelassítani a lépteit – ha rajta múlt volna, legszívesebben berohan a templomba. A lépcsőn mindenki kerülte a pillantását, Brad Stephens kivételével, aki rávigyorgott, mint egy kiskutya. Matt Hogan úgy belemerült a cigarettára gyújtásba, mintha nukleáris fúziót kellett volna előidéznie az öngyújtójával. Amióta Lenát Brad mellé osztották be járőrözni, Matt Frank Wallace nyomozótársa lett.

Lena emelt fejjel lépdelt fel a templomlépcsőn, és nem nézett senkire, nehogy megszólítsák. Így is érezte, hogy megbámulják, és tudta, hogy amint hallótávolságon kívül kerül, sugdolózni kezdenek majd róla.

A templomba járás leginkább az emberek miatt idegesítette. Az egész város tudta, hogy mi történt vele. Mindenki tisztában volt vele, hogy elrabolták és megerőszakolták. Minden részletet elolvashattak a helyi napilapban. Ugyanúgy figyelemmel kísérték a gyógyulását és a hazatérését a kórházból, mint a szappanoperákat vagy a futballbajnokságot. Nem mehetett be úgy a boltba, hogy valaki ne akart volna lopva pillantást vetni a forradásokra a keze fején. Nem tudott belépni egy zsúfolt helyiségbe anélkül, hogy ne méregette volna valaki sajnálkozva. Mintha bárki átérezhetné, hogy mit kellett átélnie. Mintha sejthették volna, mit jelent egyik nap még erősnek és kikezdhetetlennek lenni, azután a következőn teljesen megsemmisülni. És azután már mindig úgy maradni.

A templom kapuja csukva volt, hogy ne zúduljon be rajta a hőség. Lena épp egyszerre fogta meg a kilincset az egyik templomszolgával. Összeért a kezük. A lány úgy rántotta el a karját, mintha tűzbe nyúlt volna, és lesütött szemmel megvárta, hogy kinyíljon előtte az ajtó. Ahogy belépett az előtérbe, majd onnan a kápolnába, leszegett fejjel meredt a vörös szőnyegre, és – csak nehogy megszólítsa valaki – mereven nézte a fal tövében végighúzódó fehér díszperemet, amely körbefogta a tágas helyiséget.

A templombelső baptista mércével mérve szolid volt, és a város méretéhez képest kicsiny. Az idősebbek többsége a Stokes Street-i templomba járt, és a tizedet is ott fizette. Ez a templom nagyjából harminc éve épült, és az alagsorban szinglipartikat, válás utáni rehabilitációs csoportterápiát és a gyermeküket egyedül nevelő szülőknek szervezett összejöveteleket tartottak. Ez a gyülekezet nem Isten bosszúállását emelte ki, hanem a megbocsátást, a szeretetet, a segítségnyújtást és a megbékélést. Fine lelkipásztor sosem dorgálta meg a nyáját a bűneikért, sosem fenyegette őket kénköves pokollal. A templo-

mi hirdetőtábla szerint ebben a házban öröm lakozott. Lenát egyáltalán nem lepte meg, hogy Hank idejár. Az anonim alkoholisták szervezete is az alagsorban tartotta a rendezvényeit, közvetlenül a kamaszoknak indított felvilágosító tanfolyam szomszédságában.

Lena előreült, mert tudta, hogy a nagybátyja a lelkész közelében akar lenni, hogy megkapja szokásos vasárnapi megbocsátásadagját. Dave Fine felesége és két gyermeke ült előtte, de szerencsére nem fordultak hátra. Lena keresztbe tette a lábát, és lesimította a nadrágját, aztán megérezte egy nő pillantását a keze fején. Karba tette a kezét, és felnézett az emelvényre. Középen állt a szószék, kétoldalt pedig bársonnyal behúzott székek sorakoztak. Hátul volt a kórus helye, oldalt pedig az orgona. A hangszer sípjai úgy fogták körül a szentélyt, mint valami függőleges bordázat. Lena látómezejének középpontját a kiterített Jézus töltötte be, egyik lábfeje a másikon.

Amikor Hank leült mellé, Lena elszakította a tekintetét a látványról. Az órájára nézett. Hamarosan kezdődik a fél tízes szertartás. Egyórás. Utána a vasárnapi iskola még fél óra, tizenegy körül indulnak el innen, és elmennek a kettes útnál lévő Waffll Houseba. Hank ott megebédel, Lena pedig iszik majd egy kávét. Délre hazaérnek. Lena takarítani fog, és befejez két jelentést. Délután fél kettőre kell bemennie az őrsre a Jenny Weaver-eset miatt. Ha szerencsés, akkor az eligazítás három órát is eltart, és akkor már mehet haza, hogy összekészüljön a vasárnapi batyubálra és az esti istentiszteletre. Utána pedig lesz valami kóruskoncert, úgyhogy este fél tíz után ér haza. Más napokon addigra már régen ágyban van, úgyhogy egyből mehet is aludni.

Lassan felsóhajtott, ahogy ezt végiggondolta. Aránytalanul megkönnyebbült a tudattól, hogy ma legalább lesz mit csinálnia. A nap minden órájára volt elfoglaltsága.

– Mindjárt kezdődik – suttogta Hank. Amikor felhangzott az orgonaszó, a férfi elővette az énekeskönyvét. Vacakolt egy kicsit a könyvecskével, aztán odasúgta a lánynak:

– Fine lelkipásztor üzeni, hogy holnap munka után vár téged.

Lena úgy tett, mint aki nem hallotta, de azért megjegyezte az időpontot. Legalább eggyel több tennivalója lesz. Ha nem ellenkezik, és elmegy a lelkészhez, Hanket is tovább a városban tartja.

– Lee! – próbált Hank egyértelmű választ kicsikarni. Aztán a kórus énekelni kezdett, úgyhogy feladta.

Lena is felállt a többiekkel. A fülében ott visszhangzott Hank hangja: „Hadd menjek, Istenem, mindig feléd.” A lány még csak nem is tátogta a szöveget. Végigtapogatta a nyelvével a protézist, és követte Hank ujját, aki mindig mutatta a lapon, hogy hol tartanak a zsoltárban. Végül újra a keresztre vándorolt a tekintete. Megkönnyebbülés töltötte el, kísérteties nyugalom szállta meg, ahogy a keresztre feszített testet bámulta. Hiába tagadta volna: volt ebben a pózban valami megnyugtatóan ismerős.

5

Sara kettes fokozatban gurult végig Heartsdale belvárosán sötétzöld BMW Z3-ával. Hirtelen szeszélyből vette a kocsit, már amennyire hirtelen szeszélyből meg lehet venni bármit, ami több mint harmincezer dollárba kerül. Akkor még alig száradt meg a tinta a válóperes végzésen. Valami olyasmit akart, ami nem túl praktikus, de eléggé felvágós. A BMW Z3 kiválóan alkalmas volt erre a célra. Sajnálatos módon azonban, amint kigurult a maconi autókereskedésből, rögtön rájött, hogy egy autótól nem fogja jobban érezni magát. Sőt miután a szülei is elmondták neki a magukét, kifejezetten idétlennek, eltúlzott felhajtásnak kezdte tartani a mutatós járgányt. Azóta eltelt két év, de Sara néha még mindig szégyellte magát, amikor meglátta a háza előtt parkoló kocsit.

Mellette az utasülésen Billy ült, két szürke agara közül az egyik. Az eb behúzta a nyakát, mert a lapos sportkocsiban nem fért el rendesen. Csendben volt, lehunyt szemmel nyalogatta a száját. A légkondiból kiáramló hűvös levegő hátranyomta hegyes fülét. Kissé felgörbítette a szája sarkát, ettől úgy nézett ki, mintha vigyorogna, mert annyira élvezi a kocsikázást. Sara a szeme sarkából figyelte a kutyát, és azt kívánta, bárcsak az ő élete is ilyen egyszerű lenne.

A Main Street kihalt volt, vasárnap ugyanis minden bolt zárva. A vasbolt és az öt- és tízcentes áruk boltja kivételével már szombat délben bezárt az összes üzlet. Sara néhány méterre innen született, a Grant megyei Egészségügyi Központban, amikor még ez volt az egyetlen kórház a környéken. Kívülről ismerte a főutca minden egyes centiméterét, mintha csak a kedvenc könyve lett volna.

Lassan befordult a középiskola kapujánál, és leparkolt a heartsdale-i gyermekklinika előtt. Hiába volt magas fokozatra kapcsolva az utastérhűtés a kocsiban, combja mégis ráizzadt a bőrülésre, mire kiszállt. Felkészült rá, hogy dögmeleg lesz odakint, de a hőség így is váratlan erővel csapta meg. Billy is tétovázott, mielőtt kiugrott volna a kocsiból. Körülnézett a parkolóban, talán már sajnálta, hogy Sarával tartott, és nem maradt inkább otthon, a hűvös házban Bobbal, a másik agárral.

Sara a keze fejével megtörölte a homlokát. Levágott szárú farmersort volt rajta, ujjatlan póló és Jeffrey egyik régi inge, de ebben a párás kánikulában még ennyi ruha is soknak tűnt. Ilyenkor csak olaj a tűzre, ha esni kezd, nem használ semmit. Sara néha vissza sem tudott már emlékezni, milyen is az, amikor hideg van.

– Gyere már – mondta Sara az agárnak, és rántott egyet a pórázon.

Billy szokás szerint rá sem hederített. Sara kiengedte a pórázt, a sovány kutya pedig elügetett az épület mögé. A hátsó lábán és a farán sebek voltak, túl sokszor csapódott rá a startkapu a versenypályán. Sarának mindig összeszorult a szíve, ha hátulról látta a kutyáit.

Billy nem kapkodott, lassan végezte el a dolgát. Az épülethez legközelebb eső fánál emelte fel a hátsó lábát. A klinika mögötti terep a középiskolához tartozott, és sűrűn be volt ültetve fákkal. A ligetet ösvények szelték át, itt kocogtak a diákok, amikor nem volt túl meleg még ahhoz is, hogy egyáltalán levegőt vegyenek. Sara reggel a savannah-i csatorna híreit nézte a tévében, azt tanácsolták, hogy aki teheti, ne menjen el otthonról, mert akkora a hőség.

Sara előhúzta a kulcscsomóját, és előkereste a hátsó ajtó kulcsát. Mire kinyitotta az ajtót, már a nyakáról és a hátáról is csorgott az izzadság. Amíg Billy a füvön hemperegve vakargatta a hátát, a kinti slauggal megtöltötte az ajtó melletti tálat.

A klinika épületében ugyanolyan meleg volt, mint odakint, leginkább azért, mert dr. Barney, aki gyermekorvosnak jobb volt, mint építésznek, a tervezéskor ragaszkodott hozzá, hogy az intézmény déli homlokzata üvegtéglából legyen, amely mindig magába zárta a kinti hőséget. Sara el sem tudta képzelni, micsoda szauna lehet a váróteremben, ha az épület hátsó traktusában is forrponton van a hőmérséklet.

A doktornőnek annyi nyál sem maradt a szájában, hogy füttyentsen egyet. Tartotta az ajtót, és várta, hogy Billy bejöjjön. Az agár sokáig, mohón ivott, aztán végre besomfordált az épületbe. Sara figyelte, ahogy eljut a folyosó feléig, körülnéz, horkant egyet, majd a padlóra rogy. Nehéz volt elképzelni erről a lusta állatról, hogy éveken át az ebrói pályán versenyzett. Sara lehajolt, megsimogatta, levette róla a pórázt, aztán bement az irodájába.

A klinikának olyan volt a beosztása, mint a legtöbb hagyományos gyermekorvosi rendelőnek. Hosszú, L alakú folyosó vezetett végig az épületen, amelyből mindkét oldalon három vizsgálóhelyiség nyílt. Az L rövidebb szárából is nyílt még két vizsgáló, ezek közül az egyiket raktárnak használták. A folyosó közepén volt a nővérszoba, az intézmény lelke. Itt állt a számítógép, amely naprakészen tartalmazott minden információt a betegekről, és az iratszekrény, amely a padlótól a plafonig ért. Ebben tartották az éppen használatban lévő kartonokat. A kartonozó az 1969-ig visszanyúló archívummal a váróterem mögött volt. Egyszer majd rendet kell raknia ott is, de Sarának soha nem volt enynyi ideje, és a beosztottjaitól sem szívesen kért olyasmit, amit maga ne csinált volna meg.

A doktornő teniszcipője nyikorgott a padlólapon. Nem kapcsolta fel a világítást. Nemcsak mert sötétben is kiismerte magát itt, hanem azért is, mert túlzottan ellenségesnek érezte volna a neonok éles, vibráló fényét ahhoz, amit tenni akart.

Mire a nővérszobával szemközti irodájához ért, már ki is gombolta az inget, és a derekára kötötte. Nem volt rajta melltartó, de nem számított rá, hogy bárkivel összefuthat, aki előtt ez kényelmetlen lenne. Az irodában tele volt a fal a betegek fotóival. Az egész úgy kezdődött, hogy egy hálás anya küldött a gyermekéről egy iskolai fotót Sarának. A doktornő kitette a falra, aztán később, amikor kapott még egyet, azt is kiragasztotta az első mellé. Ennek már tizenkét éve, és most már el sem fértek a fotók az irodájában: a gyűjtemény a folyosón és a személyzeti mosdóban terjeszkedett tovább. Sara mindenkire emlékezett: az összes orrfolyásra, fülfájásra, arra, hogy melyik gyerek kibe esett bele az iskolában, és a szülők milyen gondokkal küszködtek. Brad Stephens ballagási fotója például a zuhanyfülke mellett volt. Jimmy Powell fotóját pedig a telefonja mellé tette, hogy mindennap eszébe jusson a kisfiú, akinél néhány hónappal ezelőtt diagnosztizáltak a leukémiát, és most kórházban volt. Sara attól tartott, hogy nemsokára újabb páciense temetésére kell majd elmennie.

Jenny Weaver képe nem volt kinn a falon, mert róla nem hozott fotót az anyukája. Sara csak a kartonja alapján tudta rekonstruálni, hogy hányszor és mi okból járt nála a lány.

Az iratszekrény nagyot reccsent, ahogy Sara kinyitotta. Dr. Barney-val egyidős bútordarab volt, szemernyivel sem könnyen kezelhetőbb, mint Sara elődje. A világon nincs annyi rozsdaoldó, amennyivel rendbe lehetett volna hozni.

– Francba – sziszegte Sara, mert a szekrény megbillent, és kissé felé dőlt. A felső fiók csordultig volt kartonokkal, úgyhogy az egyik kezével tartania kellett a szekrényt, hogy előre ne zuhanjon, úgy, ahogy van.

Gyorsan végigfuttatta a szemét a címkéken, és második nekifutásra meg is lett a Weaver feliratú dosszié. Hangos robajjal lökte vissza a fiókot, és a helyére tolta a szekrényt. A csattanás visszhangzott az apró irodában. Sara szívesen megrángatta volna újra, csak hogy újra zajt csaphasson.

Felkapcsolta az íróasztali lámpát, és leült. Izzadt combja csúszkált a műbőr széken. Talán több értelme lett volna, ha hazaviszi a kórlapot. Legalábbis mindenképpen kényelmesebb. Csakhogy Sara nem a kényelmet kereste. Nem érezte különösebb tehernek, hogy a hőségben ülve próbálja megkeresni, ami három éven át elkerülte a figyelmét.

A drótkeretes olvasószemüveg az ing zsebében volt, amit az előbb a derekára kötött, úgyhogy Sara hirtelen pánikba esett, mert azt hitte, talán eltörte, amikor leült. Tényleg elgörbült egy kicsit, de egyébként nem lett baja. Felvette, mély lélegzetet vett, és kinyitotta az aktát.

Jenny Weaver három éve járt először a klinikán. Tízévesen a súlya a testmagasságához képest még normális volt. Először krónikus torokfájással kezelték, ezt végül különböző antibiotikumokkal sikerült elmulasztani. Itt szerepelt egy utólagos bejegyzés is, Sara alig tudta kiolvasni a saját kézírását: egy héttel később felhívta Dottie Weavert, és meggyőződött róla, hogy Jenny torokfájása valóban elmúlt.

Körülbelül két éve Jenny hízni kezdett. Ez manapság sajnos nem szokatlan, főként azoknál a lányoknál, akik már nem sokkal a tizenegyedik születésnapjuk után elkezdtek menstruálni, mint Jenny is. Kevesebbet mozogtak, és több egészségtelen gyorsételt ettek, mint amennyit szabad lett volna. A korai nemi éréshez és elhízáshoz a húsokban és tejtermékekben lévő hormonok is hozzájárultak. Sara olvasott már olyan lányokról is a szakfolyóiratokban, akik mindössze nyolcévesen kezdtek kamaszodni.

A doktornő tovább olvasta Jenny kórlapját. Nem sokkal azután, hogy hízni kezdett, Sara húgycsőfertőzést diagnosztizált nála. Három hónap múlva újabb gombás fertőzésen esett át. A feljegyzések tanúsága szerint a doktornő ebben az időszakban nem tapasztalt semmi gyanúsat a kislánynál. Sara most utólag megkérdőjelezte saját helyzetértékelését. A fertőzések egy folyamat kezdetét is jelezhették. Sara lapozott, és látta, hogy a lányt egy év múlva ismét húgycsőfertőzéssel kezelte. Egy év elég hosszú idő ugyan, Sara mégis elővett egy papírt, és kiírta az összes dátumot, a két későbbi időponttal együtt, amikor Jenny nála járt, mindkét esetben újra torokfájással. Lehet, hogy felváltva nevelték a szülei. Utánanézhet, hogy azokra az időpontokra estek-e a betegségek, amikor az apjánál volt.

Sara letette a tollat, és próbálta felidézni, emlékszik-e bármire is Jenny Weaver apjáról. A gyerekeket gyakrabban hozza a klinikára az édesanyjuk, ezért Sara szinte biztos volt benne, hogy még sosem találkozott Jenny apjával. Volt rá példa, hogy bizonyos nők, főként nem sokkal a válás után, előhozakodtak valamivel a férjükkel kapcsolatban, mintha a gyerek ott se lett volna. Sara ilyenkor mindig zavarba jött, és igyekezett elterelni a szót, mielőtt kibukott volna belőlük valami olyan részlet, amelyet a gyereknek egyébként nem kellene megtudnia a szüleiről. Dottie Weaver sosem tett ilyet. Beszédes nő volt, szívesen csevegett Sarával, de sosem tett rosszízű megjegyzéseket a férjére a klinikán. Abból, hogy egyedülálló anyaként összevissza fizette a biztosítását, a doktornő azt szűrte le, hogy szűkösen éltek.

Sara a homlokára tolta a szemüvegét, és megdörgölte a szemét. A faliórára pillantott. A szüleinél tizenegykor volt a vasárnapi ebéd, Jeffrey pedig fél kettőre várta a rendőrőrsre.

Sara megrázta a fejét, hogy kiverje belőle a rendőrfőnököt. A tarkója felől induló fejfájás elvonta a figyelmét az olvasásról. Levette a szemüvegét, és megtörölgette a lencséket a derekára kötött ingben, hátha ez majd segít abban, hogy tisztán lásson.

– Sziasztok! – nyitott be Sara a szülői ház ajtaján. Olyan hűvös volt bent, hogy egyből lehűlt az izzadság a bőrén.

– Itt vagyunk – szólt ki az anyja a konyhából.

Sara az ajtóban letette az aktatáskáját, és lerúgta teniszcipőjét, úgy sétált beljebb. Billy előtte caplatott, és szemrehányó pillantást vetett Sarára, mintha azt róná fel neki, hogy annyi időt töltöttek döghőségben a klinikán, amikor végig itt lehettek volna a légkondicionált házban. Kiábrándultságában még csak félig jutott az előszobában, máris lerogyott az oldalára, úgyhogy Sarának át kellett lépnie rajta, hogy beljebb mehessen.

Amikor besétált a konyhába, Cathyt a tűzhelynél találta, csirkét sütött. Még nem öltözött át a templom óta, csak levette a cipőjét és a harisnyáját. NE KÖTÖZKÖDJ A SZAKÁCSNŐVEL! feliratú kötényt viselt, lazán a csípőjére kötve.

– Hello, anya! – üdvözölte Sara, és puszit nyomott az arcára. Sara volt a legmagasabb a családban, kényelmesen az anyja fejére tudta volna támasztani az állát. Húga, Tessa Cathy Linton apró termetét és szőke haját örökölte. Sara viszont anyja pragmatikus világlátását.

– Elfelejtettél melltartót húzni ma reggel? – vetett rá rosszalló pillantást Cathy.

Sara elvörösödött, leoldotta a derekára kötött inget, és újra felvette a pólóra.

– A klinikán voltam, és nem kapcsoltam be a klímát, mert gondoltam, hogy úgysem maradok sokáig – mentegetőzött.

– Túl meleg van hozzá, hogy olajban süssünk – jegyezte meg Cathy –, de apád mindenképpen csirkét akart.

Sara tudta, hogy Cathy saját önfeláldozó magatartására akarja felhívni a figyelmet, de nem vette a lapot, inkább visszakérdezett:

– Miért nem küldtetek át Chick'shez?

– Nem hagyom, hogy azt a szemetet kelljen ennie.

Sara ezt elengedte a füle mellett, és felsóhajtott, szinte pont ugyanúgy, mint Billy. Nyakig begombolta az inget, aztán kényszeredett mosollyal az anyjára nézett:

– Így jobb?

Cathy bólintott, elvett a pultról egy papírszalvétát, és azzal törölgette a homlokát.

– Még dél sincs, és máris harminckét fok van odakint.

– Aha – mondta Sara, leült az egyik konyhai székre, és maga alá húzta a lábát. Nézte, ahogy az anyja a konyhában sürgölődik, és örült, hogy végre hétköznapi dolgokat lát maga körül. Cathyn függőlegesen csíkozott, zöld-fehér lenruha volt. Szőke haját, amelyben alig volt egy-két ősz tincs, laza lófarokban fogta hátra, épp úgy, ahogy Sara.

Cathy kifújta az orrát a szalvétába, aztán kidobta a kukába.

– Mondd el, mi történt tegnap este – fordult vissza a tűzhelyhez.

– Jeffrey-nek nem volt más választása.

– Ebben biztos voltam. Csak tudni akartam, hogy vészelted át a dolgot.

Sara eltűnődött a kérdésen. Igazság szerint egyáltalán nem volt jól.

Úgy látszik, ezt az anyja is megérezte. Betett egy újabb darab panírozott csirkét az olajba, aztán a lányához fordult.

– Tegnap este felhívtalak, mert tudni akartam, mi van veled.

– Jeffrey-nél voltam – Sarának erőt kellett vennie magán, hogy le ne süsse a szemét.

– Gondoltam, hogy ott vagy, de azért apád kocsiba ült, és biztos, ami biztos alapon odament megnézni.

– Tényleg? – kérdezte Sara meglepetten. – De miért?

– Azt hittük, hogy ide jössz majd – felelte Cathy. – Nem voltál otthon, úgyhogy biztosak voltunk benne, hogy csak oda mehettél.

– Nem gondolod, hogy ez enyhén szólva indiszkrét húzás? – tette karba a kezét Sara.

– Közel sem annyira, mint gyereket szülni – csattant fel Cathy, és a villával Sara felé bökött. – Legközelebb telefonálj ide.

Sara hiába közeledett lassan a negyvenhez, Cathy még mindig gyerekszámba vette. A doktornő elfordította a fejét, és kibámult az ablakon, mert úgy érezte magát, mint aki rossz fát tett a tűzre.

– Sara!

– Tessék, anya.

– Aggódom érted.

– Tudom.

– Minden rendben van?

Sarának megint az arcába szaladt a vér, de most más okból.

– Hol van Tessa?

– Még nem jött le.

Tessa a szülői ház garázs feletti lakrészében élt. Sara háza két kilométerrel odább állt a tóparton, nem volt ugyan messze, a távolság mégis legalább valamennyi függetlenséget engedett neki. Tessát viszont, úgy tűnt, nem zavarja, hogy itt lakik. Ő is vízvezetékszerelő volt, együtt dolgozott az apjukkal, Eddie-vel, és így volt neki a legegyszerűbb: csak lesétált a lépcsőn, és máris beért a munkába. Tessa lélekben mindig kicsit kamasz maradt. Még nem érezte szükségét, hogy saját háza legyen. Talán soha nem is fogja.

Cathy megfordította a csirkét, a serpenyő pereméhez ütögette a villát, aztán letette a tálcára. Karba tett kézzel fordult Sarához.

– Szóval mi a helyzet?

– Semmi – felelte Sara. – Mármint azon kívül, ami tegnap történt a lánnyal és a csecsemővel. Gondolom, ezt már hallottátok.

– Mire besétáltunk a templomba, már mindenki erről beszélt odabent.

– Hát… nagyon durva volt – vont vállat Sara.

– Nem megy a fejembe, hogy vagy képes erre a munkára, kislányom.

– Néha magam sem értem.

Cathy várta a folytatást.

– Na és? – kérdezte, amikor Sara csak hallgatott. A doktornő a tarkóját masszírozta.

– Jeffrey-nél… – vágott bele. – Egyszerűen nem jött össze.

– Nem jött össze? – kérdezett vissza az anyja.

– Úgy értem, nem jött össze, hogy… – Sara bizonytalan mozdulatot tett, érzékeltetve, hogy a többit Cathy magától is kitalálhatja.

– Ja – esett le végül Cathynek. – Testileg?

Sara nem mondott semmit, csak elvörösödött, ami egyértelmű válasz volt.

– Hát, végül is ez nem olyan nagy meglepetés, igaz? Azok után, ami történt…

– Olyan… hirtelen akart mindent – kereste a szavakat Sara. – Olyan nem is tudom, milyen… Pedig én megpróbáltam… – megint nem sikerült kinyögnie semmi konkrétat.

– Ez volt az első eset, hogy így alakult?

Sara vállat vont. Vele először történt meg, de ki tudja, mi történt Jeffrey-vel, amikor más nőkkel volt.

– Az egészben az volt a legborzasztóbb, hogy… – fogott bele Sara, aztán elhallgatott. – Még sosem láttam ilyen dühösnek, amióta ismerem. Egészen egyszerűen tombolt. Azt hittem, hogy szét fog verni valamit.

– Emlékszem, egyszer az apádnak sem sikerült…

– De anya! – szakította félbe Sara.

Épp elég nehezére esett ilyesmiről beszélnie még úgyis, hogy Cathy nem hozza képbe az apját. Arról nem is beszélve, hogy Jeffrey megölné, ha tudná, hogy bárkinek is elárulta, hogy felejthető volt a teljesítménye. Jeffrey számára éppolyan fontos volt a szexuális teljesítőképessége, mint az, hogy jó zsarunak tartják.

– Te hoztad szóba – mondta erre Cathy, és visszafordult a serpenyőhöz. Letépett egy papír törlőlapot a gurigáról, hogy felitassa az olajat a kisült darabokról.

– Na jó. De mit tegyek? – kérdezte Sara.

– Csinálj meg neki mindent, amit csak kér tőled – tanácsolta Cathy. – Vagy ne csinálj semmit. – Felvett még egy csirkedarabot. – Biztos bele akarsz mászni a dologba?

– Ezt hogy érted?

– Úgy értem, hogy egyáltalán őt akarod vagy sem? Lehet, hogy ezt kellene végre eldöntened. Azóta sündörögsz Jeffrey körül, amióta elváltatok – megkocogtatta villával a serpenyő szélét. – Ahogy apád mondaná, most már vagy szarj egyet, vagy kelj fel a budiról.

A bejárati ajtó kivágódott, aztán nagy zajjal becsapódott, és Tessa dübörögve rúgta le magáról a cipőjét.

– Mama! – kiabálta.

– A konyhában vagyunk – felelte Cathy. – Érted, hogy mondom? – pillantott Sarára.

– Igen, anya.

Tessa nagy dérrel-dúrral vonult be.

– Hülye kutya – morogta, mert nyilván Billyn is majdnem felbukott.

Kicsapódott a konyhaajtó, és megjelent Tessa. Ingerült képet vágott, rózsaszínű fürdőköpenyben volt, zöld pólóban és bokszeralsóban. Sápadtnak tűnt, és láthatólag émelygett.

– Tessie! – szólította meg Cathy.

Tessa a fejét rázva masírozott a hűtőhöz, és kinyitotta.

– Kávét kérek – közölte.

Cathy rá se hederített, de homlokon csókolta, hogy lássa, van-e láza.

– Forró vagy.

– Nyilván mert francos 35 fok van odakint – nyafogott Tessa, és szinte belebújt a hűtőszekrénybe, hogy kicsit lehűtse magát. – Jó, hogy forró vagyok. – Legyezni kezdte magát a fürdőköpeny szárnyaival. – Jézusom, én elköltözöm valahova, ahol vannak évszakok. Azt sem bánom majd, ha furán beszélnek, és nem tudják, hogyan kell kását főzni. Kell hogy legyen ennél jobb hely!

– Más bajod nincsen? – Sara Tessa homlokára tette a kezét. Orvosként tudta, hogy ez is legfeljebb annyira hasznos lázmérésnek, mint Cathy csókja, de mégiscsak Tessa volt a kistestvére, úgyhogy tenni akart valamit.

– Meg fog jönni, forró vagyok, és csokit akarok – húzódott el tőle Tessa. – Látod ezt? – szegte fel az állát, és egy óriási pattanásra mutatott.

– Nem is tudom, hogy kerülhette el eddig a figyelmünket – csukta be a hűtőt Cathy.

Sara felnevetett, mire Tessa belebokszolt a karjába.

– Tudod, apa minek fogja elnevezni? – cukkolta Sara, és visszabokszolt.

A lányok kamaszkorában Eddie nagy örömét lelte a pattanásaikban. Sara sosem felejti el, hogy elvörösödött, amikor az apja így mutatta be egy barátjának: „Itt van a nagylányom, Sara, és az új pattanása, Bobó."

Tessa épp visszavágott volna, amikor megcsörrent a telefon. Rögtön felkapta a kagylót.

– Már felvettem, apa – rikoltotta, biztosan Eddie is felvette az emeleten.

Sara elmosolyodott. Pont olyan, mint bármelyik vasárnap az elmúlt húsz évből. Már csak az hiányzik, hogy besétáljon az apjuk, és tegyen valami idétlen megjegyzést, hogy mennyire örül, hogy itt látja a három nőt egy rakáson a konyhában, mezítláb.

– Várj – szólt bele Tessa, aztán letakarta a kagylót. – Itt vagy? – fordult Sarához.

– Ki az? – kérdezte Sara, de már sejtette a választ.

– Mégis mit gondoltál? – csattant fel Tessa. Aztán válaszra sem várva beleszólt a telefonba.

– Adom, Jeffrey. Már jön is.

6

Jeffrey elődje, Ben Walker, Grant megye előző rendőrfőnöke az őrs legvégében, az eligazítóhelyiség mellett lévő szobát használta irodának. Egész napra bevette magát a jókora íróasztal mögé, amely alig fért be a szobába, és ha valaki szót akart váltani vele, annak az asztal túloldalára kellett ülnie, a gigantikus bútordarabnak nyomódó térddel és a szoba falának préselődő háttal. Reggelente a tiszti állomány – amelyet akkor még kivétel nélkül férfiak alkottak – megkapta az aznapi teendőit, aztán, amikor munkához láttak, a főnök magára csukta az ajtót. Csak munkaidő végén látták legközelebb, ekkor Ben autóba ült, és két sarkot ment az étkezdéig, ahol megvacsorázott.

Jeffrey-nek, amikor átvette a hivatalát, az első dolga volt, hogy kihajítsa Ben íróasztalát. A tölgyfa monstrumot csak darabokban lehetett kivinni az ajtón. Ben irodájából raktárt csináltak, Jeffrey pedig az őrs elején található aprócska szobában ütött tanyát. Egy nyugodt hétvégén ablakot szerelt az irodája és a közös helyiség közé, hogy az íróasztalnál ülve is láthassa az embereit, és, ami ennél is fontosabb: az emberei is lássák őt. Volt ugyan redőny az ablakán, de csak ritkán húzta le, és az ajtaját szinte mindig nyitva hagyta.

Most kibámult az ablakon az üres közös helyiségbe, és azon tűnődött, vajon mit szólnak a többiek ahhoz, hogy lelőtte Jenny Weavert. Jeffrey-nek borzalmas bűntudata volt, még ha a józan ész azt súgta is, hogy nem volt más választása. Valahányszor eszébe jutott a helyzet, újra elakadt a lélegzete, és fulladni kezdett. Nem tudott szabadulni a fő kérdéstől: jól döntött? Jenny tényleg hidegvérrel megölte volna a fiút? Úgy tűnt, Sara így gondolja. Tegnap este azt mondta, hogy ha Jeffrey nem előzi meg a lányt, ma két kamasz holttestével néznének szembe, nem csak eggyel. Persze Sara mondott még egy sor más dolgot is, ami nem volt kimondottan megnyugtató.

Jeffrey az asztalra könyökölt, összekulcsolt kezén nyugtatta az állát, és a nőre gondolt. Sara néha annyira kielemzi a dolgokat, hogy az már neki is megárt. Az egyik legszexibb rajta a szája. Kár, hogy néha túl sokat jártatja, és nem kezd vele valami mást is, Jeffrey legnagyobb örömére.

– Főnök! – kopogott be Frank Wallace.

– Jöjjön be – felelte Jeffrey.

– Dögmeleg van odakint – közölte Frank, mintha amiatt magyarázkodna, hogy miért nincs rajta nyakkendő. Olcsó, csillogó anyagból készült fekete öltönyben volt. Az ing legfelső gombját nyitva hagyta, kilátszott alóla kissé megsárgult pólója. Frank szokás szerint bűzlött a cigifüsttől. Biztos kiment a hátsó ajtóhoz, és elszívott egy cigarettát, hogy adjon egy kis időt Jeffrey-nek a megbeszélés előtt. Jeffrey-nek nem ment a fejébe, hogy ebben a hőségben miért vetemedik arra bárki, hogy szabad akaratából égő cigarettát tartson a kezében.

Frank, ha akarja, megkaphatta volna Ben Walker állását. Persze az öreg zsaru ehhez túl ravasz volt. Frank egész életében Grant megyében dolgozott, látta, hogyan változtak meg a városok. Egyszer azt mondta Jeffrey-nek, hogy a rendőrfőnök szerinte legyen fiatal. Jeffrey ezt akkor és most is úgy értette, hogy Frank szerint hülye, aki elvállalja ezt a megbízatást. Aztán az első, Grantben töltött év alatt Jeffrey rájött, hogy akinek egy

csepp józan esze van, az valóban nem vállalja a beosztással járó állandó stresszt. De addigra már túl késő volt. Már megismerkedett Sarával.

– Húzós hétvége volt – mondta Frank, és a kezébe nyomta a jelentést.

Vastagabb volt a szokásosnál.

– Aha – Jeffrey a szemközti székre bökve hellyel kínálta a nyomozót.

– Állítólag betörtek a tisztítóba. Maria említette? Aztán volt két vagy három ittas vezetés, a szokásos baromságok a főiskolán, pia, garázdaság meg anyagi kár. Pár családon belüli erőszakhoz is ki kellett menni, de senki nem tett feljelentést – sorolta Frank, mi minden történt.

Jeffrey csak fél füllel hallgatta a csüggesztően hosszú listát. El se tudta képzelni, mi lehet hétvégén egy nagyobb városban, ha Grantben ennyi minden történik. Rendszerint persze sokkal békésebben zajlott az élet, de a kánikula miatt most mindenki hamarabb kijött a sodrából. Jeffrey ezt már azóta tudta, amióta zsarunak állt.

– Szóval nagyjából ennyi – ért a végére Frank.

– Oké – felelte Jeffrey, és felemelte a jelentést. Kicsit rendezgette a papírokat, aztán félretolta, és színpadias mozdulattal Frank elé tette Jenny Weaver aktáját. A dosszié úgy gubbasztott az asztalon, mint egy fehér elefánt.

Frank körülbelül olyan szkeptikusan méregette, mintha asztrológiai szakfolyóirat lett volna, aztán kelletlenül kézbe vette, és olvasni kezdte. Frank olyan régóta volt már zsaru, hogy azt hitte, nem érheti meglepetés. Ennek ellenére látszott rajta, hogy teljesen megrökönyödött, amikor végignézte a fotókat, amelyeket Sara készített.

– Te jóisten – motyogta, és a zakózsebébe nyúlt. Elővette a cigisdobozt, aztán beugrott neki, hogy hol van, és visszacsúsztatta a zsebébe. Becsukta az aktát, még mielőtt a végére ért volna.

– Nem ő szülte a gyereket – közölte Jeffrey.

– Aha – felelte Frank, megköszörülte a torkát, és feszengve keresztbe tette a lábát.

Ötvennyolc éves volt, elegendő szolgálati idővel ahhoz, hogy jó nyugdíjjal vonuljon vissza. Rejtély, hogy miért nem hagyta már abba. Amikor efféle esetekkel került szembe, biztosan ő is feltette magának a kérdést, hogy miért jön be még az őrsre minden reggel.

– Ez meg mi itt? – kérdezte. – Atyaúristen.

– Megcsonkított női nemi szerv – válaszolta Jeffrey. – Régi afrikai vagy közel-keleti szokás. – Felemelt kézzel előzte meg Frank következő kérdését. – Tudom, tudom. Nem, nem muzulmánok, hanem baptisták.

– Akkor meg honnan szedte ezt az állatságot?

– Pont erre kell rájönnünk.

Frank továbbra is a fejét rázta, hátha meg tudna feledkezni az egészről.

– Dr. Linton nemsokára itt lesz, és ismerteti a boncolási eredményeket – mondta Jeffrey, és hülyén érezte magát, hogy ilyen hivatalos formában említi Sarát.

Frank Eddie Lintonnal pókerezett. Kislány kora óta ismerte Sarát.

– A kölyök is itt lesz? – kérdezte Frank. Lenára gondolt.

– Persze – mondta Jeffrey, és állta a zsaru pillantását.

Frank elkomorodott. Nyilvánvalóan nem helyeselte a dolgot.

Frank, annak ellenére, hogy milyen volt – szexista, talán rasszista is, és kifejezetten tekintélyelvű –, szerette Lenát. A lánya is nagyjából egyidős volt vele. Az öreg zsaru rögtön tiltakozott, amikor Jeffrey egy kocsiba osztotta be Lenával. Minden héten bejött Jeffrey-hez, újra és újra azt kérte, hogy változtasson a beosztáson, de Jeffrey minden alkalommal azt felelte, hogy szokjon hozzá a dologhoz. Részben azért is neveztek ki a rendőrfőnöki posztra kívülállót – hiszen Jeffrey kétségtelenül az volt –, hogy változtas-

son az őrsön honos kőkorszaki beidegződéseken. Jeffrey egyenesen a rendőrtiszti főiskoláról választotta Lena Adamst, és az első munkanapjától kezdve személyesen képezte a lányt, hogy ő legyen az első női nyomozó az állományban.

Most viszont nem tudta, mihez kezdjen Lenával. Átmenetileg, amíg a lány keze meggyógyul, Brad Stephensszel osztotta be egy autóba, hátha így könnyebben visszarázódik a megszokott kerékvágásba. Csak a múlt hónapban kapta meg az orvosi engedélyt, hogy újra visszatérjen az aktív állományba, de a korábbi beosztását még nem kapta vissza. Ami pedig Franket illeti, egyelőre Lena szemébe sem tudott nézni köszönéskor. Jeffrey már milliószor hallotta az öreg zsaru szájából, hogy nő ne menjen rendőrnek, és a Lena elleni támadás láthatóan még inkább meggyőzte a maga igazáról.

Persze Jeffrey nem értett egyet vele. Szerinte jó, ha vannak női nyomozók az állományban. Az volna az ideális, ha a rendőrség szociológiailag teljesen tükrözné a város lakosságát. Lenának pedig megvolt a magához való esze. Bizonyos típusú elkövetőkkel sokkal könnyebben boldogult: tudta, hogyan bánjon a női bűnözőkkel, amiről a többi nyomozónak fogalma sem volt azelőtt, hogy a lány idekerült. Ráadásul bebizonyította, hogy nem csak férfi mehet rendőrnek. Mára már tizenöt nő volt a járőrállományban. Ben Walker idejében a titkárnőkön kívül mindenki férfi volt, így ez óriási haladás volt. Jeffrey ennek ellenére, ha most belegondolt, mi mindenen kellett keresztülmennie Lenának, és mennyi szörnyűség történt vele, legszívesebben ráparancsolt volna, hogy ki se dugja az orrát otthonról, és őrszemet állított volna a lakásajtó elé, nehogy valaki még egyszer kárt tehessen benne.

– Lesz valami belső vizsgálat az ügyben? – szakította félbe a töprengését Frank. – Úgy értem, a Weaver lány halála miatt – tette hozzá kis szünet után.

Jeffrey bólintott, és hátradőlt.

– Ma reggel beszéltem a polgármesterrel. Ki kellene hallgatnia Bradet és Lenát. A város jogi képviselője Buddy Conford lesz.

– De ő hivatalból kirendelt védő – jegyezte meg Frank.

– Ebben az ügyben nem az lesz – közölte Jeffrey. –A lány anyjának aggályai voltak. A városnak van erre a célra valamilyen biztosítási kerete. Az is lehet, hogy peren kívüli megegyezés lesz belőle, nemtom – vont vállat a rendőrfőnök. – Pisztolyt fogott valakire meg minden. Csak kicsit bonyolult a dolog, tudja?

– Aha, tudom – Frank kis szünetet tartott, aztán megkérdezte: – Szóval minden oké, főnök?

Jeffrey szilárd meggyőződése kissé megingott. Megint elnehezült a szíve, mint tegnap este amikor Sarával beszélgetett: úgy érezte, mázsás súly ül a mellkasán. Még soha nem ölt embert, nemhogy kislányt. Lelki szemei előtt újra és újra lepergett a jelenet, igyekezett a legapróbb mozzanatokra bontani az eseménysort, hogy rájöjjön, hol futott zátonyra a tárgyalás. Biztosan mondhatott vagy csinálhatott volna valami mást, és akkor Jenny talán letette volna a pisztolyt. Lennie kellett más megoldásnak is.

– Főnök! – mondta Frank. – Brad és Lena százszázalékosan alátámasztja, hogy helyesen döntött, ezt maga is tudja, igaz?

– Aha – felelte Jeffrey, de Frank szavai nem vigasztalták, mert tudta, hogy Brad és Lena akkor is mellé állna, ha nem tartanák helyesnek, amit tett.

A bűnüldözésben előfordultak kétes helyzetek, amelyekben képtelenség volt feketén-fehéren ítélkezni, de amikor arra került a sor, a zsaruk mindig kiálltak egymásért. Biztos, hogy Brad is így tesz, hiszen szinte bálványozza Jeffrey-t. Lena pedig azért, mert hálás neki, amiért visszaengedte a szolgálatba.

De Jeffrey-t mindez egyáltalán nem vigasztalta.

Egyikük sem törte meg a csendet. Jeffrey az iroda túlsó végében álló polcot nézegette. Trófeák sorakoztak rajta, amelyeket jó céllövőként nyert. Az alsó polcon állt egy focilabda az Auburn futballcsapatától, amelyben annak idején játszott. Ki volt téve néhány fotó, birminghami és Grant megyei kollégák, és egy kép Saráról, amely még a nászútjukon készült. Ezt nemrég tette ki újra, amikor ismét találkozgatni kezdtek. Most mégsem volt benne biztos, hogy látni akarja itt az irodában, mint ahogy abban sem, hogy Sarával együtt képzeli-e el az életét. Még mindig nem tette túl magát azon, hogy milyen távolinak tűnt a nő tegnap éjjel, mennyire feszült lett, amint hozzáért, és egyből parancsolgatni kezdett. Mintha nem tudná, hogy mit csinál. Mintha nem lett volna már túl ezen több százszor, olyan nőkkel, akik sokkal odaadóbbak voltak, mint Sara.

Frank hátrafordult, hogy kinézzen, mert kicsapódott a közös helyiség és az előtér közti derékmagasságú ajtó. Sara sétált be, kezében aktatáska. Olyan kócos volt, hogy Jeffrey eltűnődött, egyáltalán fésülködött-e ma. A doktornőt sosem foglalkoztatták a divatirányzatok, ritkán festette ki magát, ettől néha szexinek tűnt, máskor meg slamposnak. Jobban érdekelte, hogy orvos, mint az, hogy nő. Ahogy közelebb ért, feltűnt, hogy a szemüvege is csálén áll. Jeffrey-t valami miatt ez bosszantotta a legjobban.

Amikor belépett, Frank felpattant, úgyhogy Jeffrey is feltápászkodott.

– Jó napot! – mondta Sara, és idegesen elmosolyodott.

Jeffrey örömmel látta, hogy a nő zavarban van.

– Jó napot! – gombolta be az ingét Frank.

Sara Frankre mosolygott.

– Felhívtam Nick Sheltont – közölte.

Nick a Georgiai Nyomozóhivatal Grant megyéért felelős ügynöke volt.

– Megkértem, hogy gyűjtse ki az összes ehhez hasonló csonkításos esetet – folytatta a doktornő. – Azt mondta, legkésőbb szerdára összeszedi az anyagot.

Minthogy Jeffrey erre sem szólt semmit, Frank felelt.

– Jó ötlet.

– És körbetelefonáltam a kórházakat is – folytatta Sara. – Egyikbe sem ment be senki szülés utáni kezelésre. Mindenütt megadtam az őrs számát, hogy ha ezután kezelnének valakit ilyesmivel, akkor szóljanak ide.

– Szóval azt gondolja, hogy a lány magán is elvégezhette ezt az izét? A körülmetélést? – rángatta Frank az inggallérját.

– Jaj, dehogy – forgatta a szemét Sara. – Különben sem körülmetélés, hanem gyakorlatilag teljes kasztráció. A klitoriszt és a kisajkakat teljesen lenyiszálták, ami megmaradt, azt meg cérnával bevarrták.

– Ú! – szakadt ki Frankbői, aki láthatóan rosszul volt az egésztől.

– Pont olyan, mintha egy férfinak a péniszét vágnák le – biggyesztette le a száját Sara.

Frank szörnyülködve nézett Jeffrey-re, aztán visszafordult a doktornő felé.

– Na mindegy – bökött az aktatáskára Sara. – Kezdhetjük az ismertetést?

– Halasszuk későbbre – mondta Jeffrey.

Érezte, hogy ez kurtán-furcsán hangzott, de nem tudta másképp megoldani. Amikor felhívta Sarát, hogy megkérje jöjjön előbb, akkor sem mondta meg neki, hogy miért.

– Negyedóra múlva itt lesz Dottie Weaver – tette hozzá magyarázatul. – Olyan rövidre akarom fogni vele a dolgot, amennyire csak lehet.

– Ja értem – mondta a nő meglepetten. – Oké. Akkor átmegyek a klinikára, úgyis van egy kis papírmunka. Jó, ha két óra múlva visszajövök?

– Szeretném, ha jelen lennél a kihallgatáson – rázta a fejét Jeffrey.

– Nem vagyok rendőr – vetett rá aggodalmas pillantást az orvos.

– Lena viszont az – felelte a rendőrfőnök. – Ő vezeti a kihallgatást. Jó lenne, ha beülnél, mert téged már ismer.

– Lena vagy Dottie? – tette csípőre a kezét Sara.

Frank megköszörülte a torkát.

– El kell intéznem pár telefont – mondta, és udvariasan biccentett Sarának, majd kiment.

Amikor kettesben maradtak, Sara kérdő pillantást vetett Jeffrey-re.

– Ez hálóing? – kérdezte a zsaru.

– Mi?

– Amiben vagy – bökött Sara ruhájára Jeffrey. – Mert úgy néz ki.

– Nem – nevetett idegesen Sara, mintha a férfi poénnak szánta volna a kérdést, csak neki esett le lassan.

– Felvehettél volna kicsit hivatalosabbat – jegyezte meg Jeffrey, visszagondolva arra, hogy tegnap miben volt Sara.

A mackóalsó és a koszlott, régi póló sem dobott sokat az együttlét hangulatán. Ráadásul a nőnek szőrösebb volt a lába, mint Jeffrey-nek.

– Belehalnál, ha néha kiöltöznél kicsit? – folytatta epésen.

– Most miért csinálsz úgy, mintha az anyám lennél? – vágott vissza az orvos mély hangon.

Minden jel szerint tényleg dühös volt. Jeffrey-t is elfutotta a méreg. Már-már visszaszólt, de aztán inkább nem tette, mert tudta, hogy úgyis valami gorombaság sülne ki belőle.

– Jeff! – szólalt meg végül Sara. – Mi van veled?

A zsaru elsétált mellette, és bevágta az iroda ajtaját.

– Belehalnál, ha megtennéd nekem ezt a szívességet?

– Milyen szívességet? – értetlenkedett Sara, mintha Jeffrey zöldségeket beszélne.

– Hogy jelen légy Jenny anyjának a kihallgatásán – emlékeztette a férfi.

Sara fújt egyet.

– Mégis mire jó ez?

– Jó, hagyjuk – húzta le a zsaru a redőnyt az iroda ablakán, csak hogy elfoglalja magát valamivel. – Felejtsd el.

– Mégis mit szeretnél, mit csináljak? – kérdezte Sara hűvösen, amitől Jeffrey csak még bosszúsabb lett. – Hazaugorjak átöltözni? Vagy békén hagyjalak?

– Ne baszogass, az a lényeg – fordult felé Jeffrey.

Sara felszegte a fejét, aztán mégsem mondta ki, amit gondolt.

A zsaru felvonta a szemöldökét.

– Na mi az, mondd csak! – noszogatta, mert már ki akarta engedni a gőzt az agyából.

A nő mély lélegzetet vett, aztán kifújta.

– Nem értem, miért haragszol rám ennyire – mondta.

Jeffrey nem szólt semmit.

Sara megsimogatta a zsaru nyakkendőjét, aztán a felsőtestére tapasztotta a kezét.

– Kérlek, Jeff. Mondd meg, mit szeretnél. Mi tegyek?

A zsarut cserbenhagyták a szavak. Elfordult a nőtől, és átállította a redőnyt, csak hogy csináljon valamit. Megérezte Sara kezét a vállán.

– Minden rendben – mondta a nő.

– Tudom – csattant fel türelmetlenül, mert valójában nem tudta.

Úgy érezte, lángol az agya, és mindannyiszor amikor lehunyja a szemét, maga előtt látja, amint a golyó Jenny Weaver nyakába fúródik, és a lány feje hátracsuklik.

Sara átkarolta, és megcsókolta a tarkóját.

– Jól van – suttogta egész közel a bőréhez, és Jeffrey érezte, hogy a nő hűvös leheletétől lassan lecsillapodik.

Sara újból megcsókolta, és hosszan a zsaru nyakára tapasztotta az ajkát. Jeffrey kezdett megnyugodni. Vajon miért nem csinálta ezt Sara már előző este is? – tűnődött. Aztán eszébe jutott, hogy bizony akkor is csinálta.

– Jól van, na – ismételte a doktornő.

Jeffrey egész nap most először érezte magát nyugodtnak. Végre újra levegőhöz jutott. Olyan jó érzés volt, hogy átfutott rajta, csinál valami jó nagy hülyeséget, például sírva fakad, vagy, ami még rosszabb, szerelmet vall Sarának.

– Szóval bemégy a kihallgatásra, vagy nem? – kérdezte.

A nő keze lehullott róla. Jeffrey érezte, hogy Sara nem erre számított, nem ebben reménykedett. A nőre nézett, és mondani próbált valamit. Semmi nem jutott eszébe.

– Megteszek mindent, amit kérsz – bólintott végül Sara.

Jeffrey a megfigyelőhelyiségben állt, és az egyirányú tükrön keresztül figyelte, ahogy Sara Dottie Weavert nyugtatgatja. A zsaru sosem volt képes sokáig haragudni Sarára, leginkább azért nem, mert a nő nem is hagyta.

Dottie Weaver sötétbarna hajú, kreol bőrű, molett nő volt, hosszú haját csinosan feltekerte a feje tetejére. A stílusa kicsit divatjamúltnak tűnt, de illett hozzá. Jeffrey öregesnek látta az arcát, az a típus volt, aki ugyanúgy néz ki tízévesen, ahogyan negyvenévesen. Erős állkapcsa volt, és legalább tíz kiló súlyfelesleget cipelt. Az orra fölött mély árkok barázdálták a homlokát, ettől még sírás közben is szigorú maradt a külseje.

Jeffrey Lenára pillantott, aki karba tett kézzel állt mellette. A lány a rá jellemző intenzív figyelemmel méregette Sarát és Dottie-t. Itt álltak tehát ők, a rendőrőrs két legnyersebb modorú dolgozója, és most nekik kellett kideríteniük, mi történt előző este. Jeffrey most jött rá: önző oka volt arra, hogy megkérte Sarát, üljön be a kihallgatásra. Ő fogja képviselni a józan észt.

– Maga hallgatja ki – fordult Jeffrey Lenához.

A lány nem reagált, bár ez nem volt meglepő. Hat hónappal ezelőtt persze még odalett volna a boldogságtól, hogy rábízták a kihallgatást. Indián táncot járt volna az őrsön, mindenkinek dicsekedve, hogy ő hallgathatja ki Dottie-t, mert a főnök őt választotta a feladatra. Most viszont csak némán bólintott.

– Azért, mert maga az egyetlen nő – tisztázta a rendőrfőnök a dolgot. – És mert keresztülment azokon a szörnyűségeken.

Lena ránézett, és Jeffrey-t velejéig megrázta, milyen üres a lány tekintete. Tíz évvel ezelőtt a maconi rendőrtiszti főiskolán a rendőrfőnök látta, hogy Lena úgy száguld keresztül az akadálypályán, mint valami pokolból szalasztott denevér. Százhatvan centi magas és maximum hatvan kilogramm volt, a legalacsonyabb az évfolyamán, de termetét ellensúlyozta kőkemény akaratereje. A férfit lenyűgözte a kitartás és eltökéltség, amelynek a lány aznap tanújelét adta. Most viszont, ha ránézett, el kellett tűnődnie, vajon magára talál-e még valaha Lena Adams.

Lena levette a szemét a főnökéről, és Sarára nézett.

– Aha, azt hiszem, meg fog sajnálni – mondta szenvtelenül.

Jeffrey számára idegtépő volt, mennyire hiányzik a lányból minden érzés. Még a korábbi menetrendszerű dührohamokat is szívesebben tűrte volna, mint ezt a robotgépszerű viselkedést, amely újabban jellemezte Lenát.

– Lassan, apránként haladjon – tanácsolta, és átadta a lánynak az aktát. – A lehető legtöbb információra van szükségünk.

– Még valami? – kérdezte Lena.

Éppen olyan közömbös volt, mintha az időjárásról lenne szó.

Jeffrey nemet intett, erre szó nélkül távozott. A rendőrfőnök a tükör felé fordult, és várta, hogy Lena belépjen a kihallgatóhelyiségbe. Amikor a fiatal nyomozó újra munkába állt, Jeffrey terápiás kezelésre küldte, abban bízva, hogy hozzáértő segítséggel könnyebb lesz túllépnie az elszenvedett traumán. Egyelőre nem volt tudomása róla, hogy Lena elkezdte volna a terápiát. Jeffrey tudta, hogy erre mindenképp rá kell kérdeznie. Csak azt nem tudta, hogyan hozza szóba.

Nyikorogva nyílt az ajtó, belépett Lena. Kosztümnadrágja zsebébe mélyesztette öklét, úgy sétált be a helyiségbe. Drapp női pantallót és sötétkék, legombolt gallérú blúzt viselt. Vállig érő, csinos barna haját a füle mögé simította. Lena arca harminchárom éves korára végre igazán beérett. Mindig is vonzó volt, de az elmúlt két évben még nőiesebb lett a megjelenése, és ez a tiszti állomány figyelmét sem kerülte el.

Jeffrey elfordította a fejét, kényelmetlenül érezte magát, hogy ilyenen jár az esze. Azok után, ami Lenával történt, úgy érezte, nem helyes így méregetnie a lányt.

– Mrs. Weaver? – kérdezte Lena. Kezet nyújtott, és Jeffrey Dottie Weaverrel együtt borzadt el Lena nyitott tenyere láttán, amelynek közepét borzasztó forradás csúfította el. Láthatóan csak Sarára nem volt hatással a sebhely.

Lena visszahúzta a kezét, leengedte az oldala mellé, és zavarában ökölbe szorította.

– Lena Adams nyomozó vagyok. Hadd fejezzem ki őszinte részvétemet.

– Köszönöm – nyögte Dottie orrhangon.

Középnyugati akcentusa éles ellentétben állt Lena puha déli beszédével.

Lena Sarával és Dottie-val szemben ült le az asztalhoz. Összekulcsolta kezét, ezzel újra felhívta Dottie figyelmét a forradásokra. Jeffrey félig-meddig arra számított, hogy a cipőjét is leveti, és felteszi a lábát az asztalra.

– Én is sajnálom… – szólalt meg Dottie, aztán félbeszakította magát. – Mármint, ami önnel történt.

Lena biccentett, és lesütötte a szemét, mintha össze kellene szednie magát. Jeffrey legelőször ezt a trükköt tanította meg neki: a zsaru legjobb barátja ilyenkor a hallgatás. A legtöbb ember kényelmetlenül érzi magát, ha csend van, és igyekszik megtörni. Ráadásul legtöbbször olyasmivel, amit át sem gondoltak előre.

– És a testvérével – tette hozzá Dottie. – Olyan kedves volt. A természettudományi vásáron ismerkedtünk meg. Olyan…

Lenának hevesen megemelkedett a mellkasa, csak ezzel a röpke zihálással árulta el magát.

– Sibyl tanár volt. Imádta a tanítást – mondta.

Újra csend lett, Jeffrey azon kapta magát, hogy Sarát nézi. A nő sötétvörös kontyából több tincs is elszabadult, és a nyakába hullott. Már nem az orrán ült csálén a szemüvege, hanem a feje tetején. Úgy nézte Lenát, mint egy kígyót, amelyről nem tudja eldönteni, mérges-e vagy sem.

– Értesítsük a férjét, Mrs. Weaver? – kérdezte Lena.

– Dottie – mondta Jenny anyja. – Már szóltam neki.

– Eljön a temetésre?

Dottie nem szólt semmit, a csuklóján lévő vékony ezüst karperecet babrálta.

– Maga vágta fel, ugye? – kérdezte végül Sarától.

Sara már nyitotta a száját, hogy feleljen, de Lena megelőzte.

– Igen, asszonyom – mondta. – Dr. Linton végezte a boncolást. Megtettünk minden tőlünk telhetőt, hogy minden rendben legyen Jenny körül.

Dottie Lenára bámult, aztán Sarára, aztán újra a nyomozóra nézett. Hirtelen áthajolt az asztalon, és összegörnyedt, mintha gyomorszájon vágták volna.

– Ő volt az egyetlen kislányom – zokogta. – Az én kicsikém.

Sara az elkeseredett asszony felé hajolt, és vigasztalón átkarolta volna a hátát, de Lena egy pillantással megállította. Előrehajolt, és megpaskolta Dottie kezét.

– Tudom, milyen érzés a legközelebbi hozzátartozót elveszíteni – mondta Dottie-nak. – Tudom bizony.

– Tudom, hogy tudja. Tisztában vagyok vele – szorította meg Lena kezét Dottie.

Jeffrey most vette észre, hogy lélegzet-visszafojtva figyelte az eddigi eseményeket. Lenának sikerült az áttörés.

– Mi történt az édesapjával? – kérdezte Lena.

– Ó – Dottie zsebkendőt vett ki a retiküljéből. – Hát tudják, hogy van ez. Nem jöttünk ki egymással. A férjem többet várt az élettől. Végül lelépett a titkárnőjével. Tudja, milyenek a férfiak – fordult Sarához.

Jeffrey enyhén ingerült lett, hiszen Dottie nyilván az ő hűtlenkedésére utalt. Így működik egy kisváros.

– De végül nem vette feleségül… Mármint a titkárnőt – tette hozzá Dottie kis szünet után, és diadalmas mosolyra görbült az ajka.

– Gimnáziumban a legjobb barátnőmmel történt meg ugyanez – mondta Lena, tovább szilárdítva a kapcsot kettejük között. – Az édesapja ugyanígy lépett le. Egy nap, se szó, se beszéd, felkerekedett. Akkor látták utoljára.

– Jaj, nem. Samuel azért nem így csinálta – mesélte Dottie. – Legalábbis kezdetben nem. Havonta egyszer meglátogatta Jennyt, amíg át nem helyezték Spokane-be. Washington államba.

Lena bólogatva hallgatta.

– Azt hiszem, több mint egy évvel ezelőtt találkozott utoljára Jennyvel – tette hozzá Dottie.

– És tegnap este mit szólt, amikor közölte vele a hírt?

– Sírt – felelte a nő, és neki is folyni kezdtek a könnyei.

Sarához fordult, talán mert ő ismerte Jennyt.

– Olyan édes kislány volt. Olyan jószívű.

A doktornő bólintott, de Jeffrey látta rajta, hogy nem tetszik neki, ahogy Lena irányítja a kihallgatást. Jeffrey nem tudta, mégis mire számított Sara a tegnap esti leletek után.

Dottie kifújta az orrát, aztán határozottabb hangon folytatta:

– Csak rossz társaságba keveredett. Meg aztán ez a Patterson fiú…

– Mark Patterson? – kérdezte Lena.

Ő volt az a fiú, akire Jenny fegyvert fogott.

– Igen, Mark.

– Találkozgattak? Együtt jártak?

– Nem tudnám megmondani – vont vállat Dottie. – Bandában jártak, és Jenny Mark testvérének, Lacey-nek volt a barátnője.

– Lacey-nek? – kérdezett vissza Sara, aztán észrevette, hogy megakasztotta az elbeszélést, és biccentett Dottie-nak, hogy folytassa.

– Miután az apja elment, Jenny és én nagyon közel kerültünk egymáshoz. Inkább barátnők voltunk, mint anya és lánya. Ő segített, hogy mindent átvészeljek. Talán túl bizalmas lett a kapcsolatunk. Talán nagyobb függetlenséget kellett volna hagynom neki – hallgatott el Dottie újra. – Mark annyira ártalmatlannak tűnt. Nyáron lenyírta nálunk a

füvet. Megcsinált ezt-azt a ház körül, hogy legyen egy kis zsebpénze – mondta szikrányit sem vidám mosollyal. – Jó gyereknek tűnt. Azt hittem, megbízható.

Lena nem sokáig hagyta, hogy Dottie mellékvágányon haladjon.

– Mikor kezdett Jenny és Lacey több időt együtt tölteni?

– Nagyjából egy éve, azt hiszem. Mind együtt mentek templomba. Azt hittem, hogy ez jó jel, de ezek a kölykök… Nem is tudom. Azt hinné az ember, hogy a templomban a gyerek biztonságban van, de… – a fejét rázta. – Nem tudtam… – vallotta be. – Nem tudtam, hogy volt már együtt fiúval, azt meg végképp nem, hogy…

Lena alig észrevehetően biccentett Sarának. Jeffrey látta, hogy Sara összeszedi magát, hogy Dottie tudomására hozza a hírt.

– Dottie, tegnap este megvizsgáltam Jennyt.

Dottie összeszorított szájjal várta a továbbiakat.

– Jenny nem volt terhes – közölte Lena. – Nem az ő kisbabáját találtuk meg a korcsolyapályánál.

Az anya hitetlenkedve bámult Sarára, aztán Lenára, majd újra Sarára. Teljesen sokkolta a hír.

– Így van – tette hozzá Sara. – Nem esett teherbe, de fél évnél régebben szexuális életet élt.

Dottie szóhoz sem jutott. Elmosolyodott, és végül jó hírként értékelte a fejleményt.

– Szóval nem ő tette? Nem ő ölte meg a csecsemőt?

– Még nem tudjuk, pontosan mi történt – mondta Lena, aztán elhallgatott, és lepillantott a kezére, most nem csak a hatás kedvéért.

Pár pillanat múlva újra Dottie szemébe nézett. Lehalkította a hangját, és Jenny anyjára függesztette a szemét, mintha Sara ott sem lett volna.

– Csak a véleményemet tudom mondani, asszonyom, de abból, amit a lányáról tudok, szerintem kizárt, hogy ő követte volna el, amivel vádoljuk.

Dottie megkönnyebbülten ejtette le a vállát. Újra sírva fakadt, és az orrát törölgette.

– Olyan szelíd lány volt – mondta. – Nem tett volna semmi effélét, ebben biztos vagyok. – Sarához fordult megerősítésért. – Olyan jóindulatú volt.

Sara halványan elmosolyodott, és bólintott.

– Orvos akart lenni – tette hozzá Dottie. – Azt mondta, segíteni akar a gyerekeken, éppúgy, ahogy maga.

Sarának elfelhősödött az arca, és Jeffrey látta, hogy bűntudat csillan a szemében.

– És kikből állt ez a banda? – kérdezte Lena, megtörve a pillanat hangulatát. – Jennyből és a Patterson testvérekből?

– Igen, Markból és Lacey-ből.

– És mindvégig együtt jártak templomba? Egészen mostanáig?

– Körülbelül nyolc hónappal ezelőttig – felelte Dottie. – Azóta Jenny nem járt. Nem tudom, miért hagyta abba. Azt mondta, már nem akar menni, és kész.

– Ez tehát januárban volt?

– Azt hiszem.

– Közvetlenül karácsony után?

– Nagyjából akkoriban lehetett – bólogatott Dottie.

– És történt valami Jennyvel azokban a hetekben? Összeveszett valakivel? Mérges lett valakire? Veszekedett Mark Pattersonnal?

– Nem – válaszolta Dottie határozottan. – Ami azt illeti, a karácsony utáni héten ifjúsági táborban volt a gyülekezettel. Gatlinburgbe utaztak síelni. Nem örültem neki, hogy

nem lesz otthon az ünnepek alatt, de annyira el akart menni, még javított is a jegyein emiatt az iskolában, úgyhogy…

– Egy hétig volt oda?

– Igen, egy hétig, utána meg én utaztam Ohióba a nővéremhez, mert rosszul érezte magát – biggyesztette le a száját Dottie. – Eunice-nél pár hónappal azelőtt diagnosztizáltak tüdőtágulást. Most már jobban van, de az tényleg nehéz időszak volt.

– És Jenny egyedül volt itthon?

– Dehogy – rázta a fejét Dottie. – Pattersonéknál töltött három-négy napot, és addigra vissza is értem.

– Máskor is előfordult, hogy Pattersonéknál töltött pár napot?

– Igen – felelte Dottie. – Vagy Lacey aludt nálunk hétvégén, vagy Jenny ment át hozzájuk.

– Jól ismeri Pattersonékat?

– Teddyt és Grace-t? Igen – bólogatott Dottie. – Ők is járnak a templomba. Teddyért nem vagyok túlságosan oda – halkította le a hangját. – Nem is csoda, látszik, hogy Marknak volt kire ütnie, az biztos.

– Ezt hogy érti?

– Hát ő olyan… Nem is tudom – kezdett bele Dottie, aztán csak a vállát rángatta. – Ha majd meglátják Teddyt, megértik, hogy miért mondom.

– Tehát karácsonykor Jenny elment a gyülekezettel táborba, aztán Pattersonéknál volt, aztán pedig nem ment többet templomba, és nem barátkozott Pattersonékkal? – foglalta össze az elhangzottakat Lena.

– Hát – gondolta végig Dottie. – Azt hiszem, igen. Mármint így utólag visszagondolva, igen, így történt. De akkoriban nem fedeztem fel ezt az összefüggést.

– Gyanakodott arra, hogy a lánya kábítószerezik?

– Á, nem, nagyon ellene volt minden ilyesminek – közölte Dottie. – Még csak nem is kávézott, legújabban pedig már cukrot sem fogyasztott.

– Fogyni akart?

– Azt mondta, egészségesen akar élni. Meg akarja tisztítani a testét.

– „Megtisztítani” – visszhangozta Lena. – Gondolja, hogy ennek volt valami köze ahhoz, hogy templomba járt?

– Akkor már nem járt templomba – jegyezte meg Dottie. – Nem tudom, miért csinálta. Egyik nap éppen iskolából hoztam haza, és minden előzmény nélkül azt mondta: „Nem akarok többé cukrot enni, semmilyen formában. Meg akarom tisztítani a testemet.”

– És ez nem volt önnek furcsa?

– Amikor kimondta, akkor nem – válaszolta Dottie. – Talán egy kicsit. De mostanában annyi furcsa dolga volt. Persze semmi kirívó: mondjuk olyasmik, hogy amikor hazajött az iskolából, nem ivott kólát, és több időt töltött a házi feladattal. Tényleg próbált odafigyelni mindenre. Megint kezdett olyan lenni, mint a régebben.

– Mint mielőtt több időt kezdett tölteni a Patterson gyerekekkel?

– Igen, így is mondhatjuk – biggyesztette le a száját Dottie. – Nagyon furcsa volt, mert Lacey pomponlányként nagyon népszerű volt, és az első naptól kezdve, amikor Jenny besétált az iskolába, Lacey kínozta.

– Hogyhogy kínozta? – kérdezte Sara.

– Komiszkodott vele – felelte Dottie. – Csúfolta, hogy kövér. Pedig akkoriban még nem is volt vészesen túlsúlyos. Nem hízott el annyira, mint újabban.

– Nem gondolja, hogy Lacey vagy Mark esetleg bántalmazta Jennyt?

– Dehogyis, nem – mondta Dottie meglepetten. – Akkor rögtön hívtam volna a rendőrséget. Szerintem csak piszkálták, nem fajult tettlegességig. Aztán pedig barátok lettek.

– Mikor változott meg a kapcsolatuk?

– Nem is tudom. Lehet, hogy akkor, amikor felső tagozatosok lettek. Az nagy változás volt. Azt hiszem, Lacey-t nem válogatták be a pomponlányok közé, és emiatt hátrább került a népszerűségi listán. Tudják, milyenek a gyerekek. Muszáj tartozniuk valahova. Ha jobban belegondolok, talán a cukormentes diéta is Lacey ötlete volt.

– Lacey-é? – kérdezett vissza Lena.

– Azt hiszem, igen. Mindig voltak ilyen ötletei, hogy mit csináljanak, és mit ne. Hogy milyen ruhákban járjanak iskolába, hová menjenek hétvégén. Órákon át tudtak telefonon beszélgetni ilyesmikről.

– A testvérem és én is ilyenek voltunk – mosolyodott el Lena. – De volt valami vallási jelentőségük ezeknek a szabályoknak?

– Hogyan? – kérdezett vissza Dottie meglepetten.

– Cukorstop. Koffeinstop. Olyan, mintha vallási okokból csinálták volna így.

– Csak nem gondolják…? – kelt ki magából Dottie, de aztán visszatért az önfegyelme. – Nem, szerintem nem volt semmi köze a valláshoz. Jenny nagyon jól érezte magát a gyülekezetben. Biztos a Patterson gyerekek agyalták ki ezeket is. Mark benne is van a rendőrségi nyilvántartásban, mert lopott – csóválta a fejét. – Nem tudtam, mitévő legyek. El kellett volna tiltanom Jennyt Marktól? Akkor csak még inkább együtt akart volna lenni vele.

– A kamasz lányoknál általában így van – értett egyet Lena. – Továbbra is jár templomba, ugye?

– Igen, persze – felelte Dottie. – Vigaszt nyújt nekem.

– Intézkedett már? Gondolom, ők rendezik majd a szertartást…

– Nem tudom. Azt hiszem… – elhallgatott, és kifújta az orrát. – Azt hiszem, Fine lelkipásztort kedvelte. Ő járt is nálunk, hogy beszéljen vele. És Brad Stephens is. Ő a gyülekezet ifjúsági felelőse.

– Tényleg? – kérdezte Lena.

– Igen, Brad nagyon tevékeny a gyülekezetben.

– Fine lelkipásztor akkor látogatta meg magukat, mikor Jenny abbahagyta a templomba járást?

– Igen – bólintott Dottie.

Láthatóan örült, hogy emlékszik valamire, ami fontos lehet.

– Két egymás utáni vasárnap nem ment, és utána jött el látogatóba – közölte.

– Hallotta, miről beszélgetnek?

– Nem – válaszolta Dottie. – Bementek a dolgozószobába. Kettesben akartam hagyni őket, hogy nyugodtan beszélhessenek… – hirtelen eszébe jutott valami. – Tényleg, egy hét múlva telefonon is kereste, de Jenny megkért, hogy tagadjam le. Ez bizonyára szombaton volt, mert otthon voltam napközben. Emlékszem, aznap többen is keresték, de egyikükkel sem akart beszélni.

– Ez nem volt különös?

– Addigra már hozzászoktam – felelte Jenny anyja. – Ez február táján lehetett. Emlékszem, még örültem is neki, hogy szóba sem áll Markkal.

– Összevesztek valamin?

– Csak azt tudom, hogy gyűlölte. Eleinte sülve-főve együtt akart lenni vele, aztán teljesen meggyűlölte.

– Úgy, ahogy a lányok meggyűlölik azt a fiút, aki nem akar randizni velük?

Dottie hátradőlt, és dühös pillantást vetett Lenára. Rádöbbent, hogy a kihallgatás célja nem az, hogy Jenny nevét tisztázzák, hanem hogy a bűnténytyt felderítsék.

– Azért gyűlölte Markot, mert a fiú már nem akart járni vele? – ismételte meg Lena.

– Nem – csattant fel Dottie jellegzetes orrhangú akcentussal. – Biztosan nem.

– Biztos ebben?

– Markot akkoriban tartóztatták le – mondta Dottie, aki nyilvánvalóan inkább a fiút akarta rossz színben feltüntetni. – Könnyű testi sértés miatt. Bántalmazta a húgát.

Jeffrey magában átkozódott, amiért ezt nem ellenőrizte eddig. Felvette a telefont a megfigyelőhelyiségben, és beütötte Maria mellékét.

– Tessék – vette fel Maria.

– Keressen elő nekem egy aktát – kérte halkan. – Mark Patterson.

– A tegnap esti srác?

– Igen.

– Máris – tette le Maria.

Jeffrey újra a kihallgatásra összpontosította a figyelmét. A hangulat közben teljesen megváltozott. Dottie Weaver szája egyetlen dühös vonallá zárult, az állkapcsa kidagadt.

– Kér valamit inni? – kérdezte Lena.

– Nem, köszönöm.

– Tudta, hogy tavaly a lányának el volt törve a karja?

Dottie meglepettnek tűnt.

– Elment magához nélkülem? – kérdezte Sarát.

– Nem – felelte Sara.

Nem bonyolódott részletekbe. Mérgesnek tűnt, de nem Dottie Weaverre volt mérges.

– Érdeklődött a lánya afrikai vagy közel-keleti vallási szertartások iránt? – ütötte tovább a vasat Lena.

– Egyáltalán nem. Miért? – rázta a fejét értetlenül. – Mi köze ennek az ügyhöz?

– Tartsunk egy kis szünetet, Dottie? – kérdezte Sara.

– A lánya szeméremcsontja korábban el volt törve, Mrs. Weaver. Tudott erről?

Dottie csak hebegett, nem találta a szavakat.

– Valószínűleg megerőszakolták – közölte Lena, majd szárazon hozzátette: – Ráadásul brutálisan.

– Nem… ezt képtelen vagyok felfogni – fordult Jenny anyja Sarához, aztán vissza Lenához.

– És a kezén-lábán található sebekről tudott? – kérdezte Lena. – Hogyan keletkeztek? A lánya vagdalta meg magát?

– Magát vagdalta? – kérdezett vissza Dottie. – Miről beszél?

– Az egész testét vágások borítják. A látványból ítélve saját magán ejtette a sebeket. Elmondaná, miként lehet, hogy nem tudott róla?

– Zárkózott volt – felelte Dottie. – Sosem járkált ruha nélkül. Én nem…

– Tud róla, hogy Jenny az elmúlt fél évben műtéten esett volna át?

– Műtét? – kérdezett vissza Dottie. – Ezt meg hogy érti?

– Nem kimondott műtét – szakította félbe Sara, és Dottie karjára tette a kezét. – Dottie, amikor megvizsgáltam Jennyt… – folytatta.

Lena kinyitotta a lány aktáját. Elővett egy fotót, aztán még egyet, és Dottie elé csúsztatta. Jeffrey nem látta ugyan őket, de az anyára tett hatás alapján pontosan megállapíthatta, hogy mit ábrázolnak.

– Ó, istenem, szegény kicsikém – kapta a szája elé a kezét Dottie.

– Lena – figyelmeztette a nyomozót Sara, és a fotókra tette a kezét. Megpróbálta eltenni őket, de Dottie nem hagyta. Egy kis ideig huzakodtak, aztán Sara végül engedett.

– M-mi ez? – dadogta Dottie.

Remegő kézzel közel emelte a szeméhez a képet.

Lena önelégülten dőlt hátra, és karba tette a kezét. Sőt az egyirányú tükör, vagyis Jeffrey felé fordult, és győzedelmesen felvonta a szemöldökét.

Sara Dottie vállára tette a kezét.

– Ezeket hadd kérjem vissza – mondta, és elrakta a fotókat.

– Atyaisten, istenem – motyogta Jenny anyja zokogva. – Kicsikém… ki tette ezt vele?

Sara kis híján keresztüldöfte a pillantásával Lenát. Jeffrey érezte, hogy felforrósodik a helyzet. A nyomozó csak a vállát vonogatta, mintha azt mondaná: „Mégis, mire számított?”

– Úristen, úristen – suttogta Dottie, aztán hirtelen elakadt a szava. Elernyedt a teste. Sara odaugrott hozzá, és elkapta, hogy lefékezze az esést. Dottie ájultan hanyatlott a padlóra.

Jeffrey az eligazítóhelyiség előtt állt a folyosón, és Lenához intézte a szavait.

– Azonnal ki kell mennünk a Patterson fiúhoz – mondta. – Sara maga is boldogul a boncolási jegyzőkönyv ismertetésével.

Lena a válla fölött hátrapislantott a hátsó ajtó felé. Sara elkísérte Dottie-t a kocsijához, nehogy baja essen, de előtte még nyomatékosan figyelmeztette Lenát, hogy hamarosan újra itt lesz.

– Maria most keresi elő a címét – mondta Jeffrey. – Lehet, hogy többet tud, mint hittük. Reméljük, a húgát is otthon találjuk.

– Kihallgassam a lányt, maga meg Markot? – bólintott Lena karba tett kézzel.

– Majd meglátjuk, hogy alakul – felelte Jeffrey. – A lelkipásztornak is a körmére akarok nézni.

Valami megvillant Lena szemében.

– Az én gyülekezetem pásztora. Jó, nem az én gyülekezetem, de Hank odajár, és néha én is elkísérem – vont vállat. – Tudja, úgysincs jobb dolgom. Egyébként nem vagyok valami vallásos.

– Aha – válaszolta Jeffrey kicsit megrökönyödve attól, hogy Lena mindezt magától elmondta.

A támadás óta ez volt az első alkalom, hogy a lány bármivel kapcsolatban közlékenynek mutatkozott. A rendőrfőnök úgy érezte, talán jót tesz majd Lenának, ha belefolyhat a nyomozásba, úgyhogy örült, hogy ilyen készséges.

– Behívom Bradet a járőrözésből – folytatta a zsaru. – Sürgősen beszélni akarok vele, hogy elmondja, mit tud Fine-ról.

– Maga szerint Fine tette ezt Jennyvel?

Jeffrey zsebre vágta a kezét. Senkiről nem tudta elképzelni, hogy bántalmazzon egy gyereket, de tény, hogy valaki megtette.

– Meg kell tudnunk, hogy Fine ott volt-e a sítáborban.

– Lehet, hogy… – Lena elhallgatott, mert nagy robajjal kivágódott az ajtó.

Mire Jeffrey odafordult, Sara már be is csapta maga mögött, és egyenesen feléjük tartott. A zsaru látta, hogy majd szétveti a méreg.

Három méterre volt tőlük, amikor üvölteni kezdett.

– Mégis mit képzel, mit csinált odabenn? Hogy tehetett ilyet?

Lena leengedte a karját. Ahogy Sara közelebb ért, ökölbe szorult a keze.

A lány egészen a falig hátrált, és még mindig ökölbe szorított kézzel válaszolt.

– Csak a munkámat végeztem – mondta erős hangon.

– A munkáját? – förmedt rá Sara, és még közelebb hajolt a Lenához.

Legalább tizenöt centivel magasabb volt a lánynál, és ezt most ki is használta.

– Az a dolga, hogy megkínozzon egy nőt, aki most vesztette el a lányát? Hogy ilyen képeket mutogasson neki? – Sara hangja már-már elcsuklott mérgében. – Hogy tehetett ilyet, Lena?! Annak a szegény asszonynak most ez lesz az utolsó emléke a lányáról!

– Sara… – szólt közbe Jeffrey, Sara pedig hirtelen Lena füléhez hajolt, és súgott neki valamit. A férfi nem hallotta, mi volt az, de Lenára elemi erővel hatott. A lány összehúzta magát, mint valami kismacska, akit elkaptak a grabancánál, és jól megráztak.

Sara arcára rögtön kiült a bűntudat, ahogy meglátta, hogy a szavai ilyen hatással voltak Lenára. A szája elé kapta a kezét, legszívesebben visszavonta volna.

– Sajnálom – mondta Lenának. – Elnézést kérek.

Lena megköszörülte a torkát, és a cipője orrát bámulta.

– Semmi baj – mondta, pedig látszott rajta, hogy baj van.

Sara csak most vette észre, hogy lerohanta a nyomozót. Hátrált egy lépést, és megismételte:

– Nagyon sajnálom, Lena. Nem volt jogom ezt mondani.

Lena felemelt kézzel szakította félbe Sara szabadkozását. Felsóhajtott.

– A kocsiban várom – mondta. Jeffrey-hez intézte szavait, nem Sarához.

– Rendben. Mindjárt jövök – felelte a zsaru.

Előkotorta a zsebéből a kocsikulcsot, és a lány felé nyújtotta. Lena nem vette el, csak tartotta a markát, várva, hogy Jeffrey beleejtse a kulcsot.

– Oké – indult meg Lena a kulccsal a kezében.

Már nem nézett se Jeffrey-re, se Sarára, leszegett fejjel botorkált kifelé. Egészen összegörnyedt, láthatóan porig volt sújtva. Velejéig megrendítette, amit Sara mondott neki.

Jeffrey értetlenkedve fordult Sarához. Fogalma sem volt, mi ez az egész.

– Mi a francot mondtál neki az előbb? – kérdezte.

– Jaj, Jeff – rázta a fejét, és eltakarta a szemét. – Olyasmit, amit nem lett volna szabad. – Továbbra is csak a fejét rázta. – Ezt nem lett volna szabad.

7

Lena Jeffrey Lincolnjában ült, és minden idegszála megfeszült. Zihálva vette a levegőt, és az ájulás kerülgette. Nem csak azért folyt róla a víz, mert hőség volt a kocsiban. Az egész teste szikrázott, mint egy szigetelés nélküli vezeték.

– Kurva – lihegte, mert nem tudta kiverni a fejéből Sara Lintont. – Hülye kurva – ismételgette, mintha ez elvenné az élét annak, amit az előbb hallott a nőtől.

Még mindig ez visszhangzott a fejében: *Most már tudja, milyen érzés fájdalmat okozni valakinek.*

Fájdalmat okozni, mondta Sara, de Lena tudta, mire gondolt valójában: Most már tudja, milyen érzés megerőszakolni valakit.

– A francba! – üvöltötte Lena torkaszakadtából, hogy elhallgattassa a fejében visszhangzó mondatot. Nagyot csapott a műszerfalra, és a fenébe kívánta Sara Lintont meg ezt az egész hülye munkát.

Lena évmilliók óta először, a kihallgatás alatt, miközben kikérdezték Dottie Weavert, érezte magát újra teljes értékű embernek, de Sara egy pillanat alatt újra lerombolta az önbecsülését.

– Kurva életbe! – szakadt ki belőle az üvöltés, és már kezdett berekedni a megerőltetéstől. Sírhatnékja volt, de nem eredtek el a könnyei, csak a düh forrt benne. Minden izma megfeszült, úgy érezte, ha akarná, még az autót is fel tudná borítani.

– Állj, állj, állj – mondta magában Lena, hogy lenyugtassa magát. Mire Jeffrey beszáll a kocsiba, le kell csillapodnia, mert a főnök Sarának is elmeséli majd, milyen állapotban látta – elvégre mégis csak kúrnak, a franc essen bele. Azt pedig végképp nem akarta, hogy Sara rájöjjön: ennyire az elevenére tapintott.

Horkantva felnevetett, mert eszébe villant a doktornő béna bocsánatkérése. Mintha ezzel bármit is helyrehozhatna. Sara pontosan tudta, miről beszél. Csak azért kért elnézést, mert rosszul érezte magát, hogy hangosan is kiszaladt a száján. Hülye kurva, ráadásul még beszari is.

Újabb mély lélegzetet vett, és próbálta összeszedni magát.

– Jól van – suttogta maga elé. – Semmi gond. Nincs itt semmi gond.

Pár perc múlva kezdte jobban érezni magát. Nem vert olyan hevesen a szíve, a gyomorgörcs is oldódóban volt. Emlékeztette magát, hogy erős, keresztülment már ennél nagyobb szörnyűségeken, és azokat is túlélte. Összességében teljesen lényegtelen, mit gondol róla Sara Linton. Csak az számít, gondolta Lena, hogy alkalmas arra, amit csinál, és elvégzi a munkáját. Eddig is elvégezte. A kihallgatás során használható nyomokat tártak fel, ami nem történt volna meg, ha Sara Linton vezeti a beszélgetést.

Az órájára pillantott, és először nem hitt a szemének. Észre sem vette, mennyire eltelt az idő. Hank biztos aggódik, hogy mi tart ilyen soká. Most már biztosan nem tud elmenni vele a templomba.

Jeffrey kocsijában volt egy telefon a műszerfalban, úgyhogy áthajolt a túloldalra, és beindította a motort, hogy telefonálhasson. Bekapcsolta a légkondit, és kicsit letekerte

az ablakot, hogy a hőség kimenjen a járgányból. A telefon lassan adott vonalat. Lena megint az őrs felé pillantott, hogy lássa, jön-e már Jeffrey.

– Halló – Hank első csörgésre felvette a kagylót.

– Én vagyok.

A nagybátyja nem szólt semmit, és Lenán átfutott, milyen lehet a hangja. Biztos hallatszik, milyen feldúlt, miután összeszólalkozott Sarával. Szerencsére Hank nem kérdezett rá, mi baja.

– Nem tudok elmenni a szertartásra.

– Nem? – kérdezte erre Hank.

– Ki kell hallgatnunk valakit Jeffrey-vel – mondta, pedig nem volt köteles mindenről beszámolni Hank-nek. – Gondolom, eltart egy darabig. Ne várj rám, indulj el – szomorodott el a mondat végére, mert eszébe jutott, hogy az üres házba fog hazaérni, és egyedül lesz.

– Lee! – válaszolta Hank, biztosan megérezte Lena félelmét. – Ha gondolod, szívesen megvárlak. Ráérek azután is elindulni, hogy hazaértél.

– Ne hülyéskedj – felelte a lány, de nem csengett túl meggyőzően a hangja. – Nem vagyok már hátulgombolós.

– Később is utánam jöhetsz, ha van kedved – mondta Hank tétován. – Meghallgathatnád a kórust.

Lenának elnehezült a szíve: elfelejtette, hogy koncert is lesz. Hank csak sötétedés után fog hazaérni. És a házban is tök sötét lesz, még akkor is, ha az összes villanyt felkapcsolja.

– Holnap úgyis korán kell kelnem, mert át kell mennem a bárba – tette hozzá Hank. – Úgyhogy én is szívesen hazajövök egyből a szertartás után.

– Figyelj, Hank – mondta, és igyekezett nem éreztetni, hogy majd felrobban a szíve. – Menj csak arra a kurva koncertre! Nem kell folyton úgy csinálnod, baszd meg, mintha bébiszitterre lenne szükségem!

Nyílt a hátsó ajtó, a nap megcsillant rajta. Jeffrey lépett ki az épületből. A nyomában Maria Simms, aki egy aktát nyújtott át a rendőrfőnöknek.

– Biztos? – kérdezte Hank.

– Aha – vágta rá a lány gondolkodás nélkül. – Most le kell tennem. Otthon találkozunk.

Ezzel letette, még mielőtt Hank bármit mondhatott volna.

– Jézusom – mondta Jeffrey, amikor kinyitotta a kocsiajtót. – Bekapcsoltad a légkondit? – kérdezte, és a műszerfalra dobta az aktát, amit Marlától kapott.

– Aha – morogta Lena, és odább fészkelte magát az ülésen, amikor a férfi beszállt. Önkéntelenül a lehető legtávolabb húzódott Jeffrey-től, szinte már feltapadt az ajtóra. A rendőrfőnök, ha észrevette is, szó nélkül hagyta a dolgot. A zakóját a hátsó ülésre dobta.

– Telefonáltak, hogy anyámnak autóbalesete volt – mondta gondterhelten. – Még ma este Alabamába kell mennem.

– Most rögtön indul? – fogta meg az ajtónyitó kallantyút Lena.

Mindjárt felhívja Hanket a saját kocsijából, hogy mégis várja meg, gondolta.

– Nem – nézett a lány kezére Jeffrey. – Csak este.

– Ja – mondta a nyomozó, de nem vette el a kezét az ajtónyitóról, mintha pihentetné rajta.

– Nagy szívás, hogy az egész felhajtás kellős közepén le kell lépnem. Talán Mark Patterson révén fény derül mindenre.

– Úgy érti, hogy az egész egy szerelmi dráma volt vagy ilyesmi? – kérdezte Lena.

– Talán tőle megtudjuk, ki volt a többi lány, és ki a csecsemő anyja.

A lány bólintott, bár nem tartotta valószínűnek, hogy így lesz.

– Beszéltem Braddel. Fine nem volt ott a sítáborban – mondta Jeffrey homlokráncolva. – Ha beszéltünk Markkal, újra felhívom Bradet, hátha kiszedhetek belőle még valamit… Biztos vagyok benne, hogy már mondta volna, ha történt volna bármi gyanús.

– Aha – bólogatott Lena.

Brad mintazsaru volt, még a saját anyját is feladta volna, ha tilosban jár.

– Holnap reggel egyből menjenek az iskolába Braddel, és kérdezzék ki Jenny tanárait. Derítsék ki, milyen lány volt, és ha lehet, azt, hogy kikkel töltötte az idejét. Beszéljenek a többi lánnyal is, aki ott volt a sítáborban Jennyvel és Lacey-vel együtt. Gondolom, ők is abba az iskolába járnak.

– Oké.

– Magam csinálnám, de nem tudom megúszni az alabamai utat.

– Jó, persze – mondta Lena, és nem értette, miért mentegetődzik Jeffrey.

Elvégre ő a főnök. Ráadásul sokkal többet maga sem tehetne az ügyben. Ha Mark nem tereli rá a gyanút valakire, akkor nem sok szál lesz a kezükben, amit követhetnek.

– Fine tiszteletest is hallgassa ki, amint tudja – nézett az órájára. – Még holnap délelőtt. De Frankkel menjen, ne Braddel.

– Oké – ismételte Lena.

– Azt mondta, ismeri a lelkipásztort – mondta a rendőrfőnök, és rükvercbe tette az autót. – Maga szerint kitelik tőle ilyesmi?

– Nem – felelte. – Nem rossz ember. Egyszerűen csak nem jövök ki vele.

Jeffrey pillantása azt súgta, hogy ez nem csoda, hiszen senkivel sem jön ki.

– Egyébként már megbeszéltem vele egy találkozót holnap estére.

– Találkozót?

– Tudja, amiatt, amit korábban tanácsolt – nézte a műszerfalat Lena. – Maga mondta – magyarázta, de Jeffrey-nek ennyiből még nem ugrott be, mire céloz. – Tudja, hogy menjek el valakihez terápiára – pontosított Lena.

– Hát, akkor lehet, hogy nem magának kellene…

– De – erősködött a lány. – Ki akarom hallgatni – maga is hamisnak érezte a mosolyt, amelyet az arcára erőltetett. – Legalább meglepetés éri, nem? Azt fogja hinni, hogy lelki beszélgetésre vagy effélére megyek hozzá, aztán hirtelen fordítok a helyzeten, és én kérdezem ki Jennyről meg a Patterson testvérekről.

– Nem biztos, hogy ez jó ötlet – ráncolta a homlokát Jeffrey, és kifordult a parkolóból.

– Pedig mindig azt szokta mondani, hogy akkor a legjobb kikérdezni valakit, amikor nincs rá felkészülve – erősködött Lena, igyekezve palástolni kétségbeesését.

– Ráadásul Hank beszélte meg vele a találkozót. Nem én akartam megkeresni a lelkészt a… – Lena kereste a szót, hogy hogyan írja le a helyzetét, aztán inkább annyiban hagyta. – Szóval igazából nem is akartam beszélni vele, tudja? Fura figura. Nem bízom benne.

– Miért?

– Csak – mondta. – Valami rosszat érzek körülötte.

– De nem hiszi, hogy ő tette volna?

Lena vállat vont, mert nem tudta, hogyan vágja ki magát. Hogy magyarázza meg Jeffrey-nek, hogy leginkább azért ellenszenves neki Dave Fine, mert lelkész. Jeffrey is éppolyan értetlen volt, mint Hank. Hát nem értik, hogy egy vallásmániás gonosztevő kínozta meg, és semmi kedve épp egy lelkésszel beszélgetni róla?

– Nemtom, talán mégis kitelne tőle.

A lány ezt maga sem gondolta komolyan, Jeffrey-nél mégis megtette a hatását.

– Na jó. De vigye magával Franket.

– Persze.

– Nem kell kihallgatni. Csak derítsék ki, hogy tud-e valamit. Nehogy ok nélkül magunkra haragítsák.

– Rendben.

– És keressen másik terapeutát – tette hozzá. – Ne halogassa. Ezzel a feltétellel vettem vissza az aktív állományba. Megígérte, hogy segítséget kér.

– Igen. A napokban keresek egy szakembert – bólogatott Lena.

Jeffrey merőn nézte, nem tudta eldönteni, hogy komolyan beszél, vagy csak le akarja rázni. Lena próbált témát váltani.

– És az édesanyja jól van?

– Aha. És maga? – kérdezett vissza Jeffrey.

– Megvagyok – Lena igyekezett gondtalannak tűnni.

– Ami Sarát illeti…

– Minden oké – vette elejét a további kérdezősködésnek nyersen.

Hank egy ilyen válasz hallatán már nem kockáztatta volna meg, hogy tovább firtassa a dolgot.

Ám Jeffrey nem volt olyan befolyásolható, mint Lena nagybátyja.

– Tényleg? – vonta kérdőre a lányt.

– Aha – felelte Lena, és mintegy bizonyítékképpen így folytatta: – És dr. Linton miért lepődött meg kihallgatás közben, amikor Jenny anyja Lacey Pattersont említette?

– Lacey is Sara betege – közölte Jeffrey. – Tudja, mennyire fontosak Sarának a kicsik – dünnyögte, félig-meddig maga elé.

Lenának erről fogalma sem volt. Lesütötte a szemét, és a műszerfalon heverő aktára pillantott. Az állt rajta: Mark Patterson. Belelapozott, hogy megtudja, mi van a fiú rovásán. Az első oldalon volt a személyleírás és a lakcím.

– Morningside-ban laknak? – csodálkozott.

Ez Madison egyik gyanús kerülete volt.

– Azt hiszem, abban a lakókocsi-parkolóban, amelyiknél zöld ponyva van a kapu felett.

– Aha, a Kudzu Arms – vágta rá Lena. Az elmúlt néhány hónapban többször is kihívták oda őket Braddel. Minél nagyobb a hőség, annál lobbanékonyabbak az emberek.

– Na és mit követett el? – tért a tárgyra Jeffrey.

– Két betöréses lopás még tízévesen, mindkettő a Kudzu Armsban. Aztán a legfrissebb: nemrég jól összeverte a húgát. Az apja hívta a rendőrséget, de végül nem tett feljelentést. Deacon és Percy járt náluk, nem mi Braddel – tette hozzá.

Deacon és Percy közrendőrök voltak.

– Fogalmam sincs, mikor történhetett. Nem emlékszem az esetre – vakargatta az állát Jeffrey.

– Hálaadás után – felelte Lena. – Aztán karácsonykor újra kihívták őket Pattersonékhoz. Megint az apa telefonált, és külön kérte, hogy ugyanazt a járőrt küldjük – Lena gyorsan átnézte Deacon jelentését. – Ekkor már feljelentette a fiát. Két napra bevarrták előzetesbe. Végül azzal a feltétellel engedték el a börtönbüntetést, hogy dühkezelő-tanfolyamra kell járnia. Buddy Conford volt az ügyvédje – vihogott.

– Buddy nem rossz – mondta Jeffrey.

– Vén csirkefogó – ellenkezett Lena hitetlenkedve. – Azon mesterkedik, hogy a drogosok meg a gyilkosok újra szabadlábra kerüljenek.

– Teszi a dolgát, éppúgy, ahogy mi is.

– Csak neki épp az a melója, hogy bennünket szívasson.

– Ő fogja kérdezni a Weaver-ügyben – ingatta a fejét Jeffrey. – A lövés miatt.

– Ő Dottie Weaver ügyvédje? – vihogott Lena kajánul.

– Nem, a városé – vont vállat Jeffrey. – Azt hiszem, szívességből vállalta el a polgármesternek. De ez nem érdekes. Működjön együtt vele. Mondja el neki, hogy történt.

– Egyértelműen lőni kellett – mondta a lány teljesen meggyőződve az igazáról. Az élete árán is kitartott volna amellett, hogy Jeffrey-nek muszáj volt lőnie. – Brad is ezt fogja mondani – tette hozzá.

Jeffrey nem szólt semmit, úgy tűnt, annyiban hagyja a dolgot, de néhány perc múlva a padka mellé kormányozta a kocsit, és megállt. Lenának déjà vuje volt: összerándult a gyomra, amikor bevillant neki, mennyire kiborult reggel Hankkel a kocsiban. Biztos volt benne, hogy Jeffrey-vel nem jár ugyanúgy. A rendőrfőnök mellett sokkal erősebbnek érezte magát, mert a férfi teljesen másképp néz rá, mint a nagybátyja. Hank még mindig úgy kezeli Lenát, mint kamaszkorában, amikor a legközelebb voltak egymáshoz.

Jeffrey leállította a motort, és a lány felé fordult. Lena csak figyelt, nem tudta, hogy mi következik. Megborzongott, mert átfutott rajta, hogy talán bajban van.

– Amit most mondok, maradjon kettőnk között – mondta Jeffrey habozva.

A lány szemébe nézett, és megvárta, amíg találkozik a pillantásuk.

– Oké?

– Aha – bólintott Lena.

Nem tetszett neki, hogy a férfi ilyen ünnepélyesen kezdi. Elnehezült a szíve, mert rájött, hogy Jeffrey biztos Saráról fog mondani valamit.

Meg is lepődött, amikor a férfi azzal kezdte:

– Ez a lövés….

Lena intett a fejével, hogy folytassa.

– Amikor rálőttem a Weaver lányra… – préselte ki magából a rendőrfőnök, mintha nem lett volna egyértelmű amúgy is. Lena érezte, mennyire feldúlt Jeffrey. Most először értette meg, mit jelent, hogy az ember számára nyitott könyv lehet a másik. Annyi fájdalom tükröződött Jeffrey Tolliver szemében. A lány nem hitte, hogy valaha is ilyennek látja majd a főnökét.

– Mondja meg őszintén – kérte a férfi. – Maga ott volt. Látta, mi történt.

– Igen – rebegte Lena. Zavarba jött attól, hogy a főnökének ennyire szüksége van a megerősítésre.

– Mondja – ismételte Jeffrey szinte könyörögve. Kétségbeesett sürgetés érződött a hangjában. Jeffrey-nek szüksége volt rá. Annak a zsarunak, aki látta meztelenül, a padlón megfeszítve, tele zúzódásokkal és vérző sebekkel… Most neki van szüksége Lenára.

A lány kicsit még húzta-halasztotta a választ, kiélvezve a pillanat erejét.

– Oké – mondta végül nem túl meggyőzően.

A főnök kétkedve nézett rá. Egy pillanatra átfutott a lányon, hogy Jeffrey mindjárt sírva fakad.

– Egyértelműen lőni kellett – mondta. A férfi továbbra is merőn nézett rá. Teljesen megnyílt Lena előtt. A lány tudta, hogy Jeffrey úgy érzi, nem volt elég meggyőző a válasz. Azzal is tisztában volt, hogy nem tette teljesen nyilvánvalóvá: száz százalékig megbízik főnöke ítélőképességében. Szándékosan kétértelműen válaszolt. Fogalma sem volt, miért csinálta, de tette még sokáig izgalommal töltötte el.

Grant megyében három kisváros van: Heartsdale, Madison és Avondale. Utóbbi kettő szegényebb, mint Heartsdale, úgyhogy tele van lakókocsiparkokkal, amelyekben olcsóbb élni, mint rendes házban. Persze nem feltétlenül csak szegények laknak lakókocsiban. Vannak jobb parkok is, amelyekhez uszoda és őrszolgálat is tartozik, meg roszszabbak, ahol mindennapos a családon belüli erőszak és a részeg garázdaság. A Kudzu Arms a második kategóriába tartozott. Nem is tűnt igazi városrésznek, inkább valami isten háta mögötti tanya volt. Egy földút mellett összevissza parkoltak a lepattantnál lepattantabb lakókocsik. Voltak lakók, akik kertépítéssel kísérleteztek, de mindhiába. Most ráadásul a szárazság miatt egész Georgiában korlátozták a vízhasználatot, de e nélkül az intézkedés nélkül sem élte volna túl itt egy szál virág sem. A hőség még az embernek is alig volt elviselhető. A növényzetnek esélye sem maradt.

– Micsoda lepukkant hely – jegyezte meg Jeffrey a kormányon dobolva. Idegességében csinálta, Lena életében először látott ilyet tőle. A lányon úrrá lett a bűntudat, hogy rosszat tett. Sokkal határozottabban kellett volna válaszolnia a főnök kérdésére. Jeffrey szemébe kellett volna néznie, és megmondania, hogy nem volt más választása: mindenképp meg kellett ölnie a kamasz lányt. Nem tudta, hogyan tegye jóvá a baklövést. Most már hiába mondaná Jeffrey-nek ezerszer is, hogy helyesen döntött, a kezdeti tétovázást már semmi nem teszi meg nem történtté. Mi a francot képzelt az előbb? – rágódott magában Lena.

– Mondja a címet! – kérte Jeffrey.

– Háromszáztíz – kereste ki Lena az aktából a lakókocsi számát. – Most még csak a kétszázasoknál tartunk.

– Aha – bólintott Jeffrey. A válla fölött az út túloldalára pillantott. – Akkor ott lesz.

Kitolatott a lakóautók közül. Lena meglátta a nagy, duplaszéles mobilházat. A lerobbant lakókocsikhoz képest ez inkább igazi otthonnak nézett ki. Az előkert gondozott volt, és a kocsi alja alacsony, fekete salakbeton tömbökkel volt körülrakva, ami kihangsúlyozta a vakítóan fehér lakókocsit. Elöl fedett veranda kapcsolódott hozzá, a vontatószerkezet az oldalán volt. Nagy dízel platóskocsi állt mellette.

– Kamionsofőr? – kérdezte Jeffrey.

Lena megkereste a megfelelő helyet az aktában.

– Nyerges vontatója van – felelte a dossziét bújva. – Ráadásul nem bérli, hanem az övé.

– Nyilván szépen keres vele.

– Persze, saját kamionnal jó pénzt lehet akasztani – bólogatott Lena, és tovább olvasta az aktát. – Várjon csak: az övé az egész Kudzu. Ezt ajánlotta fel fedezetnek, amikor Markot óvadék ellenében szabadlábra helyezték.

– Hát nem mondhatnám, hogy nagy gondot fordít rá. Mármint a parkra.

– Nem bizony – nézett vissza Lena a bekötőút túloldalára. A nyomozó eltűnődött, milyen ember lehet Mark apja, aki láthatóan ad arra, hogy milyen az otthona, de az már nem érdekli, hogy tőle tíz méterre mások úgy élnek, mint egy putriban. Nem mintha az ő felelőssége lett volna, hogy megsegítse a környezetét, de talán ésszerű lett volna kicsit jobb szomszédságról gondoskodnia, főként a két gyerek miatt.

– Teddynek hívják – közölte a lány Jeffrey-vel.

– Az ő aktáját is kikerestettem Mariával – felelte a főnök. – Van a rovásán néhány súlyos testi sértés, de ezek tíz évvel ezelőtti ügyek. Az egyikért ült is.

– Az alma nem esik messze a fájától.

Amikor Jeffrey és Lena kiszállt a kocsiból, nagydarab fickó jött ki a mobilházból. Ő lesz Teddy Patterson, gondolta Lena, és hirtelen berezelt, hogy ilyen tagbaszakadt

egyénnel van dolguk. Öt centivel magasabb volt, mint Jeffrey, és legalább tizenöt kilóval súlyosabb. Úgy nézett ki, hogy nem esne nehezére fél kézzel felkapni a két nyomozót, és átdobni az út túloldalára.

Lena dühös volt magára, amiért önkéntelenül behúzta fülét-farkát, ahogy a tag megjelent. Korábban bárkinek gondolkodás nélkül nekiment volna. Azelőtt acélosan duzzadtak az izmai, mert sokat járt a konditerembe, és mindig keményen edzett. Most viszont elhagyta az önbizalma, amely régebben mindig azt súgta neki, hogy amit igazán akar, azt képes is megtenni. Patterson láttán egyenesen kirázta a hideg, pedig a fickó viselkedése nem volt kimondottan fenyegető: épp egy koszos konyharuhába törölgette a kezét.

– Eltévedtek? – kérdezte Patterson. Zsaruszemmel egyből lerítt róla, hogy börtönviselt: karját macskakaparásra emlékeztető börtöntetkók borították. Lena és Jeffrey összenéztek, és ez Patterson figyelmét sem kerülte el.

– Mr. Patterson? – mutatta fel a jelvényét Jeffrey. – Jeffrey Tolliver vagyok a megyei rendőrségtől.

– Tudom, ki maga – vágta rá Patterson. Lenának feltűnt, milyen zsíros a rongy, amelyet zsebre gyűrt, és azt is muszáj volt észrevennie, hogy a fickó levegőnek nézi.

Szóra nyitotta a száját, hogy felhívja magára Patterson figyelmét, de nem jött ki hang a torkán. Hideg veríték lepte el a gondolatra, hogy a férfi válaszul rárivallna.

– Ő Lena Adams nyomozó – mondta Jeffrey.

Ha észrevette is, hogy a lány megrettent, nem adta jelét.

– Azért jöttünk, hogy beszéljünk Markkal a tegnap este történtekről – folytatta a rendőrfőnök.

– Jól van – válaszolta Patterson. Hadart, és a madisoniakra jellemző módon alig artikulált, ezért inkább úgy hangzott, ami kijött a száján, hogy „jóva”.

Hátat fordított, és visszament a lakókocsihoz. Épp az ajtóban állt meg, és szándékosan nyomasztóan közel maradt, ahogy Jeffrey belépett mellette. Lena látta, hogy még sokkal magasabb, mint első pillantásra hitte. Fenyegetőn tornyosult az ajtónál. Lena enyhén oldalazva lépett be a kocsiba, nehogy súrolja Pattersont, és a házigazda gúnyos mosolyából tudta, a férfi is észrevette, hogy sikerült megfélemlítenie. Lena utálta, hogy ennyire könnyű kiismerni a viselkedését.

– Üljenek le – mutatott Patterson a kanapéra. Se Jeffrey, se Lena nem nézett rá. A házigazda összefonta a karját hordóként domborodó mellkasán. Feje fölött hét-nyolc centivel már az alacsony mennyezet volt. Tágas helyiség volt, Patterson jelenléte mégis rájuk nehezedett, betöltötte az egész teret.

Lena igyekezett rendőr módjára viselkedni, nem úgy, mint egy megszeppent csitri; körülnézett a lakókocsiban. Rend és tisztaság fogadta őket, pedig biztosan nem erre számított volna, ha mondjuk egy bárban találkozik Teddy Pattersonnal. A hosszúkás tér egyik végében volt a konyha, ebből nyílt egy folyosó, amely minden bizonnyal a mobilház többi részébe vezetett. Mellettük közepes nagyságú kandalló és jókora televízió állt. Virágillat érződött, biztosan egy konnektorba dugható légfrissítőből áradt. A nappalinak nőies hangulata volt: a halvány rózsaszín fal passzolt a világoskék-rózsaszín csíkos ülőgarnitúrához. A kanapéra dobott indián takaró mintája is jól illett a berendezés többi részéhez. A dohányzóasztalon egy vázában friss vágott virág állt, körülötte néhány női magazin. A bútorzat nem volt elnyűtt, a falon bekeretezett képek lógtak. Lena figyelmét nem kerülte el, hogy Patterson lábnyomai kivehetően belesüppedtek a frissen porszívózott szőnyegbe.

– Markkal kellene beszélnünk a tegnap este történtekről – mondta Jeffrey Pattersonnak, Lena pedig tovább nézelődött a szobában. Hirtelen megakadt a szeme a

kandalló fölötti Jézus-ábrázoláson. Átszúrt, vérző tenyerét a jólismert „felebarátaim” pózban tárta ki. Jeffrey is a lánnyal egy időben vette észre a képet, mert rögtön ránézett, amikor a lány elkapta a tekintetét. Felvont szemöldökkel tudakolta tőle, hogy jól van-e. Lena nem nézett rá, de rögtön megérezte, hogy Jeffrey kérdő pillantása Patterson figyelmét sem kerülte el. Elképzelte, milyen örömöt szerzett ezzel Pattersonnak, aki nyilván lepergette magában az összes részletet, amelyet Lena megkínzásáról tudott. A férfi nyomasztó fölényre tett szert a nyomozó fölött. Lena erőt vett magán, és a szemébe nézett. Patterson egy pillanatra állta a tekintetét, aztán a lány kezére pillantott.

Lena pontosan tudta, miért nézett oda, és alig tudta leküzdeni a késztetést, hogy a zsebébe rejtse a kezét, de ekkor egy apró, lerobbant kinézetű nő bukkant fel a konyhából nyíló folyosó felől.

– Elhoztad a gyógyszeremet, Teddy?

Amikor meglátta Jeffrey-t és Lenát, meglepetésében a torkához kapott.

– Mit jelentsen ez?

– A rendőrség van itt – felelte Patterson, és gyorsan lesütötte a szemét. Mintha bűntudat villant volna a tekintetében, hogy elárulta magát, és a felesége rájöhetne, hogy az előbb mit forgatott a fejében Lenával kapcsolatban.

– Nahát – mondta a nő nyúzott arccal. – Olyasmit mondjanak, amit még nem tudok.

Kis termetű nő volt, talán még a százhatvan centis Lenánál sem magasabb. Vékony szálú, sötétszőke haján itt-ott átütött a fejbőre. Azokra a holokauszt-túlélőkre hasonlított, akiket Lena történelemkönyvek fotóin látott. Kóros véznasága ellenére elevennek tűnt, Lena rögtön tudta, hogy miatta van ilyen takaros rend és tisztaság a lakókocsiban. Beteges külseje ellenére olyan ember benyomását keltette, aki maga intézi a dolgait.

– Nem kellene meglepődnöm, hiszen tudtam, hogy jönnek – mondta.

Még mindig a nyakánál hagyta a kezét, a medálját babrálta. A falon lógó feszület miatt Lena azt gondolta, hogy biztosan kereszt van a nyakláncán.

– Mrs. Patterson? – szólította meg Jeffrey.

– Grace – nyújtott kezet a zsarunak.

Jeffrey kezet szorított vele, Lena pedig szemügyre vette Teddy Pattersont. A férfi meghunyászkodva méregette a nejét és a rendőrfőnököt. Amióta a felesége bejött, kissé behúzta a nyakát, és már egyáltalán nem volt fenyegető a viselkedése.

– Markkal szeretnénk beszélni – mondta Jeffrey a nőnek. – Itthon van?

Grace nyugtalan pillantást vetett a férjére.

– Ülj le, drágám – mondta neki Teddy Patterson.

Aztán, mintegy magyarázatul Jeffrey-hez fordult:

– Újabban nem érzi jól magát.

– Sajnálattal hallom – felelte a rendőrfőnök.

Leült Grace mellé a kanapéra, és biccentett Lenának, hogy ő is telepedjen le. Lena habozva foglalt helyet az egyik fotelban.

Az ablak közelében több fény esett Grace Pattersonra, és Lena ismét megdöbbent, hogy mennyire sápadt. Sötét karikák voltak a szeme alatt, ajka természetellenes kékes rózsaszínben játszott. A lánynak feltűnt, hogy színei tökéletesen passzolnak a nappali berendezéséhez.

– Értékelem, hogy nem hallgatta ki Markot tegnap este, Tolliver rendőrfőnök – szólalt meg Grace. – Nagyon ki volt borulva.

– A történtek után érthető. Biztosan időbe telt, mire összeszedte magát.

Teddy Patterson felhorkant, amin Lena nem lepődött meg. Az efféle alakok nem hiszik el, hogy az embernek időre van szüksége, hogy egy megrázkódtatás után össze-

szedje magát. E tekintetben inkább Lenával volt rokon alkat. Az ember szembenéz a dolgokkal, aztán túlesik rajtuk. De legalábbis mindent megtesz, hogy ne nyafogjon.

– Itthon van a húga? – kérdezte Jeffrey. – Vele is szeretnénk beszélni.

– Lacey? – a nő újra a nyakláncát babrálta. – A nagymamánál van. Úgy gondoltuk, így a legjobb.

– Hol volt tegnap este?

– Itthon – válaszolta Grace. – Engem ápolt. – Nyelt egyet, és lesütötte a szemét. – Nem sokszor kérem meg, hogy maradjon itthon, de tegnapelőtt nagyon rossz éjszakám volt, Teddynek pedig dolgoznia kellett. Néha elviselhetetlen fájdalmaim vannak – mondta halvány mosollyal. – Szeretem, ha mellettem maradnak a gyerekeim.

– Mark mégsem volt itthon? – kérdezte Jeffrey, noha a válasz egyértelmű volt.

– Nem – felhősödött el Grace arca. – Újabban nehéz bírni vele.

– Néhány hete összeverte a kishúgát is – közölte Patterson. – De azt hiszem, ezt már tudják. Szemét kis szarházi ez a kölyök. Semmi jót nem várhatunk tőle.

Grace nem szólt semmit, de nyilvánvaló volt a rosszallása.

– Bocsánat – kért elnézést Patterson.

Látszott, hogy őszintén bánja a dolgot. Lena elcsodálkozott, hogy Grace milyen jól kordában tartja a férjét. Alig pár perce lépett be, de a férfi modora máris teljesen megváltozott.

– Idehozom Markot – mondta a férfi, és kiment.

Lena azon kapta magát, hogy végigfuttatja nyelvét a foga mögött. Valami miatt egy szót sem tudott kinyögni. Fel kellett tenniük egy csomó kérdést, és Lena tudta, hogy Jeffrey azt szeretné, a lány tegye fel őket, de annyira nyugtalan volt, hogy nem tudta összeszedni a gondolatait. Szeretett volna már kívül lenni az ajtón, és minél távolabb kerülni Teddy Pattersontól. Igazából még így is meg volt ijedve, hogy csak a felesége ült velük szemben, pedig Jeffrey itt volt mellette. Folyamatos fenyegetettségben érezte magát.

Próbálta elterelni a figyelmét a rátörő klausztrofóbiáról. Átbámult a konyhába, amely nem volt valami nagy, mégis volt benne hely. A falon epermintás tapéta, a konyhaasztalon pedig állóóra, amelyet szintén eper díszített.

– Marknak most volt egy rosszabb időszaka – köszörülte meg a torkát Grace, ott folytatva, ahol abbahagyta. – Az iskolában is folyton bajba került.

– Ezt sajnálattal hallom, Mrs. Patterson – felelte Jeffrey.

Előredőlt, talán hogy közvetlenebb hangot üssön meg. – És Lacey?

– Lacey soha az életben nem csinált semmi rosszat – mondta Grace. – Ez szent igaz. A kislányom igazi angyal.

Jeffrey elmosolyodott. Lena tudta, mire gondol: rendszerint az ilyen kis angyalok követik el a legförtelmesebb bűnöket.

– Randizott fiúkkal? – kérdezte a rendőrfőnök.

– Tizenhárom éves – mondta Grace, mintha ez egyértelmű válasz lenne. – Fiúk még telefonon sem hívhatják.

– Nem találkozgathatott valakivel titokban?

– Nem – válaszolta Grace. – Mindennap pontosan jön meg az iskolából. Ha pedig elmegy, mindig a barátnőivel van, és idejében hazaér.

Lena látta, hogy Jeffrey próbál jelezni neki a tekintetével, de nem foglalkozott vele.

– Meddig engedik el? – kérdezte Jeffrey.

– Ha másnap iskola van, akkor egyáltalán nem mehet el. Pénteken és szombaton kilencre kell itthon lennie.

– Szokott másutt aludni?

Grace most vette észre, hogy Jeffrey a vártnál mélyebben érdeklődik Lacey dolgai iránt. Kicsit úgy nézett a zsarura, mint Dottie Weaver pár órája Lenára, de Grace Pattersonnak fenyegetőbb volt a kisugárzása, mint Dottie-nak.

– Miért kérdezősködik ennyit a kislányomról? – méltatlankodott. – Nem rá fogtak fegyvert, hanem Markra.

– Dottie azt mondta, hogy Lacey és Jenny barátnők voltak – felelte Jeffrey.

– Nos… – tétovázott Grace, és nyilván próbált előre gondolkodni. – Igen, barátnők voltak – mondta végül. – Aztán egyszer csak történt köztük valami, és azóta nem akartak együtt lenni – vont vállat. – Azt hiszem, néhány hónapja változott meg a helyzet. Jenny azóta nem volt itt, és Lacey sem járt náluk.

– Elmondta önnek, hogy miért?

– Gondolom, összevitatkoztak valami csekélységen.

– Nem kérdezett rá?

– Lacey a lányom, Tolliver rendőrfőnök, nem a legjobb barátnőm – vonogatta a vállát Grace. – A kislányoknak megvannak a maguk titkai. Erről a volt felesége is biztosan mesélhetne önnek.

– Sara mondta, hogy Lacey nagyon klassz kislány – bólogatott a zsaru. – Nagyon értelmes.

– Az – értett egyet Grace láthatóan elégedetten a bókkal. – De nem az én dolgom, hogy kifaggassam, ha még nem kész rá, hogy beszéljen valamiről.

– De másnak ettől még elmondhatná, hogy min vesztek össze?

– Hogyhogy?

– Van kifogása az ellen, hogy beszéljünk vele?

– Kiskorú – vetett rá éles pillantást Grace. – Ha nincs rá konkrét oka, akkor csak a jóváhagyásommal hallgathatja ki. Jól tudom?

– Nem gyanúsítottként hallgatnánk ki a lányát, Mrs. Patterson. Csak azt akarjuk megtudni, hogy milyen lelkiállapotban lehetett Jenny Weaver. Ehhez igazából nem szükséges az ön beleegyezése.

– De hát most mondtam, Lacey és Jenny egy ideje már nem is találkoztak. Nagyjából karácsony óta nem beszéltek egymással. Lacey-nek fogalma sincs azokról a dolgokról, amiket meg akarnak tudni – mosolygott Grace udvariasan, pedig nyilvánvalóan nem volt jókedvében. – Nem akarom, hogy kihallgassa a lányomat, Tolliver rendőrfőnök. Se maga, se dr. Linton – tette még hozzá.

– Nem gyanúsítjuk Lacey-t semmivel.

– És ez maradjon is így – mondta a nő. – Fel kell hívnom az iskolát, hogy közöljem velük, Lacey nem állhat szóba senkivel, ha az apja vagy én nem vagyok ott?

Jeffrey nem válaszolt egyből. Rájött, hogy Grace sokkal jobban ismeri a saját jogaikat, mint hitte. Az iskolában ugyanis mindig nagyon segítőkészek rendőrségi ügyekben, és minthogy a vezetőknek gondviselői jogaik vannak abban az időben, amíg a gyermekek az intézményben tartózkodnak, ezért a tanulók kihallgatását is engedélyezhetik.

– Nem szükséges – felelte Jeffrey.

– A szavát adja?

– Igen – bólintott Jeffrey egyből.

Lena kiérezte hangjából a csalódottságot.

– De azért mindenképpen szeretnénk beszélni vele – folytatta a zsaru. – És önt is szívesen látjuk a beszélgetésen.

– Ezt előbb meg kell beszélnem Teddyvel – mondta. – És képzelheti, mit fog válaszolni – mondta, halvány félmosollyal jelezve, hogy az ellenséges attitűdnek vége. – Tudja, hogy vigyáznak az apukák az egyetlen, drága kislányukra.

Jeffrey felsóhajtott, és bólintott. Lena tudta, hogy Teddy Patterson hamarabb ölti fel a felesége estélyi ruháját, mint hogy hagyja, hogy rendőr kérdezze ki a lányát. Aki már volt lecsukva, az tudja, hogy jobban jár, ha bizalmatlan a rendőrökkel. Teddy jó ideje szabadult már, de még mindig tartotta magát ehhez a gyakorlathoz.

Jeffrey mellett szólt, hogy nem adta fel, tovább kérdezősködött.

– Nem volt beteg mostanában, ugye?

– Lacey? – kérdezett vissza Grace meglepetten. – Nem, dehogy. Ezt dr. Linton is tanúsíthatja. Én vagyok az egyetlen beteg a családban – tette a szívére a kezét.

– És járt templomba? Mármint Lacey.

– Igen – felelte Grace. – Újra elmosolyodott. Lena észrevette, hogy kissé szürkék a fogai. – Mark is járt. Legalábbis egy darabig – elhallgatott, és a kandallóra nézett. Lena azt hitte, hogy a feszületet nézi, de aztán látta, hogy a kandallópárkányon fényképek állnak. Szokásos családi fotók: gyerekek és szülők a tengerparton, a vidámparkban, táborozáskor az erdőben. A képeken Grace Patterson kicsit teltebb volt, és nem volt ilyen beesett az arca. A gyerekek is kisebbnek tűntek. A kisfiú – bizonyára Mark – tíztizenegy éves lehetett a képeken, a húga pedig körülbelül nyolc. Boldog családnak tűntek. Még Teddy Patterson is mosolygott azon a néhány képen, amelyen rajta volt.

– Szóval a baptista templomba jártak?

– A Crescent baptista templomba – felelte Grace, és most először élénkült fel. – Mark, legalábbis úgy tűnt, egy darabig nagyon élvezte. Mintha végre megtalálta volna a módját, hogy levezesse az ideges feszültséget, amely benne van. A tanulmányi eredménye is javult.

– És aztán?

– Aztán… – ingatta a fejét Grace, és leejtette a vállát. – Nem is tudom. Karácsony táján újra kezdtek elromlani a dolgok.

– Most karácsonykor? – kérdezte Jeffrey.

– Igen – felelte Grace. – Tényleg nem tudom, mi történt, de újra dühöngeni kezdett mindenért. Olyan… – nem fejezte be. – Próbáltuk iskolapszichológushoz járatni, de sosem ment el. Végül is nem kényszeríthettük rá, hogy elmenjen. – Elnézett a folyosó felé, hogy lássa, maguk vannak-e, és csak aztán folytatta: – Pedig az apja még azt is megpróbálta. Teddy azt hiszi, mindenkinek ugyanolyannak kell lennie, mint amilyen ő. Legalábbis ha fiú. Vagy lehet, hogy most már azt kellene mondanom, hogy férfi.

– Karácsonykor volt a gyülekezeti sítábor. Mark is ment?

– Nem – rázta a fejét Grace. – Akkoriban kezdett elkanászodni. Büntetésből az apja nem engedte el a táborba.

– Lacey-t viszont igen?

– Őt igen – mosolyodott el a nő. – Most volt síelni életében először. Nagyon jól érezte magát.

Elhallgattak. Grace Patterson valami láthatatlan szöszt próbált leszedni a ruhájáról. Látszott, hogy valami nyomja még a szívét.

– Nagyon beteg vagyok – folytatta halkan. – Az orvosok nem nagyon bátorítanak semmi jóval.

– Ezt sajnálattal hallom – mondta Jeffrey őszintén.

– Mellrákom van – mondta Grace, és a mellére tette a kezét. Lena csak most vette észre, hogy a blúz alatt a nő mellkasa teljesen lapos. – Lacey-vel nem lesz baj. Talpra-

esett lány. De nem szívesen gondolok arra, hogy mi lesz Markkal, ha én már nem leszek. Sokat játssza az eszét, de alapvetően rendes fiú.

– Biztosan minden rendben lesz vele is – bátorította Jeffrey, de Lena nem volt olyan biztos ebben. A Markféle fiúk nem szoktak egyik pillanatról a másikra jó útra térni – hacsak nem történik csoda.

Grace is tudta, hogy a férfi inkább csak udvariasságból nyugtatta meg.

– Engem sem ejtettek a fejemre, Tolliver rendőrfőnök, de azért jólesnek a szavai.

Teddy Patterson súlyos léptei hallatszottak a folyosóról, rengett a lakókocsi a férfi súlya alatt. Mögötte jött a fia, aki pontosan Teddy ellentéte volt. Patterson megragadta Markot a karjánál, és a szobába penderítette.

Lenának az volt az első benyomása, hogy a fiú hihetetlenül jóképű. Előző este ez fel sem tűnt neki, annyi mindenre kellett figyelnie. Most viszont volt ideje alaposan szemügyre venni. Sötétszőke haja volt, mint az anyjának, csak sűrűbb és kicsit rövidebb. Lena még sosem látott ilyen hosszú szempillájú férfit, a szeme pedig élénkkék volt. A legtöbb tizenhat éves sráchoz hasonlóan pelyhedző bajuszt viselt telt ajka fölött, állán pedig kecskeszakáll-kezdemény virított.

A srác a füle mögé igazította a haját, és Lena önkéntelenül is kifejezetten erotikusnak találta a mozdulatot. Mark mozgásában és testtartásában is volt valami érzéki. Kopott farmerja a csípője alá csúszott, szűk, fehér pólója pedig kicsit felhúzódott, úgyhogy kilátszottak a hasizmai.

Ennek ellenére volt benne valami férfiatlan. Tizenhat éves kamasz volt, a férfivá válás küszöbén. Fiús volt, de olyan androgün módon, ami mostanában divatos a tinédzserek körében. Amikor Lena középiskolába járt, a fiúk mindent megtettek azért, hogy minél macsósabbnak tűnjenek. Manapság viszont vonzóbbnak tűntek az elmosódottabb nemi szerepek.

– Itt van – vakkantotta Patterson, és előrébb taszigálta Markot.

Még dühösebbnek látszott, mint korábban: ökölbe szorította a kezét, mintha legszívesebben azon nyomban ütlegelni akarná a fiát. Teddy Patterson valami miatt Hankre emlékeztette Lenát. Húsz évvel ezelőtt Hank is pont ilyen parasztul viselkedett volna, mint ahogy ez a fickó most: durván lökdöste Markot, és gorombán üvöltött vele.

– Elugrunk kocsival – mondta Patterson a feleségének. – Elhozzuk a gyógyszereidet a patikából.

– Teddy – kezdte Grace, de aztán benne rekedt a szó.

Lena nem értette, hogy ez az alak, aki zsigerből bizalmatlan a zsarukkal, miért hagyja most egyedül a fiát két nyomozóval. A törvény értelmében a gondviselő jelen lehet a kiskorú kihallgatásán. Ted viszont konkrétan kiszolgáltatta a fiát.

Jeffrey láthatóan ki akarta használni a helyzetet.

– Mr. Patterson, van ellene kifogása, ha holnapra tűzöm ki Mark vérvizsgálatát?

A fickó felvonta a szemöldökét, de bólintott.

– Csak szóljon, hánykor, és ott lesz.

– Teddy – szólt közbe Grace.

– Gyerünk, mindjárt bezár a gyógyszertár – mondta a feleségének Patterson.

Ha a nő tudott is parancsolni Pattersonnak, megtanulta, mikor ne éljen a hatalmával. Felállt, és kezet nyújtott előbb Jeffrey-nek, aztán Lenának. Grace egész idő alatt egyetlen szót sem szólt Lenához, most mégis hosszabb ideig fogta a kezét, mint amennyit az udvarias kézszorítás indokolt volna.

– Minden jót – mondta Lenának.

Mielőtt kilépett volna az ajtón a férje után, megtorpant Mark előtt, és arcon csókolta. Öt centivel alacsonyabb volt, mint a fia, kicsit pipiskednie kellett a puszihoz.

– Szia – köszönt el Grace, és megpaskolta a fiú vállát.

Mark utána nézett, ahogy kiment, megérintette a csóknyomot az arcán, aztán megnézte az ujját, mintha láthatná rajta a csókot.

– Mark! – szólította meg Jeffrey, hogy felhívja magára a figyelmét.

– Tessék, uram – préselte ki magából a választ. Túl laza volt a testtartása, nem tudott nyugton maradni, és kicsit imbolygott.

– Be vagy tépve? – kérdezte Jeffrey.

– Igen, uram – válaszolta, és megtámaszkodott egy szék támláján. Lena észrevette, hogy nagy köves, arany osztálygyűrű van az ujján. A vörös kő megcsillant a fényben. Biztosan monogram van belevésve, gondolta Lena.

– Lecsuknak? – kérdezte Mark.

– Nem – válaszolta Jeffrey. – Csak beszélgetni akarunk veled a tegnap este történtekről.

– Tegnap este – ismételte Mark elrévedve. – Köszönöm, hogy lelőtte, akit kellett.

Jeffrey elővette a noteszát, és kinyitotta egy üres oldalnál. Tollat vett elő, és Lena látta, hogy a lap tetejére felírja Mark nevét.

– Gondolja, hogy őt kellett? – kérdezett vissza.

Mark lassan elmosolyodott. Megkerülte a széket, leült, és hangosan kifújta a levegőt a száján. Ebben is volt valami szexi. Lena azt hitte, taszítani fogja a fiú, de inkább lenyűgözte. Felnőtt férfit sem látott még soha ilyen fesztelenül viselkedni, nemhogy kamaszt. Jeffrey rögtön kemény kérdéssel indított:

– Te vagy a gyerek apja, akit tegnap találtunk meg?

Mark ugyanúgy vonta fel a szemöldökét, mint az apja.

– Nem – felelte határozottan.

– A húgod is veled volt tegnap este? – váltott új vonalra Jeffrey

– Nem, dehogy – válaszolta a fiú. – Tudja, anyám nincs valami jól, úgyhogy Lacey itthon maradt vele. Ritkán kér meg bennünket ilyenre anya, tudja? – vont vállat. – Szeretne kihagyni bennünket a dologból, de kurvára haldoklik.

Nagyot nyelt, oldalt fordult, és kibámult az ablakon. Aztán összeszedte magát, mert amikor újra Jeffrey felé fordult, már megint mosoly bujkált az ajkán. Volt valami ebben a srácban a kinézetén kívül is. Mintha valami árnyék lebegett volna fölötte, a tegnap esti esettől függetlenül is. Valahogy sérülékeny volt, és ez nem hagyta érintetlenül Lenát. De ezzel együtt veszélyesnek is tűnt. Nem mintha fenyegető lett volna a kisugárzása, mint az apjának: ha volt is benne valami ijesztő, sokkal inkább azért, mert önveszélyesnek látszott.

Lena most először jutott szóhoz, amióta bejöttek a lakókocsiba.

– Szereted a húgodat? – kérdezte.

– Mennyei lény – felelte Mark, és a gyűrűt csavargatta az ujján. – Apuci drága kislánya.

– Jól érezte magát mostanában? – kérdezte Lena. – Nem volt hányingere, vagy ilyesmi?

Mark tágra nyílt szemmel nézte Lenát. Nem volt semmi ellenséges a tekintetében. Egyszerűen kíváncsinak tűnt, semmi több.

– Ma reggel jól nézett ki – felelte. – Inkább tőle kérdezzék.

– Miért volt olyan dühös rád Jenny Weaver? – próbálkozott Lena.

Megvonta a vállát, egy darabig úgy hagyta, aztán visszaengedte. Lena figyelte, hogy a pólója alá csúsztatja a kezét, és szórakozottan simogatni kezdi lapos hasát.

– Tudja, sok lány dühös rám.

– Volt valami közöd hozzá?

– Mármint hogy viszonyunk volt-e? – ingatta a fejét. – Á, nem. Mármint megdugtam párszor, de semmi komoly – felemelte a kezét, hogy megelőzze a következő kérdést. – Még tizenöt éves koromban történt, nyomozó.

– Ahhoz, hogy a törvény szerint automatikusan nemi erőszakról beszéljünk kiskorúak közösülése esetén, legalább öt év korkülönbségnek kell lennie az érintettek között – közölte Lena.

Jeffrey fészkelődni kezdett a kanapén. Nyilván nem örült annak, hogy Lena tájékoztatta erről Markot. Megfenyegethette volna a fiút nemi erőszakkal, hogy nyomást gyakoroljon rá, de így más eszköz után kell néznie.

– Mikor szeretkeztél vele utoljára?

– Nemtom – Mark továbbra is a hasát cirógatta. A hüvelyk- és a mutatóujja közötti részen apró tetoválás volt. Fekete szívet ábrázolt, fordított fehér szívvel a belsejében. Látszott rajta, hogy magának csinálta, éppolyan kezdetlegesnek tűnt, mint az apja golyóstollal készült börtöntetkói.

– Sokszor szeretkeztél vele?

– Elég sokszor – vonogatta a vállát Mark, és még mindig magát simogatta. Húzogatni kezdte a fanszőrzete és a köldöke közötti finom szőrszálakat, és kétértelmű pillantást vetett Lenára. A lány Jeffrey-re nézett, de ő nem figyelt, épp a tetoválást másolta be a noteszába.

– Akkor tippeld meg – satírozta be a szívet Jeffrey.

– Talán egy éve, vagy ilyesmi? – tanakodott Mark. – Ő akarta, tudja? Könyörgött nekem.

Jeffrey befejezte a rajzot, és felnézett.

– Most nem azon igyekszünk, hogy rád verjük a nemi erőszakot. Engem az sem izgat, ha kecskéket kúrogatsz a ház mögött. Tudod, hogy miért vagyunk itt.

– Mert meg akarják tudni, miért akart megölni – felelte.

– Pontosan – bólintott Lena. – Erről akarunk kideríteni mindent, Mark. Az egész Jennyről szól, arról, hogy miért tette mindezt.

– Hú, nyomozó, maga nagyon csinos – villantott rá Mark egy laza mosolyt.

Lena zavarba jött, és eltöprengett, vajon milyen jeleket adhatott a fiúnak. A szex volt az utolsó dolog, ami megfordult a fejében, és abban sem volt biztos, hogy Mark Patterson rokonszenves is, nem csak jóképű. Volt valami filmsztárszerű a fellépésében. Túl jóvágású volt ahhoz, hogy valódi legyen. Inkább úgy ragadta meg Lena figyelmét, ahogy egy szép festmény vagy egy különleges szobor.

– Te is helyes kisfiú vagy, Mark – vágta rá hűvösen. Teddy Pattersonnak talán sikerült packáznia vele az előbb, de a koraérett fiacskája ne is álmodjon hasonló sikerekről.

– Pont ezért nem értem ezt a Jenny-dolgot. Nem volt az a kimondott szépségkirálynő-típus. Nem tudtál valami csinosabb lányt megfűzni?

Lena pontosan célba talált: a fiú önérzetére akart hatni.

– Higgye el nyomozó, sokkal szebb lányok közül válogathatok.

– Tényleg? – kérdezte Lena. – Akkor csak merő szívjóságból döngetted meg?

– Néha megengedtem neki, hogy leszopjon – válaszolta lefelé mutatva, és közben próbálta felmérni, milyen hatással van Lenára, amikor magát cirógatja.

Ez némi rálátást engedett arra, hogy működik a fiú. Ha valaki ennyire vonzó, akkor hozzá van szokva, hogy a külsejével ér el mindent, gondolta Lena. Nem csoda, hogy az apja, akinek olyan volt az aurája, mint egy tehervonatnak, viszolygott a fiától.

A lány hirtelen sajnálni kezdte Markot. Nyugtalanul fészkelődni kezdett a kanapén. Olyan hosszú időt töltött önsajnálattal, hogy hirtelenjében nem is tudta hová tenni, hogy most valaki mást sajnált meg.

– Tök jól csinálta a nyelvével, mintha nyalókát nyalna. Nem fogazott. Szuper volt – folytatta Mark.

Lena érezte, hogy felgyorsul a szívverése. Erőt kellett vennie magán, hogy ne kerüljön a fiú szavainak hatása alá. A srácnak biztosan fogalma sincs róla, hogy ki ő, és min ment keresztül.

Lena érezte, hogy Jeffrey már-már közbeszól. Hogy megelőzze, kapásból kimondta az első dolgot, ami az eszébe jutott.

– Szóval csak hagytad, hogy néha leszopjon, ennyi? – kérdezte tettetett nyegleséggel. Mereven, a foga hátuljához szorított nyelvvel várta a választ.

A srác elmosolyodott, rábámult, és pajkos fény csillant átható kék tekintetében.

– Aha.

– Itt? A házban?

– Aha, itt, pár méterrel odább – válaszolta kacagva.

– Az anyukád is itthon volt?

A fiú ledermedt. Inkább ijedtnek tűnt, mint mérgesnek.

– Anyát ne keverje bele.

– Pedig muszáj lesz, Mark, mert épp ezen csúsztál el. Sosem tennél ilyesmit itt, az anyukád házában.

A fiú lebiggyesztett szájjal gondolta végig a dolgot.

– Akkor lehet, hogy náluk csináltuk. Vagy a kocsiban.

– Szóval jártál Jennyvel? Randiztatok?

– Francba, dehogy – ellenkezett. – Csak elvittem egykét helyre a húgommal – vonogatta a vállát, és most már nem simogatta a hasát. – Plázába, moziba. Ide-oda.

– És közben hagytad, hogy a szájába vegyen? Ezeken a kiruccanásokon?

Vállat vont, ami igent jelentett.

– És hol volt közben a húgod? Az első ülésen?

Erre a fiú kicsit elsápadt. Folyamatosan változott a viselkedése: az egyik pillanatban kisgyereknek tűnt, a másikban kamasznak, a harmadikban meg felnőtt férfinak. Ha meg kellett volna becsülnie az életkorát, nem tudta volna, hogy pontosan hova tegye: tíz és húsz közt bármi szóba jöhetett.

Lena megköszörülte a torkát.

– Hol volt Lacey, amikor hagytad, hogy Jenny leszopjon, Mark?

A srác a virágokat bámulta a dohányzóasztalon. Hosszú ideig hallgatott. Végül azt mondta:

– A templomban találkozgattunk, jól van? – Ugyanúgy mondta, mint az apja: „jóva”, összemosta a két szót, és elharapta a végüket.

– A templomban szexeltetek – Lena ezt már mondta, nem is kérdezte.

– Az alagsorban – tette hozzá Mark. – Nem figyelik az ablakokat. Mindig kilopództunk, tudják?

– Elég találékony megoldás – jegyezte meg Lena.

– Ezt meg hogy értsem?

Lena elgondolkodott, hogy fogalmazzon.

– Szóval nem jobb híján csináltad, Mark. Érted, hogy mondom?

– Naná, nem vagyok hülye.

– Ha elmentek a plázába, vagy elkíséred Jennyt meg a húgodat bevásárolni, azt teljesen más – elhallgatott, hogy biztos legyen benne, a fiú figyel rá. – Akkor elképzelhető, hogy csak úgy spontán esett meg a dolog. Ő is ott volt, meg te is, úgyhogy egyszer csak megtörtént.

– Aha – felelte. – Így is volt.

– De a templom szándékos döntésnek hangzik – ellenkezett Lena. – Ott nincs véletlenül kínálkozó alkalom. Ezek előre kitervelt találkák voltak.

Mark először bólintott, aztán gyorsan félbehagyta a mozdulatot.

– Na és? – kérdezte.

– Ha annyira alkalmi volt a kapcsolatotok, miért beszéltétek meg ezeket az esti találkákat?

A fiú kibámult az ablakon. Nyilván próbált valami elfogadható választ kiagyalni, de nem jutott eszébe egy sem.

– Jenny meghalt, Mark.

– Tudom – suttogta a fiú hirtelen pillantást vetve Jeffrey-re, aztán gyorsan lesütötte a szemét. – Én is láttam.

– Úgy akarsz beszélni róla, mintha egy kis kurva lett volna? – kérdezte Lena. – Még az emlékét is meg akarod alázni?

Mark nagyot nyelt, föl-le járt az ádámcsutkája. Egykét percig csendben ült, aztán mormogott valamit. Lena nem értette, mit mond.

– Mi? – kérdezte.

– Nem volt ő rossz – mondta, és a szeme sarkából figyelte Lenát.

Könnycsepp folyt végig az arcán, és újra az ablak felé fordult.

– Oké?

– Oké – bólintott rá Lena.

– Figyelt rám – a fiú olyan halkan motyogott, hogy Lenának minden idegszálával koncentrálnia kellett, hogy meghallja. – Értelmes lány volt, tudja? Olvasott, meg ilyenek, a tanulásban is segített valamennyit.

Lena hátradőlt, és várta, hogy Mark folytassa.

– Az emberek mindenfélét gondolnak rólam – mondta gyermekibb hangra váltva. – Azt hiszik, tudják, milyen vagyok, de lehet, hogy mégsem vagyok pont olyan. Lehet, hogy több van bennem. Talán van bennem valami emberi.

– Biztosan van – mondta Lena.

Talán jobban megérti Markot, mint a fiú hinné. Lena, amikor emberek között volt, úgy érezte, törlődött a személyisége. Nem maradt belőle más, csak egy lány, akit megerőszakoltak. Néha eszébe jutott, vajon nem járt volna-e jobban, ha nem éli túl az esetet. Inkább a tragikus halála maradt volna meg az emberekben, és nem kellene azt látnia a szemükben, hogy áldozattá vált.

Mark a kecskeszakállát húzogatta, erre Lena újra visszazökkent a beszélgetésbe.

– Megtettem ezt-azt, tudja? Olyasmiket, amiket nem akartam, és ő sem akart… – rázta a fejét összeszorított szemmel. – Ő is tett egyet s mást… – nem fejezte be. –Tudom, hogy kövér volt, tudják? De több volt benne ennél.

– Micsoda, Mark?

Dobolni kezdett a szék karfáján. Amikor megszólalt, újra magabiztosabbnak érződött, újra ura volt önmagának.

– Meghallgatott. Megbeszélhettem vele, mit érzek, amióta anya rákos – nevetett fel keserűen. – Például amikor anya azt mondta, hogy nem akar újra kemoterápiát, inkább

szépen csendben meghal. Jenny ezt is megértette – tépkedni kezdett egy kilógó szálvéget a karfán, míg ki nem bomlott.

Annyira elmélyülten rángatta a szálat, hogy a nyomozó már azt hitte, Marknak teljesen kiment a fejéből, hogy ők is ott vannak.

Lena Jeffrey-re nézett. A férfi is hátradőlt. Mindketten szótlanul várták, hogy a fiú folytassa.

– És segített a tanulásban – csavargatta a gyűrűjét Mark. – Fiatalabb volt nálam, de egy csomó mindent jobban tudott. Szeretett olvasni – elmosolyodott, mintha egy távoli emlék ugrana be neki. A keze fejével megtörölte a száját. – Jól összebarátkoztak Lacey-vel. Azt hiszem, sok mindenben hasonlítottak egymásra. Nagyon kedves volt – a fejét ingatta, mintha ki akarna verni belőle valamit. – Kedveltem, mert nagyon jól bánt velem. Aztán, amikor anya megbetegedett… – folytatta remegő ajakkal, aztán egy darabig hallgatott. – Először azt hittük, legyőzte a szervezete a rákot, tudják? Aztán egyszer csak visszaesett, és bevitték a kórházba, aztán kiengedték, majd megint újra visszakerült. Néha olyan gyenge volt, hogy lábra sem tudott állni. Apának kellett segítenie, mert már zuhanyozni sem tudott egyedül – újra szünetet tartott. – És akkor mondta, hogy nem csinálja tovább, nem megy kemoterápiára, elege van belőle, hogy ilyen gyenge. Azt mondta, nem akarja, hogy így lássuk őt, de hát mit akart akkor, basszus, hogy lássuk? Holtan?

Mark a kezébe temette az arcát.

– És Jenny mindvégig mellettem állt, tudják? Mindenben támogatott – torpant meg. – Nagyon kedves volt, érdekelte, hogy mi van velem, beszélt hozzám, és átérezte, milyen nehéz nekem. Nem csak azzal törődött, hogy beválasszák pomponlánynak, vagy hogy van-e osztálygyűrűm. Én érdekeltem, nem a külsőségek – leejtette a kezét, és Lenára meredt. – Nem törődött se Lacey-vel, se apával. Úgy érezte, jó vagyok. Hogy érek valamit – újra eltakarta az arcát, és zokogni kezdett.

Lena felfigyelt az óra ketyegésére. Hangosan ketyegett, egészen a dobhártyájáig hatolt a monoton hang. Jeffrey-től egy pisszenést sem hallott. A férfi értett hozzá, hogy észrevétlenül a háttérbe húzódjon, és hagyja Lenát érvényesülni. Most megint a régi páros lettek. Lena tudta, mi a dolga, és habozás nélkül cselekedett. Nyeregben érezte magát. Teleszívta a tüdejét levegővel, kihúzta magát, és máris minden rendben volt. Hónapok óta először újra úgy érezte, hogy önmaga lehet.

Várt egy hosszú percig, mielőtt megszólalt.

– Mondd el, mi történt.

– Rosszul alakult – csóválta a fejét a fiú. – Minden teljesen rosszul alakult – összegörnyedt, a mellkasa csaknem a térdét érintette, az arca eltorzult, mintha gyomron rúgták volna. Eltakarta az arcát, és újra zokogni kezdett.

Lena végig sem gondolta, mit tesz, ösztönösen odatérdelt mellé, és kézen fogta. A másik kezével átkarolta a fiú vállát, hogy megnyugtassa.

– Jól van – csitítgatta.

– Szeretem őt – suttogta a fiú. – Azok után is, amit tett.

– Tudom – simogatta a hátát Lena.

– Annyira dühös volt rám – mondta Mark még mindig zokogva.

Lena kihúzott egy zsebkendőt a dobozból, és odaadta neki. A fiú kifújta az orrát.

– Megmondtam neki, hogy abba kell hagynunk – suttogta.

– Miért kellett abbahagynotok? – kérdezett vissza Lena is suttogva.

– Nem gondoltam, hogy szüksége van rám, tudja? Azt hittem, ő az erősebb kettőnk közül. Azt hittem, mindenkinél erősebb – akadt el a hangja. – De tévedtem.

Lena csitítgatva cirógatta a nyakát.

– Mégis hogy történt az egész, Mark? Miért gyűlölt meg?

– Maga szerint meggyűlölt? – kérdezte fürkésző tekintettel. – Azt gondolja, tényleg gyűlöl?

– Nem, Mark – simította hátra a haját Lena.

A fiú jelen időbe tette a kérdést. Az emberek gyakran beszélnek így, amikor nem tudják elfogadni, hogy a szeretett személy már nem él. Lena is rajtakapta magát, hogy így beszélt a testvéréről a halála után.

– Te is tudod, hogy nem gyűlöl – ismételte a nyomozó.

– Megmondtam neki, hogy nem csinálom tovább.

– Mit?

– Hogy az egésznek nincs értelme – mondta Mark, és még mindig a fejét rázta.

– Minek nincs értelme? – kérdezte Lena, igyekezve elkapni a fiú tekintetét.

Mark végül ránézett, és Lena egy pillanatra azt hitte, a fiú meg akarja csókolni. Hirtelen elhúzódott, a sarkára kuporodott, és elkapta a fotel karfáját, nehogy elveszítse az egyensúlyát. A fiú biztosan észrevette, Lena mennyire megütődött, mert elfordult tőle, és kivett még egy papír zsebkendőt. Jeffrey-re pillantott, és kifújta az orrát. Lena nem nézett egyikükre sem. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy túlment valamilyen határon, de hogy mi ez a határ, és hol húzódik, azt nem tudta volna megmondani.

Mark visszanyerte az önbizalmát, mire újra megszólalt. Most Jeffrey-hez intézte a szavait. Az összetört kisgyerek, aki néhány másodperce volt, mostanra eltűnt. Megint az önelégült kamasz ült előttük.

– Van még kérdésük?

– Jenny szorgalmasan tanult? – kérdezte Jeffrey.

Mark vállat vont.

– Érdeklődött idegen kultúrák vagy vallások iránt?

– Mi a fasznak érdeklődött volna? – fakadt ki Mark. – Még ebből a kurva városból sem fogjuk kitenni a lábunkat soha az életben.

– Ezek szerint nem? – ismételte meg a kérdést Lena.

Mark lebiggyesztette a száját, majdnem úgy, mintha csókot akarna dobni.

– Nem – mondta lassan.

– Karácsony után már nem barátkoztál Jennyvel. Miért nem? – vette át a szót Jeffrey.

– Elegem lett belőle – vont vállat Mark.

– Kivel töltött még időt Jenny?

– Velem meg Lacey-vel, ennyi.

– Nem volt több barátja?

– Nem – válaszolta a fiú. – És mi sem voltunk igazán a barátai – nevetett fel. – Azt hiszem, nagyon egyedül volt. Hát nem szomorú, Tolliver rendőrfőnök?

Jeffrey szótlanul meredt Markra.

– Ha nincs több kérdésük – mondta a fiú –, akkor most szívesen mennék.

– Ismered dr. Lintont? – kérdezte a zsaru.

– Persze – rándított a vállán Mark.

– Holnap délelőtt tízre menj a gyermekklinikára vérvételre. Ne kelljen érted jönnöm – bökött felé az ujjával Jeffrey.

– Persze, semmi gond – állt fel Mark, és a nadrágjába törölte a kezét. Lepillantott Lenára, aki még mindig a padlón kuporgott. Mikor észrevette, hogy a nő feje egy vonalban van az ágyékával, elmosolyodott vagy inkább elvigyorodott.

Felvont szemöldökkel nézett rá egy darabig, elnyílt a szája, újra megvillantotta a korábbi, kétértelmű mosolyt, aztán kiment a szobából.

HÉTFŐ

8

Reggel hat körül Jeffrey legurult az ágyról, és a padlóra zuhant. Sajgó fejjel ült fel, és próbált visszaemlékezni arra, hogy hol van. Tegnap éjjel hat órába telt, amíg eljutott Sylacaugáig, aztán már levetkőzni sem volt ereje, ruhástul mászott be a dupla ágyba. Most gyűrött volt az inge, az ujja felcsúszott. A nadrágjának négy éle volt.

A zsaru ásítva nézett körül a szobában, ahol fiatalkorában lakott. Az anyja mindent ugyanúgy hagyott, azóta is, hogy Jeffrey húsz éve elköltözött Auburnbe. Az ajtó hátulján egy 1967-es meggypiros, fehér tetejű Mustang-poszter volt. A szekrény aljában hat pár lestrapált sportcipő sorakozott. A Sylacauga gimis focimeze az ágy fölött volt kitéve a falra. Az ablakpárkányon egy doboz magnókazetta hevert.

Felemelte a matracot, és meglátott egy halom Playboyt, amelyeket tizennégy éves korában kezdett gyűjteni. A kupac tetején egy Penthouse-szám volt, amelyet különösen a szívébe zárt, még az utcában csente el a sarki boltból. Jeffrey leguggolt, és belelapozott. Volt idő, amikor kívülről tudta ennek a Penthouse-nak minden oldalát, a képregényeket, a cikkeket és persze a provokatív pózokban fotózott, elragadó nőket, akik hónapokig a szexuális fantáziái középpontjában álltak.

– Jézusom – sóhajtott fel, amikor eszébe jutott, hogy a lányok többségéből mára nyilván nagymama lett. Egy részük talán már nyugdíjas.

Jeffrey felnyögött, és a helyére tolta a matracot, ügyelve, hogy a magazinok ne csússzanak ki a másik oldalra. Nem tudta, hogy az anyja valaha is rábukkant-e erre a kupac Playboyra. Azt sem tudta elképzelni, hogy vajon mit szólt hozzá, ha megtalálta. May Tollivert ismerve vagy úgy csinált, mintha ott sem lettek volna, vagy kitalált valami mentséget, és tovább nem is foglalkozott a ténnyel, hogy a fiának annyi pornóújság van az ágya alatt, amennyivel az egész ház bőven kitapétázható. Az anyja jó volt abban, hogy ne vegye észre, amit nem akar – persze ebben a legtöbb anya jó.

Jeffrey-nek Dottie Weaver ugrott be, aki semmit sem vett észre abból, ami a lányával történt. A gyomrára tette a kezét, és visszagondolt Jenny Weaverre, amint a koripálya parkolójában áll. Az egész kép a legapróbb részletig beleégett a retinájába mint egy polaroid: a kamasz lány, ahogy fegyvert fog Mark Pattersonra. Most már Markot is jobban fel tudta idézni: oldalra nyújtott kézzel állt, kissé rogyasztott térddel, és Jennyt bámulta. Mark mindvégig nem is nagyon pillantott Jeffrey-re. Még azután is, hogy a zsaru lelőtte a lányt, csak állt egy helyben, és a földön heverő testet nézte.

Jeffrey megdörgölte a szemét, hogy elhessegesse a látványt. Újra a Mustang-poszterre pillantott, ahogy kamaszkorában minden reggel ébredés után. Azokban az években rengeteget jelentett neki ez a kocsi, fő helyen szerepelt a szabadság szimbólumai között. Kölyökkorában néha lehunyt szemmel ült az ágyban, elképzelte, hogy beszáll a járgányba, és csak repeszt egészen a Nyugati partig. Rettentően várta, hogy elszabadulhasson itthonról, a házból és Sylacaugából, hogy ne az apja fiát lássák benne örökké.

Jimmy Tolliver minden szempontból piti tolvaj volt. Sosem lopott el semmi igazán értékeset, ami mentségére szólt, hiszen mindig lebukott. Jeffrey anyjának az volt a szavajárása, hogy még a napot sem lophatja anélkül, hogy rács mögé dugnák. Mindig úgy

nézett ki, mint akinek valami nyomja a lelkiismeretét, és hihetetlenül bőbeszédű volt. Ez a szószátyárság lett újra és újra a veszte: ha valamit sikeresen megfújt, azzal rögtön el is kellett dicsekednie. Ő volt az egyetlen, akit meglepetésként ért, hogy végül a rács mögött is halt meg: életfogytot kapott fegyveres rablásért.

Mire Jeffrey tízéves lett, gyakorlatilag név szerint ismerte az összes sylacaugai rendőrt, mert ekkor vagy akkor mindegyik volt már náluk, hogy Jimmyt bevigye. A járőrök javára kell írni, hogy ők is ismerték Jeffrey-t, és ha meglátták, mindig leállították. Akkoriban bosszantotta Jeffrey-t, hogy pikkelnek rá a zsaruk. Zaklatásnak vette a dolgot. Most, hogy ő is rendőr lett, már tudta, hogy a zsaruk számára befektetés volt az idő, amikor vele foglalkoztak. Nem akartak később egy újabb Tolliver után futkosni, aki fűnyírót és gyomirtó szert bugáz a szomszédok kertjéből.

Jeffrey sokat köszönhetett ezeknek a zsaruknak: nem utolsósorban a karrierjét. Látta, hogy be volt ijedve az apja, amikor utoljára eljöttek hozzájuk a rendőrök, és a csuklójára kattintottak a bilincset. Jeffrey ekkor döntötte el, hogy zsaru lesz. Jimmy Tolliver iszákos volt, és ha berúgott, mindig gorombán viselkedett. A város szemében nagyszájú gazember volt, nemtörődöm, részeg disznó, Jeffrey és az anyja számára pedig agresszív szemétláda, aki rettegésben tartja a családját.

Jeffrey felnyújtotta a kezét, és megérintette a plafont. Fából volt. Melegnek érezte. Kitrappolt a fürdőszobába, és észrevette, hogy még a zoknija is összegyűrődött. Az egyik teljesen körbecsavarodott a lábán, felül volt a sarka. Jeffrey egy lábon egyensúlyozva próbálta megigazgatni, amikor csörögni kezdett a mobilja a szobában. Iszkolt visszafelé, és menet közben bevágta a vállát a falba.

– A francba! – szentségelt.

Most, hogy felnőtt, jóval kisebbnek tűnt a ház, mint annak idején.

Negyedik csöngésre ért oda a telefonhoz, már majdnem bekapcsolt a hangposta.

– Halló! – vette fel.

– Én vagyok, Jeff! – Sara volt.

Aggodalom érződött a hangján.

– Szevasz, babám! – üdvözölte Jeffrey, miután kicsit kiélvezte a pillanatot.

– Még tíz órája sincs, hogy Alabamába értél, máris a babádnak szólítasz? – nevetett Sara a megszólításon. – Egyedül vagy? – kérdezte lélegzetvételnyi szünet után.

Jeffrey-ben egyből felment a pumpa, mert tudta, hogy Sara komolyan kérdi.

– Persze. Jézusom, Sara! – fakadt ki.

– Nem tudtam, nem anyukáddal vagy-e – védekezett a nő, de Jeffrey érezte rajta, hogy ez csak terelés.

Szó nélkül hagyta a dolgot.

– Nem, bent tartották éjjelre a kórházban – leült az ágyra, és igyekezett visszacsavarni a zokniját. – Elesett, és eltörte a lábát.

– A házban? – kérdezte Sara.

Nem csak puszta kíváncsiságból érdeklődött. Jeffrey is tudta, miért kérdi. Pont ezért jött el Alabamáig személyesen egy nyomozás kellős közepén, ahelyett hogy idetelefonált volna. Tudni akarta, mennyire súlyos az anyja iszákossága. May Tolliver mindig is funkcionális alkoholista volt, ahogy ezt tapintatosan mondani szokták. Jeffrey tudta, hogy fokozatosan romlik az állapota, és menthetetlen részeges lesz belőle. Előbb-utóbb lépnie kell az ügyben. Nem tudta, hogy pontosan mit tegyen, de azt már előre érezte, hogy nem lesz könnyű feladat.

– Beszéltem az orvosával – mondta Jeffrey válasz helyett. – Még nem tudtam pontosan kideríteni, mi történhetett, mert anyával nem találkoztam. – Kis szünetet tartott. – Ma bemegyek hozzá, és akkor majd többet tudok.

– Lehet, hogy mankót fog kapni – mondta Sara.

Jeffrey kopogást hallott a vonal másik végén, ebből arra következtetett, hogy a nő az irodából hívja. Az órájára nézett, és kicsit elcsodálkozott, hogy ilyen korán bent van, de aztán eszébe jutott az időeltolódás. Saránál egy órával később volt, mint nála.

– Ms. Harris, aki szemben lakik, szívesen vigyáz majd rá – közölte Jeffrey. Jean Harris mindig bármiben szívesen segítségére volt a szomszédainak. Ő volt a dietetikus a sylacaugai kórházban. Annak idején Jeffrey-t is sokszor behívta, amikor látta, hogy jön hazafelé az iskolából, hogy rendes főtt ételt adjon neki. Jeffrey-t persze inkább az vonzotta, hogy Ms. Harris három bájos lányával ehet egy asztalnál, de azért a szomszédasszony főztjét is megbecsülte.

– Kösd a lelkére, hogy ha fájdalomcsillapítót vesz be, ne igyon rá. Vagy az orvosnak szólj, oké?

A zsaru még mindig a zoknival bajlódott. Továbbra is a talpa nézett felfelé. Elkezdte az ellenkező irányba csavarni.

– Ezért telefonáltál?

– Megkaptam az üzenetedet Mark Pattersonnal kapcsolatban. Milyen teszteket kérjek a vérvétel után?

– Derítsd ki, hogy ő volt-e az apa – Jeffrey-t kellemetlen érzés töltötte el, ahogy ezt kimondta.

– Szerinted ő volt? – kérdezte Sara döbbenten.

– Dehogy – felelte. – Nem valószínű. Csak a biztonság kedvéért szeretnék mindent ellenőrizni.

– Hogy szereztél ilyen gyorsan végzést?

– Nincs végzés. Az apja önként küldi be.

– Ügyvédjük sincs? – hitetlenkedett Sara.

– Rámondtam az egészet a rögzítődre tegnap este – sóhajtott Jeffrey. – Mit akarsz ezzel?

– Semmit – mondta Sara szelíden. – Illetve csak majdnem semmit.

– Na mit?

– Tudni akartam, hogy minden rendben van veled.

Jeffrey csak szarkasztikus választ tudott adni.

– Azzal ébredtem, hogy kinyírtam egy tizenhárom éves lányt, ezt leszámítva egyenesen mesésen.

Sara nem szólt semmit, és Jeffrey sem törte meg a csendet, nem tudta, mit mondhatna. Már régóta nem telefonált neki Sara, még hivatalos ügyben sem hívta. Csak faxolt, a bizalmas dokumentumokkal pedig az asszisztensét, Carlost küldözgette át a rendőrőrsre. A válás óta szóba sem jöhetett, hogy magánbeszélgetést folytassanak telefonon, és amióta újra találkozgattak, azóta is mindig Jeffrey hívta Sarát.

– Jeff – szólt bele Sara.

– Csak eltöprengtem – mondta, aztán témát váltott. – Nem mesélnél egy kicsit nekem Lacey-ről?

– Tegnap már meséltem. Jó gyerek – mondta Sara.

Jeffrey valami fals hangsúlyra figyelt fel a válaszban.

A zsaru tudta, hogy a nőnek bűntudata van Jenny Weaver miatt, de nem tudott mit tenni ellene.

– Értelmes, vicces lány. Sok mindenben hasonlít Jennyre.

– Jóban vagytok?

– Amennyire jóban lehetsz valakivel, ha csak kétszer-háromszor találkoztok egy évben – felelte Sara. –Végül is jóban – tette hozzá kis szünet után. – A gyerekek egy részével meghitt kapcsolat alakul ki. Lacey is közéjük tartozik. Azt hiszem, kicsit belém van zúgva.

– De fura – mondta a zsaru.

– Dehogy fura – folytatta Sara. – Csomó gyerek szokott belezúgni felnőttekbe. Nincs benne semmi szexuális, csak imponálni akarnak nekik, meg akarják nevettetni őket.

– Még mindig nem értem.

– Bizonyos életkortól kezdve a szüleiket már nem látják vagánynak. De a gyerekek egy része átviszi a szeretetét más felnőttekre. Ez így természetes. Szükségük van valakire, akire felnézhetnek, és ezen a ponton valaki mást keresnek a szülő helyett.

– Szóval felnéz rád?

– Úgy éreztem – mondta Sara.

Jeffrey szomorúságot érzett a hangjában.

– Ha tudott volna róla, hogy történni fog valami, elmondta volna neked?

– Honnan tudjam? – kérdezett vissza Sara. – Amikor felső tagozatosok lesznek, sokkal zárkózottabbá válnak.

– Grace Patterson is ezt mondta. Hogy titoktartók lesznek.

– Pontosan – helyeselt Sara. – Ezt is az a változás hozza magával, amelyről az előbb beszéltem. Így kezdenek kamaszodni. A szervezetüket megrohanja egy csomó hormon, egy csomó új érzés. Rengeteg mindent kell tisztázniuk magukban ilyenkor, és csak egy dologban biztosak: abban, hogy a felnőttek képtelenek megérteni, min mennek keresztül éppen.

– De mégis, nem gondolod, hogy szólt volna neked, ha valami gond van? – vetette közbe Jeffrey.

– Szeretném ezt hinni, de az az igazság, hogy ide az anyukája hozná kocsival. Az pedig kicsit gyanús, ha megkérem az édesanyját, hogy menjen ki, hadd maradjunk kettesben.

– Szerinted Grace nem szívesen hagyott volna kettesben benneteket?

– Azt hiszem, aggasztotta volna. Grace jó anya. Érdekli, hogy mi foglalkoztatja a gyerekeit.

– Brad is pont ezt mondta.

– Neki mi köze ehhez? – kérdezte Sara.

– Ő az ifjúsági felelős a Crescent baptista templomban.

– Ja persze – rakta össze a dolgot Sara. – Biztosan ő is ott volt a sátáborban.

– Aha – felelte a zsaru. – Nyolc gyerekkel ment: öt lánnyal és három fiúval.

– Az nem valami sok.

– Az egész gyülekezet kicsi – emlékeztette Jeffrey. – Ráadásul a síelés drága mulatság. Nem minden családnak van rá pénze, főként közvetlenül ünnepek után.

– Igaz – válaszolta Sara. – És Brad volt az egyetlen kísérő?

– Úgy volt, hogy a gyülekezeti titkár is megy, hogy segítsen a lányokkal, de ő az utolsó pillanatban megbetegedett.

– Beszéltetek vele?

– Szélütése volt, vagy valami hasonló. Még csak ötvennyolc éves – mondta Jeffrey, és átfutott rajta, hogy kölyökkorában ötvennyolc év már aggastyánkornak tűnt neki. – Floridába költözött a gyerekeihez, hogy ne legyen egyedül.

– És Brad mit mondott Jennyről és Lacey-ről?

– Konkrétan semmit. Azt mesélte, hogy Lacey és Jenny sokat voltak kettesben, amíg a többiek síeltek vagy szórakoztak.

– Ez nem szokatlan az ilyen korú lányoknál. Szívesen alkotnak kis, bizalmas csoportokat.

– Aha – sóhajtotta Jeffrey.

Megint úrrá lett rajta a tegnapi csalódottság.

– Brad meglátogatta Jennyéket, amikor a lány nem ment többet templomba. Jenny könnyekben tört ki, amikor meglátta Bradet, és egy szót sem lehetett kihúzni belőle.

– És erre Brad?

– Fogta a sapkáját, és távozott. Megkérte Dave Fine-t, hogy nézzen be hozzájuk ő is, de a lelkész is ugyanígy járt.

– Dave-et is megkérdezted erről?

– Csak röviden beszéltünk. Épp mennie kellett, hogy terápiát tartson – mondta Jeffrey. Bűntudat töltötte el, mert megengedte Lenának, hogy terápiás foglalkozás keretében kérdezze ki a lelkészt. Túl könnyen beadta a derekát a lánynak, mert így volt kényelmesebb.

– Jeffrey! – szólongatta Sara, jelezve, hogy továbbra is választ vár a kérdésére.

– Bocsáss meg, mit kérdeztél?

– Hogy mit mondott Fine?

– Ugyanazt, mint Brad. Felajánlotta, hogy bejön holnap, hogy újra elbeszélgessünk, de úgy tűnik, se ő, se Brad nem tud sokat segíteni – dörgölte a szemét Jeffrey, és tanakodott, hogy milyen szálon tudna még továbbhaladni. – És Mark Patterson milyen szerinted? – Kérdezte végül. – Furának tartod?

– Hogyhogy furának?

– Furának, vagyis… – Jeffrey kereste a szavakat. Nem akart részletesen beszámolni róla, hogy mi történt Pattersonéknál, főként Lena miatt. Érződött valami közte és a fiú között, amihez Jeffrey-nek nem fűlött a foga. Mintha egy húron pendültek volna.

– Nem tudom, hogy mondjam…

– Hát nem tudom, Jeffrey. Mit mondjak erre? – nevetett Sara.

– Nagyon érzékinek tűnt a kisugárzása – mondta végül a férfi, mert ezt pontosnak gondolta.

– Hát… – felelte Sara, és a zsaru érezte, hogy még mindig nem teljesen érti a dolgot. – Tényleg jóképű fiú. Biztosan régóta él már nemi életet.

– Még csak tizenhat éves.

– Jeffrey – mondta Sara olyan hangon, mintha gyengeelméjűvel társalogna. – Vannak olyan tízéves lányok, akik még nem menstruálnak, de a fogamzásgátlókról kérdezgetnek.

– Jézusom – szuszogott a zsaru. – Túl korán van még ahhoz, hogy ilyeneket halljak.

– Isten hozott a valóságban – felelte a nő.

– Hát igen – Jeffrey a futballmezt bámulta a falon, és megpróbálta felidézni, milyen érzés volt annyi idősnek lenni, mint most Mark Patterson, és tudni, hogy az egész világot a tenyeréből etetheti. Viszont úgy tűnt, Mark Patterson nem pont így érzi magát.

Jeffrey ki nem állhatta a tehetetlenkedést. Grantben kellene lennie, hogy dűlőre vigye a nyomozást. És akkor legalább Lenát szemmel tarthatná. Jeffrey egy ideje már tisztában volt vele, hogy a lány az idegösszeomlás szélén áll, tegnap pedig úgy tűnt, hogy közelebb jár a teljes széteséshez, mint ahhoz, hogy újra egyensúlyba kerüljön.

– Mi baj, Jeffrey? – kérdezte Sara.

– Aggódom Lena miatt – mondta, és a saját fülében is ismerősen csengtek a szavai. Az elmúlt tíz évben, amióta felvette nyomozónak, folyamatosan aggódik a lány miatt. Először az aggasztotta, hogy Lena nagyon agresszívan viselkedett járőrözés közben. Minden apróságot olyan komolyan vett, mintha az élete múlt volna rajta. Aztán meg az, hogy nyomozóként a lány túl gyakran ment bele veszélyes helyzetekbe. A gyanúsítottakat egészen a robbanásig srófolta, és sokszor magát is úgy felhergelte, hogy majd szétvetette a méreg. Most viszont attól féltette Lenát, hogy teljesen szétesik. Egyértelműen forrásponton van, csak idő kérdése, hogy mikor borul ki. Ijedten eszmélt rá, hogy kezdettől fogva ez foglalkoztatta: mikor borul ki Lena?

– Nem alaptalan az aggodalmad – mondta Sara. – Hogyhogy mégis aktív állományban van?

– Ha szabadságolnám, megőrülne – felelte Jeffrey.

Pontosan tudta, hogy ez így van. A lánynak lételeme volt a munka.

– Bánt még valami más is, Jeffrey?

A zsaru végiggondolta, mit mondott Lena a kocsiban. A lány kicsit tétovázott, mielőtt közölte, hogy Jeffrey-nek muszáj volt lelőnie a lányt.

– Öööö… – habozott, mert nem tudta, hogyan kezdjen bele. – Amikor beszéltem Lenával tegnap…

– Igen?

– Talán kétségei vannak az eset kapcsán.

– Mármint hogy tényleg lőnöd kellett-e? – kérdezte Sara ingerülten. – Pontosan mit mondott?

– Nem is az, hogy mit mondott, csak hogy miért pont úgy mondta.

Sara valami szitkozódásfélét morgott.

– Azért szórakozik veled, hogy rajtam bosszút álljon.

– Lena nem olyan.

– Dehogynem olyan – vágott vissza Sara. – Mindig is olyan volt.

Jeffrey nem értett egyet vele. A fejét rázta.

– Szerintem csak nem biztos benne, hogy helyesen tettem-e.

– Hát nagyszerű – zsörtölődött Sara.

– Sara – próbálta nyugtatgatni Jeffrey. – Ne szólj neki erről, jó? Csak rontana a helyzeten.

– Miért mondanék neki bármit is?

– Sara… – a férfi az orrnyergét masszírozta.

Ebbe most nem akart belemenni.

– Figyelj, lassan indulnom kell a kórházba…

– Iszonyúan bosszant.

– Tudom, már mondtad – felelte Jeffrey.

– Csak azt akarom…

– Sara, tényleg mennem kell – szakította félbe a zsaru.

– Egyébként van még valami – Sara változtatott a hangszínén. – Emiatt hívtalak. Van még egy perced?

– Persze – mondta kényszeredetten. – Mi az?

Jeffrey felindultan hallotta, hogy Sara nagyot sóhajt, mintha arra készülne, hogy a mélybe vesse magát egy szikláról.

– Kíváncsi voltam, visszaérsz-e holnap estére.

– Ha vissza tudnék menni még éjjel, akkor holnap legalább nem vinné az időt az utazás.

– Most szándékosan ködösítesz?

Jeffrey újra átgondolta az elhangzottakat, és mosolyogva értette meg, hogy Sara magához akarta áthívni másnap estére. Nem is emlékezett rá, hogy Sara csinált-e már ilyet életében.

– Sosem az eszemről voltam híres.

– Az igaz – nevetett Sara.

– Szóval?

– Szóval… – kezdett neki a nő, aztán felsóhajtott. – Jaj, ez most olyan hülyén jött ki – motyogta végül.

– Mi van?

– Csak azt mondom… – vágott bele újra, aztán megint habozott egy kicsit –, hogy holnap este ráérek.

Jeffrey megdörgölte a bajszát, és önkéntelenül elvigyorodott. Elgondolkodott, vajon volt-e már ilyen boldog ebben a szobában. Talán akkor, amikor telefonáltak neki Auburnből, és közölték vele, hogy ingyen járhat főiskolára, ha cserébe hagyja, hogy minden szombaton kitapossák a belét a rögbipályán.

– Hűha, én is!

– Szóval… – mondta Sara újra, nyilvánvalóan abban reménykedve, hogy Jeffrey majd átveszi tőle a szót.

A férfi hátradőlt az ágyon. Majd ha fagy, akkor könnyíti meg Sara dolgát, gondolta kéjesen.

– Gyere át hozzám – mondta végül Sara. – Hét körül vagy ilyesmi, oké?

– Miért?

Sarának megnyikordult a széke, ahogy hátradőlt az íróasztalnál. Jeffrey elképzelte, hogy a nő már biztosan a fejét fogja.

– Jézusom, úgy látom, nem könnyíted meg a dolgomat, igaz?

– Miért is kellene?

– Látni akarlak – mondta a nő. – Gyere hétkor. Főzök vacsorát.

– Várj csak…

Sara nyilván azt gondolta, hogy a zsarunak a vacsorával van baja. Nem főzött kimondottan jól.

– Majd rendelek valamit az Alfredo'sból – előzte meg Jeffrey-t.

– Hétre ott leszek – mosolyodott el a zsaru.

Kölyökkorában Jeffrey is csinált egy csomó baromságot. A két legjobb barátja Jerry Long és Bobby Blankenship volt: a három fiú általánostól gimnáziumig egy osztályba járt, és ugyanabban az utcában lakott. Jerryt ellenállhatatlanul izgatták a petárdák és tűzijátékok, Bobby pedig egyszerűen imádta, ha valami felrobban, és ez a szenvedélye számtalanszor kockára tette az életüket, míg be nem nőtt a fejük lágya. Végül persze a lányok fontosabbá váltak, mint a robbantgatás.

Tizenegy éves korukban jöttek rá, hogy milyen jó Molotov-koktélokat robbantani a Jeffrey-ék háza mögött lévő acélhordóban. Ahogy telt az idő, nem csak a hordó lett egyre ütött-kopottabb, Bobby Blankenship, vagyis Foltos képét is megviselte a gyakorlatozás. Jerry Long tizenhárom évesen kapta az Oposszum gúnynevet, mert amikor a hordó végül felrobbant, az egyik repesz egy darabon leborotválta a bőrt a feje tetejéről, és úgy feküdt magatehetetlenül Jeffrey-ék udvarában, mint egy oposszum. Végül Jean Harris hívta ki a mentőt, a rendőrök pedig alaposan ráijesztettek Foltosra és Jeffrey-re.

Jeffrey-re csak később ragasztottak becenevet, amikor nézegetni kezdték a lányokat és a lányok is őket. Oposszummal és Foltossal együtt ő is játszott a focicsapatban, és a játékosok népszerűek voltak a suliban, mert abban az évben jól állt a csapat a bajnokságban. Hármuk közül Jeffrey csókolózott először lánnyal, és a szüzességét is ő vesztette el először. Ezekért a teljesítményekért kapta a Menő becenevet.

Amikor Jeffrey először vitte Sarát Sylacaugába, olyan ideges volt, hogy izzadt a tenyere. Még nem régóta jártak együtt, és Jeffrey-nek az volt a benyomása, hogy Sara számára Oposszum és Foltos nem lenne elég elegáns társaság, sőt talán még a jó öreg Menő sem az. Sylacauga a lehető legtipikusabb déli kisváros volt. Heartsdale-lel ellentétben itt nem volt főiskola, nem színesítette a város életét a tanári kar jelenléte. A legtöbb polgár melós volt a textilmalomban vagy a kavicsüzemben. Jeffrey nem mondta volna rájuk, hogy egytől egyig sötét, visszamaradott surmók, de nem tudta, hogy Sara szívesen töltené-e velük az idejét.

A lány nem egyszerűen „írástudó" volt, ahogy a tanult embert errefelé nevezték, hanem egyenesen orvosdoktor. Igaz, hogy munkáscsaládból származott, de Eddie Linton értett hozzá, hogyan fialtassa a pénzt. Több ingatlan volt a tulajdonában a tó körül, sőt még Floridában is akadtak kiadó apartmanjai. Ráadásul Sara nemcsak tanult volt, hanem gyors felfogású is. Fel volt vágva a nyelve, és nem úgy viselkedett, mint egy hagyományos feleség, aki papuccsal a kezében, meleg étellel várja haza az urát. Éppenséggel ő várta volna el Jeffrey-től ugyanezt.

Tolliverék otthonától tíz kilométerre volt egy vegyesbolt, a Cat's, Jeffrey gyerekkorában odajártak a közelben lakók. A tejtől kezdve a benzinen és a dohányárun át a horgászcsaliig mindent itt vettek meg. Az üzlet egyenetlen deszkapadlóján annyi bucka és hasadék volt, hogy az ember könnyen megbotlott, ha nem nézett a lába elé. Az alacsony mennyezeten nikotinfoltok és beázások sárgultak. A bejáratnál jéggel és Coca-Colával telepakolt hűtők sorakoztak, a pénztár mellett pedig egy nagy Moon Pie reklámmolinó volt kitéve. A bolt előtt a benzinkút oszlopai minden kimért gallon után csilingeltek.

Jeffrey már Auburnben lakott, amikor a tulaj, Cat meghalt, és Oposszum lett az üzletvezető, aki már addig is itt dolgozott. Hat év múlva meg is vette a boltot Cat özvegyétől, és Oposszum Cat'sre változtatta a nevét. Sara, amikor először meglátta a cégért, nagyon megörült neki, és egyből az *Old Possum 's Book of Practical Cats,* ugrott be neki T. S. Eliottól. Jeffrey legszívesebben elbújt volna az autó alatt, de a nő jól szórakozott, amikor kiderült, hogy valójában miért ez a bolt neve. Tényleg jól érezte magát Sylacaugában azon a hétvégén, másnap már Oposszummal és a feleségével napozgatott az úszómedence mellett, ők pedig Jeffrey kölyökkori csínyeiről szóló történetekkel szórakoztatták.

Jeffrey mosolyogva idézte fel az emléket, de annak idején kicsit bosszúsan tűrte az élcelődésüket. Sara volt az első nő, aki azt is megengedte magának, hogy kigúnyolja Jeffrey-t, és az igazat megvallva talán éppen ezzel hódította meg végleg a férfit. Az anyja, May mindig is mondogatta, hogy Jeffrey szereti a próbatételeket.

Sara Linton voltaképpen egy próbatétel – ez járt Jeffrey fejében, amikor befordult az Oposszum Cat's parkolójába. A bolt sokat változott, amióta nem Cat volt a tulaj, és még többet azóta, hogy Jeffrey utoljára itt járt. Talán csak a bejárat fölött lógó nagy Auburn Egyetem címer maradt ugyanaz. Alabamát megosztotta a két egyetem, az Alabama és az Auburn, ez volt a legelemibb kérdés, amelyet minden helybeli azonnal el akart dönteni: te melyiknek szurkolsz? Jeffrey nem egy verekedést látott már, amely pusztán amiatt tört ki, hogy valaki a másik csapat táborának háza tájára tévedt, és rosszul válaszolt az alapkérdésre.

A bolt tőszomszédságában jobbról egy napközi volt. Jeffrey most látta először: azóta épült, hogy utoljára itt járt. Balról Madam Bell üzlete következett, amelyet Oposszum felesége, Darnell vezetett. Csakúgy, mint Cat, Madam Bell is régen meghalt. Jeffrey gyanúja szerint Nell csak azért volt ott a boltban, hogy elfoglalja magát valamivel, amíg a gyerekek iskolában vannak. Nell-lel ő is randizgatott gimis korában, még mielőtt Oposszum és Nell egymásba szerettek. Jeffrey el sem tudta képzelni, hogyan teheti boldoggá a nőt jelenlegi életmódja, hiszen annak idején kifejezetten nyughatatlan teremtés volt, de hát az életben történnek ennél különösebb dolgok is. Ráadásul mire elvégezték a gimnáziumot, Nell már három hónapos terhes volt, úgyhogy nem volt túl sok választása.

Jeffrey nem akart lefoglalni egy parkolóhelyet a vegyesbolt előtt, úgyhogy Madame Bell üzlete előtt állt meg. A kocsijában halkan szólt a Lynyrd Skynyrd *Sweet Home Alabama* című száma. Ezt a kazettát is az ablakpárkányon találta a régi szobájában, és a dal nyitóakkordjai hallatán egészen nosztalgikus hangulatba került. Annak idején ez volt az egyik kedvenc száma. Furcsa, mennyire szeret az ember valamit, de aztán, ha nincs ott az orra előtt, egy szempillantás alatt megfeledkezik róla. Így volt az egész várossal és az itt élő barátaival is. Nellt és Oposszumot viszontlátva úgy tűnik majd, mintha semmi sem változott volna az elmúlt húsz év alatt. Jeffrey maga sem tudta, hányadán áll a saját érzéseivel.

Azt viszont tudta, hogy amikor tíz perccel ezelőtt az anyjával találkozott a kórházban, csak egy dolog járt a fejében: minél előbb vissza kell mennie Grantbe. Fojtogatónak tűnt, ahogy az anyja kapaszkodott belé, amikor megölelte. May félbehagyta a mondatokat, a rengeteg kimondatlan érzés ott lebegett körülötte a levegőben. Jeffrey anyja sosem volt igazán boldog. A zsaruban néha felötlött, hogy az apja talán azért is hetvenkedett annyit, hogy lecsukhassák. A börtönben legalább nem nyaggatta azzal naphosszat a felesége, hogy mekkora csődtömeg. Jimmyhez hasonlóan May-ből is a komiszabbik énje bújt elő, ha ivott, bár sosem emelt kezet Jeffrey-re, egy-két mondattal olyan kíméletlenül el tudta intézni, mint azóta soha senki. Hála istennek, úgy tűnt, megáll a lábán, még ha annyi pia van is benne, amennyivel egy traktor elmenne száz kilométert. Ha Maynek hinni lehet, a szomszéd ördögi macskája ijesztett rá, azért esett le a lépcsőn. Reggel Jeffrey is hallott valami macskát járkálni a ház körül, úgyhogy az anyja története legalább nem minden valóságalap nélküli, gondolta magában. Még magának sem szívesen vallotta be, nemhogy másnak, milyen hálás, hogy az anyja egyelőre nem szorul nagyobb segítségre.

Jeffrey kiszállt a kocsiból, és kicsit megcsúszott a murvás talajon. Az anyjánál átöltözött pólóba és farmerba, és furcsán érezte magát, hogy hétköznap ilyen lezser holmiban van. Még az is átfutott az agyán, hogy alkalmi cipőt húz, de aztán a tükörbe nézett, és lebeszélte magát a dologról. Felvette a napszemüvegét, körülnézett, és megindult a Madame Bell felé.

A jósda inkább csak viskó volt. Ahogy benyitott, megnyikordult a szúnyoghálóajtó. Kopogott, és belépett a szűk előtérbe. Itt semmi nem változott kissrác kora óta. Foltos egyszer rávette Jeffrey-t, hogy menjen be, és jósoltasson Madame Bell-lel, de nem volt kedvére való, amit hallott, úgyhogy többet be sem tette a lábát.

Jeffrey a nyakát nyújtogatva kémlelt a belső helyiségbe. Nell az alacsony asztalnál ült, előtte egy pakli tarot-kártya kiterítve. A tévé le volt halkítva, vagy az is lehet, hogy az ablakba szerelt légkondicionáló zúgása nyomta el a hangot. Nell kötögetett tévézés közben, és előrehajolva kellett fülelnie, hogy hallja, mit mondanak a filmszereplők.

– Huhu! – mondta Jeffrey.

– Jézusmária – rezzent össze Nell, még a kötést is kiejtette a kezéből.

Felpattant, és a szívéhez kapott.

– A szívbajt hozod rám, Menő!

– Ne hagyd magad – nevetett a férfi, és megölelte.

Alacsony nő volt, de mutatós, gömbölyded alkatú. Jeffrey kicsit eltartotta magától, hogy alaposan szemügyre vegye. Nell nem sokat változott gimnázium óta. Ugyanolyan hosszú, egyenes fekete haja volt, talán csak egy leheletnyit őszült, biztosan csak a meleg miatt tűzte fel.

– Oposszumnál voltál már? – kérdezte, és visszaült az asztalhoz. – Mit csinálsz idehaza? Anyukáddal van valami?

– Egyes: nem, kettes: igen – mosolygott Jeffrey, és letelepedett a nővel szemben. Nell mindig is olyan sebességgel társalgott, mint a géppuskaropogás.

– Be volt tintázva – közölte a nő köntörfalazás nélkül.

Ez a szókimondás volt az egyik oka, hogy annak idején szakítottak. Nell mindent a nevén nevezett, Jeffrey pedig tizennyolc évesen nemigen hajlott az önvizsgálatra.

– Tavaly télen kihúzott bennünket a bajból az ital-cechje – tette hozzá Nell.

– Tudom – felelte Jeffrey, és karba tette a kezét. Semmi értelme nem volt veszekedni az anyjával emiatt. Így legalább otthon ivott, nem az utcán tekergett, hogy piát szerezzen.

– Most jövök a kórházból. Ott is adtak neki egy fél vodkát, amíg bent voltam nála.

Nell kevergetni kezdte a kártyákat.

– Delirálna a vén szittyós tyúk, ha nem kapna.

Jeffrey vállat vont. A doki is ugyanezt mondta a kórházban.

– Mit nézel? – kérdezte Nell, és Jeffrey elmosolyodott, mert csak most vette észre, hogy a nőt bámulja. Épp az futott át rajta, mennyivel egyszerűbb Nell-lel beszélgetni arról, hogy az anyja alkoholista, mint Sarával. El sem tudta képzelni, miért van ez így. Talán azért, mert Nell-lel együtt nőttek fel. Ha Sarával beszélgetett, akkor Jeffrey először zavarba jött, aztán szégyenkezni kezdett, és végül dühös lett.

– Hogy lehet, hogy mindig egyre csinosabb vagy, amikor újra látlak? – incselkedett Nellel.

– Menő, Menő – csettintett a nyelvével Nell rosszallóan.

Két kártyát színével felfelé fordított az asztalon.

– Szóval miért vált el tőled Sara? – kérdezte.

– Ezt is a tarot-lapokból tudod? – kérdezte Jeffrey meghökkenve.

– Nem, az üdvözlőlapokból. Sara nem Tolliver, hanem Linton vezetéknévvel küldte az övét – helyezett újabb kártyát az első kettő mellé. – Mit csináltál, megcsaltad?

– Biztosan tudod ezt is – bökött a kártyákra a zsaru.

Nell bólintott, és letett még néhány kártyát az előzők mellé.

– Szerintem megcsaltad, és rájött.

– Mi van?

– Csak mert nem tartjuk a kapcsolatot, az még nem jelenti, hogy nem tartjuk a kapcsolatot – nevetett Nell.

Jeffrey értetlenül rázta a fejét.

– Nálunk is van már telefon, kutyu – nevetett a nő. – Időnként felhívom Sarát, hogy képben legyek, mi van veletek.

– Akkor biztosan azt is tudod, hogy mostanában találkozgatunk – mesélte.

Közben érezte, hogy pont olyan macsósan beszél, ahogyan régen Menő tette, de nem tudott változtatni a modorán.

– Na és mit jósolnak nekünk a kártyáid?

Nell felfordított még néhány lapot, és egy pillanatig elkomorodva nézegette őket. Végül begyűjtötte a paklit.

– Úgyis hülyeség az egész, nem jósol ez semmit – morogta Nell. – Menjünk át Oposszumhoz, biztosan örül majd neked.

A nő felé nyújtotta a karját, jelezve, hogy induljanak. Jeffrey habozott, hogy erőltesse-e a jóslatot. Nem mintha hitt volna Nell jóstehetségében, sőt egyáltalán nem hitt a jóslásban, de azért szívesebben vette volna, ha a nő valami bátorítóval rukkol elő, hogy lelket öntsön bele.

– Gyere – húzta maga után Nell.

Jeffrey hagyta, hogy a nő újra kivezesse a viskóból a fullasztó alabamai hőségbe. A murvával felszórt parkolóban egyetlen fa sem állt. Jeffrey érezte, hogy a nap égeti a feje búbját, ahogy átvágtak a benzinkút felé.

Nell belekarolt a férfiba.

– Kedvelem Sarát – mondta.

– Én is – felelte Jeffrey.

– Mármint tényleg nagyon szeretem, Jeffrey.

A zsaru megtorpant. Nell ritkán szólította Jeffrey-nek.

– Ha kapsz tőle még egy esélyt, ne cseszd el – mondta.

– Nem tervezem.

– De komolyan, Menő – tuszkolta tovább a bolt felé. – Túl jó hozzád, ráadásul, isten látja a lelkem, túl okos is hozzád – megállt az ajtó előtt, és megvárta, hogy a férfi kinyissa neki. – Tényleg ne cseszd el.

– Annyira jólesik, hogy bízol bennem.

– Csak nem akarom, hogy a kis Jeffrey megint bekavarjon, és elszúrja az ügyeidet.

– Kicsi?! – visszhangozta a zsaru. – Mi van, téged megcsalnak az emlékeid?

Nell már éppen visszavágott volna, de Oposszum dörgő hangja minden mást elnyomott.

– Már megint itt van Menő? – kiabálta Oposszum, mintha csak kiment volna levegőzni, nem évek után tért volna vissza. Átmászott a pulton. A pocakja megnehezítette ugyan a dolgát, de valahogy legyőzte a fizika törvényeit, és talpra esett.

– Hú, a francba – lapogatta Jeffrey Oposszum hordóhasát. – Miért nem mondtad, Nell, hogy megint gyereketek lesz?

Oposszum jámboran nevetett.

– Ha fiú lesz, Budnak hívjuk, ha lány, akkor Dewars-nek – csapott a hasára két kedvenc sörmárkáját megnevezve.

Átölelte Jeffrey-t, és beljebb vezette a boltba.

– Hogy vagy, kisöreg?

A zsaru gondolkodás nélkül vágta rá a szokásos választ.

– Akkor voltam kisöreg, amikor akkora voltam, mint te, de azóta nagyot nőttem.

Oposszum hátravetett fejjel nevetett.

– Bárcsak Foltos is itt lenne. Meddig maradsz itthon?

– Nem sokáig – felelte Jeffrey. – Lassan indulok is hazafelé. – Hátrafordult, és látta, hogy Nell már magukra is hagyta őket.

– Jó feleség – mondta Oposszum.

– El sem hiszem, hogy még mindig kitart melletted.

– Minden este elveszem a kocsikulcsát, mielőtt lefekszem – kacsintott Oposszum Jeffrey-re. – Kérsz egy sört?

– Délelőtt nem nagyon szoktam inni – sandított az órára a zsaru.

– Na persze, persze – válaszolta Oposszum. – Akkor egy Coca-Cola? – Válaszra sem várva kihalászott kettőt a hűtőládából.

– Dögmeleg van odakint – jegyezte meg Jeffrey.

– Úgy-úgy – hagyta rá Oposszum, és a hűtőláda szélén kinyitotta a palackokat. – Gondolom, azért jöttél, hogy megkérj, tartsam szemmel anyádat.

– Ha nem okoz gondot – mondta Jeffrey. – Otthon épp folyik egy nyomozás – tette hozzá, és jó érzés volt kiejteni a száján, hogy „otthon", mert ez immár Grantet jelentette.

– A francba – adta oda a kólát Oposszum Jeffrey-nek. – Semmi gond, majd vigyázunk az öreglányra. Úgyis itt lakik a szomszédban.

– Kösz szépen – mondta Jeffrey.

Oposszum levett az állványról egy zacskó mogyorót, és a fogával nyitotta ki. Jeffrey-t is megkínálta, de a zsaru nemet intett.

– Iszonyú kár, hogy elesett – és beleszórt pár mogyorót a kólásüvegbe. – Már egy ideje folyamatosan kánikula van. Gondolom, megszédült a hőségben.

Jeffrey belekortyolt a kólába. Oposszum mindig is ezt csinálta: most is falaz May Tollivernek. Jerry Long nem csak azért kapta a becenevét, mert tetszhalottként feküdt Jeftrey-ék kertjében. Talán ebben volt igazán jó: mindig úgy tett, mint aki nem veszi észre, ami majdnem kiüti a szemét.

A kirakatüveg berezonált egy rapszám hangos basszusától. Jeffrey arrafelé fordult, és látta, hogy egy bordó kisteherautó áll be a bolt elé. Üvöltött belőle a rap, majd az vetett véget a hangzavarnak, hogy a motor leállt. Önelégült tinédzser szállt ki a volán mögül, és beslattyogott a boltba.

Ugyanolyan színű pólóban volt, mint a kocsi, mellén az Alabama Egyetem szlogenje – ROLL TIDE – állt egy tomboló elefánt fölött. De Jeffrey figyelmét nem is ez vonta magára rögtön, hanem a kölyök frizurája. Sárga volt, kis bíborszínű gyöngyök voltak a tincsek végére fonva, minden lépésnél egymásnak koccantak. A srác fekete-szürke, térdnél levágott terepnadrágot viselt, a zoknija és a cipője bíborszínű, vagyis a Crimson Tide színeiben pompázott. Jeffrey elképedve vette észre, hogy a srác tetőtől talpig az Alabama Egyetem színeibe öltözött.

– Hello, apa – köszönt oda a fiú Oposszumnak.

Jeffrey a barátjára pillantott, aztán újra a fiúra meredt.

– Jared? – szólította meg hitetlenkedve.

Ez a kamasz nem lehet Nell és Oposszum kedves kisfia. Úgy nézett ki, mint egy gazfickó bármelyik alabamai motorosbandából.

– Szevasz, Menő bácsi – morogta Jared, befelé jövet.

Elsétált Jeffrey és az apja mellett, egyenesen a pult mögé tartott.

– Basszus, nagyon bosszanthat, hogy így néz ki – szólalt meg Jeffrey.

– Hát, igen – bólogatott Oposszum. – Reméljük, meggondolja magát – vonogatta a vállát. – De szereti az állatokat. Márpedig azt mindenki tudja, hogy az Auburn állatorvosi kara jobb, mint az Alabamáé.

Jeffrey alig tudta türtőztetni magát, hogy fel ne röhögjön.

– Mindjárt jövök – mondta Oposszum, és a fiú után indult. – Bármit kérsz, szolgáld ki magad.

Jeffrey kihörpintette a kóláját, aztán beljebb sétált a boltba, és megnézte, hogy milyen horgászcsalit árul Oposszum. Egy drótketrecben hangosan ciripelő tücsköket látott, valami nagy műanyag vödörben pedig ezernyi hernyó turkált nedves virágföldben. A tücskök polca fölött volt egy kisebb tartály tele csalihallal, mellette háló és egy halom egymásba tett kisvödör, amelyben haza lehet vinni őket. Sara szeretett horgászni, úgyhogy a zsaru agyán átfutott, hogy vesz egy doboz élő kukacot, de aztán belegondolt, mi-

lyen kényelmetlen lenne ilyen messziről szállítani őket. Egyszer feltehetően meg kell majd állnia kajálni, és nem lett volna szíve, hogy otthagyja a kukacokat főni a kocsiban. Grantben is van rengeteg hely, ahol kaphat csalit.

Egy szelektív szemetesbe hajította az üres kólásüveget, és kibámult a napközi felé néző ablakon. Láthatóan szünet volt, a gyerekek óriási hangzavar közepette szaladgáltak. Jeffrey eltűnődött, vajon Jenny Weaver érezte-e valaha is ilyen szabadnak magát. Nem tudta elképzelni, hogy a túlsúlyos lány egyáltalán futkározott volna. Inkább az árnyékban üldögélhetett könyvvel a kezében, várva, hogy megszólaljon a csengő, és bemehessen órára, ahol felszabadultabbnak érzi magát.

– Itt dolgozik? – kérdezte valaki.

Jeffrey meglepetten fordult a hang irányába. Harmincas fickó állt a csalispolcnál. Tipikus rednecknek, déli tuskónak nézett ki: sovány volt, puhány külsejű, a képe tele pörsenésekkel, amelyeket a rosszul beállított villanyborotva okozhatott. A karja izmos volt, lehet, hogy építkezésen dolgozott. Cigi lógott a szájából.

– Nem – felelte Jeffrey, és kicsit zavarba jött, hogy tétlen bámészkodáson kapták. – A srácokat figyeltem.

– Aha – lépett egyet a fickó Jeffrey felé. – Ilyenkor mindig kinn szoktak lenni.

– Magának is idejár a gyereke? – kérdezte Jeffrey.

A fickó különös pillantást vetett rá, mintha alaposabban szemügyre venné. A szájához kapta a kezét, és elgondolkodva megdörgölte az állát. Jeffrey döbbenten vette észre, hogy a hüvelyk- és mutatóujja között tetoválás van. Ugyanolyan, mint Mark Pattersonnak.

Jeffrey elfordult tőle, és eltöprengett. Kibámult az ablakon, és megpillantotta az üvegen a férfi kontúrját.

– Klassz tetkója van – jegyezte meg.

– Magának is van? – halkította le hangját a fickó mint egy összeesküvő.

Jeffrey némán nemet intett.

– Miért nincs? – kérdezte a férfi.

– A melóm miatt – felelte Jeffrey semleges hangon.

Kényelmetlen érzés vett erőt rajta, valamit kapisgálni kezdett, de még nem értette pontosan az összefüggést.

– Nem sokan tudják, mit jelent – mondta a fickó, és ökölbe szorította a kezét.

Lepillantott a tetoválására, és halványan elmosolyodott.

– Egy srácon láttam – mesélte Jeffrey. – De nagyobb volt, mint ők – intett a fejével a napközi felé.

– A nagyobbakat bírja? – vigyorodott el.

Jeffrey a fickó háta mögé pillantott, hogy lássa, hol van Oposszum.

– Egy darabig még nem jön vissza – jegyezte meg a fickó. – Az a kölök szinte mindennap kihúzza a gyufát.

– Tényleg?

– Tényleg – visszhangozta a pali.

Jeffrey újra az ablak felé fordult, és már egész más szemmel nézett az udvarban szaladgáló gyerekekre. Már nem ifjúnak és gondtalannak tűntek, hanem sebezhetőnek. Kockázatnak voltak kitéve.

A férfi közelebb lépett Jeffrey-hez, és a tetovált kezével bökött a gyerekek felé.

– Látja? – kérdezte. – Az az apróság, amelyiknél könyv van.

Jeffrey követte a férfi pillantását, és meglátott egy kislányt, aki az udvar közepén ült a fa alatt egy padon. Olvasott, hajszálra úgy, mint ahogy Jeffrey Jenny Weavert képzelte.

– Ő az enyém – mondta a pali.

Jeffrey-nek felállt a szőr a hátán. Abból, ahogy a fickó ezt mondta, nyilvánvaló volt, hogy nem a kislányát mutatja. Volt valami a szavaiban, ami arra engedett következtetni, hogy birtokolja a lányt, és ez összetéveszthetetlenül szexuális színezetet adott a vallomásnak.

– Ilyen messziről nem látszik, de közelről neki van a leggyönyörűbb szája – tette hozzá a pasas.

Jeffrey lassan elfordult, próbálta leplezni undorát.

– Miért nem megyünk ki valahova, ahol ezt megbeszélhetjük?

– Itt miért nem jó? – az ürge gyanakodva húzta össze a szemét.

– Itt zavarban vagyok – mondta Jeffrey kényszeredett mosollyal.

A másik hosszú pillantást vetett rá, aztán alig észrevehetően bólintott.

– Jó, rendben – felelte, megindult kifelé, és két-három méterenként hátrapislantott Jeffrey-re, hogy jön-e.

A bolt mögé érve megint épp rásandított volna, de Jeffrey hátulról a térdhajlatába rúgott, ettől elvágódott.

– Jézusom – görnyedt össze a fájdalomtól.

– Pofa be – torkolta le Jeffrey, és újra rúgásra emelte a lábát. Erőből combon rúgta a fickót, hogy tudtára adja: nem érdemes próbálkoznia, úgysem hagyja talpra állni.

A pasas megadóan fetrengett a földön, és várta, hogy Jeffrey összeverje. A viselkedése egyszerre volt szánalmas és undorító, mintha értené, hogy miért akarja valaki ezt tenni vele, és tudomásul venné a büntetést.

Jeffrey körülnézett, hogy meggyőződjön róla, senki nem látja őket. Rendesen el akarta látni a fickó baját, amiért ilyen alávaló vágyakkal ólálkodik a gyerekek közelében, de valamelyest elpárolgott a dühe, amikor szembesült a földön heverő, szánalmas figurával, aki a lába előtt nyöszörögött. Más kitaposni a szart is abból, aki ellenáll és vissza akar ütni, és megint más egy rakás szerencsétlenséget gyepálni, aki még tiltakozni is képtelen.

– Álljon fel – mondta Jeffrey.

Az ürge kisandított a két keze közül, amelyekkel a fejét védte, próbálta eldönteni, hogy ez csak valami trükk-e. Amikor Jeffrey hátralépett, lassan összeszedte magát, és feltápászkodott. Jeffrey köhögött, mert a torkára ment a por, amelyet felvertek.

– Mit akar? – kérdezte az alak, és elővett egy doboz cigit a mellényzsebéből. Meg volt nyomódva, egyet a szájába tett, az is görbén állt. Remegő kézzel próbált rágyújtani.

Jeffrey-nek le kellett küzdenie a késztetést, hogy kiverje a cigit a szájából.

– Mi az a tetoválás?

A fickó önelégülten vonogatta a vállát.

– Ez a maga klubjának a jele?

– Igen, a különcök klubjáé – felelte a pasas. – Azoké, akik a kislányokat bírják. Ez érdekli?

– Másoknak is van ilyen tetkójuk?

– Nemtom – felelte. – Senkinek nem tudom a nevét, ha erre gondol. Az egész teljesen anonim. A jelet is az internetről szedtem.

Jeffrey csalódottan fújt egyet. Az internet egyebek mellett a gyerekmolesztálók és pedofilok paradicsoma: a hálózaton megtalálják egymást, beszélgethetnek, megoszthat-

ják egymással az élményeiket és dédelgetett fantáziáikat, sőt esetleg gyerekeket is csereberélhetnek. Jeffrey tanult erről a rendőrakadémián. Nemrég sikerült lebuktatni néhány bűnbandát, de általában még az FBI sem dolgozik elég gyorsan ahhoz, hogy elkapják az elkövetőket.

– Mit jelent? – kérdezte Jeffrey.

– Mégis mit gondol, mi a faszt jelenthet? – forgatta a szemét a fickó.

– Azonnal mondja meg – Jeffrey a foga között szűrte a szavakat –, ha nem akar megint a porban fetrengeni, és azon tűnődni, hogy miért a segglyukán bugyognak kifelé a belei.

A pasas bólintott, és szívott egyet a cigijéből. Lassan fújta ki a füstöt az orrán és a száján.

– A nagyobbik szív fekete – bökött a tetkóra az ürge.

Jeffrey bólintott.

– De a belsejében van egy kisebb szív, látja – nézegette a képet különös rajongással. – És ez a kisebbik fehér. Ez tiszta.

– Tiszta? – visszhangozta Jeffrey, mert emlékezett, hogy nemrég valaki ugyanígy fogalmazott. – Hogy érti, hogy tiszta?

– Ahogy a gyermek is tiszta, haver – mosolyodott el a pasas. – A fehér szív megtisztítja a fekete szív kis részét, tudja? Ez a szerelem. Színtiszta szerelem, semmi más.

Jeffrey-nek megint ökölbe szorult a keze, de a változatosság kedvéért próbálta másra terelni a gondolatait. Ellenállt a késztetésnek, hogy péppé verje az ürgét.

– Adja ide a tárcáját – tartotta a markát.

Az ürge nyomban engedelmeskedett, és akkor sem ellenkezett, amikor a zsaru elővette a noteszát, és felírta az adatait.

– Tessék – dobta vissza az ürge tárcáját olyan erővel, hogy először lepattant a melléről, csak aztán tudta elkapni. – Most már megvan a neve és a címe. Ha még egyszer beteszi a lábát ebbe a boltba, vagy akár csak megfordul a fejében, hogy itt ácsingózzon a napközinél, a tulaj a meleg szart is kiveri magából – tartott szünetet Jeffrey. – Értette?

– Igen, uram – felelte a pali leszegett fejjel.

– Mi ez a weboldal?

Az ürge továbbra is lesütötte a szemét. Jeffrey megindult felé, erre felemelt kézzel hátrálni kezdett.

– Egy kislányimádó levelezőlista – felelte. – Az elérés időnként változik. Rá kell keresni.

Jeffrey ezt is lejegyezte, bár a rendőrakadémiáról ismerős volt neki a dolog.

A pasas még egyet szívott a cigiből, és kicsit benntartotta a füstöt.

– Mehetek? – kérdezte, amikor végül kifújta.

– Az a gyerek… – mondta Jeffrey, és próbálta megőrizni az önuralmát. – Ha csak egy ujjal is hozzáér…

– Még soha nem voltam eggyel sem, tudja? Csak szeretem nézni őket – rúgott odább egy kavicsot. – Olyan édesek, nem? Hogy is árthatna nekik, mikor olyan édesek?

Jeffrey gondolkodás nélkül a fickó arcába vágott. Az ürgének kirepült az egyik foga, a helyéről sugárban ömlött a vér. A pasas újra a földre hanyatlott, és megadón várta a verést.

Jeffrey visszaballagott a boltba. Hányingere volt.

9

A Robert E. Lee Gimnáziumot a helybeliek körzeti iskolának nevezték, mert az épületet ezerötszáz tanulóra tervezték, hogy ellássa Grant megye mindhárom kisvárosát. A gimnázium azonban még így sem lett elég nagy, úgyhogy konténerekben berendezett ideiglenes tantermekkel bővítették. Ezek az épület mögött, a baseballpályán sorakoztak. A gimnáziumba kilencediktől tizenkettedikig jártak a diákok, akik két iskola felső tagozatából érkeztek ide nyolcadik után. Négy igazgatóhelyettes volt, és az igazgató, George Clay állítólag minden idejét azzal töltötte, hogy kidolgozza a kormányzó új innovatív oktatási programjának részleteit. Ennek következtében a tanárok több időt tölthettek adminisztrációval és bemutatóórák látogatásával, mint tényleges tanítással.

Brad a sapkáját gyűrögette, miközben besétáltak a gimnázium előcsarnokába, kincstári rendőrcipője tompán puffogott a padlón. Lena önkéntelenül elkezdte számolni a lépteit, ahogy végigsétáltak a diákok öltözőszekrényeivel szegélyezett folyosón. A gimnázium egyáltalán nem volt otthonos, a vakítóan fehér padlócsempéhez véletlenül sem passzolt a szigetelt betonfal. Utóbbi és az öltözőszekrények az iskola színeit követték: sötétszürkére és bordóra voltak festve. Minden elképzelhető üres helyre plakátokat ragasztottak, amelyek a Rebelst buzdították győzelemre, olyannyira, hogy már inkább zűrzavarnak tűnt, semmint lelkesítő dekorációnak. A faliújságok azt hirdették, hogy a diákoknak tartózkodniuk kell a drogtól, a cigarettától és a szextől.

– Minden úgy összement – súgta Brad Lenának elfogódottan.

Lena nehezen állta meg, hogy ne kezdje forgatni a szemét a béna megjegyzés hallatán.

Az igazgatóval folytatott beszélgetés óta Brad úgy viselkedett, mint egy első osztályos kisdiák, nem úgy, mint egy zsaru. Ráadásul úgy is nézett ki a kerek fejével meg a bolyhos, szőke hajával, amely három másodpercenként újra a homlokába hullott.

– Ez Miss Mac terme – bökött a fiú az üvegezett ajtóra, amely mellett elhaladtak. Bepillantott a terembe. – Ő volt az angoltanárom – simította hátra a haját.

– Aha – felelte Lena oda se nézve.

Az órák között minden folyosóról nyíló tanteremajtó be volt zárva. A vidéki iskolákhoz hasonlóan a Leeben is óvintézkedéseket vezettek be az esetleges lopások ellen. A folyosón ügyeletes tanár járkált, és a portán volt két biztonsági őr arra az esetre, ha valami baj történik. Jeffrey „házőrzőknek” hívta őket. Lenát járőrként gyakran hívták ki a gimnáziumba, hogy letartóztassa a drogdílereket és a verekedőket. Azt tapasztalta, hogy az iskolai elkövetők ezerszer nehezebben kezelhetők, mint a felnőttek. A fiatalkorú bűnözők jobban ismerik a szabályokat, hogy mit tehetnek meg velük és mit nem, mint maguk a rendőrök, és egyáltalán nem tartanak az egyenruhától.

– Sok minden megváltozott – mondta Brad, mintha kitalálta volna, mire gondol Lena. – Nem is tudom, a tanárok hogy bírják.

– Pont úgy, ahogy mi – vakkantotta Lena, hogy elejét vegye a további beszélgetésnek. Sosem szeretett iskolába járni, most is rosszul érezte magát itt. Pontosabban Mark Patterson kihallgatása óta hullámzott a kedélyállapota. Furcsa, vegyes érzelmek töltötték el: egyrészt kezdett visszatérni az önbizalma, mert képes volt megtalálni a hangot a

fiúval, másrészt nyugtalansággal töltötte el, hogy túl közel kerültek egymáshoz a kihallgatáson. És ami a legrosszabb volt: ez Jeffrey-nek is feltűnt.

– Na itt vagyunk – jegyezte meg Brad, és megállt Jenny Weaver öltözőszekrénye előtt. Elővett egy összehajtogatott papírt a zsebéből, és bogarászni kezdte.

– A kód…

Lena közben beakasztotta a hüvelykujját a rigli alá, és felpattintotta a zárat.

– Ezt meg hogy csináltad? – csodálkozott Brad.

– Csak a stréberek használják a kódot.

Brad elvörösödött, és gyorsan nekilátott, hogy kipakolja Jenny Weaver szekrényét.

– Három tankönyv – mondta, és át is adta őket Lenának, hogy lapozza át őket. – Jegyzetfüzet – folytatta a lajstromot –, két ceruza és egy csomag rágó.

Lena benézett a szekrénybe, és arra gondolt, hogy Jenny Weaver sokkal rendszeretőbb lány volt, mint ő annak idején. Még csak képekkel sem volt kitapétázva belülről a szekrény.

– Ez minden? – kérdezte, de maga is láthatta, hogy igen.

– Aha, ennyi – felelte Brad, és ő is belenézett a könyvekbe, amelyeket Lena már átnézett.

Lena kinyitotta a füzetet, amelynek a címlapján egy kiskutya volt. Hat különböző színű laptömb volt benne, a lány nyilván minden órán ebbe jegyzetelt. Már majdnem betelt, de csak órai jegyzetek voltak benne. Jenny Weaver még a margóra se firkált.

– Biztosan jó tanuló volt – mondta Lena.

– Tizenhárom évesen kilencedikbe járt.

– Az szokatlan?

– Összevont egy évfolyamot – közölte Brad, és mindent úgy tett vissza az öltözőszekrénybe, ahogyan találta. Megnézte a csomag rágót, hogy tényleg rágó van-e benne. – Biztosan nagyon jól tanult.

– Aha – hagyta rá Lena, és odaadta neki a füzetet. A fiú is átlapozta, hátha Lena átsiklott valami fölött.

– Nagyon szép a kézírása – mondta Brad szomorúan.

– Milyennek láttad a sítáborban?

– Csendes volt – simította hátra a haját Brad. – Szégyellem, de alig vettem észre. A lányok leginkább egymás közt voltak. Úgy volt, hogy Mrs. Gray is jön, és ő lesz velük, de aztán rosszul lett. Nem akartam lefújni az utat, mert az mindenkinek nagy csalódás lett volna, és nem kaptuk volna vissza az előleget – csóválta a fejét. – Jött pár fiú is, és nekem főként azzal ment el az időm, hogy rájuk vigyázzak.

– De mit csinált Jenny és Lacey?

– Hát – ráncolta a homlokát Brad töprengve. – Igazából nem sok mindent. A többiek síeltek meg hancúroztak, őket viszont alig láttuk. Külön szobájuk volt, jóformán csak vacsoránál találkoztunk.

– És ott hogy viselkedtek?

– Megvolt a saját külön nyelvük. Rám néztek, és felvihogtak, tudod, ahogy a lányok szoktak – feszengett Brad, és Lena pontosan értette, hogy min vihogtak a lányok. Bradnek körülbelül annyi fogalma volt a kamasz lányokról, mint egy kecskebaknak.

– Nem vettél észre rajtuk valami furcsát?

– Azon kívül, hogy ok nélkül vihogtak?

– Brad… – kezdte Lena, de aztán inkább annyiban hagyta a dolgot. Ha most elmondja Bradnek, hogy azért vihognak a lányok, amikor ránéznek, mert iszonyú idétlen, azzal

nem ér el semmit, csak azt, hogy Brad egész nap duzzogni fog, ehhez pedig semmi kedve nem volt.

A fiú jóhiszeműen nézett rá, és várta, hogy Lena befejezze a mondatot.

– Csak annyi, hogy… – hallgatott el Lena újra. – És Jenny nem tűnt betegnek?

– A főnök is ezt kérdezte – Brad ezt úgy mondta, mintha bóknak szánná. – Egy csomó mindent kérdezett Jennyről: hogy nézett ki, kikkel volt együtt, ilyeneket.

Lena becsukta az öltözőszekrényt, és intett, hogy indulhatnak.

– És?

– Nem láttam rajta, hogy beteg lenne – felelte Brad. – Mármint azt észrevettem, hogy mindig elvonulnak, de ezt már mondtam. Őszintén szólva nem is értem, miért jöttek el síelni. A többiek nem nagyon barátkoztak velük.

– Ezt meg hogy érted?

– Hát nem kedvelték őket annyira – vonogatta a vállát Brad. – Pedig Lacey népszerű lehetne. Nagyon csinos, igazi pomponlánytípus – a fiú tűnődve csóválta a fejét. – Jennyért viszont egyáltalán nem rajongtak a többiek. Senkit nem láttam, hogy különösebben undok lett volna vele, meg azt nem is hagytam volna annyiban, de nem is voltak vele kedvesek.

– De hát a te gondodra voltak bízva, nem?

Brad egyből félreértette a kérdést.

– Én figyeltem is rájuk, amennyire tőlem telt – védekezett –, de egyedül voltam, és a fiúk sokkal rosszabbak voltak, mint a lányok.

Lena erre már inkább nem is mondott semmit. Nem értette, hogy lehetett rendőr egy ilyen tompa agyúból, mint Brad.

– Na megjöttünk – állt meg Brad, amikor a könyvtár elé értek.

Udvariasan kitárta az ajtót Lena előtt, ezt még az anyukája tanította neki kiskorában. Lena partnere előbb Frank volt, aztán Jeffrey, úgyhogy szinte már észre sem vette a figyelmességet, úgy hozzá volt szokva.

A könyvtárban hűvös volt. Az otthonos helyiség falát diákok művei díszítették, a könyvespolcok pedig roskadásig meg voltak pakolva. Húsz számítógép állt itt, a beszerzést a georgiai lottótársaság oktatási alapítványa támogatta, de a monitorok azóta is sötétek voltak, mert az iskola elektromos hálózata már nem bírta volna a terhelést. A fal mentén korláttal védett galéria futott körbe. Lena önkéntelenül is elképzelte, hogy egy diák milyen könnyen tüzet nyithatna az osztálytársaira odafentről.

Brad várakozásteljes arccal nézett a lányra.

– Ők azok – mutatott a könyvtáros íróasztala mögött ülő három fiú és három lány felé.

Lenának egyből leesett, mire célzott Brad. Népszerű gyerekek voltak. Lerítt róluk abból, ahogy ott ültek, nevetgéltek és beszélgettek. Jól néztek ki, a legújabb divat szerinti ruhákat viseltek, és fesztelenül viselkedtek. Érezető volt rajtuk, hogy a társaik felnéznek rájuk.

– Essünk túl rajta – mondta Lena Bradnek, és határozott léptekkel az asztalhoz ment. Néhány pillanatig ott ácsorgott, de egyik gyerek se vett róla tudomást. Lena gondterhelt pillantást vetett Bradre, aztán megköszörülte a torkát. Ezzel sem ment semmire, ekkor megkopogtatta az asztalt a srácok előtt. A csoport kezdett lecsendesedni, de két lány előbb befejezte a beszélgetést, és csak utána nézett fel.

– Adams nyomozó vagyok, ő pedig Stephens rendőrtiszt.

Két lány úgy vihogott, mintha csakis ők ketten tudnák a világ legizgalmasabb titkát. Lenának rögtön beugrott, hogy ezért nem szereti a gyerekeket, főként a gimnazistakorú lányokat. Elképesztően könyörtelenül tudnak viselkedni. A fiúk hamarabb verekszenek,

ha le kell rendezni valamilyen vitás ügyet, a lányok viszont sokkal jobban palástolják az ellentéteket, és titokban többet kínozzák egymást, mint azt a külső szemlélő hinné.

Az egyik lány pukkantott a rágógumijával, a másik pedig közölte:

– *Bradet* ismerjük.

Lena igyekezett barátságosan nézni, amíg Brad bemutatta a gyerekeket.

– Heather, Brittany és Shanna – mutatott rájuk egyenként. Aztán a fiúk felé fordult, akik teljesen lecsúszva ültek a széken.

– Carson, Rory és Cooper – sorolta a neveket, Lena pedig eltűnődött, vajon mióta nem adnak a szülők normális neveket a gyerekeiknek. Talán azóta, amióta nem tanítják őket jó modorra, gondolta magában.

– Oké – ült le velük szemben Lena. – Legyünk túl a dolgon minél előbb, hogy visszamehessetek órára.

– Miért hívtak ide bennünket? – méltatlankodott Brittany.

A hangja és a testtartása egyformán ellenséges volt.

– Ott voltatok Stephens rendőrtiszttel a sítáborban – felelte Lena. – Jenny Weaver is ott volt. Tudjátok, mi történt vele szombaton?

– Aha – durrantott Shanna a rágójával. – Lelőttétek.

Lena mély levegőt vett, és elengedte a füle mellett a megjegyzést. Amikor ennyi idős volt, neki is elég komisz volt a stílusa, de soha nem beszélt volna így egy rendőrrel.

– Fel kell tennünk néhány rutinkérdést Jennyről, hogy kiderítsük, miért tette, amit tett.

– Az apám tudja, hogy engem is kihallgatnak? – szólalt meg az egyik fiú. Lena már nem emlékezett rá, hogy hívják, mindhárom teljesen egyformának tűnt a számára.

– Mi a neved? – kérdezte tőle.

– Carson.

– Carson – ismételte Lena, és viszonozta az ellenséges pillantást, amellyel a fiú méregette.

A srácnak piros volt a szeme, és tág a pupillája.

– Na szóval? – nézett félre a srác egy idő után. Karba tette a kezét, és körülnézett, mintha unatkozna.

– Az egyik osztálytársad meghalt – emlékeztette Lena. – Nem akarsz együttműködni velünk, hogy kiderüljön, miért?

– Azért, mert maguk lelőtték – válaszolta Carson, és felvette a hátizsákját. – Akkor mehetek is?

– Persze – felelte Lena. – Szerintem kérjük meg dr. Clayt, hogy kukkantson bele az iskolatáskádba.

– Nem áll fenn alapos gyanú – vigyorgott Carson.

– Az igaz – vágta rá Lena. – De dr. Claynek nincs is szüksége rá.

Carson tudta, hogy így van. A földre ejtette a táskát.

– Mit akar tudni?

– Mesélj Jenny Weaverről – fújta ki a levegőt Lena lassan.

– Nem is ismertem, tudja? – legyintett. – Ott voltak a sítáborban, de ő és Lacey mindig külön voltak.

A többi fiú is bólogatott.

– Nem akartak bulizni – mondta az egyik.

Bulizáson biztosan betépést ért, gondolta Lena. Ami Jenny Weaverről eddig kiderült, annak alapján ez nem lepte meg.

– Fiatalabb volt nálunk – tette hozzá Carson. – Mi nem lógunk csecsemőkkel.

– És ti? – fordult Lena a lányokhoz.

Brittany kezdte. Neki is pont olyan rossz volt a tartása, mint a többieknek, teljesen képlékenynek nézett ki a gerince, tökéletesen felvette a széktámla alakját, mint valami olvadozó gyurmababa. Épp olyan volt a hangja, mint amilyennek Lena előre képzelte: nyafogó, affektáló. Valami alapvető gond van azzal a társadalommal, amelyik hagyja, hogy a gyerekek így beszéljenek a felnőttekkel.

– Jenny fura volt – mondta Brittany.

– Azt hittem, mindannyian barátok voltatok – mondta Lena, hogy provokálja őket.

– Dehogy voltunk – szólt bele Shanna. – Én például ki nem állhattam.

Ezt úgy mondta, mintha büszke lett volna rá.

– Tényleg? – kérdezett vissza Lena.

Shanna lendülete egy fokkal alábbhagyott, mikor látta, hogy Lena komolyan veszi, amit mond.

– Nem voltunk barátok – ismételte jóval kisebb meggyőződéssel.

– Egyikünk sem volt jóban vele – mondta Heather.

Úgy tűnt, ő a legeszesebb a három lány közül. A hat kamasz közül egyedül rajta látszott, hogy sajnálja Jennyt. Heather kicsit kamaszkori önmagára emlékeztette Lenát. Annak idején ő sem volt a társaság középpontjában, jobban érdekelte a sport, mint az iskolai pletykák.

– Olyan csendes volt. Már felső tagozatban is – folytatta Heather.

– Mindannyian ugyanabba az iskolába jártatok?

Bólintottak.

– És mindannyian közel lakunk hozzá. Egy darabig ugyanazzal a busszal jártunk.

– De nem barátkoztatok össze?

– Nem nagyon voltak barátai – Heather egy pillanatra elhallgatott. – Amikor ideköltöztek, próbáltam beszélgetni vele, meg minden, de azt mondta, szívesebben marad otthon, és olvas. Néhányszor elhívtam csavarogni, de nem jött, úgyhogy egy idő után feladtam.

– Senki sem volt jóban vele – kottyantotta közbe Brittany. – Teljesen hogyishívják volt, introvertált.

Shanna a szája elé kapta a kezét, úgy kuncogott.

– Aha, ja – tette hozzá.

– Lacey Patterson a barátnője volt.

A lányok összenéztek.

– Nem? – kérdezte Lena.

A lányok mindannyian egyszerre vontak vállat. A fiúk vagy aludtak, vagy totális érdektelenségbe süppedtek.

Lena felsóhajtott, és hátradőlt.

– Én ráérek. Ha muszáj, itt ülhetünk estig, hacsak nem mondjátok el hamarabb, amit tudni akarok.

Úgy tűnt, hisznek neki, pedig Lena akart leginkább szabadulni a gimnáziumból. Brittany szólalt meg először.

– Lacey is csak Mark miatt barátkozott vele – mondta.

– Mark Patterson, Lacey bátyja miatt.

– Na jó – vette át a szót Shanna, aki megelégelve a vallatást, megtört Lena kemény kérdéseitől, és elég meggondolatlan volt, hogy elismerje a dolgot. – Kurva volt.

– Shanna – forgatta a szemét Heather.

– Te is tudod, hogy így van – erősködött Shanna. – Bárkivel lefeküdt, nem csak Markkal.

Brad fészkelődni kezdett, láthatóan kényelmetlenül érezte magát. Lena még életében nem látta ennyire feszengeni, pedig ez nagy szó.

– Kivel feküdt le? – kérdezte Lena, és a fiúkra nézett.

Egyik sem nézett rá.

– Markon kívül nem tudom pontosan, kivel – csacsogott Shanna, mintha a barátnőivel tárgyalná ki a dolgot ebédnél. – De azt pletykálták, hogy ezt-azt leszopott…

– Jézus – szakította félbe Heather. – Meghalt, nem? Most miért kell így beszélned róla?

– Mert ez az igazság! – erősködött Shanna izgalomtól elvékonyodó hangon.

– Ez csak pletyka – felelte Heather mérgesen. – Senki sem tudja, hogy tényleg így volt-e.

– Pontosan mit pletykáltak? – kérdezte Lena.

– Hogy ötödik óra után szexel ezzel-azzal a tornaterem mögött – újságolta Shanna szinte kitörő örömmel.

– Aktus vagy orális szex? – kérdezte Lena, még mindig a fiúkat méregetve.

Shanna vállat vont, és Heatherre sandított.

– Nem tudom, nem voltam ott.

– Heather igen?

– Heather nem fiúzik – közölte Shanna.

– Kuss – parancsolt rá Heather riadtan.

Lena nem tudta, ő is olyan megrökönyödötten pillog-e, mint Brad. Mintha egy külön bejáratú házi Jerry Springer-show elevenedett volna meg a szemük előtt itt, az iskolai könyvtárban.

– Oké, oké – csillapította őket Lena felemelt kézzel, hogy úrrá legyen a helyzeten. – Mi a bizonyíték arra, hogy Jenny lefeküdt ezzel-azzal?

A lányok szótlanul néztek egymásra.

– Semmi, ugye? – faggatta őket Lena. – Tudtok olyan fiút mondani, akivel lefeküdt?

Carson fészkelődni kezdett, de nem szólt semmit.

– Markkal – vonogatta a vállát Shanna. – De Mark szinte mindenkivel lefeküdt.

– Ja, ja – motyogta Brittany, mintha sajnálat vegyült volna a hangjába.

Lena felsóhajtott, és az orrnyergét dörgölte. Kezdett megfájdulni a feje, és tudta, hogy ez az a fajta fejfájás, amelyik csak másnapra múlik el.

– Na jó, de ki kezdett el pletykálni Jennyről?

Mindannyian csak a vállukat vonogatták. Úgy tűnt, a kamaszok leginkább így válaszolnak minden kérdésre. Lena eltűnődött, hogy később vajon lesz-e vállízületi problémájuk emiatt.

– Nekem Pansy Davis mondta – felelte Shanna.

– De ő azt mondta, hogy csütörtök este lefeküdt Ron Wilsonnal – ellenkezett Brittany –, pedig tudod, hogy Ron Franknél volt akkor.

– De Frank azt mondta, hogy kilopódzott – sikkantotta Shanna.

– Állj, állj, állj – emelte fel a kezét Lena.

Úgy érezte magát, mintha éppen kacsák csipkednék halálra.

– Tudtunk róla, és kész – mondta Heather Lenának. – Úgy értem, nem tudom, kitől hallottam, de Jenny egyszerűen furán viselkedett, tudja? Olyan fiúkkal is elment, akiket nem is ismert. Például tizenkettedikesekkel, meg ilyesmi.

– Nem tudod, név szerint kikkel?

– Végzősök – rázta a fejét Heather.
– Nem népszerűek? – kérdezte Lena.
– Némelyik gusztustalan is – közölte Brittany. – Én nem ismerem őket. Nem népszerűek, tudja? Olyasmik, mint Jenny.
– Ugyanazzal a busszal mentek haza, mint Jenny?
– Kocsival jártak – válaszolta Heather. – A végzősök vezethetnek.
– Emlékeztek valamelyik kocsira?
Heather rázta a fejét, hogy nem, de Brittany csettintett.
– Nekem egy beugrott – fordult Shannához. – Emlékszel arra a klassz, fekete Thunderbirdre?
– Új vagy régi típus? – kérdezte Lena.
– A régi fajta, amelyikben hátul olyan nagy a hely – mondta Shanna. – Iszonyúan dübörgött, mintha valami gond lenne a motorral, vagy ilyesmi.
– Az is ide jár a gimnáziumba, aki vezette?
Megint összenéztek.
– Lehet – felelte Brittany.
– Én nem hiszem – tette hozzá Shanna.
– Nem szoktam megfigyelni a kocsikat – rángatta a vállát Heather. – Nekem nem ugrik be.
– Ti emlékeztek erre a kocsira? – kérdezte Lena a fiúkat.
Mind a vállát vonogatta vagy a fejét rázta. Lena más irányba indult el.
– Tudjátok, hogy Jenny miért akarta megölni Markot?
A lányok hallgattak.
– Életünkben legalább egyszer mindannyian meg akartuk – mondta végül Brittany.
Lena hátradőlt, és karba tette a kezét. A fiúkra meredt. Próbálta kitalálni, hogy a fiúk miért lapítanak ennyire.
– Na jó – mondta Lena.
A diákok mind felálltak, de a nyomozó leintette őket.
– Carson, Cory, Roper…
– Rory, Cooper – helyesbített Brad.
– Oké, mindegy – folytatta Lena. – A fiúk itt maradnak. Lányok, ti mehettek – közölte. – Légy szíves, írd fel a címüket és a telefonszámukat – fordult Bradhez.
Brad bólintott. Tudta, hogy Lena csak meg akar szabadulni tőle, de nem zavarta.
Lena visszaült az asztalhoz a fiúkkal szemben, és addig hallgatott, amíg a srácok fészkelődni nem kezdtek.
– Nos? – kérdezte Lena.
Először Carson szólalt meg.
– Aha, csinálta.
A többi fiú is bólintott.
– Mindannyian lefeküdtetek vele?
Nem válaszoltak.
– Szopott? Kiverte? – kérdezte Lena.
– Szexelt – tisztázta a dolgot Carson.
Lena érezte, hogy elvörösödik, nem mintha zavarba jött volna.
– Mikor történt?
– Mark egyszer vele jött át hozzánk. Buliztunk.
– Az előbb azt mondtad, hogy Jenny nem szokott bulizni.

– Általában tényleg nem szokott – mondta Carson. – De most Mark mondta neki, hogy nyomjon valamit, mert attól majd lazul egy kicsit – horkantva felröhögött. – Mindig mindent megcsinált, amit Mark mondott.

– Szóval – próbálta tisztázni a dolgot Lena –, ti hárman voltatok ott Jennyvel és Markkal?

A fiúk bólintottak.

– Kicsit beivott, aztán máris ránk mászott.

Lena összeszorított foggal, szótlanul hallgatta őket.

– Mark azt mondta, hogy mindent megcsinál, amit csak akarunk.

– És úgy is volt – vigyorgott az egyik fiú.

– Mindannyian szexeltetek vele? – kérdezte Lena.

– Eléggé be volt rúgva – vont vállat Carson sanda vigyorral.

Lena lesütötte a szemét, és próbálta összeszedni magát.

– Szóval berúgott, és mindannyian szeretkeztetek vele, Markot is beleértve.

– Mark csak nézte – mondta az egyik fiú. – Jenny hagyta, hogy azt tegyük, amit akarunk – mondta, aztán hirtelen bedühödött: – Kurva volt, és kész! Mit törődik az egészszel?

Lenát megriasztotta a gyűlölet, amely a fiú hangjából sütött. Mintha egyedül Jenny hibája lett volna, hogy ezt tették vele.

– Mit mondtál, hogy hívnak?

– Rory – motyogta a fiú lesunyt fejjel.

– Rendben, Rory – felelte Lena. – És szexelt valamelyikőtökkel a sátáborban?

– Faszt, dehogy – tette karba a kezét Carson dühösen. – Épp ez az! Különben mi a fasznak mentünk volna abba a béna táborba?

– Tehát végül is szexeltetek vele?

– Nem – mérgelődött. – A közelünkbe se jött. Azon a bulin bezzeg tetszett neki. Nem tudott betelni vele – ölelte át magát a karjával, mintha mutatnia is kellene, mert Lena nem ért a szóból. – A táborban viszont mintha karót nyelt volna. Szóba sem állt velünk – görbült le az ajka lekicsinylőn. – Hülye kurvája.

Lena az ajkába harapott.

– Adta a szűzkurvát – mondta Carson. – Még a kutyának is beterpesztett volna, ha Mark azt akarja, a táborban viszont úgy csinált, mintha mindenkinél különb lenne.

– Mit gondolsz, mi okozta ezt a változást? – kérdezte Lena.

– Ki a faszt érdekel – vont vállat a fiú.

– Megkörnyékeztétek a táborban, vagy egyszerűen csak levegőnek nézett benneteket?

– Na elmondom, hogy volt, oké? – mondta szomorúan Carson. – Megkínáltuk valamivel, hogy kicsit lazuljon, mondtuk, hogy mi bulizni akarunk, de ő teljesen lefagyott.

– Totálisan – tódította Rory. – Egyszerre már nem is voltunk elég jók neki.

– Úgy-úgy – csatlakozott Carson is. – Úgy csinált, mintha az egész meg sem történt volna, hiába mondtam neki: „A francba, tudom, hogy te is emlékszel, mi történt, hülye kurva.”

– Fizetnünk kellett volna neki – vélte Rory. – Vagy Marknak kellett volna pénzt adnunk.

– Aha – morogta Lena, és megpróbálta felidézni a harmadik fiú nevét.

Ő végig hallgatott, nem zúgolódott, mint a másik kettő.

– Cooper! – jutott a nyomozó eszébe.

A fiú felnézett.

– Gondolkodtál már rajta, hogy egyáltalán miért csinál ilyet egy tizenhárom éves lány? – kérdezte tőle Lena.

– Mert bejön neki – felelte Cooper vállvonogatva, mint a többiek. – Mi másért csinálná?

A másik két fiúra pillantott, és hirtelen az egész viselkedése megváltozott. Rendíthetetlen lett, és ugyanolyan gyűlölködő, mint a többiek.

– Hülye kurva. Tuti, hogy bejött neki – mondta gonoszul.

– Aha – szította az indulatokat Rory is. – Én láttam rajta, hogy bejön neki.

– Annak ellenére, hogy részeg volt? – kérdezte Lena.

A fiúk erre nem mondtak semmit.

– Honnan tudtátok, hogy élvezte?

– A francba, faszikáim – károgta Rory –, tényleg, honnan is tudjuk? Végig a kanapéba temette az arcát.

– Ember! – röhögött fel Carson, és pacsira emelte a kezét.

Lena villámgyorsan elkapta a csuklóját. Megszorította a fiú kezét, ő pedig feljajdult a fájdalomtól.

– Szóval, gondolod, hogy élvezte? – kérdezte Lena.

– Hé! – nézett körbe Carson segélykérőn. – Ugyan, mi csak szórakoztunk.

– Szórakozás? – Nagyot rántott a fiú karján, mintha ki akarná szakítani a helyéből. – Mifelénk az ilyesmit nemi erőszaknak hívják, te kis szarházi – ezzel elengedte a kezét, mert nem tehetett mást, hacsak nem akarta előhúzni a fegyverét, és a markolatával lekeverni egyet a fiúnak.

Komoly kísértést érzett erre is, mert a srác arcára rögtön visszatért a gúnyos vigyor, amint visszaült a székre.

Kicsöngettek. Lenának erőt kellett vennie magán, nehogy felpattanjon a hangra. A fiúk Pavlov kutyája módjára pattantak fel, meg sem várták Lena engedélyét, hogy távozhatnak.

– Adjátok meg Stephens rendőrtisztnek a telefonszámotokat és a címeteket arra az esetre, hogy ha később még meg akarunk tudni valamit – mondta, és meggyőződött róla, hogy hallgatnak is rá. – Gondoskodni fogok róla, hogy minden egyes rendőr tudja a neveteket az őrsön.

– Aha – morogta Rory. – Nyilván.

Megindultak kifelé, de Carson visszafordult.

– Akkor most szól dr. Claynek, hogy motozzon meg, vagy mi?

– Minden követ megmozgatok, hogy lecsukassalak, még mielőtt nagykorú leszel.

– A francba – nyögött fel Carson, és elcsoszogott.

Lena felállt, mihamarabb el akart jönni az asztal mellől, ahol ennyi aljasságot hallott. Átsétált a számítógépekhez, megtámaszkodott az egyik monitor tetején, és érezte, hogy hideg veríték borítja egész testét. Rosszul volt attól, hogy ezek a fiúk már ilyen fiatalon így gondolnak a nőkre. Lena úgy képzelte, hogy *az* a beteg állat is így gondolt rájuk, amikor ennyi idős volt. Ő is eldobható kelléknek tekintette a lányokat. Sőt meg volt róla győződve, hogy mindannyian élvezik. Hogy mind kurva.

– Lena! – zökkentette ki a töprengésből Brad.

A nyomozó visszafordult az asztal felé, és látta, hogy két idősebb nő és egy férfi ül le mellé.

– Jenny tanárai – mondta Brad.

Lena a szívére tette a kezét, mert rátört a klausztrofóbia. Brad is túl közel állt hozzá, és az egész helyiség egyre kisebbnek tűnt.

– Kezdd el velük – javasolta a fiúnak, mert úgy érezte, muszáj kicsit kiszellőztetnie a fejét. Megindult az ajtó felé, de Brad utánaszólt.

– Nélküled? – kérdezte, és megint túl közel jött hozzá.

Lena érezte a fiú arcszeszének illatát, és valami mentolosat, nyilván a leheletét. Most erősnek kell lennie. Tudta, hogy ha Brad előtt rosszul lesz, akkor sosem tud majd tényleg visszatérni dolgozni.

A mobiltelefonjára bökött, és hátrált egy lépést.

– Betelefonálok az őrsre, hogy ott mi újság, hátha kideríthetjük, kinek van a környéken fekete Thunderbirdje.

– Azt biztosan tudja az igazgató is – vélte Brad előrébb lépve. – Nyilvántartják, hogy kinek milyen kocsija van, nem? Akinek nincs parkolási engedélye, az nem állhat be autóval.

– Igazad van – felelte Lena, és továbbhátrált. Tudta, hogy ha nem lassítja le a légzését, mindjárt hiperventilálni kezd.

– Utánanézek, amíg kihallgatod őket. Arra is kérdezz rá, amit a lányok mondtak.

– Jól vagy? – vetett rá különös pillantást Brad.

– Aha – mondta.

Hirtelen elviselhetetlennek érezte a hőséget a szobában, inge a hátára tapadt.

– Kezdd el, kérdezd ki őket, hogy milyennek tartották Jennyt. Csak telefonálok, aztán máris jövök.

Brad bólintott, és összeszorította a fogát.

– Rendben – mondta.

Lena látta rajta, hogy legszívesebben újra megkérdezné, hogy jól van-e.

A nyomozó gyorsan kiment a könyvtárból, és mély lélegzetet vett, hogy kissé lecsillapodjon. Lehunyt szemmel várta, hogy elmúljon a hányingere. Néhány mély lélegzetvétel után máris jobban lett, bár még nem érezte magát százszázalékosnak.

Kinyitotta a mobiltelefont, hogy valamivel lekösse magát. Az őrsöt hívta, és megkérdezte Marlát az autóról. Örült, hogy Frank nem volt bent. Még mindig nehezére esett beszélnie vele, mert néha úgy érezte, Frank részben őt okolja a történtekért. Olykor igazat is adott neki. Hiszen olyan bután viselkedett.

Száz méter sem választotta az igazgató irodájától, de inkább telefonon szólt be, hogy megkérdezze, mit tudnak a fekete kocsiról. Tartotta a vonalat, amíg dr. Clay átnézte a nyilvántartást. Végül azt a választ adta, amelyet Lena várt: a gimnáziumból senkinek nincs olyan autója, amelyre illik a leírás. Lena megköszönte a felvilágosítást, és letette a telefont. Jó érzés végre hallani egy egyértelmű választ a sok köntörfalazás után, gondolta. Minél régebb óta tartott a nyomozás, annál inkább erősödött benne az érzés, hogy szemernyit sem közeledtek a megoldáshoz. Újra beszélni kellene Markkal, hogy lássa, mit szól az újabb értesülésekhez. De a történtek után Jeffrey valószínűleg már nem engedi a fiú közelébe.

Megint kinyitotta a telefont, és lehallgatta az otthoni üzenetrögzítőjét. Az első üzenetet a videokölcsönzőből hagyták, szóltak, hogy lejárt a nála lévő filmek kölcsönzése. A második Nan Thomas volt, Sibyl szeretője.

– Lena – mondta Nan, mély hangja ingerült morgásnak hangzott. – Még mindig itt van nálam ez a cucc, Sibyl cucca. Szólj, ha kell. Nem akarom, hogy… – szakította félbe magát – csak azért…

Lena az órájára pillantott, és próbálta kiszámolni, mennyibe kerül neki, hogy Nan hebegését hallgatja.

– Ma este nyolc tájt a Suddy'sban leszek – folytatta Nan. – Beteszem a dobozokat a csomagtartómba, ha kell, onnan elviheted. Ha gondolod, gyere oda… Ha nem, akkor… – megint elhallgatott.

Lena előretekert, nem hallgatta meg az üzenet végét. A Suddy's egy melegbár Heartsdale határában. Esély sincs rá, hogy odamenjen a buzibárba, és találkozzon a nővére szeretőjével.

Amikor meghallotta a következő üzenetet, elnehezült a szíve.

– Lee, Barry megbetegedett – mondta Hank. – Ma este biztos be kell ugranom helyette, de lehet, hogy holnap is.

Lena lehunyta a szemét, és a falnak dőlve hallgatta Hank magyarázkodását, hogy egyszerűbb Reece-ben maradnia, mert másnap reggelre sörszállítmányt vár. A lány újra pánikba esett, aztán dühös lett, hogy a nagybátyja csak üzenetet hagyott a rögzítőn, ahelyett hogy felhívta volna a mobilján, hogy neki mondja el mindezt.

Lena átsétált a folyosó túloldalára, és kinézett az ablakon. Az iskola közepén átrium volt, a túloldalán látta, hogy a konyhai személyzet ebédhez terít. Egészen belemerült a sürgölődésükbe, úgyhogy nem is figyelt oda az utolsó üzenet elejére. Visszatekerte, hogy rendesen meghallgassa.

– Üdvözlöm, Lena, Fine lelkész vagyok – hallotta a rögzítőről. – Sajnálom, de le kell mondanom a ma estére megbeszélt találkozót, mert a gyülekezet egyik tagja beteg. Haladéktalanul oda kell mennem, és a családdal kell maradnom.

A lelkész megkérte a lányt, hogy hívja vissza, és beszéljenek meg másik időpontot. Lena végighallgatta, aztán becsukta a mobilt. Ezt meghagyja Jeffrey-nek, intézze el ő. Rendszerint nem engedte magának, hogy túlzottan előre tervezzen, de már elkönyvelte magában, hogy este találkozik a lelkésszel, legalább azzal is elfoglalta volna magát. Most viszont előre látta, hogy üres házba kell hazaérnie, és egyedül töltenie az estét. Pánikba esett.

A szívére tette a kezét, érezte, milyen hevesen ver. Észrevette, hogy patakokban folyik róla a veríték, a térdhajlata is forró és ragacsos. Újra meg akarta hallgatni Hank üzenetét, hátha van benne valami apró hangsúly, amely elsőre elkerülte a figyelmét. Talán mondott valamit a legelején, amit nem hallott. Vagy az is lehet, hogy játszmázik, hátha kikényszerítheti Lenából a kérést, hogy mégis maradjon.

Felhangzott a tanítási nap végét jelző hosszú csengetés. Olyan hangos volt, hogy Lenának zúgott tőle a füle. Körülnézett a kihalt folyosón, és egy pillanatra elfelejtette, hol van pontosan, és mit keres itt. Mintha egy álomból lépett volna elő, egy nőt látott közeledni. Először nem tudta kivenni, ki lehet az, aztán megdöbbenten kapott észbe: Jenny Weaver iskolájában van, és Dottie Weaver lépked felé a folyosón.

– A francba – motyogta Lena, és a mobiljára pislantott, hátha csörögni kezd. Kinyitotta, mintha telefonálnia kellene, de már késő volt. Dottie Weaver alig három méterre járt tőle, és vaskos tankönyv volt a kezében.

Jenny anyja megállt a folyosón, a szája egyenes vonallá húzódott össze haragjában. Véres volt a szeme, mintha sírással töltötte volna az egész éjszakát. Vörös foltok ütköztek ki az arcán.

– Mrs. Weaver – szólította meg Lena, és becsukta a mobilját.

Dottie mérgesen rázta a fejét, szóhoz sem jutott dühében.

– Épp kikérdezzük Jenny néhány osztálytársát és tanárát, hátha ennek segítségével kideríthetjük…

– Miért nem hagyják békén? – fakadt ki Dottie. – Miért nem hagyják inkább, hogy nyugodjon békében?

– Sajnálom – mondta Lena őszintén.

– Az én kicsikém volt.

– Tudom – sütötte le a szemét Lena.

– Most meghurcolják az emlékét, és mindenféle disznósággal vádolják.

– Nem ez a célunk.

– Hazudik! – kelt ki magából Dottie, és hozzávágta a könyvet Lenához.

A nyomozó eldobta a telefonját, hogy elkapja a tankönyvet, de mellényúlt. A vaskos kötet gerince hasba vágta, a lány arca eltorzult a fájdalomtól, a könyv pedig a földre esett.

– Mrs. Weaver – hajolt le érte Lena.

– Az iskola kérte vissza – mondta Dottie remegő szájjal. – Fogja. Vigye vissza, és mondja meg nekik, hogy menjenek a pokolba.

Lena kisimította a lapokat, és becsukta a könyvet. Felvette a telefonját is, úgy tűnt, semmi baja.

Dottie papír zsebkendővel törölgette a szemét, aztán kifújta az orrát. Nem távozott, hogy miért, azt Lena csak a szavaiból értette meg.

– Jenny úgy szerette ezt az iskolát – mondta, és átfogta magát a karjaival, mintha fájna neki a beszéd. – Annyira szeretett itt lenni.

Lena úgyis kérdezni akart még tőle valamit, és gondolta, hogy ez az alkalom is van olyan jó, mint bármelyik másik.

– Jennynek volt valakije, Mrs. Weaver?

– Mármint pszichiátere? – rázta a fejét Dottie.

– Nem. Fiúja – pontosított Lena. – Egyáltalán nem fiúzott?

– Persze hogy nem – csattant fel Dottie. – Hiszen még gyerek volt.

Lena bólintott.

– Néhány lány mégis azt mondta, hogy igen – mondta növekvő ijedtséggel.

– Kicsoda? – kérdezte Dottie, és fenyegetőn körülnézett, mintha itt lennének körülöttük.

– Az iskolatársai – válaszolta Lena. – Barátnői.

– Nem voltak barátnői – közölte Dottie összehúzott szemmel, mintha valami beugratást leplezne le. – Miket híresztelnek a lányomról?

– Hogy… öööö – Lena nem tudta, hogyan fogalmazzon.

– Hogy micsoda? – faggatta Dottie.

– Hogy sok fiúval találkozott – mondta végül Lena. – Sok fiúval volt együtt.

A pofon hirtelen landolt az arcán, és olyan erővel, hogy egészen elzsibbadt tőle a jobb oldala. Mielőtt bármit léphetett volna, vagy kitalálhatta volna, hogy mit tegyen, Dottie sarkon fordult, és kimasírozott az iskolából.

Kivágódott a könyvtárszoba ajtaja. Brad tárta ki a kihallgatott tanárok előtt. A kilépő pedagógusok fáradtnak látszottak, és kicsit ingerültnek, de amennyire Lena vissza tudott emlékezni, ez teljesen normális volt: a tanárok mindig ilyenek szoktak lenni ebédidőre. Egyikük végigmérte, és a lány tudta, hogy lerí róla, hogy valami nincs rendjén. A tanár felvont szemöldökkel nézte, arra számított, hogy Lena majd biztosan mond valamit, de még mindig túlzottan meg volt döbbenve, így aztán szóhoz sem jutott.

– Lena! – szólította meg Brad.

A lány biccentett neki, hogy minden oké, és azon tűnődött, vajon vörös-e a képe ott, ahol Dottie megütötte.

Brad bemutatta a tanárokat, de Lena azon nyomban el is felejtette a nevüket.

– Mindannyian tudnak a pletykáról.

Lena értetlenül pislogott.

– Hogy mit pletykáltak Jennyről – magyarázta Brad. – Ők is mind hallották.

– De nem hittük el – mondta az egyik tanár rezignáltan.

Egyértelmű volt: már rég beletörődött, hogy a tanároknak fogalmuk sincs egy csomó dologról, ami az iskolában zajlik.

– Jó tanuló volt – tette hozzá egy másik –, és nagyon csendes. Mindig mindent idejében leadott. Az édesanyja is nagyon készséges volt.

A többi tanár is bólogatott. Lena is biccentett. Még mindig úgy meg volt hökkenve, hogy egy szót sem tudott kinyögni.

– Köszönöm, hogy ránk szánták az idejüket – zárta le a beszélgetést Brad.

Egyenként kezet rázott mindenkivel. A tanárok bátorítón néztek rá.

– Sajnálom, hogy nem segíthettünk többet – mondta az egyik.

– Ha valami még eszünkbe jut, telefonon jelentkezünk – csatlakozott hozzá egy másik.

Az a nő, aki az előbb szemügyre vette Lenát, most Bradhez fordult.

– Kitűnő munkát végzett, Bradley. Látjuk, hogy jó kezekben van a nyomozás.

– Köszönöm, asszonyom – felelte Brad ragyogva, és lesunyta a fejét, mint egy boldog öleb.

Megvárta, amíg a tanárok elmennek, aztán Lenához fordult.

– Kié ez a könyv?

– Jenny Weaveré – válaszolta Lena, és átlapozta a tankönyvet, hátha kihullik belőle valami jegyzetlap. Nem talált benne semmit.

– Hogyan került hozzád? Lena nem tudott mit mondani.

– Tessék – nyújtotta át a fiúnak. – Add be az irodába, a kocsiban várlak.

Nyolc óra volt, de a Suddy's parkolója szinte teljesen üresen tátongott. Ha Sibyl és Nan életmódja a mérvadó, akkor errefelé a leszbikus párok ilyenkor otthon ülnek, és szappanoperákat néznek a tévében. Nem mintha Sibyl látta volna, mi van a tévében, hiszen vak volt, de néha szívesen hallgatta a műsort, Nan pedig elmesélte neki, hogy mi történik.

Lena karba tette a kezét, és felidézte, hogy nézett ki Sibyl, amikor utoljára látta; nem a hullaházban, hanem egy nappal a halála előtt. Szokás szerint sugárzó jókedve volt, éppen azon mulatott, ami az egyik óráján történt. Sibyl mindennél jobban szeretett tanítani, örömét lelte abban, hogy a tanteremben van. Lena talán ezért is érezte magát rosszul ma az iskolában.

Gépiesen szállt ki a kocsiból. A Suddy's viszonylag mutatós bár volt, a Huthoz, Hank reece-i bárjához képest pedig egyenesen palota. Kívül nem sok dekoráció volt rajta, talán nem akart túl hivalkodónak tűnni. A neonszivárvánnyal övezett Budweiser logótól eltekintve jellegtelen épület volt.

Belül azonban ötletesen volt kialakítva a lokál, de a tompa fények miatt Lena túl intimnek találta a hangulatot. Halk zene szólt a wurlitzerből, a táncparkett fölött lassan forgott a diszkógömb. Lenát mindig zavarba hozta, hogy Sibyl leszbikus, sosem értette, hogy egy ilyen csinos, társaságkedvelő, energikus lány hogyan választhatta ezt az életstílust. Sibyl mindig is gyermekeket akart, gondoskodni róluk, és érezni a szeretetüket. Lenában régebben fel sem vetődött, hogy az ikertestvére így fog élni.

Amikor tizenöt évvel ezelőtt Sibyl elárulta neki, hogy leszbikus, Lena először el sem hitte. Még azután sem tudta teljesen elfogadni, hogy Sibyl összeköltözött Nan-nel. Elcsépeltnek tűnhet, de a lelke mélyén meg volt győződve arról, hogy ez csak múló állapot, amelyen Sibyl előbb-utóbb túllép. Aztán, ha túl lesz rajta, már ő maga is csak nevet majd az egészen, megállapodik valaki mellett, és gyermekeket szül. Tovább komplikálta

a dolgot, hogy ikrek voltak: Lena mindig is úgy érezte, hogy a személyiségük részben azonos. Még belegondolni is nyugtalanító volt számára, hogy bizonyos szinten talán osztozik Sibyl hajlamaiban.

Elhessegette a gondolatot, és belépett a terembe. Két nő ült a sarokasztalnál, rá sem hederítettek. Teljesen belemerültek a csókolózásba, észre sem vették, hogy bejött valaki. A pultos újságot olvasott. Amikor Lena közelebb ért, felnézett, és döbbenten mérte végig.

– Ja, biztos maga a testvére – mondta.

Lena pár bárszékkel odább ült le.

– Találkozom valakivel.

A nő összehajtotta az újságot. Odasétált Lenához, és kezet nyújtott.

– Judy vagyok – mondta.

Lena rámeredt, aztán kelletlenül kezet szorított vele. Magas nő volt, a haja hosszú, sötét, az arca szív alakú, szeme élénk mogyoróbarna, ami biztosan azért tűnt fel Lenának, mert a másik folyamatosan bámulta, le sem vette róla a szemét.

– Sört kérek – szólalt meg –, vagy legyen inkább egy Jim Beam – gondolta meg magát.

Judy megtorpant, aztán az italokhoz lépett.

– Sibyl nem ivott – közölte, mintha ebből az is következne, hogy az ikertestvére, Lena sem fog inni.

– Meg nem is kúrt pasikkal – jegyezte meg Lena.

Judy ezt elengedte a füle mellett.

– Egy Jim Beam?

– Aha – erőltetett magára unott hangot Lena, és pénzt vett elő. Otthon átöltözött, és farmerban meg pólóban jött ide, de most már sajnálta. Nyilván még a sarokban smároló párnál is leszbikusabbnak néz ki.

– Az áfonyalevet szerette – mondta Judy.

– Lehetne dupla? – kérdezte Lena, és egy húszdollárost hajított a pultra.

Judy ránézett, aztán kitöltötte az italt.

– Mindannyiunknak nagyon hiányzik.

– Ebben biztos voltam – felelte Lena.

Amint kimondta, rájött, milyen nagyképűen hangzott a válasza.

Szemügyre vette a pohárban lévő sötét folyadékot, és beugrott neki, hogy aznap ivott utoljára, amikor Sibyl meghalt. Nem szerette az alkoholt, mert gyűlölte, ha nem volt ura önmagának. Ami egyébként az elmúlt időszakban még ital nélkül sem sikerült.

A pult feletti órára pillantott. Öt perc múlva nyolc.

– Kivel találkozik?

Lena egy hajtásra lehúzta az italt.

– Jim Beam – kocogtatta meg a poharát.

Judynak elkerekedett a szeme, de már hozta is az üveget.

Lena oldalra fordult a bárszéken, és a táncparkettet kezdte figyelni, hogy ne kelljen beszélgetnie. Egy nő egymagában, lehunyt szemmel imbolygott a zene ritmusára. Ismerősnek találta, de nem ugrott be neki, ki lehet az, és ebben a fényben nem is látta rendesen. Ennek ellenére tovább nézegette, ámulattal töltötte el, hogy ilyen átszellemülten táncol, mintha rajta kívül senki más nem lenne jelen. És semmi sem számítana.

Új szám hangzott fel, ezt Lena is ismerte: a *Debra* volt Becktől. Megint bevillant neki Mark Patterson. Volt valami zavaróan érzéki a táncoló alak mozgásában, és ez a fiút juttatta az eszébe. Tovább figyelte a táncost, és azon tűnődött, mi a franc történhetett

Jenny Weaverrel. Vajon Mark mivel tartotta a hatalmában? Mi volt benne, ami arra indította ezt a tizenhárom éves lányt, hogy prostituálja magát érte? Nem volt semmi értelme.

Lena eltűnődött, vajon Mark Patterson is így táncolna-e, de nem tudta elképzelni, hogy a srác így feltűnősködne egyes-egyedül a táncparkett közepén. Ezzel a következtetéssel önmagát is meglepte: nem gondolta volna, hogy képes feltételezésekbe bocsátkozni Markkal kapcsolatban. Hiszen alig tud róla valamit. Úgy látszik, tudat alatt mégis jellemvonásokat tulajdonít neki.

Lena elfordult a parkettől, hogy megtörje a pillanat varázsát. Judy az újságot bújta, már odatette a pultra Lena italát és a visszajárót. Lena azon gondolkodott, mennyi borravalót hagyjon, amikor meglátta magát a bárpult mögötti tükörben. Egy pillanatra meghökkent, és elképzelte, milyen lehetett Judynak megpillantania őt, amikor betoppant a bárba. A másodperc törtrészéig ő maga is Sibylt látta a tükörben, és a torkába ugrott a szíve.

Hirtelen kiabálás hallatszott odakintről, és egy nagy csapat jött be. Nevetgéltek és hangoskodtak. Mindenki egyforma softballszerelésben volt: fekete nadrág oldalt fehér csíkkal, és fehér mez, az elején nagybetűs BOZÓTLESŐK felirat.

– Jézusom – nyögött fel Lena, amikor leesett neki a tantusz.

Felállt, mert észrevette, hogy Nan is az érkezők között van. Az egérszerű könyvtáros szemüvegét neonrózsaszín pánt szorította le, a mezén pedig jókora sárfolt éktelenkedett, mintha keresztülcsúszott volna az alapvonalon. A többiekkel ellentétben Nan véletlenül sem tévesztette össze Lenát Sibyllel: láthatóan elkomorodott, ahogy meglátta.

Valaki hátba veregette Lenát. Amikor megfordult, örömmel látta, hogy Hare Earnshaw az. Farmerban és softballmezben volt, a sapkáján nagy B díszelgett.

– Hogy ityeg a fityeg, Lena? – üdvözölte Hare kedélyesen.

Talán az ital miatt, de Lenának egyből kiszaladt a száján:

– Hare, maga is meleg?

Hare körzeti orvos volt Heartsdale-ben. Lena néhány éve egy makacs, krónikus meghűlés miatt kereste fel. Hare nevetett Lena megdöbbenésén.

– Csapattag vagyok – bökött a mezre.

Aztán közelebb hajolt Lenához, és cinkosan rákacsintott.

– Én vagyok a fogó.

Lena meglepetésében Nanig hátrált. Körös-körül softballjátékosok ácsorogtak, de úgy tűnt, mindenki a saját beszélgetésébe merült, az iménti meccset tárgyalták ki. Lena a pólója nyakához kapott, mert úgy érezte, fullad. Kivált a csoportosulásból, és a bejárat felé indult.

– Lee – szólt utána Nan, aztán egyből ki is javította magát. – Lena.

– Már kértem, hogy ne szólítson így – tette karba a kezét Lena.

– Tudom – emelte fel a kezét Nan bocsánatkérőn. – Bocs. Csak Sibby mindig így emlegette.

– Akkor ideadja a cuccot? – vágta el a gondolatmenetet Lena. – Már otthon kéne lennem.

Amint az „otthon” szót kimondta, rögtön el is szomorodott, mert lelki szemei előtt megjelent az üres ház. Hank nem vette fel a telefont, amikor megpróbálta felhívni a Hutban. Biztos direkt tagadtatta le magát a szemét. Jellemző, hogy pont akkor hagyja cserben, amikor leginkább szüksége lenne rá.

– Kint van a parkolóban – mondta Nan, és kinyitotta az ajtót Lena előtt.

Az egy dolog, hogy Brad Stephens udvariasan előreengedi az ajtónál, de ha a fene fenét eszik, akkor se hagyja, hogy egy nő gavalléroskodjon vele, gondolta Lena.

– Próbáltam mindent ugyanúgy meghagyni, ahogy Sibyl idejében volt – csevegett Nan erőltetett könnyedséggel, miközben átvágtak a parkolón. – Tudja, Sibby mennyire szerette a rendet.

– Muszáj volt neki – mondta Lena csípősen.

Baromság, hogy szerette, fortyogott magában. A vakoknak egyszerűen muszáj mindent visszatenniük a helyére, különben soha nem találnának semmit.

Ha Nan érezte is a válasz élét, elengedte a füle mellett.

– Itt vagyunk – állt meg Nan egy fehér Toyota Camry előtt. A bal oldali ablak le volt tekerve, úgyhogy egyszerűen benyúlt, és kinyitotta a csomagtartót.

– Nem lenne szabad nyitva hagynia a kocsit – figyelmeztette Lena.

– Miért? – nézett rá Nan őszinte meglepetéssel.

– Itt parkol a melegbár előtt. Nem ártana kicsit elővigyázatosabban viselkednie.

– Sibylt fényes nappal gyilkolták meg az étkezdében. Maga szerint, ha zárni kezdem az autómat, attól tényleg biztonságban leszek? – tudakolta Nan csípőre tett kézzel.

Ebben igaza volt, Lena mégis vitába szállt vele.

– Egy szóval sem mondtam, hogy megölhetik. Úgy értettem, hogy megrongálhatják a kocsit, vagy ilyesmi.

– Hát… – vont vállat Nan, és egy pillanatra pont olyannak tűnt, mint Sibyl.

Nem mintha egy kicsit is hasonlított volna rá kinézetre, de ez a „lesz, ami lesz” hozzáállás szakasztott Sibyl volt.

– Itt van a kazettáinak egy része – mondta Nan, és átadott Lenának egy közepes méretű dobozt. – Braille-írásos feliratokat tett rájuk, de a legtöbbre eleve rá van írva az előadó.

Lena átvette a dobozt. Meglepően nehéz volt.

– Ezek meg fotók – tett Nan egy másik dobozt az előző tetejére. – Nem tudom, miért voltak nála.

– Megkértem, hogy vigyázzon rájuk – mondta Lena, és eszébe jutott az a nap, amikor elvitte Sibylhez a fotókkal teli dobozt.

Közvetlenül azután történt, hogy Lenát elhagyta a legutóbbi pasija, Greg Mitchell, és a lány nem akarta, hogy ott legyenek nála a fotók, amelyeken a fiú rajta van.

– Ezt majd viszem én – nyalábolta fel az utolsó dobozt Nan. Ez volt a legnagyobb. A térdén egyensúlyozta, amíg becsukta a csomagtartót. – Ezek a holmik a szekrényben voltak. Gimnáziumi díjak meg egy érem valami sportversenyről, biztosan a magáé.

Lena bólintott. Elindultak a Celicához.

– Találtam egy képet, amelyen együtt vannak a tengerparton – nevetett Nan. – Sibyl totálisan le van égve. Nagyon szerencsétlenül néz ki.

Lena engedélyezett magának egy mosolyt. Nan úgysem látja az arcát, mert mögötte jön, gondolta. Eszébe jutott, mikor készült a kép. Sibyl erősködött, hogy még kint akar maradni a parton, pedig Hank is mondta, hogy nagyon tűz a nap. Amikor levette a sötét szemüveget, az egész arca céklavörös volt, kivéve azt a részt, amelyet a szemüveg eltakart. Még jó néhány nap múlva is úgy nézett ki, mint egy mosómedve.

– …beugorhat szombaton, és azt is elviheti – mondta Nan.

– Tessék? – kérdezte Lena.

– Mondom, szombaton eljöhet, hogy átnézze a többi holmit. A számítógépét és egyéb berendezéseit együtt az augustai vakok iskolájának adományozom.

– Milyen többi holmit? – kérdezte Lena, mert azt hitte, hogy Nan ki akarja dobni Sibyl cuccait.

– A papírokat – felelte Nan, és letette a dobozt Lena lába elé. – A nagyja iskolai irat. Aztán a doktorija meg néhány tanulmány. Ilyesmik.

– Ki akarja dobni őket? – kérdezte Lena felháborodottan.

– Nem, csak odaadnám valakinek. Nem érnek sokat – mondta Nan türelmesen, mintha egy gyerekkel beszélne.

– Sibyl számára értékesek voltak – emelte fel a hangját Lena. – Hogyan képzeli, hogy elajándékozhatja őket?

Nan lesütötte a szemét, aztán újra Lenára nézett.

– Már mondtam, hogy ha szeretné, mind a magáé lehet – magyarázta tovább lekezelően. – Nagyon szívesen odaadom. Braille-írásos papírok. El sem tudja olvasni őket.

– Mondhatom, szép kis szerető – horkant fel Lena, és lecsapta a dobozokat a földre.

– Ezzel meg mi a fenét akar mondani?

– Nyilván azért tette el őket, mert fontosak voltak neki – felelte Lena. – Persze csak ajándékozzon el mindent nyugodtan.

– Már ne is haragudjon, de hányszor kellett könyörögnöm telefonon, hogy jöjjön el ezekért?

– Annak ehhez semmi köze – felelte Lena, és a kocsikulcsot keresgélte a zsebében.

– Miért ne lenne? – vágott vissza Nan. – Mert kórházban volt?

– Ne kiabáljon velem – pislantott Lena a bár felé.

– Maga meg ne parancsolgasson – ágált Nan még hangosabban. – Milyen jogon von felelősségre, hogy szerettem-e a testvérét? Semmi köze hozzá, hallja?

– Nem akartam felelősségre vonni – válaszolta Lena, azon tűnődve, hogyan fajulhatott el a helyzet ilyen gyorsan. Nem is emlékezett, min kapták fel a vizet, de Nan láthatóan bedühödött.

– Nem a fenét – hőbörgött. – Azt hiszi, maga az egyetlen, aki szerette Sibylt? Én együtt éltem vele és együtt aludtam vele – halkította le a hangját Nan a mondat második felére.

– Tudom – fintorgott Lena.

– Tudja, mit? – hepciáskodott Nan. – Vegye tudomásul, egyszer és mindenkorra elegem van belőle, hogy úgy bánik velem, mint valami senkiházival.

– Álljon meg a menet! – szakította félbe Lena. – Nem én softballozom a Suddy's csapatában.

– Én nem tudom, Sibyl hogy tudta elviselni magát – morogta Nan maga elé.

– Mit kellett volna elviselnie?

– Hát például ezt a homofób zsernyákdumát.

– Homofób? – ismételte Lena. – Azt mondta rám, hogy homofób?

– Ráadásul nőgyűlölő – tódította Nan.

– Nőgyűlölő?

– Most papagájt játszik?

– Ne baszakodjon velem, Nan, mert kihúzza a gyufát – tágult ki Lena orrlyuka.

Úgy tűnt, Nan nem fogadta meg a tanácsot.

– Miért nem jön vissza a bárba, Lena? Megismerkedhetne Sibyl barátaival. Jót tenne magának, ha beszélgetne azokkal, akik tényleg közelről ismerték és szerették.

– Ugyanazt fújja, mint Hank – felelte Lena. – Ja értem – hirtelen összeállt a kép biztosan összebeszélt Hankkel.

– Aggódunk magáért – mondta Nan összeszorított szájjal.

– Na ne mondja! – vihogott Lena. – Hát ez szuper: a speedfüggő nagybátyám és a halott ikertestvérem leszbi barátnője aggódik értem.

– Aggódunk is – erősködött Nan.

– Ekkora állatságot rég hallottam – kacarászott Lena hisztérikusan.

A zárba csúsztatta a kulcsot, és felnyitotta a csomagtartót.

– Tudja, mi az állatság? – vágott vissza Nan. – Az, hogy engem egyáltalán érdekel, hogy mi van magával. Az az állatság, hogy nem szarom le, hogyan bassza el az életét.

– Senki sem kérte, hogy gondoskodjon rólam, Nan.

– Az biztos – felelte Nan. – De az is tuti, hogy Sibyl ezt akarta volna – most már lecsillapodott, és higgadtan folytatta. – Ha most itt lenne, ugyanezt mondaná.

Lena nagyot nyelt, és próbált nem tudomást venni Nan szavairól, mert érezte, hogy pontosan célba találtak. Sibyl volt az egyetlen, akire Lena hallgatott.

– Azt mondaná, hogy szembe kell néznie a történtekkel. Aggódna magáért, Lena.

A nyomozó az emelőt bámulta a csomagtartóban, mert különben nem tudott volna hova nézni.

– Annyi harag van magában.

Lena újra felkacagott, de a saját fülében is üresen csengett a nevetése.

– Azt hiszem, minden okom megvan rá.

– Miért? Mert meggyilkolták a testvérét? Mert megerőszakolták?

Lena előrenyúlt, és nekitámaszkodott az autónak. Ha ez ilyen egyszerű lenne, gondolta. Nemcsak Sibylt gyászolja, hanem önmagát is. Ő is halott, hiszen már azt sem tudja, kicsoda ő, és miért kel fel minden reggel. A nemi erőszak mindent elvett tőle, ami az övé volt. Már nem is ismerte önmagát.

Nan újra megszólalt, és kimondta *annak* a beteg állatnak a nevét. Lena lassított felvételként látta, ahogy az ajkai megformálják a nevét, és a hangsor, mint valami repülő méreganyag, utazik felé a levegőben.

– Lee – mondta Nan. – Ne hagyja, hogy tönkretegye az életét.

Lena még mindig az autóba fogódzkodott. Tudta, ha elengedné, biztosan megrogygyanna a térde.

Nan újra megismételte *annak* az állatnak a nevét.

– Szembe kell néznie a történtekkel, Lena. Nem tud továbblépni anélkül, hogy szembenézne vele.

– Kurva anyád, Nan – sziszegte Lena.

Nan lépett egyet a lány felé, mintha a vállára akarná tenni a kezét.

– Hozzám ne merj érni, baszd meg – rivallt rá Lena.

Nan nagyot sóhajtott, és nem próbálkozott tovább. Sarkon fordult, és hátra se nézve visszament a bárba.

Lena a Piggly Wiggly üres parkolójában ült, és üvegből itta az olcsó whiskyt. Már nem érezte a pia mellékízét, és úgy elzsibbadt a torka az alkoholtól, hogy alig érezte az újabb és újabb kortyokat. Volt még egy üveggel mellette az ülésen, valószínűleg meg is issza ma éjjel. Addig akart itt dekkolni a kihalt parkolóban, amíg meg nem fejti, valójában mi történik vele. Nannek bizonyos fokig igaza volt. Lenának túl kell jutnia ezen a dolgon, de ez nem jelenti azt, hogy valami Dave Fine-féle idiótával kell beszélnie. Inkább össze kell szednie magát, és felhagynia azzal a nagy csomó kényszeres ökörséggel, amellyel pokollá teszi a saját napjait. Új életet kell kezdenie. Úgy érezte, ha most egy éjszakát az önsajnálatnak szentel, azzal végre elvégzi a szükséges gyászmunkát, és utána tovább tud lépni.

Belehallgatott Sibyl kazettáiba: mindegyiket betette a magnóba egy pillanatra, hogy megtudja, melyiken mi van. Rá is kellene írni, de nem volt nála toll. Másrészt nem tűnt

jó ötletnek bármit ráírni Sibyl kazettáira, még ha a testvére nem bánná is. Néhány kazettán eleve szerepelt, hogy mi van rajtuk. Többségükben atlantai előadók: Melanie Hammett, az Indigo Girls, és még két másik, akit Lena nem ismert. Kivette az utolsó kazettát is: az egyik oldalán komolyzenei válogatás volt, a másikon pedig régi Pretenders-számok. Visszarakta a többi közé.

Lena hátranyúlt, és a hátsó ülésről előrevette a legnagyobb dobozt. Nehéz volt. Mikor végre sikerült áttennie maga mellé, kihullott belőle néhány fotó. A legtöbb képen ő szerepelt és Greg Mitchell, kapcsolatuk különböző szakaszaiban. Persze volt pár tengerparti felvétel, meg a chattanoogai akváriumban készült fotók. Lenának könnybe lábadt a szeme, mert beugrott neki, milyen volt az a kirándulás. Befelé menet, amikor sorba álltak, erős szél fújt a Tennessee folyó felől. Gregnek mögé kellett állnia, hogy megmelengesse. Lena élvezte, hogy hozzásimulhat a fiúhoz, aki hátulról átölelte, és a vállán nyugtatta az állát. Ekkor tökéletesen elégedett volt. Először és utoljára az életben. Aztán, ahogy haladt a sor, Greg végül elhúzódott tőle, és tett valami megjegyzést az időjárásra vagy a hírekre, Lena pedig szándékosan belekötött, és minden ok nélkül veszekedést provokált.

Lena átlapozott még egy halom képet, és közben elővigyázatosan kortyolgatta a whiskyt. Be volt ugyan rúgva, de annyira azért még nem, hogy óvatlanul vedeljen. A fényképeket nézegetve nem is értette, hogy lehetett idő, amikor társaságra vágyott, és szívesen kettesben maradt volna egy férfival, a szexről nem is beszélve. Annak ellenére, hogy mindennek elmondta, amikor Greg szakított vele, Lena még mindig vágyott rá.

A nyomozó megtalálta a képet, amelyet Nan megemlített. Sibyl tényleg szerencsétlenül nézett ki, de azért belemosolygott a lencsébe. Ezen a fotón a két lány körülbelül hétéves volt. Ebben az életkorban csak amiatt lehetett megkülönböztetni őket egymástól, hogy Sibyl-nek hiányzott az egyik metszőfoga, mert elesett a verandán, és kitörte. A hiányzó tejfog helyett csorba fog nőtt, de Sibyl mosolya épp ettől vált jellegzetessé. Hank legalábbis ezzel vigasztalta.

Lena örömmel fedezett fel egy összegumizott fényképcsomót. A tizenötödik születésnapjára polaroidgépet kapott Hanktől, és már az első nap két tekercs filmet elhasznált. Mindent lefényképezett, ami csak az eszébe jutott. Később elkezdte összevágni a fotókat, voltak olyan képek, amelyeket több felvételből rakott össze. Megkereste azt, amelyikre a legjobban emlékezett: zsilettpengével csóknyom alakban kivágta a képet. Csak a fotópapír felszínét távolította el, nem lyukasztotta át teljesen a fotót. Kivágta a képről Hanket, és Bonnie-t, az aranybarna labradort ragasztotta nagybátyja helyére.

– Bonnie! – sóhajtotta Lena, és észrevette, hogy csorog a könnye.

Lena részben emiatt nem ivott. A kutyájuk már tíz éve meghalt, és most mégis úgy zokog, mintha tegnap vesztették volna el.

Kiszállt a kocsiból, a két whiskysüveget vitte magával. Nem akarta, hogy ott legyen a whisky a keze ügyében, mert tudta, hogy ha tovább iszik, előbb-utóbb kiüti magát. Tett pár lépést, és rájött, hogy közelebb van a filmszakadáshoz, mint azt a kocsiban gondolta. Mintha a lába nem is tartozott volna a testéhez, többször egymás után megbotlott a sima talajon. A bolt már órákkal ezelőtt bezárt, de Lena azért bekandikált a kirakaton át, hogy megnézze, látta-e valakit bukdácsolni a parkolóban. A falnak támaszkodva megkerülte az épületet, a két üveget a másik kezében szorongatta. Amikor az üzlet mögé ért, és elengedte a falat, megtántorodott, és megroggyant a térde. Estében előretartotta a kezét, hogy ne zúzza össze az arcát a betonon.

– A francba – káromkodott, és inkább csak látta, mint érezte, hogy lehorzsolta a tenyerét.

Feltápászkodott, és még inkább eltökélte magát, hogy kidobja a piát. Aztán alszik egyet a kocsiban, és majd akkor vezet haza, ha már kicsit kijózanodott.

Tántorogva visszaindult, és behajította a szemetesbe a majdnem üres whiskysüveget. A palack belülről a szeméttároló acélfalának csapódott, és hangos csörömpöléssel összetört. Lena felkapta a másik üveget, és azt is bedobta. Ez koppant néhányat, mire leért a kuka aljára, de nem tört össze. Egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy utána mászik, és kiveszi, de aztán letett róla.

Egy facsoport állt az épület mögött. Lena elindult arrafelé. A lábát még mindig nem érezte, mintha teljesen elzsibbadt volna. Előregörnyedt és hányt. Az ital visszafelé jövet keserű volt, és még inkább hányingere lett az ízétől, pedig nem hitte, hogy ez lehetséges. A végén már térdelt, és üres gyomorral öklendezett, mint annak idején Hank kocsijában.

Hank, jutott Lena eszébe, és nagy nehezen felállt. Annyira mérges volt a nagybátyjára, hogy egy pillanatra fontolóra vette, hogy elmegy egyenesen Reece-be, a Hut bárba, és beolvas neki. Négy hónapja maga Hank mondta, hogy addig marad Lenánál, amíg csak szükség van rá. És most hol a picsában van? Biztosan a francos anonim alkoholisták gyűlésén okoskodik arról, hogy mennyire aggódik az unokahúga miatt, és mennyire fontosnak tartja, hogy támaszt nyújtson neki, ahelyett hogy konkrétan itt állna mellette, és meg is tenné.

A Celica szívet gyönyörködtető duruzsolással indult be. Lena gázt adott, és átfutott rajta, hogy kiengedi a féket, és belerohan a Piggly Wiggly kirakatába. Meglepte, hogy ilyesmi jut az eszébe, de nem érte teljesen váratlanul. Minden értéktelen, úgy, ahogy van, így aztán semmi sem számít – vonta le a következtetést, és ebbe bele is nyugodott. A piát már mind kihányta, de a feje még mindig zúgott; mintha megszűntek volna a gátlásai, olyasmiket is végig tudott gondolni, amikre valójában gondolni sem akart.

Az a beteg állat járt az eszében.

Hazafelé elég neccesen vezetett, folyton átcsúszott a záróvonal túloldalára. Amikor hazaért, majdnem letarolta a ház mögötti melléképületet, teljes erejéből bele kellett taposnia a fékbe, a járgány csikorogva állt meg, egy centire a kalyibától. Ült a kocsiban, és a sötét házat bámulta. Hank még arra sem volt képes, hogy felkapcsolja a lámpát a hátsó verandán.

Átnyúlt a jobb oldalra, és kinyitotta a kesztyűtartót. Kivette a szolgálati fegyverét, és csőre töltötte. A tár kattanása élesen visszhangzott a fülében; Lena valamitől most más szemmel nézett a pisztolyra. Alaposan szemügyre vette a fekete fém alkatrészeket, a markolatot meg is szaglászta. Mire észbe kapott, már a szájába vette a csövét, és a ravaszra tette az ujját.

Lena látott már egy lányt, aki ezt tette. Bekapta a pisztoly csövét, és szinte habozás nélkül meghúzta a ravaszt, mert úgy érezte, csak így törölheti ki elméjéből az emlékeket. Lena fülében még mindig visszhangzott a lövés, amellyel a lány kiloccsantotta az agyát, és azt sem tudta elfelejteni, ahogy mögötte a falat beterítették agyának és koponyájának darabkái.

Lena csak ült a kocsiban, lassan lélegzett, ízlelgette a hűvös fémet a szájában. A csőhöz tolta a nyelvét, és átgondolta a helyzetet. Ki találna rá? Hank korán érne haza? Vagy Brad, jutott eszébe, mert neki kell érte jönnie reggel munkába menet. Mit gondolna Brad, ha így látná? Mit tenne, ha látná, hogy a lány szétlőtt fejjel hever a kocsiban? Vajon elég erős ahhoz, hogy elviselje a dolgot? Képes lesz folytatni a munkáját, élni tovább az életét, azok után, hogy így látta Lenát?

– Nem – mondta a lány. Kivette a tárat, és kipottyantotta a pisztolyból a töltényt, aztán az egész hóbelevancot visszapakolta a kesztyűtartóba.

Gyorsan kiszállt a kocsiból, felszaladt a lépcsőn, és a hátsó terasz felé került. Biztos kézzel nyitotta ki a hátsó ajtót, és felkapcsolta a villanyt a konyhában. Beljebb sétált a házba, és amerre járt, mindenütt lámpát gyújtott. Kettesével szedte a lépcsőfokokat,

felment az emeletre, és ott is felkapcsolta a villanyt. Végül az egész ház fényárban úszott.

Így viszont bárki megláthatta az ablakon át. Visszafordult, és nekiállt, hogy lekapcsolja az összes lámpát. Behúzhatta volna a függönyöket is, és behajthatta volna a spalettát, de jobb érzés volt mozgásban maradni, érezni, hogy dobog a szíve. Már hónapok óta nem volt konditeremben, de izmainak ismerősek voltak a mozdulatok.

Amikor kiengedték a kórházból, annyi fájdalomcsillapítót adtak neki, ami egy lovat is leütött volna a lábáról. Mintha azért gyógyszerezték volna, hogy eltompítsák. Biztosan úgy voltak vele, könnyebb gyógyszerek hatása alatt lenni, mint szembenézni azzal, amin keresztülment. A kórházi pszichológus, akivel találkoznia kellett, még azt is megkérdezte, adjon-e neki Xanaxot.

Lena újra felrohant a lépcsőn, és kinyitotta a gyógyszeres szekrényt a fürdőszobában. A szokványos orvosságok mellett talált fél üveg Darvocetet és egy bontatlan üveg Flexerilt. Az előbbi fájdalomcsillapító, az utóbbi pedig erős izomlazító, első alkalommal is kiütötték, amikor bevett belőlük. Annak idején azért hagyta abba a szedésüket, mert fontosabb lett neki, hogy éber maradjon, mint hogy ne érezzen fájdalmat.

A lány elolvasta a feliratot mindkét üvegen. Nem hatotta meg, hogy a tablettát evés után kell bevenni, és nem szabad nagyipari gépeket kezelni a hatásuk alatt. Legalább húsz Darvocet és kétszer annyi Flexeril volt nála. Megnyitotta a csapot, és egy darabig folyatta a hideg vizet. Egyáltalán nem remegett a keze, amikor kivette a poharat a falra szerelt tartóból, és megtöltötte.

– Na tehát – motyogta.

A pohár vízre meredt, és átfutott az agyán, hogy valami lényegeset vagy szívbe markolót kellene mondania az életről. De mivel úgysem hallja senki, ezért ostobaságnak tűnt hangosan beszélni. Igazán sosem hitt istenben, ezért arra sem számított, hogy a mennyben viszontláthatja Sibylt. Nem jut a mennyországba. Nem mintha túl tájékozott lett volna vallási kérdésekben, de abban azért biztos volt, hogy aki öngyilkos lesz, az mennyország-fronton totál meg van lőve.

Leült a vécére, és eltöprengett ezen. Hirtelen azt sem tudta, részeg-e még. Persze biztos nem fontolgatná, hogy öngyilkos legyen-e, ha józan volna. Vagy igen?

Körülnézett a fürdőszobában, sosem ez volt a kedvenc helye a házban. A falra narancssárga csempét tettek fehér fugázással, ami a hetvenes években divatos kombinációnak számított, de mostanra bénának tűnt. A narancssárgát a lány más színekkel akarta ellensúlyozni: a kád mellett sötétkék kilépő, a vécé mögött egy doboz sötétzöld Kleenex, és végül a törülközők tették teljessé a színkavalkádot, de az összhatás így sem volt kellemes. Ezen a helyiségen semmi nem segített. Arra viszont pont megfelelt, hogy meghaljon benne.

Lena kinyitotta az orvosságosüvegeket, és seregszemlét tartott a tabletták között. A Darvocetek nagyok voltak, a Flexerilek viszont aprók, mint a mentolos pasztillák. Tologatni kezdte őket a mutatóujjával, és hadrendbe állította őket: felváltva egy kicsi, egy nagy. Aztán visszasorolta mindet a saját oszlopába. Közben kortyolt egy kis vizet, és észrevette, hogy tulajdonképpen játszik.

– Oké – mondta fennhangon. – Ezt Sibby kedvéért – kinyitotta a száját, és bekapta az egyik Darvocetet. – Ezt meg Hank egészségére – dobott utána egy Flexerilt.

Nem voltak nagyok, úgyhogy beküldött még két Flexerilt meg két Darvocetet. Azért még nem nyelte le őket. Mindet egyszerre akarta indítani, és úgy érezte, meg kell emlékeznie még valakiről.

Mire az ő nevét mondta ki, már úgy tele volt a szája, hogy nem is tudott artikulálni.

– Ezeket miattad – motyogta, és a maradék Flexerilt a tenyerébe söpörte. – Ezeket miattad, te szarházi köcsög!

Hogy a szájába erőltesse a pirulákat a markából is, hátrahajtotta a fejét. Közben döbbenten látta, hogy Hank az ajtóban áll. Egyikük sem szólt semmit, összekapcsolódott a tekintetük. A nagybátyja karba tett kézzel állt, szája egyenes vonal.

– Csináld csak – mondta végül.

Lena a vécén ült a szájában a pirulákkal. Némelyik már oldódni kezdett, keserű massza gyűlt össze a torkában.

– Nem fogok mentőt hívni, ha ettől tartasz – vont vállat dacosan. – Ha tényleg ezt akarod, akkor rajta, csináld csak.

Lena érezte, hogy elzsibbad a nyelve.

– Félsz? – kérdezte Hank. – Félsz meghúzni a ravaszt, félsz lenyelni a tablettákat?

A szeme kezdett könnybe lábadni az íztől, amely szétterjedt a szájában, de még mindig nem nyelte le a pirulákat. Teljesen lebénult. Mióta figyelheti a nagybátyja? Lehet, hogy csak próbára tette, ő pedig nem állta ki a próbát?

– Folytasd! – üvöltötte Hank olyan hangosan, hogy visszhangzott a csempék között.

Lena kinyitotta a száját, és visszaköpte volna a markába a gyógyszereket, de Hank nem hagyta. Két lépéssel a háta mögött termett, az egyik kezével ráfogott a lány kezére, a másikkal pedig megtámasztotta a tarkóját, hogy Lena ne tudjon elszabadulni. A lány belekarmolt nagybátyja kezébe, és próbálta lefejteni a kezét a szájáról, de nem bírt vele. Dulakodás közben lecsúszott a vécéről, előreesett, térden állapodott meg, de Hank a padlóra is követte, és mindkét kezével szorosan tartotta a fejét.

– Nyeld csak le – parancsolt rá torokhangon. – Ezt akartad, nem?! Akkor csináld.

A lány tiltakozásképp rázni próbálta a fejét, hogy Hank tudtára adja: nem, nem ezt akarta, képtelen megtenni. A tabletták egy része megindult lefelé a torkán, megfeszített nyakizmokkal igyekezett megállítani őket. Olyan hevesen vert a szíve, hogy azt hitte, felrobban.

– Nem?! – provokálta Hank. – Nem?!!!

Lena továbbra is a fejét rázta, és belemart a nagybátyja kezébe, hogy engedje már el. Hank végül megtette, és Lena hátraesett a kád mellé, be is verte a fejét a szélébe.

Hank felcsapta a vécéülőke fedelét, és odarángatta a lányt. Belenyomta a fejét a vécébe, és Lena végre öklendezve kitátotta a száját, és köpködni kezdte kifelé a tablettákat. Visszhangzott a hörgése, amíg ki nem ürült a szája. Az ujjával kitakarította az ínyét, aztán körömmel kezdte a nyelvét kapargatni, hogy megszabaduljon a gyógyszeríztől. Hank feltápászkodott, és ahogy Lena rápillantott, rögtön látta, hogy a nagybátyja iszonyúan mérges.

– Szemét – sziszegte, és kézfejével megtörölte a száját.

Hanknek megindult a lába, Lena azt hitte, hogy bele fog rúgni. Összehúzta magát, és várta a rúgást, de nem jött.

– Mosakodj meg – parancsolt rá Hank.

A megmaradt tablettákat nyitott tenyérrel söpörte a vécébe és a padlóra.

– És takarítsd fel ezt a szart – tette hozzá.

Lena engedelmesen belekezdett, négykézláb szedegette a padlóról a Darvocet pirulákat.

Hank a falnak támaszkodott, és karba tette a kezét. Lena rápillantott, és látta, hogy könnyes a szeme.

– Ha még egyszer ilyet csinálsz… – mondta, most már halkabban, és elfordította a fejét.

A szája elé tette a kezét, mintha próbálná visszatartani a szavakat.

– Csak te maradtál nekem, kicsim.

Most már Lena is sírt.

– Tudom, Hank – mondta.

– Ne… – kezdett bele a nagybátyja.

– Mit ne? – kérdezte a lány.

Hank a falnak dőlve lejjebb csúszott, a padlóra ült, és oldalt megtámaszkodott. Lenát bámulta, próbált felfedezni valamit a lány tekintetében.

– Ne hagyj el – suttogta, és a kérés úgy lebegett fölöttük a fürdőszobában, mint egy fekete felhő.

Még egy méterre se voltak egymástól, de Lena végtelen szakadékot érzett kettejük között. Megérinthetné a nagybátyját. Köszönetet mondhatna neki. Megígérhetné, hogy soha többé nem tesz ilyet.

Bármelyiket megtehette volna ezek közül, de egyiket sem tette, csak állt négykézláb, és egyesével dobálta a Darvocetet a vécébe.

KEDD

10

– Várj, Sam – mondta Sara kedveskedve, és próbálta megtartani az ölében tekergődző kétéves gyereket, hogy meghallgathassa a mellkasát.

– Maradj nyugton, Sammy, így dr. Linton nem tud meghallgatni – fuvolázta az anyukája.

– Sara! – dugta be a fejét az ajtón Elliott Felteau, Sara munkatársa.

A doktornő akkor vette fel Elliottot, amikor a fiú még gyakornok volt, és eddig nem is nagyon hagyott neki szabad kezet. Mindketten jól jártak ezzel a felállással, mert egy idősebb doktor ragaszkodott volna hozzá, hogy Sara bevegye üzlettársnak, márpedig a doktornő senkivel sem volt hajlandó megosztozni a vállalkozáson. Túl sok munkába került eljutni idáig, semhogy most megengedje, hogy bárki beleszóljon a klinika vezetésébe.

– Bocsánat – mondta Elliott Sam anyjának, aztán Sarához fordult. – Szóltál Tara Collinsnak, hogy Pat focizhat most hétvégén? Ha nincs orvosi igazolása, az iskola nem engedi játszani.

Sara felállt, és Samet is vitte magával. A kisfiú átkulcsolta a lábával Sara derekát, ő pedig felültette a csípőjére.

– És ezt miért te kérdezed? – érdeklődött halkan Elliott-tól.

– Tara felhívott, és megkért, hogy kérdezzelek meg – mondta a fiú. – Azt mondta, nem akart ezzel nyaggatni téged.

Sara megpróbálta lefejteni Sam markát egy hajtincséről, mert a fiú abban kapaszkodott meg.

– Nem, nem játszhat a hétvégén – suttogta. – De ezt már pénteken megmondtam Tarának.

– Csak barátságos mérkőzés.

– Agyrázkódása van – ellenkezett Sara, és Elliott érezte, hogy jobb lesz, ha nem feszíti tovább a húrt.

– Hm – kihátrált a szobából. – Gondolom, Tara arra számított, hogy velem könnyebben zöld ágra vergődik.

Sara mély lélegzetet vett, hogy megnyugodjon, aztán visszafordult az anyuka felé.

– Elnézést – mondta, és visszaült a székre. Szerencsére Sam abbahagyta a fickándozást, úgyhogy most meghallgathatta a mellkasát.

– Pat Collins a sztár középhátvéd – mondta az anyuka. – Nem engedi játszani?

Sara inkább megkerülte a választ.

– Tiszta a tüdeje – közölte. – De azért mindenképpen szedje végig az antibiotikumot.

Átnyalábolta a fiúcskát, hogy visszaadja az anyukájának, de mozdulat közben megtorpant. Felhúzta Sam pólóját, és megnézte a mellkasát, aztán pedig a hátát is.

– Valami baj van?

– Minden rendben – rázta a fejét Sara.

Semmi oka nem volt rá, hogy bántalmazásra gyanakodjon. Persze Jenny Weaver esetében is ugyanígy állt a dolog.

Sara a tolóajtóhoz sétált, és félrehúzta. Az ápolónő, Molly Stoddard a nővérszobában éppen egy laboratóriumi beutalót töltött ki. Sara megvárta, hogy elkészüljön, aztán diktálni kezdte a javallatot Sam számára.

– Figyelmeztessen, hogy később telefonáljak rájuk, és kérdezzem meg, hogyan gyógyul.

Molly bólintott, de nem hagyta abba az írást.

– Jól van ma, doktornő?

Sara elgondolkodott a kérdésen, és arra jutott, hogy egyáltalán nincsen jól. Eléggé feszült volt, tulajdonképpen folyamatosan azóta, hogy tegnap délután összeszólalkozott Lenával. Lelkiismeret-furdalása volt, szégyellte magát, amiért elvesztette a türelmét. Lena csak a dolgát tette, függetlenül attól, hogy erről Sarának mi a véleménye. Nem volt profi lépés felelősségre vonni a fiatal nyomozót, főként nem Jeffrey előtt. Ráadásul megbocsáthatatlan, hogy mit vágott Lena fejéhez merő undokságból. Nem vallott Sarára, hogy belegyalogol valaki másba, de minél többet töprengett rajta, annál világosabban látta: most ez történt. Pedig igazán lehetett volna annyi esze, hogy nem vetemedik ilyesmire.

– Hahó! – szólongatta Molly. – Sara!

– Tessék – felelte a doktornő. – Ja igen, bocsánat. Csak… – a fejével az irodája felé intett, jelezve, hogy inkább odabent mondja el.

Molly előreengedte Sarát, aztán ő is belépett, és becsukta az ajtót a háta mögött. Molly Stoddard apró, testes nő volt, helyesnek mondott arccal. A nővér, Sarával ellentétben, csinosan volt felöltözve, gondosan keményített köpenyt viselt. Egyetlen ékszerét, egy vékony ezüst nyakláncot a köpeny alatt hordta. Sara élete legjobb döntésének tartotta, hogy felvette Mollyt, bár néhanap szívesen lekapta volna a fityuláját, hogy összeborzolja a haját, vagy puszta véletlenből tintafoltot ejtett volna a nő makulátlan uniformisán.

– Körülbelül öt perc múlva jön meg a következő páciens – mondta neki Molly. – Mi baj?

Sara a falnak vetette a hátát, és kezét a fehér orvosi köpeny zsebébe dugta.

– Valami elkerülte a figyelmünket? Illetve az én figyelmemet?

– Weavernél? – kérdezte Molly, de már eleve tudta a választ. – Én is feltettem magamnak ezt a kérdést, aztán azt válaszoltam rá, hogy nem tudom.

– Ki tenne ilyet? – kérdezte Sara, aztán rájött, hogy Mollynak fogalma sincs róla, miről beszél.

A boncolási eredmények nem voltak publikusak, és Sara, bár bízott Mollyban, nem szívesen osztotta volna meg vele a részleteket. Molly feltehetően nem is szívesen hallaná őket.

– A gyerekeken nehéz kiigazodni – vélte Molly.

– Úgy érzem, én is felelős vagyok – vallotta meg Sara az ápolónőnek. – Úgy érzem, hogy segítenem kellett volna rajta. Vagy legalábbis jobban figyelnem rá.

– Heti hat napon napi harminc-negyven gyerekre kell odafigyelnünk.

– Ezt úgy mondja, mintha futószalag mellett dolgoznánk.

– Lehet, hogy tényleg az a helyzet – vont vállat Molly. – Megtesszük, amit tudunk. Ellátjuk őket, orvosságot adunk, meghallgatjuk a problémáikat. Mit tehetnénk ezen kívül?

– Ellátás, azt' viszlátás – motyogta Sara a szlogent, amelyet annak idején az intenzív osztályon ismételgettek unos-untalan.

– Pontosan – bólogatott Molly.

– Nem azért jöttem vissza, hogy itt is ugyanígy csináljuk – mondta Sara. – Amikor belevágtam, azt mondtam magamban, hogy itt majd másképpen lesz.

– Másképpen is van, Sara – győzködte Molly.

Közelebb lépett a doktornőhöz, és a karjára tette a kezét.

– Tudom, milyen nehéz ez, drágám, de én mondom, hogy minden áldott nap szívvel-lélekkel teszi a dolgát – mondta. – Emlékezzen csak, milyen volt dr. Barney idejében – tette hozzá. – Az volt csak a futószalag.

– Velem mindig nagyon jól bánt – vetette ellen Sara.

– Mert magát kedvelte – mondta Molly. – De minden olyan gyerekre, akit szeretett, jutott tíz másik, akit ki nem állhatott, és a vége felé ezeket kezdte átpasszolni magának.

– Ezt nem hiszem – rázta a fejét Sara.

– Kérdezze meg Nellyt – válaszolta Molly. – Ő már akkor is itt volt, amikor idekerültem.

– Szóval így mérjem magamat? Hogy jobb vagyok, mint dr. Barney?

– A fő, hogy maga minden gyerekkel egyformán bánik. Nem kivételezik – Molly a falon lévő fotókra bökött. – Dr. Barney idejében hány kép volt kitéve a falra?

Sara vállat vont, pedig tudta a választ. Egy sem.

– Túl szigorú önmagával – folytatta Molly. – De ezzel semmit sem old meg.

– Mostantól gondosabb akarok lenni – felelte Sara. – Talán átalakíthatjuk úgy a beosztást, hogy több idő jusson minden betegre.

– Már így is alig tudjuk bepréselni a pácienseket. És akkor még ott van a kórbonctan is…

– Lehet, hogy ott kellene hagynom – vágott közbe Sara.

– Vagy inkább fel kellene vennie még egy doktort? – vetette fel Molly.

– Nem is tudom – döntötte hátra a fejét Sara töprengve.

A hangos kopogtatásba beleremegett az ajtó.

– Ha megint Elliott az… – bosszankodott Sara, de nem ő volt.

Nelly nyitott be, aki már akkor is irodavezető volt a klinikán, amikor Sara megszületett.

– Nick Shelton keresi telefonon – közölte. – Hagyjon üzenetet?

– Nem, máris felveszem – rázta a fejét Sara.

Megvárta, amíg Molly kimegy, aztán felemelte a kagylót.

– Hello, tündérbogár! – harsogott Nick a telefonban vaskos georgiai akcentussal.

– Szevasz, Nick – derült fel Sara.

– Bárcsak lenne időm flörtölni egy kicsit – mondta Nick –, de nagyjából tíz másodperc múlva kezdődik az értekezlet. Azért villámgyorsan elmondom – hallatszott a papírzörgés a vonal túlsó végéről –, hogy nincs semmilyen friss eset, ahol nők kasztrációja merült volna fel, legalábbis az államok területén nincs. De, gondolom, ez téged sem lep meg.

– Nem – felelte Sara.

Ha ilyesmi történt volna, azt biztos felkapja a sajtó.

– Néhány éve egy nőt bíróság elé állítottak Franciaországban, mert több mint ötven beavatkozást végzett, de ő afrikai származású volt.

Sara a fejét ingatta. Nem értette, hogy tehet egy nő ilyet egy gyerekkel.

– Mi az, amit már tudsz a dologról?

– Az infibulatio a női nemi szerv csonkításának egyik formája – válaszolta. – Ilyen beavatkozást Afrika egyes részein és a Közel-Keleten végeznek. A vallásukhoz van valami köze.

– Körülbelül annyi, mint az öngyilkos merényleteknek – felelte Nick. – Manapság bármi igazolható azzal, hogy vallási okból történt.

Sara beleegyezőn hümmögött.

– Maga a szokás faluról falura terjed. Minél műveletlenebb a népesség, annál valószínűbb, hogy gyökeret ver. Nincs rá igazi vallási érv, hogy elvégezzék, de a közösség férfi tagjai jó néven veszik, mert biztosan lehetnek benne, hogy az asszonyaik nem csábulnak el.

– Vagyis lehetetlenné teszik számukra, hogy élvezzék a szexet. Tökéletes megoldás. Ha a férfiakkal tennék ugyanezt, akkor egész Afrika és a Közel-Kelet két pillanat alatt kihalna.

Nick hallgatása bűntudatot ébresztett Sarában, amiért őt is egy kalap alá vette azokkal a férfiakkal.

– Bocs, Nick. Csak azt…

– Nem kell magyarázkodnod, Sara – felelte Nick csendesen.

Sara várt egy pillanatig.

– És mit lehet még tudni róla? – kérdezte aztán.

– Hát – kezdte Nick, Sara megint hallotta, hogy a jegyzeteiben lapozgat. – Miután elvégzik, rendszerint összekötözik a két lábat, hogy elősegítsék a gyógyulást – lélegzetvételnyi szünetet tartott. – Sok esetben bevarrják a vaginát, mint ahogy nálatok is történt, csak a menstruáció számára hagynak egy nyílást.

– Erről már olvastam – felelte Sara.

Azt is tudta, hogy azokból a nőkből, akiket nem csonkítanak meg, nem lehet feleség.

– A minta alapján a felhasznált cérna közönségesnek tűnik. Továbbküldtem laborvizsgálatra, de valószínűleg bármelyik Kmartban kapható. Szerinted van egészségügyi gyakorlata annak, aki ezt csinálta? – tette hozzá tűnődve.

– Ott vannak előtted a fotók?

– Igen – felelte Nick. – Kicsit kezdetlegesnek tűnik, de azért látszik, hogy valamennyire értette a dolgát.

– Egyetértek – mondta Sara, mert szerinte is jól bánt a tűvel és cérnával, aki bevarrta a lányt.

– A statisztikák szerint sok lány belehal a megrázkódtatásba. A fájdalomcsillapítással véletlenül sem foglalkoznak, érted, hogy mondom. Legtöbbször egy üvegszilánkkal végzik el a beavatkozást.

Sara ebbe beleborzongott, de igyekezett összeszedni magát.

– És mit gondolsz, miért csinálhatták ezt itt nálunk?

– Úgy érted, hogy ha nem bevándorlóról van szó? – kérdezte, és választ sem várva folytatta. – Eredetileg azért végezték, hogy a lány megőrizze a tisztaságát. Az a szokás, hogy a férj nyitja fel a nászéjszakán.

– A tisztaságát – visszhangozta Sara. Jenny Weaver is ezt mondta az anyjának.

– Szűz volt? – kérdezte Nick.

– Nem. A vaginának a húgycsőnyíláshoz viszonyított méretéből ítélve a kasztráció előtt hosszabb időn át nemi életet élt. Feltehetően több partnere is volt.

– Ellenőrizted szexuális úton terjedő betegségekre?

– Igen – válaszolta Sara. – Negatív.

– Egy próbát megért.

– Van még valami?

Nick nem válaszolt egyből.

– A héten beszélsz még Jeffrey-vel?

Sara kicsit zavarba jött.

– Igen – mondta azért.

– Üzenem, hogy a rajz, amelyet küldött, nem hozott fel egy találatot sem az adatbázisból. Átküldtük az FBI-hoz összevetésre, de tudod, ők nem szoktak kapkodni.

– Milyen rajzot? – kérdezte Sara.

– Valami tetoválás. Nemtom. Azt mondta, hogy a hüvelyk- és mutatóujj közt van.

– Megmondom.

– Egy vacsora mellett?

– Mire akarsz kilyukadni, Nick? – nevetett Sara.

– Ha ráérsz, épp a közeledben járok a hétvégén.

Sara elmosolyodott. Nick már korábban is többször elhívta randizni, leginkább gavallérságból. Körülbelül tizenöt centivel alacsonyabb volt, mint Sara, és több aranyat aggatott magára, mint amennyit egy férfinak illene. Sara nem gondolta, hogy Nick komolyan azt hiszi, esélye lehet nála. Az a típus volt, aki mindenkinél bepróbálkozik.

– Azt hiszem, újra járni kezdtünk Jeffrey-vel – mondta a doktornő.

Nick szokás szerint kedélyesen fogadta a visszautasítást.

– Próbálkozni attól még lehet – dünnyögte.

Miután elbúcsúztak, Sara egy darabig csak ült az asztal mögött, és azon töprengett, amit Nick mondott.

Kell hogy legyen valami összefüggés aközött, hogy Jenny meg akart tisztulni és hogy kasztrálták. Valamit nem vesz észre, pedig talán nagyon is nyilvánvaló. De mitől lenne egy lány tisztátalan, töprengett a doktornő. Sajnos az egyetlen dolog, ami beugrott neki, a szex volt. Jenny Weaver valóban élt nemi életet. Talán elviselhetetlen bűntudata volt a promiszkuitás miatt.

Kérdés, hogy ki végezte Jennyn a csonkítást. Magának nem csinálhatta. Kellett lennie még valakinek, aki vágott és varrt. Jenny talán teljesen kiütötte magát alkohollal, vagy fájdalomcsillapítókat és izomlazítókat vett valamelyik iskolatársától. A gimnáziumban valóságos gyógyszernagyker üzemelt. Akinek volt rá pénze, az gyakorlatilag minden szert összeszedhetett, amely a műtéthez szükséges.

– A Patterson gyerek van itt – nyitott be Nelly. – Az anyukája nélkül jött – tette még hozzá súgva.

Sara az órájára nézett. Marknak tegnap délelőtt kellett volna jönnie. Így, hogy ma esett be, borul az egész napi menetrend.

– Küldje be a hatosba – felelte –, és mondja meg a fiúnak, hogy várnia kell.

– Hogyhogy fiú? – kérdezett vissza Nelly. – Lacey van itt.

– Nem mondta, milyen ügyben? – dőlt előre Sara.

– Mert nem érzi jól magát – válaszolta Nelly, aztán suttogásra váltott –, és nem is fest valami jól, ha engem kérdez.

– Miért suttog? – súgta neki Sara.

Nelly kényszeredett mosollyal beljebb lépett az irodába.

– Furcsán viselkedik. Az anyukája nélkül jött – mondta, miután becsukta az ajtót maga mögött.

Sarának borsódzni kezdett a háta.

– Mióta vár?

– Nem régóta – mondta Nelly. – Kísérjem a hatosba?

Sara nehéz szívvel bólintott. Felvette a telefont, hogy felhívja Jeffrey-t, aztán meggondolta magát. Lacey azért jött ide, mert megbízik benne, márpedig Sara nem akar visszaélni a bizalmával. Annyi biztos, hogy segítségre van szüksége. Hogy mi törvény-

be ütköző, és mi nem, azt ráér később is tisztázni, miután meggyőződött róla, hogy a lány jól van.

A hatos vizsgáló az épület hátsó traktusában volt, az L alakú folyosó végén. Rendszerint nagyon beteg gyerekeknek volt fenntartva, vagy várónak használták, amíg Sara szexről, születésszabályozásról vagy egyéb intimitásokról beszélgetett a pácienseivel. Molly biztosan azért választotta ezt a vizsgálót Lacey-nek, hogy megnyerje a lány bizalmát, gondolta Sara. A gyermekklinikára nemigen jöttek szülő nélkül, még akkor sem, ha már saját kocsival jártak.

Ahogy Sara befordult a folyosón, Mollyt kint találta a vizsgáló előtt. Az ajtó csukva volt.

– Ha kellek, a kettesben leszek – mondta, és ezzel Sara kezébe nyomta Lacey Patterson kartonját.

A doktornő kinyitotta a dossziét, és megnézte, milyen feljegyzés készült Lacey legutóbbi látogatásáról. Pár nappal ezelőtt megnézte az aktát, úgyhogy nagyjából emlékezett. A lány torokfájással jött el a rendelésre nagyjából két hónapja. Sara a laboreredmények függvényében antibiotikumos kezelést javasolt. Átlapozta a dossziét, de nem találta a rózsaszín lapot, amelyet a laborból szoktak küldeni. Már épp megindult volna Molly után, amikor zajt hallott a vizsgálóból.

– Lacey! – nyitott be Sara. – Te… – szakította félbe magát.

Utoljára a hullaházban látott ilyen sápadt arcot, futott át rajta a gondolat. A lány a vizsgálóasztal melletti széken ült, és a gyomrára szorította a kezét. A hőség ellenére sárga esőkabátot viselt. A hasát fogva előregörnyedt, láthatóan fájdalmai voltak.

Sara a lány hátára tette a kezét, és a kabáton keresztül is meglepetten érezte, hogy Lacey csupa izzadság.

A lány vacogó foggal nyögte ki:

– Beszélnem kell a doktornővel.

– Gyere ide – segítette Sara, hogy fel tudjon állni. – Feküdj le ide.

Lacey tétovázott. Sara a vizsgálóasztalra emelte.

– Én nem – kezdte Lacey, de úgy reszketett, hogy nem tudta folytatni.

Sara a lány homlokára tette a kezét, hogy megállapítsa, Lacey félelmében reszket-e, vagy lázas, és a hideg rázza. Odakint akkora hőség volt, hogy a doktornő nem tudta eldönteni, mitől forró a lány.

– Vesd le a kabátot – javasolta Sara, de Lacey továbbra sem vette el a kezét a hasáról. – Mi történt? – faggatta a doktornő nyugalmat színlelve. A helyiség tele volt feszültséggel, mintha valami borzalom lógott volna a levegőben.

Lacey előredőlt, ha Sara nem kap utána, lebucskázott volna a vizsgálóasztalról.

– Nagyon álmos vagyok – mondta.

– Maradj ülve egy percre – kérte Sara. – Molly? – kiabált kifelé a folyosóra.

– Nem érzem jól magam – közölte a lány.

Sara a vállánál fogva tartotta Lacey-t.

– Hol fáj? – kérdezte.

A lány szóra nyitotta a száját, aztán lehányta Sarát. A doktornővel nem először történt ez meg. Most is hátrahúzódott, de nem volt elég gyors. A hányás ráfröccsent.

– Bocsánat – mondta Lacey, miután abbahagyta az öklendezést.

– Semmi baj, kedvesem – felelte Sara.

– Fáj a hasam.

– Most már rendben leszel – nyugtatta meg Sara.

Egyik kezével megtartotta Lacey-t, a másik kézzel pedig a papírtörlőtartóba nyúlt, és adott néhány kendőt a lánynak, hogy megtörölhesse az arcát.

– Hányingerem van.

Sara újra Mollyért kiáltott, ezúttal hangosabban, noha tudta, hogy a nővér úgysem hallja meg. A kettes vizsgáló az épület túlsó végében volt.

– Dőlj le – mondta Sara Lacey-nek. – Ha hánynod kell, fordulj oldalra.

– Ne hagyjon itt! – kiáltotta a lány, és megragadta Sara kezét. – Kérem, dr. Linton, beszélnem kell önnel. El kell mondanom, mi történt.

Sara nagyjából sejtette, mit akarhat mondani a lány, de ebben a pillanatban nem ez volt a legfontosabb.

– El kell mondanom – ismételte a lány.

– A kisbabát? – tippelte Sara.

Lacey arcáról máris leolvashatta a választ: jól gondolta. Milyen ostoba volt, hogy nem jött rá már hamarabb is – futott át a doktornőn.

– Tudom, kedvesem – folytatta. – Csak feküdj le, és máris jövök.

– Honnan tud róla? – feszült meg a lány teste.

– Nyugodtan dőlj hátra – kérte Sara újra. – Idehívom anyukádat – mondta, hogy megnyugtassa Lacey-t.

– Anyának egy szót se! – rándult meg Lacey egész testében.

– Most ne aggódj emiatt.

– Nem mondhatja el neki – erősködött Lacey könnyek között. – Anya beteg. Nagyon beteg.

Sara nem értette, mire gondol Lacey, de azért tovább nyugtatgatta.

– Minden rendben lesz.

– Ígérje meg, hogy nem mondja el neki.

– Drágám, emiatt majd később aggódunk.

– Nem! – sikoltotta Lacey, Sara karját rángatva. – Nem mondhatja el neki! Kérem, ne szóljon anyának!

– Maradj itt – parancsolt rá Sara. – Mindjárt jövök. Választ sem várva nekiindult. Kilépett a folyosóra, és a nővérszoba felé menet levette az összehányt köpenyt.

– Mi történt? – kérdezte Nelly.

– Hívjon mentőt – mondta Sara, és a szennyestartóba dobta a köpenyt.

Visszafordult a vizsgáló ajtaja felé, hogy lássa, Lacey nem jött-e ki a folyosóra.

– Molly, azonnal jöjjön a hatosba, aztán Franket is hívja fel a rendőrőrsön.

– Te jóisten – motyogta Nelly, és vette a telefont.

Elliott jött ki az egyik vizsgálóból.

– Képzeld, Sara – kezdett magyarázni –, van itt egy hatéves kissrác, aki…

– Majd máskor – szakította félbe Sara felemelt kézzel.

Megint elnézett a vizsgáló felé, aztán az irodájába ment, és tárcsázta Jeffrey mobilszámát. Négy csengés után lerakta. Aztán felhívta a rendőrőrsöt.

– Grant megyei rendőrség. Miben segíthetek? – vette fel Maria Simms.

– Sara vagyok, Maria – mondta a doktornő. – Keresd meg Jeffrey-t, és mondd meg neki, hogy amint tud, jöjjön a klinikára.

Hangos dörrenés visszhangzott a folyosón. Sara elnyomott egy káromkodást, mert azonnal tudta, hogy a hátsó ajtó nyílt ki.

– Sara! – szólt bele Maria a vonal túlsó végén.

A doktornő lecsapta a kagylót, és kirohant a folyosóra, mert azt hitte, üldözőbe kell vennie Lacey-t. Dermesztő látvány fogadta. Mark Patterson állt a folyosó végén, min-

den izma megfeszült. A hasán vágás húzódott keresztül, összevérezte a pólóját, és a térdén ki volt szakadva a farmerja, mintha elesett volna a betonon.

– Lacey! – üvöltötte, és belökte az első ajtót a folyosón.

Sara hallotta, hogy a beteg anyja rémülten levegő után kapkod, gyermeke pedig ijedten felsír.

– Sara! – szólt ki Nelly a nővérszobából a telefonkagylót szorongatva.

– Hívja a rendőrséget – felelte Sara. – Mondja meg nekik, hogy küldjenek, akit tudnak.

– Lacey! – ismételte Mark. A hangja visszhangzott a folyosón. Szerencsére nem vette észre az L alakú folyosó rövidebb szárából nyíló két vizsgálót.

Közelebb jött, Sara meglátta, hogy milyen koszos a ruhája. Mindenét fehér festékpöttyök borították. A haja zsíros, kócos volt, mintha már jó ideje nem fürdött volna. Az elmúlt tíz évben Sara jó néhányszor találkozott Markkal, de egyszer sem tűnt ilyen ápolatlannak.

– A kurva életbe! – hadonászott a fiú. – Hol a faszban van a testvérem?

Sara mögött kinyílt néhány ajtó, ő pedig feléjük fordult, és intett a szülőknek, hogy ne jöjjenek ki.

Molly Sara mellett állt, és a melléhez szorította egy beteg kartonját. Sara most először látta feldúltnak, eddig soha semmi nem hozta ki a sodrából, ami a klinikán történt.

– Mark – szólalt meg Sara határozottan. – Mit keresel itt?

– Hol van Lacey? – a fiú ököllel vágott a következő ajtóra. A ráakasztott tábla zörögve verődött az ajtónak, és odabent felsikoltott egy gyerek.

Nelly hangja tompán kihallatszott, ahogy telefonált. Sara nem tudta kivenni, hogy mit mond, de abban reménykedett, hogy küldenek valakit.

– Mark – szólalt meg Sara nyugodt hangon. – Hagyd abba. Nincs itt.

– Nincs a fenét – ellenkezett a fiú, és közelebb lépett Sarához. – Hol az a hülye pina? – Újra az ajtóra vágott, az ökle nyomot hagyott a fában. Nelly felsikoltott, és lebukott a pult mögé.

– Hol van? – követelődzött tovább.

Sara szándékosan ideges pillantást vetett az irodája felé. Mark egyből vette a lapot.

– Á, szóval ott – mondta.

– Nem – mondta Sara.

A fiú elvigyorodott és tovább nyomult Sara felé. A pupillája gombostűfejnyire szűkült. Bármit szedett is be, láthatóan nem volt múlóban a hatása. Már a szaga is érződött. Sara nem tudta pontosan megállapítani, de valami vegyszer érződött rajta.

– Mitől álltál be ennyire, Mark? – kérdezte.

– Majd mindjárt a kibaszott testvérem szájába állok bele, ha nem tartja a mocskos pofáját.

– Nincs itt – mondta Sara.

– Lace? – nyújtogatta a nyakát Mark az irodaajtó irányába. – Jobban teszi, ha most azonnal idehozza, basszus.

Sara mozgást érzékelt a szeme sarkából. A neonsárgából rögtön tudta, hogy Lacey az. A hátsó ajtó felé óvakodott. Sara jeges rémülettel próbálta megsaccolni, hogy menynyi idő alatt érhet a lány a kijárathoz. Markra bámult, és közben magában Lacey-t szuggerálta, hogy haladjon már, de a lány meg sem mozdult. Csak állt a falnál dermedten, mintha valaki odaszögezte volna.

– Ott van bent? – kérdezte Mark.

– Nem – felelte Sara, és a fiú mögé pillantott. – Mögötted áll.

Lacey a szája elé kapta a kezét, nehogy felsikoltson.

– Na persze – felelte Mark gúnyosan, és megsemmisítő pillantást vetett a doktornőre.

– Most rögtön takarodj innen, Mark, ez birtokháborítás.

A fiú rá sem hederített, és megindult az iroda felé. Sara tisztes távolságból követte, próbált fesztelenül viselkedni, hogy a fiú ne fogjon gyanút, és besétáljon a csapdába. Azon imádkozott, hogy Maria ki tudjon küldeni valakit, legalább Brad Stephenst.

– Lacey! – szólongatta a testvérét Mark most már halkabban, de hangja továbbra is fenyegető volt. Megkerülte az íróasztalt. – Nagyon megjárod, ha nem jössz ki.

– Mi az, hogy megtisztulás, Mark? – tette karba a kezét Sara.

Mark benézett az íróasztal alá, és átkozódni kezdett, amikor látta, hogy a lány nincs ott. Akkorát rúgott bele, hogy az acél bútordarab vagy tíz centivel odább csúszott.

– Jenny miattad érezte tisztátalannak magát? Ezért akart megtisztulni?

– Félre az útból – indult meg a fiú Sara felé.

Sara megfogta az ajtófélfát, hogy Mark ne mehessen ki.

– Félre! – parancsolta a fiú.

– Mi az, hogy megtisztulás?

Úgy tűnt, a srác válaszolni fog, és Sara túl későn vette észre, hogy csak trükk volt, amellyel elterelte a figyelmét. Váratlanul nagyot lökött rajta. A doktornő a folyosón landolt, és beverte a fejét a padlóba.

– Doktornő! – sietett a segítségére Molly.

– Semmi bajom – nyögte Sara, és megpróbált felülni. Lacey felé pillantott a folyosón, aki még mindig ugyanott állt. Mark ekkor vette észre a lányt.

– Fuss! – kiáltott oda neki Sara.

Lacey még habozott, de úgy tűnt, végre megértette, hogy menekülnie kell. Az ajtóhoz szaladt, és kinyitotta.

– A kurva! – üvöltötte Mark, és utána vetette magát.

Sara gondolkodás nélkül utána nyúlt, és megragadta a fiú lábát. Mark megpróbált elszabadulni, de Sara erősen megkapaszkodott a nadrágja szárában.

– Állj már le! – mondta Sara, és tartotta a srácot.

Mark ököllel vágott a doktornő kezére. Amikor látta, hogy hiába teszi, az arcába vágott. Sara látta, hogy a fiú gyűrűjében megcsillan a vörös kő, aztán az ököl lesújt a fejére. Meglepetésében elengedte Markot.

– Úristen – zihálta Molly, és a szája elé kapta a kezét.

– A francba – sziszegte Sara, a homlokát tapogatva.

A gyűrű a halántékán találta el. Megtapogatta a sebet, és véres lett az ujja, aztán rögtön újra eszébe jutott Lacey, és talpra ugrott.

– Talán jobb lenne… – aggodalmaskodott Molly, de Sara már meg is indult Mark és Lacey után.

– Hol a francban van Jeffrey? – kiabálta hátra a válla fölött.

Aztán kilépett a hátsó ajtón, és próbálta felmérni a terepet. Tűzött a nap, Sara a tenyerével ernyőt vont a szeme fölé, és tekintetével Lacey-t kereste a klinika mögötti fák között.

– Talán körbementek az épület elé? – kérdezte Molly, és a sarok felé iramodott. Sara utána szaladt, és beleütközött, ahogy az oldalfal mellé értek.

– Ott van – mutatott Molly a lányra távolabb az úton.

Egyszerre eredtek futásnak, de Molly hamar lemaradt a hosszabb lábú Sara mellől. A klinika előtti út nem volt nagyon forgalmas, de ebédidőben itt igyekeztek a tanárok és a

diákok a campusból a város felé. Sara látta, hogy Lacey átvág az utcán, Mark pedig rohan utána, és torkaszakadtából üvölt.

Mindketten épségben átértek az úttest túloldalára. Lacey a tó felé futott tovább, Markot pedig a földre teperte egy alak. Sara először nem tudta megállapítani, ki az. Mire Sara és Molly közelebb ért a fiúhoz, Lena Adams már Mark hátán ült, meglovagolta, mint a rodeóban, és hátracsavarta a kezét, hogy megbilincselje.

– A francba – nézett fel Lena.

Lacey már olyan messze járt, hogy Sara csak a rikító sárga esőkabátot látta. Tehetetlenül nézte, amint egy öreg fekete járgány áll meg mellette. A kocsi jobb oldali ajtaja feltárult, valaki kinyúlt, átfogta Lacey derekát, és beemelte a lányt az autóba.

Sara kiszállt a kocsiból, és megtapogatta a kötést a fején. Molly két öltéssel varrta össze a sebet a halántékán, és áttette máskorra a többi beteget, hogy a doktornő kicsit fellélegezhessen, és kiheverje a megpróbáltatásokat. Sarának felszakadt a bőr a halántékán, lázas volt, és ingerült. Bennmaradhatott volna ugyan, hogy végigdolgozza a napot, de Molly ki sem kérte a véleményét, egyszerűen így döntött. Talán igaza is volt. Sarának, ha csak eszébe jutott, mi történt a klinikán, egyből elszorult a szíve. Az édesanyja vállára akarta hajtani a fejét, és kisírni magát, hiszen Lacey, a betege nincs biztonságban, és ő semmit sem tehet ellene. – Anya! – kiáltotta el magát Sara. Becsukta maga után a lakásajtót, és lerúgta a cipőjét. Senki nem felelt, úgyhogy besétált a konyhába, és tovább szólongatta az édesanyját.

Még mindig nem felelt senki. Sara szíve elnehezült.

Töltött magának egy pohár vizet, és egyből felhajtotta, aztán a kézfejével megtörölte a száját.

Lehuppant egy székre, és felemelte a telefont. Jeffrey-t hívta. Lena már elindult Markkal a rendőrőrsre, mire Sara megkérdezhette volna, hogy hol van a főnök.

– Tolliver – vette fel Jeffrey, és a háttérzajból Sara máris tudta, hogy a férfi kocsiban ül.

– Hol vagy? – kérdezte a nő.

– Leragadtam Alabamában, de most már útban hazafelé – felelte a zsaru. – Hívott Lena. Mondta, mi van Lacey-vel. Nem tudtad megnézni, ki ült a kocsiban?

– Nem – felelte Sara. – Beszéltél a szüleivel?

– Frank elment hozzájuk. Fogalmuk sincs, kinek van ilyen kocsija.

– És Mark mit mondott?

– Meg sem mukkan – közölte Jeffrey – Még Lena sem tudja szóra bírni.

– Ki akarhatta elrabolni Lacey-t?

– Nem tudom – mondta a zsaru. – Egész Georgiára kiadtuk a körözést.

– Az az érzésem, hogy valami lényegeset nem vettünk észre – vélte Sara. – Valamit, ami itt van az orrunk előtt.

– Aha – hümmögte Jeffrey.

Hallatszott, hogy gyorsít, és a kocsi motorja hangosan felpörög.

– Mondd el, mi történt ma – kérte. – Elejétől a végéig.

Sara mély lélegzetet vett, aztán belekezdett. Jeffrey-t leginkább az érdekelte, hogy Mark megütötte a nőt, talán azért, mert tudta, hogy ennek ürügyén meg tudja tenni a szükséges lépéseket.

– Mivel ütött meg? – kérdezte éles hangon.

– A gyűrűjével – felelte Sara, aztán helyesbített: – Illetve ököllel, csak a gyűrű sértette fel a bőrömet. Nem ütött igazán nagyot. Csak azt akarta elérni, hogy elengedjem. Nem vészes – tapogatta meg a kötést.

– Lena feljelentette testi sértés miatt?

– Gondolom – válaszolta Sara, éreztetve, hogy most már levehetnék a dolgot a napirendről.

Jeffrey értette a célzást.

– Mit gondolsz, Lacey ismerte az autóban ülőket?

– Messze voltak. Nem tudom. Ha nem neonsárga esőkabátban van, akkor nem is tudtam volna, hogy ő az.

– Lena már hallott erről a kocsiról. Az iskolatársai abba látták Jennyt beszállni.

Sara a telefonzsinórral játszott, és hallgatta, hogy Jeffrey összefoglalja, mit tudott meg Lena a gimnáziumban. Amikor a végére ért, Sara csak ennyit tudott kinyögni:

– Annak alapján, ahogy én megismertem, ez egyáltalán nem vall rá.

– Kezdem azt hinni, hogy senki nem ismerte igazán.

– Szerinted lehet, hogy Marké és Lacey-é volt a csecsemő? – bökte ki Sara, ami már egy ideje nem hagyta nyugodni. – Tudom, hogy ezért kértél mintát Mark véréből, de eddig nem jutott eszembe, hogy…

– Aha – felelte Jeffrey egyből. – El tudom képzelni.

Olyan magától értetődőn válaszolt, hogy Sara érezte, a férfi már korábban is tűnődött ezen.

– És mit gondolsz Teddy Pattersonról?

– Ő sincs kizárva.

– Nem hiszem, hogy bírósági parancs nélkül alávetné magát a tesztnek.

– Egyetértek.

Sara felsóhajtott, és próbálta átgondolni, mindez hogyan illik a képbe.

– Lehet, hogy Jenny tudomást szerzett az egészről, és féltékenységből tette?

– Előfordulhat – felelte a zsaru szórakozottan.

Sara érezte a hangján, hogy valami máson töpreng.

– Jeff… – vágott bele Sara, de nem tudta, hogy tálalja a dolgot, nehogy feldühítse a férfit. – Mark hasán szúrt seb volt. Nem volt vészes ugyan, de valaki megkéselte.

– Nem is baj.

– Ugyan már – ellenkezett Sara –, hiszen még gyerek, ígérd meg, hogy ezt észben tartod.

– Persze, gyerek. De lehet, hogy megerőszakolta a húgát, és kurvát csinált a húga barátnőjéből – dohogott a zsaru. – Aztán meg bevert neked egyet.

– Ezt felejtsd már el, Jeffrey – mondta Sara. – Én most tényleg nem számítok.

A zsaru mormogott valamit.

– Hallod, Jeffrey?

– És mást nem tudtál meg a lánytól?

– Zavart volt, és halálra volt rémülve.

– Szerinted nagy baja van?

– Nem tudom, hogy rettegett vagy sokkot kapott, vagy még nem jött helyre a szülés után. Nem voltam vele valami hosszú ideig. Én…

– Mi az?

– Úgy érzem, én vagyok a hibás, hogy nem vigyáztam rá eléggé. Ott volt a klinikán. Ha ott tudtam volna tartani…

– Ő rohant el, Sara. Te mindent megtettél, amit lehet.

– Bárcsak ettől jobban érezném magam – biggyesztette le a száját a doktornő.

– Annak én is örülnék – mondta Jeffrey. – Szívesen adnék tanácsot, hogyan szabadulj meg a bűntudattól, csakhogy fogalmam sincs.

Sarának könnyek szöktek a szemébe. A szája elé tette a kezét, nehogy Jeffrey meghallja, hogy zokog.

– Sara!

A doktornő megköszörülte a torkát, és a szabad kezével a szemét törölgette. Folyni kezdett az orra, úgyhogy szipogott egyet-kettőt.

– Igen?

– Lacey mondott még valamit? Nem mondta, hogy Mark miért üldözi?

– Ne faggass már! – csattant fel Sara, mert dühítette, hogy a zsaru újra és újra ugyanazokat a kérdéseket teszi fel neki.

Ezzel nem jutnak közelebb ahhoz, hogy megtalálják Lacey Pattersont.

– Anélkül is elég borzasztó napom volt, hogy rendőrségi kihallgatást rendezz nekem! – fakadt ki a doktornő.

Jeffrey nem válaszolt. Megint behallatszott a telefonba, hogy gyorsít a kocsival.

Sara lehunyta a szemét és a falnak vetette a hátát. Várta, hogy a zsaru mondjon valamit.

– Csak… – szakította félbe magát Jeffrey. – Teljesen kiborít, hogy valaki kezet emelt rád.

– Engem is – nevetett a doktornő.

– De most már jól vagy? – kérdezte a férfi megint.

– Aha – felelte Sara, pedig kifejezetten nyugtalan volt.

A klinikát mindig is olyan helynek tartotta, ahol nem történhet semmi baj, és egyáltalán nem volt elragadtatva, hogy a kórboncnoki munka a magánrendelésen is éreztette a hatását. Kezdte sebezhetőnek érezni magát, és ez nem volt az ínyére.

– Nick telefonált – újságolta, és elismételte neki, amit Nick mondott.

– Megtisztulás? – ismételte Jeffrey. – Jenny is ezt mondta.

– Bizony – bólogatott Sara. – Azt hiszem, az egésznek a szex van a hátterében. Meg akart tisztulni…

– Igen.

– De miért érezte volna magát tisztátalannak?

– Ha tényleg prütykölt a gimis srácokkal, akkor nyilván amiatt.

– Részeg volt – emlékeztette Sara, és érezte, hogy kezd dühbe gurulni.

– A srácok azt mondták, hogy annyira azért nem volt berúgva, hogy ne tudjon magáról.

– Na persze, szerinted miért mondanák az ellenkezőjét?! Inkább mondják azt, hogy megerőszakolták, és kész?

– Igazad van – köszörülte meg a torkát Jeffrey.

– Különben miért ragadtatta volna magát ilyesmire? – kérdezte Sara felháborodottan. – Jenny nem ilyen lány volt. Még csak kislány volt, az ég szerelmére!

– Nem tudjuk pontosan, mi történt, Sara – hagyta rá Jeffrey. – És feltehetően már sosem fogjuk kideríteni.

Sara témát váltott, mert tudta, hogy ebben a kérdésben most úgysem tudna hideg fejjel érvelni.

– Nick elküldte a tetoválást az FBI-nak. Semmit sem talált a nyilvántartásban.

– Nekem is épp emiatt kellett tovább itt maradnom Alabamában – felelte Jeffrey. – Majd este otthon elmondom.

– Inkább holnap mondd el – kérte a nő.

– Azt hittem, ma este még látni akartál – mondta Jeffrey kis szünet után.

– Akarlak is – közölte Sara. – De nem szeretnék hivatalos ügyekről beszélni. Ma este már nem volna hozzá gyomrom – tette hozzá.

– Oké. Az a fő, hogy találkozunk – állt rá Jeffrey.

– Ha kezelni tudod a látványt – viccelődött a doktornő. – Egy óriási zöld ragtapasz van a fejemen.

– Fáj még?

– Hát – motyogta Sara, és kinézett az ablakon. Észrevette az anyját az udvaron, épp Tessa lakrészébe igyekezett felfelé a lépcsőn.

– Sara!

– Számítok rá, hogy kicsit majd eltereled a figyelmemet erről az egészről – mondta a telefonba a nő.

Jeffrey elégedetten nevetett.

– Ki kell hallgatnom Markot, aztán tartok egy gyors eligazítást az éjszakás műszaknak a Lacey utáni kutatásról. Nem mintha ma éjjel bárki is túl sokat tehetne már az ügyben. Amint tudok, megyek, rendben?

– Szerinted késő lesz már?

– Valószínű – válaszolta a zsaru. – Inkább hagyjalak aludni?

– Ne – mondta Sara. – Ébressz fel.

Szinte maga előtt látta a férfit, ahogy elmosolyodik.

– Oké, akkor nálad.

– Rendben – a doktornő letette a kagylót.

Ivott még egy pohár vizet, aztán kiment az udvarra. Az aszfalt úgy sütötte meztelen talpát, mintha izzó parázson lépkedne. Az utolsó pár métert már lábujjhegyen tette meg a lépcsőig.

Tessa tágas lakrészében két hálószoba és két fürdőszoba volt, a falak alapszínekre festve. A nappaliban a berendezést két kényelmes fotel és jókora kanapé alkotta; utóbbit elég volt megpillantani, az embernek máris kedve támadt szundítani egyet. Sara gyakran aludt Tessánál, különösen miután elvált, mert akkoriban jobban érezte magát itt, mint a saját házában.

– Tessie! – szólalt meg, és próbálta nem bevágni maga mögött a szúnyoghálós ajtót. Cathy nem csukta be maga után a bejárati ajtót, ezt Sara furcsállta, mert működött a légkondi.

– Pillanat! – mondta Tessa feszülten.

Sara megindult húga hálószobája felé. El sem tudta képzelni, mi baj lehet. Az ajtóban megtorpant.

– Tess – szólt be.

Tessa zsebkendőt tartott az orra elé, és nem nézett fel, amikor Sara belépett. Cathy mellette állt, és átölelte.

– Mi történt? – kérdezte Cathy és Sara egyszerre.

– Mi van? – ezt Tess és Cathy kérdezte a következő pillanatban.

– Mi baj? – bökött Sara a húgára. – Miért sírsz, Tessie?

Cathy odalépett Sarához.

– Mi ez a seb?

– Hosszú, majd elmondom – legyintett a doktornő. – Mi a gond, Tessie?

Tessa a fejét rázta, nem akart beszélni. Sara hirtelen megszédült.

– Apával történt valami? – rogyott le az ágyra.

– Ne butáskodj – fintorgott Cathy. – Kutya baja.

Sara a szívére tette a kezét, és felsóhajtott.

– Akkor mi van? – kérdezte.

Tessa a fiókos szekrényhez lépett, és egy hosszú, lapos műanyag pálcát vett a kezébe. Sara rögtön látta, hogy terhességi teszt, aztán amikor a kezébe vette, azt is, hogy pozitív.

Sara nem tudott mit mondani.

– Kora reggel kell megcsinálni – közölte végül sután.

– Akkor is megcsináltam – válaszolta Tessa. – Aztán délben újra, és ez a harmadik.

– Mind pozitív lett – tette hozzá Cathy. – Azt hiszem, jövő hétvégén be kell mennünk a városba.

– A városba? – visszhangozta Sara, de nem esett le neki, mi keresnivalójuk lenne Atlantában. Aztán rájött, és hitetlenkedve rázta a fejét. – Abortuszt akarsz?

– Nem igazán van más választásom – sütötte le a szemét Tessa.

– Dehogy nincs – csattant fel Sara.

– Sara – szólt rá Cathy.

– Anya – folytatta Sara. – Jézusom, Tess, harminchárom éves vagy, jól keresel, és Devon olyan szerelmes beléd, hogy bandzsít, ha csak rád néz.

– Ennek semmi köze az egészhez… – vélte Tessa.

– Dehogy nincs – ellenkezett Sara. – Csak ez számít.

– Még nem vagyok kész rá.

Sara annyira meghökkent, hogy egy pillanatra szóhoz sem jutott.

– Tudod, hogy zajlik az abortusz, Tessa? Hogy mivel jár ez az egész? Tudod, hogy…

– Tudom, miről van szó – szakította félbe a lány.

– Egyáltalán hogy jut eszedbe?

– Mi az, hogy hogy jut eszembe? – csattant fel Tessa. – Az, hogy nem vagyok kész rá? Hidd el, tök egyszerűen. Nem vagyok kész. Korai lenne még gyereket vállalnom. Ennyi.

– Soha senki nincs készen rá – bizonygatta Sara, erőfeszítésébe telt, hogy ne üvöltsön. – Hogy lehetsz ilyen önző?

– Önző? – kérdezett vissza Tessa hitetlenkedve.

– Csak magadra gondolsz.

– Ugyan már – vitatkozott Tessa.

Sara a kezébe temette az arcát. Egyszerűen nem hitt a fülének.

– Tudod, mit fognak tenni? Tudod, mi fog történni azzal a kisbabával? – kérdezte megsemmisülten.

– Ilyenkor ez még nem baba – fordult el Tessa.

Sara karon ragadta a húgát, és visszafordította maga felé.

– Nézz a szemembe.

– Most mi van? Miért akarsz ennyire lebeszélni? – kérdezte a lány. – Jogom van hozzá, hogy eldöntsem.

– És Devon? – faggatta Sara. – Neki mi a véleménye?

– Ez nem rajta múlik – biggyesztette le az ajkát Tessa.

Sara tudta, Tessa hogy érti, mégis rákérdezett:

– Lehet, hogy nem is ő az apja?

– Sara – dorgálta Cathy.

– Biztos, hogy ő az? – kötötte az ebet a karóhoz Sara, rá se hederítve az anyjára.

– Persze hogy biztos – méltatlankodott Tessa.

A doktornő a húgára bámult, és próbálta kitalálni, mit mondhatna, hogy jobb belátásra bírja. Aztán mindannyian meglepődtek azon, ami kicsúszott a száján.

– Majd én felnevelem – ajánlotta.

– Nem, azt nem lehet – rázta a fejét Tessa.

– Miért nem?

– Sara, nem hagyom, hogy te neveld fel a gyerekemet – mondta Tessa, mintha direkt nem akarná érteni a dolgot.

Sara csípőre tette a kezét, és próbált úrrá lenni a mérgén.

– Ez a legéretlenebb kijelentés, amit valaha hallottam a szádból. Ha nem lehet a te gyereked, akkor senkié se legyen?

Tessának leesett az álla.

– Mióta vagy ekkora álszent? Még emlékszem, hogy egy időben te is abortuszpárti voltál.

Sara elvörösödött. Nagyon is tudatában volt annak, hogy az anyjuk is jelen van.

– Ezt most fejezd be.

– Nem akarod elmesélni anyának, akkor mi volt a véleményed a kérdésről, amikor azt hitted, hogy Steve Mann felcsinált?

Cathy nem szólt semmit, de Sara érezte, hogy nagyon meg van bántva. Az anyjuk mindig világossá tette, hogy bármit meg lehet beszélni vele. Sara ezt az egyetlen alkalmat kivéve soha nem is hallgatott el előle semmit.

– Nem voltam terhes, csak nem jött meg idejében, mert érettségire készültem, és ideges voltam – magyarázkodott Sara.

Cathy felemelte a kezét, próbálta félbeszakítani Sarát.

– Még kamasz voltam – folytatta Sara erőtlenül. – Előttem volt az egész élet.

– Első dolgod volt, hogy telefonálj az atlantai nőgyógyászatra, és megtudd, milyen gyorsan tudják elvetetni.

Sara a fejét rázta, mert nem így volt. Az volt az első dolga, hogy összetépte az Emoryról érkezett levelet, amelyben tájékoztatták róla, hogy felvették.

– Nem igaz.

De Tessa tartogatott még egy megjegyzést, és ennél jobban semmivel sem bánthatta volna meg.

– Neked könnyű, mert tudod, hogy sosem eshetsz teherbe – mondta.

– Tessa – sziszegte Cathy, de már késő volt.

Sarának tátva maradt a szája. Nem jött ki hang a torkán. Ez hatalmas pofon volt.

Cathy mondani akart valamit, de Sara felemelt kézzel tiltakozott.

– Ezt most ne – mondta.

Ez már túl sok volt neki. Tessa még sohasem bántotta meg ennyire. Mintha a legjobb barátját vesztette volna el.

Szó nélkül fordult ki Tessa lakrészéből, és nem törődött vele, hogy becsapódik mögötte az ajtó.

11

Jeffrey még le sem tudta vetni a zakóját, Maria máris egy halom rózsaszínű cetlit nyomott a kezébe az üzenetekkel. Úgy érezte magát, mintha nem is huszonnégy órát, hanem egy egész hónapot lett volna távol.

– Ez fontos – bökött rá az egyikre Maria. – Meg ez is az – mondta, aztán így tovább, végül egy kivételével mindegyikről kiderítette, hogy fontos.

Jeffrey megnézte azt a cetlit, amelyikre nem mondta, hogy fontos. Ismeretlen név állt rajta, meg egy zöldszám.

– Mi ez?

Maria homlokráncolva próbált visszaemlékezni.

– Vagy kávégépet akart felszerelni, vagy műanyag szegőléceket, most nem ugrik be, melyik – vont vállat bocsánatkérőn. – De azt mondta, később újra próbálkozik.

Jeffrey összegyűrte a cetlit, és a szemetesbe hajította.

– Lena itt van? – kérdezte.

– Mindjárt szólok neki – Maria kitolatott Jeffrey irodájából.

A rendőrfőnök az íróasztalhoz ült, és rögtön megpillantotta a plakátot, amelyen Lacey Patterson volt, felette az ELTŰNT! felirattal. A vékony, fiús külsejű szőke lány, hasonlított az édesanyjára. Az iskolai fényképen amerikai zászló előtt állt, mellette földgömb. A fotó alatt fel volt tüntetve a lány testmagassága és súlya, hogy hol látták utoljára, és egy telefonszám, amelyre a lakossági bejelentéseket várják. A képet elfaxolták az összes környékbeli rendőrőrsre, és felvették az eltűnt gyermekek nyilvántartásába. Beletelt egy kis időbe, mire a Georgiai Nyomozóhivatal továbbította az információkat minden bűnüldöző szervnek a délkeleti országrészben. Egy átlagos napon Lacey Patterson neve mellett még száz másik új név került be az eltűnt és elrabolt kiskorúak adatbázisába.

Jeffrey felvette a telefont, és Nick Sheltont hívta. Kicsit meglepődött rajta, hogy Nick felveszi a kagylót. Shelton ügynök ritkán ült az íróasztalánál.

– Szevasz, Nick! Jeffrey Tolliver vagyok.

– Hello, főnök! – ütötte meg Jeffrey fülét Nick jellegzetes déli akcentusa.

Az elmúlt napot Alabamában töltötte ugyan, de az ügynök kiejtése még az ottanihoz képest is különösen ízes, délies volt.

– Hogyhogy ott gubbasztasz az asztalodnál?

– Valakinek ezt a rengeteg papírmunkát is meg kell csinálnia – felelte Nick. – Van már valami az eltűnt lányról?

– Még semmi – válaszolta Jeffrey. – Kiadták már az állami körözést?

– Egyelőre nem szóltak vissza. Jó lenne, ha meglenne az autó rendszáma.

– Olyan közelről senki se látta.

– Hát, elküldtem a számítógépközpontba, de fogalmam sincs, mennyi időbe telik, mire előásnak valakit ennek alapján. Amíg nem történik valami így vagy úgy, addig nem kezelik kiemelten.

– Tudom – felelte Jeffrey.

Valami áttörésre van szükség a nyomozásban, biztos nyomra, amelyen el lehet indulni, különben nem vonják be a nagyágyúkat. Egyelőre nem tehetnek mást, ölbe tett kézzel kell ülniük.

– Nem lehet valahogy megpiszkálni az ügyet? – ütötte a vasat mégis. – Jézusom, Nick. Sara és Lena szeme láttára rabolták el.

– Tudod, hány gyerek tűnt el az elmúlt tizenkét órában?

– De akkor is…

– Jól van, odaszólok nekik.

– Kösz, Nick.

– De addig sem ártana, ha ti is rákérdeznétek, hogy tudnak-e valamit azokon a helyeken, ahová már kiküldtétek a faxot.

Jeffrey ezt felírta magának, mert tudta, hogy Nicknek igaza van. Annyi minden ömlik ki a faxból, hogy néha órákba is beletelik, mire valaki szétválogatja, hogy mi fontos, és mi nem.

– És az is lehet, hogy csak egy jótevő, aki azért vitte el, hogy biztonságban legyen – mondta Nick.

– A francba, Nick – felelte Jeffrey. – Fogalmam sincs.

– Az érintettek közül senkinek sincs fekete Thunderbirdje?

– Nem, nincs – mondta a rendőrfőnök.

Ellenőriztek minden autót, amelyik akár csak érintőlegesen összefüggheet az esettel, aztán kiterjesztették a keresést egész Grantre. Az egész megyében nincsen senkinek régi Ford Thunderbirdje.

– Tehetek érted még valamit? – érdeklődött Nick.

– Mit értenek a pedofilok azon, hogy tisztaság? – kérdezte Jeffrey.

– Fogalmam sincs – mondta Nick. – De bepötyögöm a számítógépbe, aztán meglátjuk, kidob-e valamit.

– Nagyon köszönöm.

– Sara is ugyanezt emlegette, amikor beszéltünk… – tette hozzá Nick. – Megtisztulás… A kasztrációval függ össze, ugye?

– Igen – válaszolta Jeffrey.

– Hát annyi biztos, hogy a kasztráció legtöbbször valami vallási indokhoz köthető. Azért végzik el, hogy a lány biztosan szűz maradjon.

– Róla viszont tudjuk, hogy már nem volt szűz.

– Nem bizony – helyeselt Nick. – Sőt, ha jól hallottam, enyhén szólva bővelkedett a szexuális tapasztalatokban.

Jeffrey ezt igyekezett elengedni a füle mellett, mert Nick megjegyzése már az ő érzékenységét is sértette. A rend őrei ilyen téren, amennyire csak lehet, durván fogalmaznak, ez alól Jeffrey sem volt kivétel. Ha nem ő lőtte volna le a szóban forgó kislányt, akkor talán nevetett volna. Így viszont inkább témát váltott.

– Van itt egy név, amit megnézhetnél nekem a nyilvántartásban – kérte.

– Hadd hallom – mondta Nick.

– Arthur Prynne – felelte Jeffrey.

Lebetűzte a férfi nevét, akinek reggel bemosott egyet Oposszum boltja mögött. Nick motyogva jegyezte le.

– Ez ki, valami lengyel, vagy ilyesmi?

– Fogalmam sincs – válaszolta a rendőrfőnök. – Neki is olyan tetkója van, mint az a minta, amilyet reggel küldtem át neked.

– És mire keressek?

– Egy napközi körül ólálkodott, amikor megláttam.

– Azért még nem csukhatjuk le – mondta Nick feleslegesen, hiszen ezt mindketten tudták.

– Van számítógépe, és talán interneten összeköttetésben áll más pedofilokkal – közölte Jeffrey. – Azt mondta, „kislányimádó”.

– Basszus – nyögött fel Nick. – Mennyire rühellem az ilyen tetveket!

– Itt a rendőrőrsön is megindíthatnánk a keresést, de azt hiszem, egyikünk sem tudja, hogyan keressünk rá ilyesmikre.

– A szövetségieknek külön osztaguk van, amelyik ezzel foglalkozik. És így, hogy van név, kiemeltként tudunk vele foglalkozni. Lehet, hogy ha kicsit megszorongatják a fickót, köpni fog?

– Könnyen lehet – felelte Jeffrey. – Amikor kihallgattam, hamar megtört. Szerintem az a típus, aki bárkit beköp, csak hogy mentse az irháját.

– Kihallgattad, mi? – kuncogott Nick. – És közben már tudta, hogy zsaru vagy?

Jeffrey elmosolyodott. Nickre sok mindent lehetett mondani, de nem volt buta gyerek.

– Akkor inkább úgy fogalmazok, hogy kicsit elbeszélgettünk.

Nick felröhögött.

– Mennyire siessek vele?

– Nagyon – mondta Jeffrey.

Nem akarta, hogy oka legyen megbánni, hogy futni hagyta Prynne-t, ha nem is olyan ártatlan, mint amilyennek látszott.

– Közvetlenül átküldőm az alabamaiaknak – felelte Nick. – Pont most volt valami fogás Augustában, talán érdekel.

– Micsoda?

– Lekapcsoltak valami fickót egy hotelban kokainterjesztésért, és találtak nála egy csomó nem igazán legális magazint.

– Pornó? – tippelt Jeffrey.

– Aha. Gyerekpornó – helyeselt Nick. – Ráadásul elég cifra.

– Augustában? – kérdezett vissza Jeffrey meglepetten.

Erről tudhatott volna. Augusta közel van Grant megyéhez, és az ottani kollégákkal kölcsönösen tájékoztatják egymást, már csak több szem többet lát alapon is.

– Direkt nem beszélünk róla – mondta Nick. – Várjuk, hogy lebuktathassuk a nagy halakat is.

– Az elkövető bizonyítékot szolgáltat ellenük? – kérdezte Jeffrey.

– Hamarabb bemártana mindenkit, mint egy kétdolláros ribi – közölte Nick. – De még mielőtt megkérded, lövése sincs semmilyen fekete Thunderbirdről, se az eltűnt kislányról.

– Biztos?

– Tuti.

Jeffrey elkomorodott.

– Kösz, hogy ellenőrizted.

– Nem akarlak megbántani, Jeffrey, de jobban is jársz, ha nem náluk van. Ezek úgy adják-veszik a kölyköket, mint ahogy mi annak idején baseballkártyákat cserélgettünk.

– Gondolom – vágta rá Jeffrey, de valójában tudni sem akart semmi ilyesmiről.

Már attól is rosszul volt, ha arra gondolt, hogy Lacey-t egy Prynne-féle ejtette foglyul.

– Na mindegy – nyögte Nick. – Ma vagy holnap állítólag érkezik egy szállítmány. Augusta az elosztóhely a délkeleti országrészben.

– El sem hiszem, hogy még mindig nyomtatnak ilyesmit, amikor az interneten ingyen elérhető.

– De az lenyomozható, ha valaki ért hozzá, hogyan csinálja – emlékeztette Nick. – Rád szóljak, hogy mi volt, ha már túl vagyunk rajta?

– Megvan a mobilszámom, ugye?

– Meg – felelte Nick. – Szóval ez a féreg Prynne tényleg csinálja?

– Nem hiszem – válaszolta Jeffrey, mert az volt a benyomása, hogy Prynne pedofil ugyan, de elvan azzal, ha csak képeket nézeget, és nem váltja valóra a fantáziáit. – De nem tudom, hogy mikor kezd majd bele.

– És számít rá, hogy valaki bekopog hozzá?

– Szerintem azóta tart tőle, mióta az eszét tudja – mondta Jeffrey, és amikor felnézett, észrevette, hogy Lena áll az ajtóban. – Nick, le kell tennem. Ha megvolt a fogás, akkor várom a beszámolót.

– Rendben, főnök.

Jeffrey letette a kagylót, és intett Lenának, hogy jöjjön be. Meglepetten látta, milyen rosszul néz ki. Vörös volt a szeme, mintha órák hosszat sírt volna. Az orra is vörös, a szeme alatt pedig mély árkok húzódtak.

– Elmondja? – kérdezte Jeffrey, és hellyel kínálta.

A lány meglepett pillantást vetett rá, mintha nem értené, miről van szó.

– Van már hír Lacey-ről? – kérdezte.

– Még semmi – válaszolta a férfi. – Megszervezte magának a kezelést, amit megbeszéltünk?

– Még nem volt rá időm – harapott az ajkába Lena.

– Legyen.

– Igenis, uram.

Jeffrey hátradőlt, és néhány pillanatig szótlanul bámult a lányra.

– Mondja el, hogy zajlott Mark elfogása. Mondott valamit a fiú?

– Hirtelen befogta a száját – felelte Lena. – Egyetlen szót sem lehet kihúzni belőle.

– Kért ügyvédet?

– Buddy Confordot – válaszolta a lány. – Nem számít összeférhetetlenségnek?

Jeffrey eltöprengett. Ha Dottie Weaver vádat emel Jeffrey ellen, Buddy lesz a megye jogi képviselője.

– Tudja Buddy, hogy Mark érintett a Jenny Weaver-ügyben?

– Azt igen, hogy Jenny őt akarta lelőni. De ezt mindenki tudja.

– És azt, hogy alapos okunk van feltételezni, hogy Mark a halott csecsemő apja?

– Tényleg? – vonta fel a szemöldökét Lena.

– Maga szerint nem ésszerű?

– Más is lehetett – vélte a lány.

– Úgy, hogy az anyja ott van?

– Sokat betegeskedett – felelte Lena, vállat vont. – Az apának rossz a kisugárzása. Folyton dirigál.

– Ez így van – mondta Jeffrey, mert ő is észrevette, hogy viselkedett Patterson Lenával, amikor náluk jártak. Nem tudta eldönteni, közbelépjen-e, vagy inkább Lenára bízza a dolgot, mert a lány is kiáll magáért.

– Talán molesztálta Markot, és Mark ezért molesztálta a testvérét. Mint valami láncreakció?

– A pedofilia nem így működik – vetette ellen Jeffrey.

– Nem értem.

– Nem minden pedofilt molesztáltak gyermekkorában. Nincs rá szabály.

– Most csak elméletben beszélünk, nem? – kérdezte Lena. – Mármint, hogy így is történhetett. Szerintem Pattersont nem izgatják a kisfiúk.

– Ezt megint a kisugárzása miatt gondolja?

– Igen – bólintott Lena. – Másmilyen a kisugárzása.

– És Markkal mi a helyzet? – kérdezte Jeffrey, mert eszébe jutott, hogyan viselkedett Lena, amikor először hallgatták ki a fiút. – Neki milyen a kisugárzása?

Lenában volt annyi jóérzés, hogy lesüsse a szemét.

– Hát, nagyon érzéki.

– És még?

– Úgy érzem, hogy alapvetően a külsejére, a vonzerejére épít – nézett Lena Jeffreyre. – Szerintem másképp nem is tud kommunikálni.

– Alabamában láttam egy fickót, akinek ugyanolyan tetkója volt – mesélte a rendőrfőnök.

– A két szív?

– A napközi mellett bámészkodott – folytatta Jeffrey, és ugyanúgy erőt vett rajta az undor, mint Oposszum boltjánál. – A gyerekeket nézegette.

– A kicsiket? – kérdezte Lena. – Gyerekmolesztáló volt?

– Talán inkább pedofil – pontosított Jeffrey.

Jó néhány évvel ezelőtt Sara oktatta ki egy másik eset kapcsán arról, hogy mi a különbség a két dolog között. „A molesztálók utálják a gyerekeket, és csak azért mennek a közelükbe, hogy bántsák őket. A pedofilok viszont úgy érzik, hogy amit tesznek, az a gyermeknek is jó. Ők úgy érzik, imádják a kicsiket."

– Húha – mondta Lena szkeptikusan.

– A pedofilia mentális betegség.

– A hatvanas évek elejéig a homoszexualitást is annak tartották. Még mindig nem értem, mi a különbség a kettő között.

Jeffrey tudta, hogy Lena ikertestvére leszbikus volt, úgyhogy meglepte, hogy ezt épp a lány szájából hallja.

– Gondolom, az a fő különbség, hogy a két felnőtt közötti szexuális kapcsolat egészséges. A gyerekek viszont nincsenek ilyesmire felkészülve – Lena szótlanul hallgatta, úgyhogy Jeffrey folytatta. – A gyermek és felnőtt közötti kapcsolatban mindig a felnőtt oldalán van a hatalom. Nem egyenlő felek játszmájáról van szó. Mindig a felnőtt irányítja a gyermeket.

– Ez úgy hangzik, mintha igazolni akarná, amit csinálnak – nézett rá Lena hitetlenkedve.

– Pedig egyáltalán nem azért mondom – felelte Jeffrey bosszankodva. – Csak próbálom leírni, hogy milyen beállítottságú alakokról van szó.

– Kibaszott perverz beállítottságúakról.

– Ebben egyetértünk – mondta a rendőrfőnök. – De nem hagyhatja, hogy a viszolygása veszélyeztesse a tárgyilagos megközelítést, Lena. Markon talán azért van olyan tetoválás, mert pedofil vagy gyermekmolesztáló, mégsem éreztetheti vele, hogy elítéli, különben nem fog megnyílni magának – már nem először magyarázta el Lenának, ezért hozzátette: – De ezt maga is tudja.

– Szóval mit gondol, Mark melyik? Pedofil vagy molesztáló? – kérdezte Lena. – Alig idősebb, mint Lacey.

– Legalább három évvel idősebb.

– Az nem sok.

– Harminc és harminchárom között valóban nem tűnik soknak, de gyerekeknél, ha belegondol, elég nagy ugrást jelent.

Lena nem szólt semmit, láthatóan eltöprengett a dolgon.

– A pedofil azért érzi magát kényelmesebben gyermekek társaságában, mert fél kapcsolatot kialakítani felnőttekkel. Fél a felnőttektől.

– És mi van Jennyvel? Őt miért varrták be? Ez hogy illik bele a történetbe?

– Azt nem tudom – mondta Jeffrey. – Talán Mark majd elárulja.

– Nem beszél – mondta Lena. – Frank beült hozzá, de csak bámult a levegőbe.

– Be van tépve?

– Nem – rázta a fejét a lány. – Be volt, de már elmúlt.

– És hiányzik neki a cucc?

– Nem, jól van – mondta a lány. – Nincsenek elvonási tünetei, ha erre céloz.

– És egyébként hogy érzi magát? Sara mondta, hogy valaki megszúrta.

– Igen – mondta Lena.

Elővett pár polaroidot a mellényzsebéből.

– Csináltunk róla néhány felvételt. Dr. Linton azt mondta, hogy a hasán feltehetően éles késsel ejtettek vágást. De nem kellett összevarrni, mert nem mély a seb. A szeme alatt most kezd kijönni egy monokli.

Jeffrey megnézte a fotókat. Mark élettelen tekintettel meredt a lencsébe. Az egyik képen félmeztelen volt, zöld gyepfoltok borították a farmerja csípőjét, és a hasa alsó részén több sérülés látszott, de egyik sem volt mély.

– Ezt nem mi csináltuk, ugye? – kérdezett rá Jeffrey a biztonság kedvéért.

– Természetesen nem, mit gondol? – vakkantotta Lena, ami meglepő volt, mert korábban többször tárgyilagosan felelt ilyen típusú kérdésekre, és nem sértődött meg. – A barátnőjét kérdezze! Ő előbb látta a fiút, mint én – tette hozzá piszkálódásképpen.

– Üldözte valaki? – kérdezte Jeffrey, napirendre térve a lány viselkedése felett. – Vagy ő üldözött valaki mást?

– Valamelyik a kettő közül – felelte Lena. – A karja is sebes, ami arra mutat, hogy védenie kellett magát.

Jeffrey-nek Arthur Prynne ugrott be, aki az arca emelt kézzel védte magát, amikor attól tartott, hogy a zsaru megüti.

– A ruháit lefoglaltuk bizonyítékként. Azt hiszem, dr. Linton DNS-tesztet fog végezni az ingből vett vérmintán, hogy kiderítse, kinek a vére.

– A húgáról is kérdezte?

– Ha aggódik is miatta, nem mutatja. Mondtam már, hogy egy szót sem hajlandó szólni.

Jeffrey asztalán megszólalt a telefon. Megnyomta a kihangosító gombját.

– Fine tisztelendő van itt. Markot keresi.

Jeffrey és Lena összenézett.

– Milyen minőségben? – kérdezte a rendőrfőnök.

– Azt mondja, a szülők megkérték, hogy képviselje őket a kihallgatás során – felelte Maria. – Buddy Conford is vele van – tette hozzá halkabban.

– Kösz – mondta Jeffrey, és újra megnyomta a gombot.

Hátradőlt a székében, és Lenára meredt.

– Mi az? – kérdezte végül a lány.

– Maguk valahogy megértik egymást Markkal. Nem tudom, pontosan hogy, de legyen óvatos a közelében.

– Dehogy értjük meg egymást – feszengett Lena.

Láthatóan nem volt ínyére, hogy szembenézzen a dologgal.

– Talán átviszi bizonyos érzelmeit magára, mert az anyja beteg.

Lena ügyetlenül vállat vont.

– Hát nem tudom – morogta. – Na mielőbb essünk túl rajta.

Buddy Confordnak elképesztően viszontagságos élete volt. Tizenhét éves korában térdtől amputálni kellett a jobb lábát egy autóbaleset miatt. Később rákos lett, és el kellett távolítani a bal szemét, a veséjét pedig azért kellett kivenni, mert egy elégedetlen ügyfele rálőtt. De ezek a veszteségek nem gyengítették meg Buddyt, sőt inkább megacélozták. Ha valamit a fejébe vett, körömszakadtáig küzdött érte. Emellett logikus gondolkodású ember volt, és azon kevés ügyvéd közé tartozott, akiknek tévedhetetlen az erkölcsi érzékük. Már sokszor segített Jeffrey-nek. A rendőrfőnök abban a reményben vágott bele Mark Patterson kihallgatásába, hogy most sem lesz másképp.

– Rendőrfőnök – mondta Dave Fine –, hadd köszönjem meg, hogy jelen lehetek. Mark édesanyjának romlott az állapota, és a szülei megkértek, hogy én helyettesítsem őket.

Jeffrey bólintott, és igyekezett elkerülni, hogy kimutassa: valójában nincs választása. Függetlenül attól, hogy mit követett el, Mark kiskorú. Ahhoz, hogy ez a tényállás megváltozzon, bírósági döntés szükséges.

– Van valami hír a húgáról? – kérdezte a lelkész.

– Nincs – felelte Jeffrey, és szemügyre vette Markot.

Próbált rájönni, mi lehet vele. Borzasztóan nézett ki, és a szeme alatti zúzódás percről percre jobban befeketedett. Középen felrepedt az ajka, a szeme pedig éppolyan véres volt, mint Lenáé. A narancssárga rabruha még jobban kiemelte, milyen holtsápadt. Ebben a helyzetben valahogy apróbbnak is tűnt, mint korábban, mintha összement volna. Görnyedten ült, még a nem kifejezetten szálfatermetű Buddy Conford mellett is eltörpült.

– Mark! – szólította meg Jeffrey.

A fiú magában motyogott, és leszegett fejjel bámulta az asztallapot. Nem nézett fel, úgy tett, mintha ott sem lenne. Volt valami a fiúban, ami szánalomra indította a szemlélőt. Jeffrey együttérzéssel figyelte. Sarának igaza van. Akármit tett is, végeredményben csak gyerek.

– Mivel vádolják az ügyfelemet, rendőrfőnök? – nyálazta át a papírokat Buddy.

– Testi sértés – felelte Jeffrey le sem véve a szemét Markról. – Megütötte Sarát.

– Sara Lintont? – kérdezett vissza a meglepetéstől elvékonyodó hangon az ügyvéd, és homlokráncolva meredt a fiúra.

Buddy tősgyökeres Grant megyei volt, és mint a legtöbb helybeli, ő is szentnek és sérthetetlennek tekintette a doktornőt a klinikán végzett áldozatos munkája miatt.

Az asztal alól csörgés hallatszott. Mark meg volt bilincselve, és az ölében megmozduló lánc adta ki a hangot. Jeffrey nem egy kihallgatáson hallotta már ezt a zajt.

– Körülbelül tíz tanú van rá – mondta Jeffrey a csörgést túlharsogva. – A húgát is bántalmazással fenyegette.

– Aha – rendezgette a papírokat Buddy. – Az arcán lévő zúzódásokat a letartóztatása előtt vagy után szerezte?

– Előtte – csattant fel Lena. – Maga idióta – tette hozzá morogva, de azért hallhatóan.

– Ez tanúkkal is alátámasztható? – nézett rá Buddy hűvösen.

– Készítettünk róla fotókat – mondta Jeffrey, és elővette a dossziéból a fotókat, amelyeket Lenától kapott.

Buddy elé csúsztatta őket az asztalon. Mark fintorogva pillantott oda. Jeffrey újra megdöbbent a fiú törékenységén.

Buddy átnézte az összes képet, és csak utána pillantott Markra.

– Ki szúrta meg? – kérdezte Jeffrey-t.

– Majd ő elmondja – válaszolta a rendőrfőnök.

Mark továbbra is lesunyta a fejét, és ütemesen csörgette a bilincset.

– Nem úgy néz ki, mint aki beszélni akar – adta vissza Buddy a fotókat.

– Mi a helyzet, Mark? – kérdezte Lena.

Mark meglepetten nézett fel, amikor Lena megszólította. A bilincscsörgés abbamaradt, és úgy tűnt, a fiú teljesen ledermedt, várta, hogy a nyomozó folytassa.

– Mondd el, mi a baj, Mark!

Jeffrey még életében nem hallotta Lenát ilyen puha, kedves hangon szólni, mint most. Mintha nem lett volna senki más a helyiségben rajtuk kívül.

A fiú továbbra is meredten nézett, és egyre hangosabban zihált.

– Ki bántott? – kérdezte Lena ugyanazon a figyelmes, aggódó hangon.

Átnyúlt az asztalon, Mark pedig az asztalra emelte megbilincselt kezét, hogy a nő hozzáérhessen. Amikor Lena megfogta a fiú kezét, Mark halkan felzokogott.

Buddy Jeffrey-re pillantott. A zsaru nemet intett, jelezve az ügyvédnek, hogy maradjon csendben. Dave Fine kérés nélkül is csendben maradt, Lenát és Markot figyelte, ahogy fogják egymás kezét.

Lena a hüvelykujjával megsimogatta a srác tetoválását. Jeffrey-nek rá sem kellett pillantania a másik két férfira, anélkül is tudta, hogy kényelmetlenül érzik magukat a jelenet láttán. A légkör megtelt feszültséggel.

– Mi történik itt, Mark? Mondd el!

– Meg kell találniuk Lacey-t – könnyek szöktek a fiú szemébe.

– Meg is fogjuk – biztosította Lena.

– Keressék meg, mielőtt baja esik.

– Mi baja eshetne, Mark?

– Már késő – rázta a fejét a srác zokogva. – Senki nem segíthet rajta.

– Tudod, ki vihette el? Nem ismerted fel az autót?

A fiú a fejét rázta.

– Az anyukámmal akarok találkozni.

Lena nagyot nyelt. Jeffrey látta rajta, hogy teljesen meghatotta Mark gyámoltalansága.

– Találkozni akarok anyával – ismételte Mark halkan.

David Fine a fiú felé nyúlt, de Mark olyan erővel rántotta el magát, hogy Buddy Confordnak kellett megfognia a székét, nehogy felboruljon.

– Hozzám ne érjen! – üvöltötte Mark, és talpra ugrott.

Lena is felállt, és átviharzott az asztal túloldalára. Karon akarta fogni Markot, de a fiú elugrott előle, és majdnem a falnak csapódott. A helyiség sarkába hátrált, és a falak találkozásához támasztotta a fejét. Lena átkarolta a vállát, és suttogott neki valamit.

– Ülj vissza, fiam – mondta Dave Fine felemelt kézzel.

– Maga miért nem maradt az anyám mellett? – vonta felelősségre a fiú. – Hol az a kurva istene ilyenkor, amikor anya haldoklik?

– Este találkozom anyukáddal – válaszolta Fine remegő hangon. – Ő kért meg, hogy legyek itt melletted.

– És Lacey mellett ki volt? Rá ki vigyázott, amikor valami beteg állat elrabolta? – hánytorgatta fel Mark.

Fine lesütötte a szemét. Neki is bűntudta van Lacey Patterson miatt, mint ahogy mindannyiuknak, gondolta Jeffrey.

– Nem nekem van szükségem magára, hanem anyának – rikácsolta Mark. – Neki hiányzik, maga meg itt veri a nyálát, mintha bármit is tehetne.

– Mark…

– Eredjen már, segítsen anyán! – üvöltötte a fiú.

Fine válaszra nyitotta a száját, aztán meggondolta magát, és csendben maradt.

Mark fejcsóválva elfordult. Lena a vállára tette a kezét, és visszakísérte a székéhez.

Buddy megkocogtatta az asztal lapját, hogy felhívja magára Jeffrey figyelmét, aztán az ajtóra bökött.

Jeffrey felállt, és jelezte Fine-nak is, hogy kövesse. A lelkész egy darabig habozott, aztán megindult utánuk kifelé.

– Az istenit – szentségeit Buddy odakint a folyosón, aztán a lelkészre pillantott. – Már elnézést.

Fine biccentett, és zsebre vágta a kezét. Az ajtóra vágott kis ablakon keresztül látta, hogy Lena beszélni kezd Markhoz.

– Majd imádkozom a fiú lelki üdvösségéért – motyogta Fine.

– Mi a franc folyik itt, rendőrfőnök? – kérdezte Buddy, a mankójába kapaszkodva.

Jeffrey nem tudta, mit mondjon erre.

– Dave, maga érti ezt az egészet?

– Én? – lepődött meg a lelkész. – Halvány fogalmam sincs. Amikor utoljára láttam Markot, még úgy tűnt, minden rendben. Ki volt borulva az anyukája miatt, de egyébként nem láttam rajta semmi különöset.

– Ez mikor volt? – kérdezte Jeffrey.

– Tegnap este a kórházban. Bent voltam Grace-nél, hogy imádkozzam érte.

– Mi történt ön és Jenny Weaver között? – kérdezte Jeffrey.

– Jenny Weaver? – kérdezett vissza Fine őszinte meglepetéssel.

– Karácsony táján néhányszor meglátogatta.

– Ja igen – válaszolta a lelkész. – Brad kért meg, hogy nézzek be hozzá. Jenny abbahagyta a templomba járást, és Brad aggódott, hogy valami baja lehet.

– És tényleg baj volt?

– Igen. Legalábbis nekem úgy tűnt – felelte Fine homlokráncolva. – Szóba sem akart állni velem. Egyikük sem akart beszélni velem egyáltalán semmiről.

– Hogyhogy egyikük sem? – érdeklődött Jeffrey.

– Mark, Lacey és Jenny – bökött Fine az ajtó felé. – Mondtam is Grace-nek, de ő sem tudott mit kezdeni velük. Azt hiszem, kamaszkori lázadásnak vélte a dolgot – ingatta szomorúan a fejét. – Ebben az életkorban sokan lemorzsolódnak a gyülekezetből, de a nagy részük később újra járni kezd. Grace-t viszont aggasztotta az ügy, úgyhogy félrevontam Markot.

– És mit mondott? – kérdezte Jeffrey.

– Hadd fogalmazzak úgy, hogy olyan szavakat használt, amelyeket az édesanyja nem szívesen hallott volna – vörösödött el Fine.

Jeffrey megértőn bólogatott. Már nem először derült ki Markról, hogy milyen disznóságokra képes.

– És mi a helyzet Grace-szel? Hogy van? – kérdezte.

– Nagyon beteg. Nem hiszem, hogy megéri a hétvégét.

Jeffrey-nek beugrott, amit Mark mondott: látni akarja az anyját.

– Ennyire válságos az állapota?

– Igen – felelte Fine. – Most már semmit nem tudnak tenni érte, csak kényelmet nyújtanak a részére. Nem tudom, mihez kezd majd nélküle a család – vetett újabb pillantást a kis ablakon át a kihallgatóhelyiségbe. – Teljesen szét vannak esve.

– Ön nem volt ott a sítáborban, ugye?

– Nem, itt maradtam – rázta a fejét Fine. – Nem nagyon szoktam elmenni a táborokba, ez Brad Stephens ifjúsági felelős feladatai közé tartozik.

– Vele már beszéltem.

– Nagyon kiváló fiatalember – jegyezte meg Fine. – Remélem, a fiúk példaképüknek tekintik.

– Mark terápiára is járt önhöz, igaz?

– Néhányszor igen – válaszolta a lelkész –, de nem nagyon nyílt meg előttem. Ha gondolja, megnézem a jegyzeteimet, és beszámolok, hogy találtam-e bennük bármi használhatót.

– Az jó lenne – bólintott Jeffrey. – Hol találom holnap reggel?

– Gondolom, a kórházban – pillantott az órájára Fine. – Ami azt illeti, most is visszamennék, ha nincs több kérdése.

– Menjen csak – felelte Jeffrey. – Holnap reggel tíz körül bemegyek a kórházba.

– Sajnálom, hogy nem tudtam többet segíteni – válaszolta Fine.

Kezet rázott Jeffrey-vel és Buddyval, aztán elment. Buddy utána nézett, aztán Jeffrey-hez fordult.

– Nem nagyon van az ínyemre, ami a nyomozó és az ügyfelem között zajlik.

Jeffrey először arra gondolt, hogy nem reagál a megjegyzésre, de aztán úgy döntött, ennél jobb kapcsolatban van Buddyval.

– Ma este őrizetben tartom a srácot, nehogy öngyilkos legyen.

– Ezzel még nem válaszolta meg az aggályomat – jelezte Buddy.

Jeffrey bekukkantott a kihallgatóba a kis ablakon. Lena már rávette Markot, hogy üljön vissza, és a hátát simogatta, a fiú pedig sírdogált.

– Ez az ügy összefügg a Weaver lány lelövésével.

– Hú, bassza meg! – színlelt megdöbbenést Buddy, és a mankójával dobogott a padlón. – Hát köszönöm, hogy felhívta rá a figyelmemet, rendőrfőnök.

– Nem voltam benne biztos, hogy ez egyértelmű – füllentette Jeffrey. – Jenny Weaver ezt a srácot akarta lelőni.

– Ez az ügy sima testi sértésnek néz ki.

– Az is – mondta Jeffrey. – Mármint az lenne.

– Ne beszéljünk inkább nyíltan?

Jeffrey megint benézett a szobába. Lena még mindig Markot simogatta, vigasztalta.

– Őszinte leszek, Buddy: lövésem sincs, hogy mi folyik itt.

– Kezdje az elején.

– Az a gyanúnk, hogy Mark az apja annak a csecsemőnek – Jeffrey zsebre dugta a kezét –, akinek a holttestét a koripályánál megtaláltuk.

– Logikus – bólintott Buddy.

– És arra gondolunk, hogy a húga lehet a baba anyja.

– Akit elraboltak?

A zsaru bólintott. Összerándult a gyomra a gondolatra, hogy mi történhet ebben a pillanatban Lacey Pattersonnal.

– Azt hittem, Weaver volt az anyja.

– Nem, ez a boncoláson kiderült – mondta Jeffrey. – Nem ő volt. – Azt nem mondta el, mire bukkant Sara a boncoláskor.

– Dottie Weaver még nem jelentkezett – közölte az ügyvéd. – A polgármester izzad, mint kurva a templomban.

– Lehet, hogy majd a temetés után jelentkezik – vélte Jeffrey, és eltűnődött, vajon mikor lesz a temetés.

Nem tartotta valószínűnek, hogy Sarát meghívják, a nő legalábbis nem említette.

– Ettől függetlenül egy napon belül meg kell kapnom a vallomását – rendelkezett Buddy. – Addig kell leírnunk, amíg frissek az emlékei.

– Nem hiszem, hogy ezek az emlékek valaha is megfakulnak, Buddy – felelte Jeffrey, mert úgy érezte, halála napjáig kísérteni fogja Jenny Weaver halála.

– És mi derült még ki? – kérdezte Buddy. – Ne hallgasson el semmit.

– Marknak van egy tetoválás a kezén.

– Az a szíves? – kérdezte Buddy.

– Igen – bólogatott Jeffrey. – Jelent valamit.

– Gyerekpornó – vágta rá Buddy Jeffrey megdöbbenésére.

– Ezt meg honnan tudja?

– Van még egy ügyfelem, akinek ugyanilyen tetoválása van – mondta Buddy. – Egy augustai fickó, pár hete vettem át az ügyét egy barátomtól, szívességből.

– És mi az az ügy?

Buddy körbepillantott, először nem tudta, válaszoljon-e vagy sem.

– Én is több mint előzékeny voltam, Buddy – hívta fel a figyelmét Jeffrey.

– Na igen – adta be a derekát Buddy. – Kokainnal bukott le. Nem volt nála rettenetesen sok, de rá akarják verni, hogy terjesztő. De aztán bizonyos információkért cserébe ejtik majd a vádat.

– Hallottam róla – mondta Jeffrey. – Gyerekpornót is terjeszt a fickó, igaz?

Buddy bólintott.

– De hajlandó bizonyítékokat szolgáltatni, és ennek fejében elengedik neki a börtönbüntetését.

– Bingó – mondta az ügyvéd. – Hogyhogy tud róla?

– A szokásos csatornáim egyikén – felelte Jeffrey diszkréten.

– Az mit jelent?

Jeffrey nem szívesen adta volna ki a forrását, úgyhogy inkább elterelte a szót.

– Hova tette a lábát? – mutatott a zsaru Buddy hiányzó műlábára.

– Basszus – sóhajtott fel az ügyvéd lemondóan. – A barátnőm elkobozta. Nem akarja visszaadni.

– Miért, mit csinált?

– Na, ilyenek a zsernyákok – legyintett Buddy a mankóra támaszkodva. – Mindig az áldozatot hibáztatják.

– Beszéljek vele? – nevetett Jeffrey.

– Azt hiszem, megoldom egyedül – vonta össze a szemöldökét Buddy. – Na elmondja, honnan tud az augustai ügyről?

– Nem – válaszolta Jeffrey.

Megint bekémlelt a kihallgatóhelyiségbe. Mark az asztalra hajtotta a fejét, Lena pedig mellette ült, és fogta a kezét.

Jeffrey benyitott.

– Lena! – integetett a lánynak, hogy jöjjön ki a folyosóra.

Lena már nyitotta a száját, talán azt akarta kérni, hadd maradjon bent, de aztán meggondolta magát. Felállt, nem nézett Markra, nem is nyúlt hozzá, egyenesen kijött a szobából.

– Mit mondott? – kérdezte Jeffrey a lánytól.

– Semmit – mondta Lena. – Be akar menni a kórházba az anyukájához.

– Most menjen haza – utasította a rendőrfőnök, és válaszra sem várva belépett a kihallgatóba, Buddyval a nyomában.

– Mark – szólította meg a fiút Jeffrey, és leült a székbe, ahol előzőleg Lena ült. – Tudjuk, mit jelent a tetoválásod.

Mark továbbra sem emelte fel a fejét. Rázkódott az asztal, úgy zokogott.

– Tudjuk, mi az a tetoválás a kezeden, hallod? –ismételte meg Jeffrey.

– Fiam, a saját érdekedben mondd el, amit tudsz – figyelmeztette Buddy, az asztalra támaszkodva.

– Van valami elképzelésed arról, hogy ki vehette fel a húgodat, Mark? – kérdezte a zsaru.

Nem kapott választ.

– Mark, azt gyanítjuk, hogy gonosztevők fogságába került. Bántódása eshet. Szükségünk van a segítségedre – próbálkozott tovább Jeffrey.

A srác erre sem mondott semmit.

– Mark! – kísérletezett Jeffrey. – Amikor Lacey nála járt, dr. Linton úgy látta, hogy rosszul van.

Mark felnézett, és a kezével törölgette az arcát. A falat bámulta, és ütemesen ringatódzott.

– Terhes volt a húgod? – kérdezte a zsaru. – Az övé volt a baba, akit holtan találtunk a koripályánál?

A fiú továbbra is csak himbálódzott, mintha hipnotizálná a fal látványa.

– Te voltál a gyerek apja, Mark?

A srác továbbra is kifejezéstelen arccal bámulta a falat. Jeffrey elhúzta a kezét a fiú szeme előtt. Semmi reakció.

– Mark! – szólongatta egyre hangosabban. – Mark!

Mark meg sem rezzent.

– Mark! – kiáltotta a zsaru újra, és csettintett az ujjával a fiú szeme előtt.

Buddy a vállára tette a kezét, de a srác mintha nem is észlelte volna az érintést.

– Azt hiszem, jobb, ha orvost hívunk – mondta az ügyvéd.

– Majd Sara…

– Nem – szólt közbe Buddy. – Őt ma már így is eleget látta.

Tíz óra volt, mire Jeffrey eljött a rendőrségről. Csaknem két órán át telefonálgatott különböző rendőrőrsökre Georgia-szerte, hogy ellenőrizze, mindenütt megkapták-e a faxot Lacey eltűnéséről, és keresni kezdték-e a fekete Thunderbirdöt. A legtöbb kollégája el akarta mondani neki annak az ügynek a részleteit, amelyen épp dolgozott. Jeffrey nem gondolta, hogy túl sokat segíthet nekik, de azért figyelmesen hallgatta őket, és amikor kellett, válaszolgatott. Remélte, hogy nem lóg ki a lóláb, és nem hiszik majd, hogy csak színleg vesz részt a társalgásban. Mindenesetre határozottan valószínűbb volt, hogy például a griffini járőr lemeszel egy öreg, fekete Thunderbirdöt, mint az, hogy Jeffrey rábukkan arra a nagy képernyős tévére, amelyet az egyik őrmester anyjától loptak el. Ennek ellenére lejegyezte, és gondosan visszaolvasta a készülék sorozatszámát.

Amikor Nickkel beszélt, nem mutatta magát túl bizakodónak, ettől függetlenül Brad segítségével Jeffrey maga is megpróbált rákeresni egy-két dologra az interneten. A „kislányimádók” keresés például több ezer weboldalt hozott. Mire a harmadikat is megnézték, Brad arcából minden vér kifutott, úgyhogy a rendőrfőnök megköszönte a fiatal járőr segítségét, és maga bogarászott tovább az interneten.

Jeffrey nem volt profi felhasználó, de így is rengeteg linket meg tudott nyitni, amelyek durva pózokban lefotózott gyerekek képeihez vezettek. Amikor kikapcsolta a számítógépet, úgy érezte, már csak azért is muszáj lesz lezuhanyoznia, hogy kimossa az agyából ezt a rengeteg mocskos képet. Sarának igaza van. Talán ha némi távolságot tart az ügytől, akkor új szempontokat találhat. Most ugyanis már csak kapkodta a fejét.

Útban Sara háza felé próbálta elhessegetni lelki szemei elől a képeket, amelyeket a számítógépen látott. Mielőtt elindult a rendőrségről, felhívta a nőt, hogy elmondja: még mindig semmi hír Lacey-ről, és végzett, indul hozzá, ha Sara még mindig szívesen látja. Szerencsére ez volt a helyzet. Leparkolt a doktornő háza előtt, és látta, hogy Sara direkt égve hagyta neki a lámpákat. Amikor kiszállt a kocsiból, meghallotta, hogy halk dzsessz szól a házban. Sara biztosan figyelte, mikor érkezik, mert ideje sem volt kopogtatni, máris nyílt az ajtó. Az elmúlt nap minden gondja egy csapásra kiszállt a fejéből, ahogy meglátta a nőt.

– Hello – mondta Sara hamiskás mosollyal.

Jeffrey csak nézte, a szava is elakadt. A nő kibontott haja finom hullámokban omlott a vállára. Fekete, testre simuló selyemruhát viselt, amelyben csábosan domborodtak az idomai. A hosszan felhasított ruha alatt megvillant hosszú combja. Magas sarkúban volt, amelytől megfeszült a vádlija. Jeffrey legszívesebben máris végigfuttatta volna a nyelvét a nő lábán.

Sara kézen fogta, és behúzta a házba. Jeffrey az előtérben megtorpant, és magához húzta a nőt. A hétcentis cipősarok miatt nem egy magasságban volt a szemük, úgyhogy Sara megtámaszkodott a zsaru vállán, és kibújt a cipőből.

– Így már jobb? – kérdezte.

A férfi nem felelt, Sara odahajolt hozzá, és csókot lehelt az ajkára. Jeffrey, amíg csak tudta, nem hunyta le a szemét, csak nézte, hogy a nő hogyan csókolja. Jóízű volt a szája, bor és csokoládé érződött a leheletén.

Jeffrey addig sem vette le róla a szemét, amíg becsukta az ajtót maga mögött. Még sosem látta ilyen gyönyörűnek – a halántékán lévő ragtapasz ellenére.

– Nem akarom megbeszélni veled, hogyan telt a napom, sem azt, hogy a tiéd hogyan telt, és azt sem, hogy mik a legfrissebb hírek.

A férfi bólintott.

Sara a falra tette a kezét, és kíváncsi pillantást vetett rá.

– Elvitte a cica a nyelved?

Jeffrey a szívére tette a kezét, és próbálta elmondani, mit érez.

– Néha el is felejtem, milyen gyönyörű vagy, aztán meglátlak… – nem fejezte be a mondatot. Még mindig kereste a szavakat. – Egyszerűen lélegzetelállító vagy.

Sara felvonta a szemöldökét, mintha nem tudná eldönteni, a férfi csak eteti-e valami hangzatos szöveggel.

– Szeretlek, Sara – lépett közelebb hozzá Jeffrey. – Nagyon szeretlek.

A nő szája sarkában mosoly bujkált. Jeffrey ettől csak még jobban szerette. Amióta csak ismerte, Sara sosem tudta kezelni a bókot.

– Azt hiszem, ezt úgy érted, hogy tetszik a ruhám.

– De még jobban tetszene, ha levetnéd.

Sara ellépett a faltól, a háta mögé nyúlt, és kikapcsolt valamit. Semmi nem volt rajta a ruha alatt. A selyem lehullott, és anyaszült meztelenül állt a férfi előtt.

Jeffrey szinte itta a testét, már-már megrémítette, mennyire kívánja. Letérdelt a nő elé, és addig csókolgatta, míg végül Sara már nem bírta tovább.

SZERDA

12

Lena azt álmodta, hogy kalapálnak: valamit szögelnek. Amikor odább hengeredett az ágyban, félig-meddig arra számított, hogy mindkét kezét a padlóhoz szögezve találja majd, ehelyett Hanket pillantotta meg, aki épp a hálószobaajtó zsanérjaiból verte ki a csapszegeket.

– Mi a faszt csinálsz?

– Mondtam, hogy mától minden megváltozik – felelte Hank, és tovább kalapált.

– Jézusom – fogta be a fülét, hogy ne hallja az éktelen kopácsolást.

Az éjjeliszekrényen álló órára pillantott.

– Még hat óra sincs – üvöltötte. – Ma csak kilencre kell mennem dolgozni.

– Akkor rengeteg időnk van – felelte Hank, és kiemelte a csapszeget.

– Leveszed a szobám ajtaját? – méltatlankodott Lena, és a mellére húzta a takarót, pedig vastag szabadidőruhában aludt. – Mit képzelsz, ki vagy te?

Hank rá sem hederített, és már a felső zsanéron dolgozott.

– Hagyd abba – üvöltötte Lena.

Kiszállt az ágyból, és maga köré csavarta a takarót. Hank továbbra sem foglalkozott vele, csak kalapált.

– Mától minden másképp lesz – jelentette be.

– Mi minden?

A nagybátyja benyúlt a belső zsebébe, és kivett egy kettéhajtott noteszlapot.

– Tessék – nyomta a lány kezébe.

Lena széthajtotta a cetlit, és rámeredt, de összefolytak a betűk a szeme előtt. Eszébe jutott, hogy kamaszkorában Hank eltiltotta egy fiútól, és úgy nyomatékosította a dolgot, hogy beszögelte Lena ablakát, nehogy a lány továbbra is kiszökhessen éjjelente. Lena hiába mondta, hogy ez veszélyes, mert ha kigyullad a ház, ő is benn ég, Hank csak annyit mondott, hogy inkább égjen halálra, mint hogy olyan szemetekkel keveredjen, mint az a fiú.

Lena megpróbálta kicsavarni a kezéből a kalapácsot, de nem bírt vele.

– Nem vagyok már gyerek, a francba.

– Az én gyerekem vagy – kaparintotta vissza a kalapácsot Hank.

Kiütötte az utolsó csapszeget is, és az ajtó a padlóra zöttyent.

– Ebben a két kezemben ringattalak – ledobta a kalapácsot, és mutatta a karjait –, éjjelente fel-le járkáltam veled, ha sírtál. Amikor iskolába mentél, uzsonnát készítettem, és én adtam kölcsön, amikor lefoglalóztad a házadat.

– Mindent visszafizettem az utolsó fillérig.

– De a kamatot nem – mondta Hank, és megfogta az ajtó két szélét.

Nagy nyögéssel kiemelte a helyéből.

Lena hitetlenkedve nézte, hogy kiviszi a folyosóra.

– Most miért csinálod ezt? – nyüszítette. – Hagyd abba, Hank!

– Ebben a házban nem lesz több titok – morogta, és nyögve a falnak támasztotta az ajtót.

A lányhoz fordult.

– Mostantól én szabom meg, hogy mit szabad, és mit nem.

– Én ezt nem csinálom – mondta Lena, és Hank elé hajította a listát.

– A francokat van rád bízva – ellenkezett a nagybátyja, és elkapta a cetlit, még mielőtt földet ért volna. – Mindent megcsinálsz, ami a listán van, mindennap, különben beszélek a főnököddel. Na erre mit lépsz?

– Ne fenyegetőzz! – mondta a lány, és Hank nyomában visszamasírozott a hálószobába.

– Jogodban áll fenyegetésnek tekinteni – felelte a nagybátyja, és kirángatta az egyik fiókot a szekrényből. Belekotort a lány fehérneműibe, aztán visszalökte a fiókot, és kirántott egy másikat.

– Mit csinálsz?

– Nesze – nyomott a kezébe egy sortot és egy pólót. – Ezt vedd fel, és öt perc múlva legyél lent a ház előtt.

Lena Hankre nézett és látta, hogy ő sem a szokásos hawaii ing-farmer összeállításban virít. Fehér póló volt rajta, a mellén sörreklám, és sportos rövidnadrág, ami annyira újnak tűnt, hogy még látszott rajta, hogy volt összehajtogatva az eredeti csomagolásban. A lábán vadiúj sportcipő, és fehér sportzokni térd alá felhúzva. Hank lába annyira fehér volt, hogy Lena több ízben kudarcot vallott, mire meg tudta állapítani, hogy hol végződik a zokni, és hol kezdődik a nagybátyja bőre.

– Minek mennék a ház elé? – fonta össze a karját a mellén.

– Futni megyünk.

– Te is jössz? – hitetlenkedett a lány.

Hank körülbelül annyira nem volt jó kondiban, mint egy kerekes székben ülő aggastyán. Még a postaládáig sem sétált el szívesen.

– Öt perced van – mondta, és magára hagyta.

– Szarházi – füstölgött Lena, és tanakodott, hogy utána menjen-e vagy sem.

Annyira mérges volt, hogy nem látott a pipától, de azért levetette a mackóalsót és felvette a sortot.

– Hülye fasz – morogta, és felvette a pólót.

Az dühítette igazán, hogy nem volt más választása. Ha Hank elmegy Jeffrey-hez, és csak a felét kitálalja annak, amit Lena dolgairól tud, akkor a lány abban a szent pillanatban úgy röpül az állásából, hogy a seggén szánkázik hazáig.

Vetett egy pillantást a listára: azzal kezdődött, hogy „mindennap edzeni”, és az volt az utolsó tétel, hogy „normálisan reggelizni, ebédelni, vacsorázni”.

A lányból valahonnan mélyről feltört az összes ocsmány szitok és káromkodás, amelyet a tízéves rendőrségi munka alatt begyűjtött, és mindet kieresztette magából Hank vonatkozásában. Azzal fejezte be, hogy „kibaszott köcsög”, aztán fogta a futócipőjét, és lecaplatott a lépcsőn.

Lena Jeffrey irodájában ült, és a faliórát bámulta. A rendőrfőnöknek már tíz perce ott kellett volna lennie, és amennyire a lány vissza tudott emlékezni rá, még sohasem fordult elő, hogy késett. Pedig nyilván örülnie kéne, hogy Jeffrey még nem érkezett meg, mert ráfért egy kis üldögélés a reggeli futás után. A nagybátyja szívós öreg fickónak bizonyult, az első pillanattól az utolsóig a lány előtt járt, és diktálta a tempót. Lenának el kellett ismernie, hogy vasakaratát legalább részben Hanktől örökölhette, mert ő is éppolyan volt, mint a lány: ha egyszer a fejébe vett valamit, akkor azt véghez is vitte. Amikor Lena lemaradt, és már majd kiköpte a tüdejét, a gyomra pedig csordulásig telt a sok

aminosavval, amit az izmai kiválasztottak, a nagybátyja helyben futva, mérgesen előreugró állkapoccsal várta, hogy a lány összeszedje magát, és felzárkózzon mellé.

– Jó reggelt – viharzott be az irodába Jeffrey.

A nyakkendője nem volt megszorítva, és a zakóját a karján hozta.

– Jó reggelt – állt fel Lena.

A rendőrfőnök intett, hogy üljön vissza.

– Bocs a késésért – mondta. – Dugó volt.

– Hol? – kérdezte Lena, mert dugó csak az iskola környékén szokott lenni, és ott is csak csúcsidőben.

Jeffrey nem válaszolt. Az íróasztalhoz ült, és egy kézzel kezdte begombolni az ingnyakát. Lena nem volt benne teljesen biztos, de mintha egy helyen ki lett volna szíva a férfi nyaka.

– Lacey-ről még semmi? – kérdezte Lena.

– Semmi – szorította meg a nyakkendőjét a zsaru. – Idefelé jövet beszéltem Dave Fine-nal. Előkereste a jegyzeteit, amelyeket a Markkal lefolytatott ülésekről készített.

– És megmutatja őket? – kérdezte a lány.

Már nem először esett le nagy kő a szívéről, hogy végül nem kezdett bele a terápiába a lelkésszel.

– Aha – mondta Jeffrey. – Én is meglepődtem rajta.

Lena karba tett kézzel meredt a főnökére. Jeffrey valahogy megváltozott, de nem tudta volna megmondani, hogy miben.

– Tízkor találkozom vele a kórházban – pillantott az órájára a férfi. – Hú, már el is késtem.

– Azt hittem, együtt megyünk – mondta Lena.

– Nem, maguk Braddel vigyék haza Markot – felelte Jeffrey. – Zuhanyozzon, öltözzön át, ilyesmi, aztán hozzák a kórházba.

– Miért?

– Az anyja állapota még rosszabbra fordult az éjjel – válaszolta a rendőrfőnök. – Fine szerint lehet, hogy már a delet sem éri meg – dobolt az íróasztalon idegesen. – Függetlenül attól, hogy mit követett el, azért hadd lássa még utoljára az anyját.

Lenát meghatotta az a figyelmesség, de próbálta nem mutatni.

– Nem véletlenül mondtam, hogy Braddel, oké, Lena? – hadonászott Jeffrey figyelmeztetésképpen. – Nem maradhat kettesben Markkal, értette?

A lány először tiltakozni akart, de rájött, hogy Jeffrey-nek igaza van. Ő sem akart kettesben maradni Mark Pattersonnal. Volt a srácban valami, ami túlságosan a lénye mélyére hatolt. Talán túl erősen azonosul vele.

– Lena! – sürgette a választ a zsaru.

A lány megköszörülte a torkát.

– Igen, uram – felelte.

Brad szokás szerint a sebességkorlátozást pontosan betartva autózott át a városon. Lena egyszerre próbált úrrá lenni türelmetlenségén, és figyelmen kívül hagyni, hogy Mark ott ül a hátsó ülésen. Nem kellett odanéznie, hogy tudja, a srác őt bámulja. Jeffrey-vel megállapodtak, hogy az lenne a legjobb, ha a fiú az apjától tudná meg, hogy az anyja haldoklik, és talán már a másnapot sem éri meg. Most viszont, karnyújtásnyira Marktól mégis úgy érezte, nem helyes, amit tesz. Noha az első és a hátsó ülést biztonsági háló választotta el, a fiú azonban ezen is átnyúlhat, és faggatni kezdheti Lenát, hogy mi folyik.

Ami Markot illeti, úgy tűnik, hatott a szer, amelyet az orvostól kapott. Újra a szokásos magabiztosságot mutatta, egészen közel hajolt Lenához, amikor a lány megbilincselte, és félreérthetetlen hangot hallatott, amikor az autóhoz kísérte. Lena azon töprengett, mi lehel a változás oka. Előző nap Mark még szinte katatonnak tűnt.

– Hú, de nagy a hőség odakint – jegyezte meg Brad, és balra fordult a Main Streetről.

– Tényleg – kapott a szón Lena. – Nagyobb kánikula van, mint tavaly nyáron.

– Bizony – felelte Brad. – Úgy emlékszem, amikor gyerek voltam, sosem volt ekkora hőség.

– Szerintem se – bólogatott Lena.

– Tizenkét éves koromig nálunk nem is volt légkondi.

– Én tizenöt voltam, amikor hozzánk beszerelték – önkéntelen mosollyal emlékezett vissza.

Sibyllel addig álltak a berendezés előtt, amíg úgy érezték, hogy teljesen lefagyott az arcuk.

– Mindig kérleltem az apámat, hogy hadd nyissam ki a kerti slaugot – nevette el magát Brad. – Egyszer átjött az unokatesóm, Bernie…

– Kussoljanak már – rúgott bele az elválasztó hálóba Mark.

Brad rögtön a fékre taposott, és hátrafordult.

– Ha ezt még egyszer megcsinálod, akkor egy kicsit el kell beszélgetnünk.

Lena még sosem hallotta, hogy Brad bárkit megfenyegessen, és meglepetten látta, hogy erre is képes. Most először vette észre, hogy Brad valószínűleg egyáltalán nem kedveli Mark Pattersont.

– Nyugi van, nagyfiú – mondta Mark.

Lena hátrasandított a fiúra, mire ő egyből sokatmondó mozdulatot tett a nyelvével. A lány előrefordult, és kibámult a szélvédőn, leplezve, hogy hatással volt rá, amit a fiú csinált.

A kocsi megugrott, és továbbmentek. Brad csendben maradt az út hátralévő részében. Lena sem szólalt meg, amikor útbaigazítást kellett adnia, csak megmutatta, hogy melyik Pattersonék lakókocsija. Próbálta elhitetni magával, hogy Mark nem ül ott mögötte, de kétpercenként mégis újra az eszébe jutott, és szinte érezte a fiú leheletét a nyakán.

– Itt vagyunk – mondta Lena, amikor megérkeztek.

Brad még meg sem állt teljesen, Lena máris kiugrott a kocsiból. A combizmai húzódtak, újra átkozni kezdte Hanket, amiért reggel így megfuttatta.

– Akkor viselkedni fogsz? – kérdezte Brad, miután kinyitotta a hátsó ajtót.

Mark lassan kászálódott ki az autóból. Megállt Brad mellett. Legalább öt centivel alacsonyabb volt, mint a rendőr. Mondott valamit neki, amit Lena nem hallott, de Brad fülig vörösödött tőle.

– Vigyázz a szádra – felelte a járőr, de egyáltalán nem tűnt fenyegetőnek a hangja, inkább meg volt botránkozva.

Megragadta Mark bilincsét, és a mobilházhoz vezette a fiút. A bejáratnál Lena elővette a lakáskulcsot. Akkor kobozták el Marktól, amikor letartóztatták. Több kulcs is volt a karikán.

– A harmadik az – mondta Mark. – A zöld karimájú – itt jelentőségteljesen Bradre vigyorgott, és ismételgetni kezdte a szót – karima, karimázás, karima…

Brad összeszorította a fogát, és az ajtóra meredt, mintha akaratátvitellel is kinyithatná.

Lena megfordította a kulcsot a zárban. Ahogy benyitott, hűvös levegő tódult ki odabentről.

Mark egy pillanatra megtorpant az ajtóban, és lehunyt szemmel beszívta a lakókocsi orgonaillatát.

– Gyerünk – lökdöste beljebb a fiút Brad.

Lena kérdő pillantást vetett Bradre, nem értette, mi ütött a rendőrbe. Rendszerint minden helyzetben a lehető legilledelmesebben viselkedett.

– Vedd le róla a bilincset – mondta Lena.

– Nem kéne – rázta meg a fejét Brad.

– Akkor hogy zuhanyozzon és öltözzön át? – fonta keresztbe a karját Lena.

– Jöjjön be velem, biztos úr – kacsintott Mark Bradre. – Megmoshatná a hátamat.

Mire Lena észrevette magát, már nyakon is csapta a srácot.

– Fejezd be – ripakodott rá mérgesen, mert dühítette, hogy így szórakozik Braddel. – Őrködhetnél a ház mögött, nehogy elszeleljen – fordult Bradhez.

Brad a javaslat hallatán megkönnyebbült, és szó nélkül távozott.

– Mit mondtál neki? – förmedt a fiúra Lena.

– Csak felajánlottam neki, hogy segítek levezetni a feszültségét, mert nagyon idegesnek tűnt.

– Jézusom – fújtatott Lena. – Miért tennél ilyet?

– Miért ne? – vont vállat Mark.

Lena elővette a bilincskulcsot, és intett a srácnak, hogy forduljon felé. Mark az ágyékára szorította a csuklóját, hogy Lena ne dughassa bele a kulcsot anélkül, hogy végigsimít a fiún.

– Nyújtsd ki a kezed – parancsolt rá a nyomozó.

Mark mély sóhajtással engedelmeskedett.

– Maga bírja, ha láncra verik? – kérdezte.

– Tíz percet kapsz, hogy lezuhanyozz – mondta Lena, és levette róla a bilincset. – Ha utánad kell mennem, nem fogok kesztyűs kézzel bánni veled.

– Mmm – dorombolt Mark –, az fincsi lesz.

Lena az övére csattintotta a bilincset.

– Tíz perc – ismételte, és eltűnődött, hogy Hank számára vajon milyen érzés lehetett így parancsolgatni ma reggel.

A kanapéhoz ment, felvett egy magazint az asztalról, aztán leült. Mark a konyhában ácsorgott, és egy teljes percig bámulta a lányt, mielőtt bement a szobájába. Két perc múlva Lena hallotta, hogy megereszti a vizet a fürdőszobában. Megkönnyebbülve csukta be a magazint.

Felállt, és a komódnak támaszkodva kinyújtóztatta a tagjait. Kezdte bosszantani, hogy ennyire megérezte a testmozgást, pedig egy éve ez a mennyiség piskóta lett volna. Nem lehet ilyen béna. Újra formába kell hoznia magát.

Kézbe vett egy fotót: Mark és Lacey volt rajta, a háttérben egy jellegtelen hullámvasút. Mindkét gyerek mosolygott, Mark átkarolta Lacey vállát, Lacey keze pedig Mark dereka körül volt. Három évvel lehettek fiatalabbak, mint most. Boldognak tűntek.

– Ez a Six Flagsben volt – mondta Mark.

Lena igyekezett nem mulatni, hogy meglepte a fiú. Körülbelül egy méterre állt tőle, meztelenül, csak egy törülközőt csavart a dereka köré.

– Öltözz fel – mondta a lány.

A srác lazán elmosolyodott. Lena most jött rá, mekkora idióta, hogy nem kutatta át a szobáját dugi cuccokért.

– Mit vettél be? – kérdezte.

– Cloud 9-et – somolygott a fiú, és lehuppant a kanapéra.

– Mark! Kelj fel, öltözködj.

A fiú Lenára bámult, és kissé elnyílt az ajka.

– Mi van? – kérdezte a nyomozó.

– Milyen érzés volt? – kérdezte Mark rövid hallgatás után.

– Micsoda volt milyen érzés?

A fiú Lena kezére nézett, mire a lány karba fonta őket, hogy ne látszódjanak a forradásai.

– Ne – rázta a fejét a lány.

– Apám elmesélte, mi történt.

– Biztosan nagyon élvezte.

– Nem – komorodott el Mark. – Őt nem izgatja fel az ilyesmi.

Biztosan észrevette, hogy ezen Lena megdöbben, mert hozzátette.

– A jó öreg Ted mostanában szimpla, régi vágású heteró. Nyílegyenes.

Lena újra a fotóra pillantott.

– Eredj, Mark, öltözz fel. Most nincs időnk erre.

– Árulja el a titkát, és én is elmondom az enyémet.

– Túl sokat jársz moziba – nevetett Lena.

– Komolyan.

– Nem áll az alku, Mark.

Öngyújtókattogást hallott, és mire visszafordult, hogy a fiú már rá is gyújtott egy jointra.

– Oltsd el – mondta Lena.

Mark nem engedelmeskedett. Nagyot szívott a füves cigiből.

– Nem kíváncsi rá, hogy mi történt?

– Öltözz fel, hogy találkozhass az anyáddal.

A fiú elmosolyodott, és kényelmesen elhelyezkedett a kanapén.

– Akkor éjjel azt hittem, hogy meghúzza a ravaszt.

Lena automatikusan lezöttyent a kanapé túlsó végére.

– Láttál? – kérdezte.

Nem határsértésnek élte meg a dolgot, inkább olyan érzés volt, mintha rajtakapták volna.

Mark bólintott, és nagyot szívott a jointból.

– Hol voltál?

– A csűrnél – válaszolta. – Azt hittem, hogy tényleg megteszi.

Lena elszégyellte magát.

– Ott állt egy férfi a ház mellett. Azt hittem, hogy meglátott engem, de magát figyelte – fújta a füstöt Mark a joint hegyére. – Ő az apja?

– A nagybátyám felelte a lány.

Mark még egyet szippantott, pár pillanatig benntartotta, aztán lassan kifújta.

– És milyen volt érezni a pisztoly csövét a szájában?

– Rossz – próbálta összeszedni magát Lena. – Azért nem tettem meg.

– És milyen volt, amikor megerőszakolták? – kérdezte a fiú.

Lena hirtelen ráébredt, hogy nem érti, miért beszélget erről a sráccal.

– Rossz volt – vont vállat. – Egyszerűen… nem volt jó.

– Azt gondolom – fojtotta vissza a nevetését Mark.

– Na de meséld csak el, hogy mi történt, Mark? – igyekezett átvenni a beszélgetés irányítását Lena .

– Szexelt már azóta?

A nyomozónak nem tetszett, ahogy a fiú azt mondta, „azóta”, végérvényesnek érezte.

– Hát ehhez aztán tényleg semmi közöd felelte kapásból, önmagát is meglepte, hogy ilyen fesztelenül tud beszélni a dologról. Most először újra úgy érezte, hogy ura az érzelmeinek. Magabiztos volt, tudta, hogy képes kezelni a fiút. Ahhoz képest, hogy egy napja még arra készült, hogy megöli magát, ez egészen meglepte.

– Na, mondd el, mi folyik itt – mondta Lena.

– Anyám meg fog halni – felelte a fiú. – Tudja, ugye?

– Igen – sütötte le a szemét a lány, mert nem akarta, hogy Mark lássa, mi van az arcára írva. – Erről akarsz beszélni, anyukádról?

A fiú hallgatott.

– Hol van a húgod, Mark? – kérdezte Lena.

A srác könnybe lábadt szemmel meredt rá, és Lenát megint megdöbbentette, hogy Mark milyen gyerekes néha.

– Magában meg bennem sok minden közös, tudja? – kérdezte Mark.

– Például mi?

– Valami idebent – bökött a mellére. – Milyen érzés volt az erőszak?

Lena nem hagyta magát eltéríteni a tárgytól.

– Hogyhogy sokban hasonlítunk, Mark? – ingatta a fejét. – Téged is bántott valaki?

Egy pillanatra irtózatos fájdalom villant meg a fiú szemében, Lenának rögtön megesett rajta a szíve, és anyai érzelmek ébredtek benne a fiú iránt. Gondját akarta viselni, hiába volt tisztában vele, hogy még a saját problémáit sem tudta megoldani.

– Ki volt az, Mark? – kérdezte.

– Miért lett hekus? – kérdezett vissza a fiú, és feltette a lábát az asztalra.

– Mert segíteni akarok az embereknek – felelte, pedig ez már nem volt teljesen igaz. – Hadd segítsek neked. Mondd el, mi történt.

A fiú csak a fejét rázta.

– Milyen érzés volt? – ismételte meg a kérdést. – Milyen volt, amikor megerőszakolták?

– Mondd el, miért akarod tudni, és akkor elmondom.

Mark még egy utolsót szívott a jointból, aztán el akarta nyomni valahol. Lena közelebb tolta hozzá a hamutálat.

– Néha eltöprengek, hogy valaki miért tesz ezt vagy azt – dőlt előre a fiú.

– Én is – felelte Lena. – Például hogy Jenny miért akart megölni téged.

– Nem ölt volna meg – legyintett Mark.

– Azért pisilted össze magad félelmedben?

– Utólag már nem nehéz bölcsnek lenni – nevetett a fiú.

– Miért csinálta, Mark?

– Azt hitte, hogy megakadályozhat.

– Mit akadályozhat meg?

– Hogy megtegyem? – felelte a srác kérdő hangsúllyal, mintha bizony Lena tudhatná a választ.

– Miben akart megakadályozni? – kérdezte a nyomozó, de a fiú nem válaszolt. – Meséld el, hogy volt az a buli Carsonnal és a többi sráccal.

– Carson egy beszari seggfej – válaszolta lenézőn.

– Miért kényszerítetted Jennyt, hogy lefeküdjön velük?

– Ugyan már! Egy fenét kényszerítettem – vakkantotta. – Ő akarta. Próbált féltékennyé tenni, meg akarta mutatni, hogy semmibe se telik neki szexelni velük.

– Azért nem ártott leitatni, ugye?

– Hát ja – legyintett Mark.

– Mi volt az, amiről Jenny azt hitte, hogy megakadályozhat téged benne? – kérdezte Lena. – Akkor este, a koripályán, miről gondolta úgy, hogy megakadályozhatja?

Mark már-már szóra nyitotta a száját, mintha hajlandó lenne válaszolni, de aztán láthatóan meggondolta magát.

– Maga szerint megtalálják a húgomat? – kérdezte.

– Tudod, hol van?

Mark lesütötte a szemét. Lena próbálta eldönteni, vajon azért, mert tudja, vagy azért, mert nem tudja, és emiatt bűntudata van.

Lena hátradőlt, összefonta a kezét a mellén, és várta a választ.

– Néha úgy érzem, hogy nem vagyok valóságos – mondta Mark. – Itt vagyok a szobában, és lélegzem, de ennek ellenére talán senki sem lát – dörgölte meg a szemét. – Ilyenkor azt gondolom, hogy ha valójában nem vagyok itt, akkor biztos másutt kellene lennem. Hogy egyszerűen meg kellene húznom a ravaszt, aztán hajrá, tudja?

Lena bólintott. Tudta.

– Magát mi akadályozta meg benne? – kérdezte a srác. – Miért nem húzta meg?

A lány a fegyverrel kapcsolatban őszinte volt Markhoz, de a tablettákat elhallgatta előle.

– Belegondoltam, hogy reggel majd a munkatársam talál meg, és nem akartam ilyen helyzetbe hozni.

– Hisz Istenben?

– Nem is tudom – válaszolta a lány. – Te hiszel?

Mark nemet intett.

– Ezért nem jársz már a templomba?

– Hagyja abba a vallatást, tegye már félre, hogy zsaru – fortyant fel a fiú.

– Pedig az vagyok, Mark – mondta Lena szenvtelenül.

Végigsimított a fiú karján.

– Tudni akarom, mi történt. Miért akart megölni Jenny?

– Olyan drága volt – sóhajtotta a srác a párnákon elnyúlva. – Nagyon szerettem.

– Tudom.

– Tényleg tudja? – kérdezett vissza. – Mármint tudja, mit jelent tényleg szeretni valakit?

Lena Sibylre gondolt, és azt felelte:

– Tudom.

– Én Jenny előtt nem tudtam – mondta Mark. – Nem tudtam, milyen is igazán szeretni valakit.

– Édesanyádat is szereted.

– Nemsokára meghal, ugye? – nevetett fel üresen kongó hangon.

Lena összeszorította a száját.

– Érzem – folytatta a fiú szívére tett kézzel. – Ma reggel valahogy megéreztem, hogy már nem sokáig lesz közöttünk, és kész meghalni – fakadt sírva. – Van köztünk valami láthatatlan csatorna. Én is megérzem, amit ő érez – hirtelen Lenához fordult: – Maga is rögtön tudta, amikor az ikertestvére meghalt? – kérdezte kétségbeesett hangon.

– Igen – füllentette Lena.

Valójában épp Maconból tartott hazafelé, és nem is sejtette, hogy bármi rossz történt.

– Idebent megéreztem – a mellkasára tette a kezét.

– Akkor tudja, milyen – mondta Mark. – Milyen ez az üresség.

Lena szótlanul bólintott.

Mark elfordította a fejét, és lehunyta a szemét. A lány nézte a profilját, egyenes orrát, szögletes állkapcsát. A fiúnak potyogtak a könnyei, és lefolytak a mellére.

– Azt hiszem, először hálaadáskor történt meg – mondta Mark halkan.

Lena nem szólt semmit, hagyta, hadd gyűjtsön erőt a fiú.

– Lacey és Jenny itt volt Lacey szobájában, én pedig kölcsön akartam kérni Lacey egyik CD-jét – folytatta zihálva. – Üvöltött velem, iszonyat mérges volt. Ilyesmi. Aztán, azt hiszem, anya meghallotta, hogy ordibál, és bejött szólni, hogy azonnal fejezzük be a veszekedést.

Lena érezte, hogy hevesebben ver a szíve, és magában gyors fohászt intézett az égiekhez,hogy Brad ne most döntsön úgy, hogy bejön a házba. Próbálta kiszámolni, menynyi idő telhetett el, amióta a kollégája kiment, de nem merte megnézni az óráját, úgyhogy nem tudta pontosan.

– Lacey baromira felhangosította a rádiót a szobájában – mondta a srác. – Anya nem bánta. Mindig így ment. Ő a kis kedvenc, akinek mindent szabad – csóválta a fejét. – Azért alapvetően kedves lány, tudja? El van kényeztetve, de különben nagyon rendes. Pont olyan jószívű, mint anya.

Lena hallgatott. Elszámolt huszonötig, mire Mark újra megszólalt.

– Kicsit később bejött a szobámba – mesélte. – Gondolom, azért, mert tudta, hogy még mindig dühös vagyok rá. Ki akart békülni. Mindig ilyen volt, mindig gyorsan el akarta simítani a dolgokat. Azt hiszem, azért szerették ilyen sokan, mert olyan jó volt ebben – mondta halvány mosollyal.

Még mindig csukva volt a szeme.

– Átkarolta a nyakamat, aztán valami miatt csókolózni kezdtünk. Hosszan, szenvedélyesen csókolóztunk.

Lena emlékeztette magát, mit mondott Jeffrey: nem hagyhatja, hogy a személyes érzései miatt ne hangozzon el egy vallomás, ennek ellenére forogni kezdett a gyomra a gondolatra, hogy Mark Patterson a kishúgával csókolózott. Szíve szerint közbeszólt volna, hogy félbeszakítsa a fiút, hogy ne kelljen az élete végéig emlékeznie erre a történetre, de tudta, nem teheti.

– Aztán nem is tudom, hogyan történt meg a többi – folytatta Mark. – Csókolóztunk, aztán simogatni kezdett, és annyira jó érzés volt – nézett Lenára, mintegy jóváhagyásra várva. – Tudtam, hogy nem helyes, amit teszünk, érti? De annyira jó volt, hogy nem akartam abbahagyni.

Lena tárgyilagosságot erőltetett magára, és bólintott. Egy szót sem hitt el abból, hogy Lacey Patterson csábította el a bátyját. A szexuális bűnözők mindig azt mondják, hogy az áldozat hívta ki maga ellen az eseményeket.

– Látom, nem ért meg – mondta a fiú. – De magának fogalma sincs arról, milyen az életem. Apám annyira keményen bánik velem – öklözött a combjába tehetetlen dühében. – Soha nem enged fel. Egyetlen pillanatra sem.

– Tudom – felelte Lena, és kényszerítette magát, hogy a fiú karjára tegye a kezét. – Ezt teljesen megértem, Mark. Tényleg.

A fiú arca megenyhült.

– Nem kényszerítettem – mondta.

– Elhiszem.

– Először ő kezdeményezett – mondta. – Ő jött be a szobámba. Csókolgatott, simogatott.

Lena nem tehetett mást, bólintott.

– Annyira rám volt izgulva. Én csak… – rázta a fejét Mark, és lehunyt szemét dörgölte, mintha próbálna visszaemlékezni. – Annyira helyénvalónak tűnt beléhatolni. Annyira kívánt. Tudtam, hogy kíván. Átfogta a nyakamat, és egyre közelebb húzott magához.

Lena szájában megkeseredett a nyál.

– Ahogy simogattam, ahogy együtt voltam vele, és ahogy belehatoltam, egyszerűen kiteljesedtem, érti? – mondta Mark. – Végre minden a helyére került – takarta el a szemét. – Annyira jól csinálta. Nem is értem, hogy tanulhatta meg, hogy olyan jól csinálja.

Úgy tűnt, tényleg választ vár a kérdésre, de Lena nem tudott mit mondani.

– Vegyük apámat – ingatta a fejét. – Neki például lövése sincsen semmiről.

– Ő is lefeküdt vele? – kérdezte Lena gondolkodás nélkül.

– Mégis mit gondol – forgatta a szemét Mark, mintha Lena idióta lenne.

Lena a gyomrára szorította a kezét, és arra gondolt, szegény Lacey Pattersonnak mennyi szörnyűségen kellett keresztülmennie.

– Mesélj Jennyről – kérte.

Mark örömtelenül felkacagott.

– Ja igen, Jenny. Hát, előtte lefeküdtem vele párszor, de ezt már tudja – felelte. – Nagyon édes volt. Már mindent elmondtam róla.

– Jó barátod volt.

– No igen – felelte kissé ironikusan. – Egészen addig, amíg rajta nem kapott bennünket.

– Ezért fogott rád fegyvert?

– Gondolom, részben ezért – mondta a srác. – De az is lehet, hogy csak véget akart vetni az egésznek. Sokszor mondogatta, hogy véget akar vetni az egésznek.

– Féltékeny volt?

– Fájdalmat okozott neki, hogy meglátott bennünket.

– Látott együtt benneteket?

– Együtt voltunk az ágyban, amikor hazajött az iskolából Lacey-vel.

Lenában hirtelen megállt az ütő. Szóra nyitotta a száját, hogy megmagyaráztassa Markkal, ezt mégis hogy érti, aztán mégsem szólt semmit. Tudni sem akart az egészről. Ha nem lett volna teljesen megdermedve, akkor befogott füllel rohant volna ki a házból, hogy soha többé ne halljon semmit. De meg sem tudott moccanni, csak ült bénultan a kanapén, és úgy figyelte Markot, mint ahogy az ember egy véres közúti szerencsétlenséget néz.

– Együtt voltunk, tudja? Azt hiszem, ez karácsony táján lehetett, mielőtt elmentek volna abba a béna sítáborba – folytatta élénken gesztikulálva. – Anya megengedte, hogy itthon maradjak. Nem mentem iskolába, és együtt voltunk egész nap – mosolygott. – Gyertyákat gyújtott, hosszú időt töltöttünk a fürdőkádban, aztán szerelmeskedtünk.

Lenában bennrekedt a levegő.

– Azt hiszem, teljesen elvesztettük az időérzékünket – mondta Mark sajnálkozó nevetéssel. – Egyszer csak Lacey és Jenny besétált a szobába, és kész.

Lena a szája elé kapta a kezét megrökönyödésében.

– Jenny nagyon szerette anyámat. Tudom, ez így bonyolultnak tűnik. Lehet, hogy jobb is, hogy Jenny nem érte meg anya halálát. Azt hiszem, belehalt volna a bánatba.

– Aha – nyögte ki Lena.

– Tudom, hogy most mit gondol, de anya nagyon szeretett engem. Olyan jó érzés volt tudni, hogy ennyire szeret. Mindig Lacey volt a kedvenc, de aztán közel került hoz-

zám, és én lettem az egyetlen. Engem szeretett a legjobban a világon – Mark újra zokogni kezdett.

Lena hirtelen megérezte, hogy a fiú a nyakába temeti az arcát.

– Mark – dadogta a nyomozó, és próbálta ellökni magától a fiút.

– Ne – suttogta a fiú, és Lena nyakába csókolt.

A lány émelyegni kezdett, mert a bőrén érezte Mark nedves ajkát.

– Mark, ne! – ismételte a lány, de Mark nem mozdult.

Lena most teljes erejéből megpróbálta ellökni magától.

– Eressz! – üvöltött rá.

A fiú ránézett. Lena látta, hogy Mark leolvasta az arcáról, mennyire viszolyog tőle. – Mark…

– Kurva! – állt fel a fiú. – Rohadt kurva.

– Mark…

Az ajtó felpattant, és Brad lépett be, a keze a pisztolyán. Lena intett neki, hogy ne jöjjön közelebb, Mark pedig a lány felé lépett.

– Azt hittem, maga majd megért – mondta.

– Meg is értelek – felelte a nyomozó riadtan. – Tényleg.

– Kibaszott kurva – sziszegte. – Nem ért maga szart sem.

– Mark…

A fiú két lépéssel Lena mellett termett, megragadta a kezét, és felmutatta.

– Azt hittem, maga majd megért – ismételte.

Lena tudta, hogy a srác a sebre gondol.

– Azt hittem, érteni fogja, miről beszélek, mert maga is volt már ilyen helyzetben. Tudom, hogy volt – folytatta –, csak nem hajlandó elismerni, mert egy tetves beszari.

Lena meg sem tudott nyikkanni.

– Hé – lépett hozzá Brad, és karon ragadta.

– Ne rángass, te buzi – sikoltotta Mark, és kirántotta a kezét Brad szorításából. – Átvert! – bökött vádaskodva Lena felé. – Maguk mind egyformák, basszák meg. Jennynek volt igaza. Maguk mind gyengék. Sosem teszik meg, amit meg kellene.

– Mark – köszörülte meg a torkát Lena.

Mark döngő léptekkel indult a szobája felé, az egész lakókocsi beleremegett.

– Ez meg mi a franc volt? – kérdezte Brad, és még mindig nem vette le kezét a fegyver agyáról.

Lena némán rázta a fejét, egyelőre szóhoz sem jutott.

– Jól vagy? – kérdezte Brad a kanapéhoz lépve.

Végigsimított Lena karján, és a lány nem húzódott el.

– Nem hiszem el… – fakadt ki Lena.

Nem is tudta, mit mondjon.

Brad leült mellé, és megfogta a kezét.

– Mondd el, mi volt, Lena – paskolta meg a lány kezét bizalmasan.

A nyomozó a fejét rázta, és elvette a kezét.

– Csak egy kölyök – mondta.

– De komisz kölyök – felelte Brad. – Nem is értem, hogy kanászodnak el így. Nekem az ő korában még fogalmam sem volt róla, mi az a szex. Azt hittem, hogy akkor alakul jól a randi, ha a végén kap az ember egy csókot.

Lena bólogatott, és elbambult, miközben Brad saját idilli kamaszkoráról fecsegett.

– Kíváncsi vagyok, mitől lesznek ilyenek a kölykök? – folytatta. – Mi változott?

– Biztosan a szülők – válaszolta Lena, de tudta, hogy nincs igaza.

A füle mögé simította a haját, és próbált felülemelkedni az előbbi megrázkódtatáson. Az órájára pillantott, és átfutott rajta, bemenjen-e Markért. Jó ideje eltűnt már.

– Mit akart ezzel mondani? – kérdezte Brad. – Nem ugyanezt mondta Jenny is?

– Mikor? – próbált Lena újra a beszélgetésre összpontosítani.

– Hát ott a parkolóban – felelte Brad. – Tudod, ő is azt mondta, hogy a felnőttek sose teszik meg, amit kellene.

– Jézusom – zihálta Lena elfúló hangon.

Talpra ugrott, és rohanvást indult meg hátra, a szobák felé, Brad szorosan a nyomában.

– Mark! – kiabálta, és bekopogott az egyetlen csukott ajtón.

Lenyomta a kilincset, de be volt zárva.

– A francba – sziszegte Lena, és megpróbálta vállal benyomni az ajtót, de az meg sem moccant. – Rúgd be! – intett Bradnek.

A fiatalember hátrahúzódott, és lendületből beletalpalt az ajtóba. Sajnos az ajtó közepe üreges volt, és Brad lába beszorult a lyukba, ahol a lemez átszakadt. A zsaru Lenába kapaszkodva kirángatta a lábát. A lány lehajolt, és benézett a szobába, hogy látja-e a fiút.

– Úristen – kapkodott levegőért, és ő is beletalpalt az ajtóba, hogy kiszélesítse a lyukat.

Brad is csatlakozott hozzá, és együtt akkorára tágították, hogy Lena már átfért rajta. A farostlemez szilánkos szélei felhorzsolták az arcát és a karját, de a lány rá se hederített a fájdalomra.

– Mark – kiáltotta pániktól elvékonyodó hangon, amikor bejutott. – Tarts ki! Tarts ki!

Brad hátulról meglökte a nyomozót, és Lena beesett a szobába. Mark felakasztotta magát az akasztós szekrény rúdjára. A plafon nem volt túl magasan, úgyhogy a fiú lába csaknem leért a padlóra. Ennek ellenére úgy tűnt, a nyakára szoruló öv megtette a hatását. A srác arca elkékült, nyelve kissé kilógott. Lena a lábánál fogva megemelte, hogy ne húzza a teljes testsúlya a nyakát.

– Brad, a francba! Gyere már be!

Bradnek végre sikerült akkora lyukat ütnie az ajtóba, amelyen átpréselhette magát, és nekilátott, hogy a zsebkésével elvágja az övet a fiú nyakán, amíg Lena Mark lábát tartotta. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire sikerült elnyiszálnia a vastag szíjat, Lenának már reszkettek az izmai, olyan hosszú ideig tartotta Markot.

– Nem, nem, nem – kiabálta Lena kétségbeesetten, mikor a fiú ernyedten a földre omlott.

A srác mellkasára tapasztotta a fülét, és meghallgatta, hogy dobog-e a szíve. Pár másodperc elteltével végre hallott egy erőtlen dobbanást, amelyet egy bátrabb követett.

– Jól van? – kérdezte Brad, miközben lerángatta az övet Mark nyakáról.

Lena bólintott, és lehúzta a takarót az ágyról. Bebugyolálta vele a fiút.

– Hívd a mentőt – mondta.

13

– Sara! – szólongatta a doktornőt Molly. – Sara!

– Hmm? – Sara arra ocsúdott, hogy Molly, Candy Nelson és Candy három gyereke: mind az öten várakozásteljes pillantással méregetik.

– Bocs – csóválta a fejét Sara, aztán folytatta a vizsgálatot.

Azért kalandoztak el a gondolatai, mert aggódott. Lacey Pattersonért. Azon töprengett, mi lehet a lánnyal.

– Vegyél mély lélegzetet – mondta Sara Danny Nelsonnak.

– Már tíz perce mély lélegzeteket veszek – panaszkodott Danny.

– Csitt – szólt rá az anyukája.

Sara továbbra is magán érezte Molly pillantását, de nem vette le a szemét Dannyről.

– Jól van – mondta a kisfiúnak –, felveheted az ingedet. Kimegyek, beszélek anyukáddal.

Kilépett a folyosóra Candy Nelsonnal.

– Adok egy beutalót a szakrendelésre – mondta Sara.

Az anya úgy a szívéhez kapott, mintha azt mondta volna neki a doktornő, hogy Dannynek csak két hónapja van hátra.

– Aggodalomra semmi ok – nyugtatta meg a doktornő. – Csak szeretném, ha olyasvalaki nézné meg Danny fülét, aki nálam jobban ért hozzá.

– De biztosan jól van?

– Biztosan – felelte Sara. – Írna egy beutalót Matt DeAndreához Avondale-be?

Molly bólintott, Sara pedig az irodájába sietett, és az íróasztalra tette a sztetoszkópot. Leült és elnyomott egy sóhajt. Jeffrey járt a fejében. Minden porcikája élettől duzzadt, sőt néhol enyhén véraláfutásos is volt. Úgy fájt a háta, hogy majd megtébolyodott, de ebben nem volt semmi meglepő, hiszen csak hajnal háromkor sikerült beljebb menniük az előszobából.

– Nos – szakította félbe Sara töprengését Molly. – Akkor mostantól fogadhatjuk Jeffrey telefonhívásait?

– Ennyire egyértelmű? – vörösödött el a doktornő.

– Egy apróhirdetés a *Grant Observer*ben burkoltabb célzás lett volna.

Sara összehúzott szemmel mérte végig az ápolónőt.

– Ez volt az utolsó beteg – mosolygott rá Molly. – Átmegy a kórbonctanra?

Sara már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, ám ekkor óriási robaj hallatszott a folyosó felől, amelyet dörgő káromkodás követett. Sara a szemét forgatva pillantott Mollyra, és kinyargalt a mosdó felé. Az egyik hatéves beteg különös örömmel húzta le a vécén a matchboxait, emiatt reggelre eldugult a lefolyó. Sara nem szívesen hívta ki az apját, mert tudta, hogy ma Tessa is vele van. Neki viszont nem voltak szerszámai a javításhoz, és minthogy előző délután nem rendelt, ideje sem lett volna megcsinálni a vécét. Ráadásul azt is tudta, hogy ha az apja fülébe jut, hogy nem hívta ki, akkor Eddie Linton vérig sértődik.

– Apa – suttogta Sara, miután belülről becsukta az ajtót. – Ez egy gyerekklinika. Itt nem szentségelhetsz így.

– Előttetek is ugyanígy szentségeltem gyerekkorotokban, mégsem lett tőle semmi bajotok – pillantott hátra Eddie a válla fölött.

– Apa… – fogott bele Sara újra.

– Ahogy mondod – felelte Eddie. – Én vagyok az apád.

A doktornő feladta, és leült a kád szélére. Gyerekkorában rengeteget figyelte, hogyan dolgozik az apja, Eddie pedig még produkálta is magát Sara és Tessa kedvéért: éktelen lármával csapdosta a csöveket, körtáncot járt, és egyik kezében a csavarkulcsot, a másikban a pumpát lóbálta. Azért szoktatta munkára a lányokat, hogy jó kézügyességük legyen, és magabiztosan megszereljenek maguk körül, amit csak lehet. Sarának többször eszébe jutott, hogy az apja talán csalódott volt, amiért az orvosi egyetemre iratkozott be, és nem a családi vállalkozást választotta. Kifizette ugyan a tandíjnak azt a részét, amelyet nem fedezett a lány ösztöndíja, és mindig gondoskodott a szükséges apanázsról is, de Sara tudta, hogy Eddie akkor lenne a legboldogabb, ha Sara sem költözött volna el hazulról, és mindannyian együtt bíbelődnének a kanyargós lefolyókkal meg csővezetékekkel. Olykor kísértésbe is esett. Vízvezeték-szerelőként biztosan minden délután hamarabb végezne.

– Egyszer, a Vadnyugaton… – vágott bele Eddie hangos torokköszörülés után.

– Aha… – mosolyodott el Sara: tudta, hogy vicc következik.

– Berohan a cowboy a söntésbe, és azt kiáltja a seriff-nek: „Jönnek az indiánok!” – tartott kis szünetet, hogy megragadja Sara figyelmét. – „Na de barátok vagy ellenségek?”, kérdi a seriff. Mire a cowboy: „Gondolom, barátok, mert együtt jönnek.”

A doktornő akarata ellenére elnevette magát.

Az apja folytatta a munkát, és egy vastag spirált dugott le a vécécsészébe, hogy elhárítsa a dugulást. A hegyes végű, ruganyos fémkígyó lassan tekeredett le az Eddie mellett lévő csörlőről.

– Mit húztak le megint a kölykök? – kérdezte Eddie.

– Gondolom, matchboxot – mondta Sara.

– A kis szarházi – dohogott Eddie, Sara pedig csak a fejét csóválta, mert tudta, hogy úgyis hiába szólna rá az apjára.

Ezt még harminc évvel ezelőtt megjegyezte egy életre, egy különösen kínos szülői értekezlet után. Inkább a térdére könyökölt, és figyelte, hogyan dolgozik az apja. Eddie Linton nem volt az a kimondott piperkőc, még olyankor se, ha tényleg ki akart öltözni. Most Culture Club-pólóban volt, még gimnazisták voltak a lányok, amikor vette, és elkísérte őket koncertre. A zöld rövidnadrágja olyan régi volt, hogy már foszladozott, lógtak belőle a szálak. Sara megfogta, és kihúzta az egyiket.

– Mindjárt hozok egy ollót és levagdosom – ajánlotta.

– Nem várnak a betegek?

– Most elvileg a kórbonctanon lennék – felelte.

Ott várt is rá egy halom papírmunka, de Sara nem tudta rávenni magát, hogy most nekilásson. Szívesen elücsörgött volna itt az apjával egész nap. Legalábbis addig, amíg Jeffrey nem végez az őrsön.

– Mit vigyorogsz? – sandított hátra az apja.

– Örülök, hogy itt vagy – veregette meg a hátát Sara.

– Aha, sejtem – morogta, és még lejjebb erőltette a kígyót. – Ezt a macerát! Ki kéne fizettetned azzal a kölökkel a munkadíjamat.

– Majd meglátjuk, mit szól hozzá a biztosítója.

– A húgod kint ül a furgonban.

Sara nem szólt semmit.

Eddie elkomorodott.

– A háborúban sorra haltak meg a bajtársaim.

– Apa, te a Fort Gillemben javítottad a klotyókat – nevetett Sara csúfolódva. – Mindvégig itt voltál Georgiában.

– Mindegy… – legyintett Eddie. – Az egyik tizedes, egy connecticuti, még a kását sem volt képes megenni… – Eddie karba tette a kezét, és elkomolyodva nézett a lányára. – Szóval csak annyit akartam mondani, hogy az élet túl rövid.

– Hát igen – Sara megértette a célzást. – Elmesélte, min vesztünk össze?

– Volt már olyan egyszer is az életben, hogy ti elmeséltetek nekem valamit? – morgolódott az apja.

– Bonyolult – mondta Sara.

– Fogadjunk, hogy nem – ellenkezett Eddie, és kihúzta a fémkígyót a vécéből. – Fogadjunk, hogy pofonegyszerű.

Feltekerte a fémkígyót.

– Hozd ide a kocsiból a fúrógépet.

– Mennem kell, dolgom van.

– Mehetsz, csak előbb hozd ide a fúrót – nyomta Sara kezébe a tekercset.

A doktornő kis habozás után elvette.

– Nem azért teszem meg, mert rám parancsoltál.

– 1979 óta semmit sem csinálsz meg, amit mondok – tárta szét a karját Eddie.

Sara kiöltötte a nyelvét, aztán kiment a mosdóból. A hátsó ajtón lépett ki az épületből, és körbekerült, hogy ne találkozzon a váróban ülő betegekkel. Elméletileg most épp nem rendelt, de mindig belebotlott valamilyen ismerősbe, és nem akart megállni beszélgetni.

Eddie furgonja Sara kocsija mellett parkolt. Az oldalán LINTON ÉS LÁNYAI felirat díszelgett. A logó egy vécét ábrázolt, egy guriga rózsaszín vécépapír volt a tartály tetejére téve. Sara, ahogy közelebb ért, látta, hogy az ablak le van tekerve, Tessa pedig a volán mögött ül, és járatja a motort. Biztosan több mint fél órája várt már. Sara kinyitotta a jobb oldali ajtót. Tessa fel sem nézett. Nyilván látta, hogy jön a nővére.

– Hello – harsogta túl a légkondi zúgását Sara, és bedobta a csőkígyót a furgon hátuljába. Bemászott a kocsiba, és becsapta maga után az ajtót.

– Hello – köszönt vissza Tessa kelletlenül. – Megtalálták azt a kislányt? – kérdezte.

– Még nem – Sara az ajtónak támasztotta a hátát, és a nővére felé fordult.

Kibújt a klumpájából, és a lábát feltette Tessa ülésének a szélére.

– Ez az én térfelem – mondta Tessa.

Ez a megjegyzés számtalanszor elhangzott köztük, amikor gyerekkorukban ültek az autóban.

– Végül hogy döntöttél? – bökdöste Sara a nagylábujjával Tessa combját.

– Ne már! – vágott a lábára Tessa. – Meg vagyok rád sértődve.

– Én vagyok megsértődve rád – felelte Sara.

Tessa felé fordult, és megtámaszkodott a kormánykeréken.

– Bocsánatot kérek azért, amit mondtam… – torpant meg. – Hogy nem lehet gyereked.

Sara nem felelt egyből.

– Én pedig azért, hogy megkérdeztem, Devon-e az apja.

– Hát… – vont vállat Tessa. – Ha tényleg nem voltál benne biztos, akkor elárulom: ő az.

– De, biztos voltam – válaszolta Sara, pedig tényleg átsuhant rajta a kétely.

Tessa is az ajtónak vetette a hátát, hogy szemben legyen a nővérével. Maga alá húzta a lábát. Szótlanul nézték egymást.

Végül Sara törte meg a csendet.

– Ha tényleg ezt akarod… – kezdett bele, és igyekezett minél több meggyőződéssel beszélni – szóval, ha tényleg muszáj megtenned, akkor abban is támogatlak. Ezt te is tudod.

– Most miért mondod ezt?

– Én csak… – akadt el a doktornő.

Próbálta átgondolni, hogyan önthetné szavakba az érzéseit.

– Annyi gyereknek esett már bántódása ezen a héten, hogy… – folytatta, aztán elcsuklott a hangja. – Mindegy, az én érzéseim most nem számítanak, Tessie. Ez a te döntésed.

– Tudom.

– A te döntésed – ismételte Sara –, és tudom, hogy nem könnyű meghoznod…

– Nem erről van szó – szakította félbe Tessa.

– Hanem miről?

Tessa kibámult az ablakon, és nem szólt semmit.

– Iszonyúan félek – mondta végül.

– Tessie – fogta meg a kezét Sara. – Mitől félsz?

– Mi van, ha én nem leszek olyan jó szülő, mint anya és apa? – kérdezte, és sírva fakadt. – Mi van, ha borzalmas anya leszek?

– Dehogy leszel – simogatta meg a fejét Sara.

– Igazad volt, amikor azt mondtad, hogy önző vagyok – mondta Tessa. – Tényleg az vagyok. Tényleg csak magamra gondolok.

– Nem mondtam komolyan.

– De igen. És igazad is volt – törölgette a szemét Tessa. – Tisztában vagyok vele, hogy önző és éretlen vagyok – nevetett ironikusan. – Harminchárom éves vagyok, és még mindig nem költöztem el otthonról, Sara.

– Külön lakásban laksz.

– Atyaúristen, most bezzeg milyen jó színben tüntetsz fel – nevette el magát Tessa, pedig még mindig potyogtak a könnyei.

– Te annyira jó ember vagy, Tess. Úgy szereted a gyerekeket – vidult fel Sara is.

– Persze, tudom. De teljesen más, ha napi huszonnégy órában együtt vagytok – csóválta a fejét. – Mi van, ha valami szörnyűséget teszek? Ha például elejtem, vagy ha lány lesz, és úgy fogom öltöztetni, ahogy a Ramsey-ék öltöztetik a gyereküket.

– Akkor lecsukatunk.

– De komolyan! – nyafogta Tessa, de újra elnevette magát. – Mi lesz, ha nem fogom jól csinálni?

– Apa és anya segíteni fog – emlékeztette Sara. – És én is. – Egy darabig hallgatott, aztán hozzátette: – Mármint ha úgy döntesz, hogy megtartod.

– Belőled tök jó anya lenne, Sara – dőlt előre Tessa.

Sara összeszorította a száját, nehogy elsírja magát.

– Nekem meg lövésem sincs róla, hogy mit hogyan csináljak – folytatta a húga.

A doktornő mély lélegzetet vett, aztán belekezdett:

– Nem kell eldöntened most rögtön – javasolta. – Még alhatsz rá néhányat, és majd kiderül, mit is szerelnél igazán, ha már túl leszel a kezdeti sokkon.

– Aha.

– Viszont Devonnak szerintem el kellene mondanod, joga van tudni.

– Tudom – bólintott Tessa. – Talán pont azért nem akartam megmondani neki, mert tudtam, hogy mit mondana – folytatta gondterhelt mosollyal. – Ő éppen ezt szeretné.

– Nem kell hozzámenni.

– Nem persze. Csak éppen apát megüti a guta, ha bűnben élünk.

– Azt azért nem hiszem, hogy megütné a guta – mosolygott Sara. – De az lehet, hogy téged jól elfenekel…

– Hát, lehet – vett el egy zsebkendőt Tessa a műszerfalról.

Három rövidet fújt a zsebkendőbe, már kisgyerekkora óta pontosan ugyanígy csinálta.

– Talán épp ez hiányzik, hogy valaki elfenekeljen végre.

– Döntsd el, hogy szeretnéd, Tess. Bármi lesz a vége, én melletted vagyok.

– Köszönöm – morogta Tessa, és újra kifújta az orrát.

Megint az ablaknak dőlt, és alaposan szemügyre vette Sarát. Egy idő után széles mosoly ült ki az arcára.

– Mi az? – kérdezte Sara.

– Annyira látszik rajtad.

– Mi látszik rajtam?

– Hogy jól megdugtak – vigyorgott Tessa.

Sara elnevette magát, visszhangzott bele a furgon.

– Jó volt?

Sara kibámult a szélvédőn.

– Melyik? – kérdezte csintalanul.

– Lotyó! – vágta hozzá a használt papírzsepit Tessa.

– Hé – védte ki a lövedéket Sara felemelt kézzel.

– Na ne játszd rögtön az idősebb testvért – figyelmeztette Tessa. – Mondd el, hogy ment.

– Dehogy mondom – pirult el Sara.

– És miért gondoltad meg magad? – kérdezte. – Amikor utoljára beszéltünk róla, látni sem akartad.

– Beszéltem anyával – felelte Sara. – Ő mondta, hogy döntsem el végre egyszer és mindenkorra.

– És?

– Annyi időt töltöttünk ebben a hülye se veled, se nélküled állapotban – mondta Sara, és kicsit habozott, hogy pontosan hogyan fogalmazzon. – Meg kell próbálnom még egyszer, rendesen. Vagy teljesen ki kell törölnöm magamból, vagy együtt kell élnem vele.

– És jó volt? – érdeklődött Tessa.

– Jó volt valami újdonságot érezni a változatosság kedvéért – gondolt vissza Sara az elmúlt éjszakára. – És jó érzés volt, hogy egy időre elmúlt a bűntudatom. Meg a félelmeim is – tette hozzá kis szünet után.

– Amit az eltűnt kislány miatt éreztél?

– Egyebek között – felelte Sara, és nem részletezte a dolgot.

Sosem beszélt a kórboncnoki munkájáról a családjának, erre gondosan ügyelt. Ezzel legalább annyira védte önmagát is, mint őket. Meg akart hagyni egy részt az életében, ahová nem szűrődik be halál és erőszak.

– Klassz volt…

– Sikoltozva élvezni?

Sara rosszallóan csettintett a nyelvével.

– Emlékezetes volt. Illetve nem is – rázta a fejét –, igazából csúcs volt. Teljesen…

– A francba – törölgette a szemét Tessa. – Jön apa.

Sara is önkéntelenül kihúzta magát, és rendesen ült.

Nem mintha Eddie szobafogságot rendelhetett volna el, mert túl sokáig csacsogott a parkolóban.

– Hol az a fúró? – vonta felelősségre Sarát, miután kinyitotta a jobb oldali ajtót. – Ti meg mit diskuráltok itt? – Nem kapott választ, úgyhogy folytatta. – Tudjátok, mennyit fogyaszt az álló kocsi, ha járatjátok a motort?

Sara elnevette magát, Eddie pedig megpaskolta a lábát.

– Anyád mit szólna, ha látná, milyen képet vágsz?

– Gondolom, azt, hogy „legfőbb ideje volt” – kottyantotta közbe Tessa.

A két nő kuncogni kezdett, Eddie pedig epés pillantást vetett rájuk, aztán becsapta az ajtót, és ment a dolgára.

A kórbonctan a Grant megyei Egészségügyi Központ alagsorában volt, és ezekben a csempés helyiségekben még a legnagyobb hőség idején is hűvös volt. Sara libabőrös lett, ahogy hátrasétált az irodájába.

– Jó napot, dr. Linton – mondta Carlos halkan, vaskos akcentussal.

A tömzsi fickó szokás szerint zöld műtősruhában volt, és csiptetős táblát támasztott a csípőjének. Sara hat éve vette fel, rögtön azután, hogy Carlos végzett a középiskolában. Korához képest alacsony volt, és apródfrizurája meglehetősen előnytelenül illeszkedett kerek arcához. Nagyon jól dolgozott, és sosem panaszkodott, ha szart kellett lapátolnia, ami itt nem csak átvitt értelemben fordult elő. Sara maximálisan megbízott benne, mert Carlos rendben tartotta a kórbonctant, és nem volt pletykás.

– Mizújs? – mosolygott rá Sara.

– Még mindig itt van a Weaver lány – adta át neki a csiptetős táblát. – Mit csináljak vele?

Sarának elnehezült a szíve, mert eszébe jutott a csecsemő. Dottie Weavernek nem volt rá oka, hogy kikérje a holttestet, mert Sara közölte vele, hogy nem Jenny gyereke volt. A doktornő szíve majd meghasadt, ahogy belegondolt, hogy az aprócska halott kislány ott van bent a hűtőszekrényben.

– Dr. Linton! – szólongatta Carlos.

– Bocsánat – szedte össze magát Sara. – Mit is mondott?

– Azt kérdeztem, mi legyen a testekkel.

Sara a fejét csóválta, ahogy meghallotta a többes számot, azt hitte, félreértett valamit. Az aktára pillantott, Jenny Weaver neve állt a tetején. A doktornő átnyálazta a papírokat, és látta, hogy ő már vasárnap kiállította az igazolást arról, hogy elvihetik a testet. Ennek ellenére még mindig nem vitte el a temetkezési vállalat.

– Még mindig itt van? – kérdezte Sara.

Carlos csípőre tett kézzel bólintott.

– Brock sem telefonált? – Ő volt a temetkezési vállalkozó Heartsdale-ben.

– Nem, asszonyom – felelte Carlos.

Sara újra átnézte az iratokat, hátha rábukkan a magyarázatra.

– És az anyja?

– Senki sem jelentkezett.

– Akkor elintézek pár telefont – mondta Sara, és bevonult az irodába.

Fejből tudta a Brock Temetkezési Vállalat számát, beütötte, és az ablakon át nézte Carlos hátát. A férfi lassú, kimért mozdulatokkal mosta fel a padlót.

Az első csöngésre felvették.

– Halló, Brock Temetkezési Vállalat.

– Szia, Brock – mondta a doktornő, mert megismerte a férfi hangját.

Dan Brock egyidős volt vele, és óvodától kezdve végig osztálytársak voltak.

– Szia, Sara! – köszöntötte Dan hallható örömmel. – Hogy ityeg?

– Minden oké – felelte a nő. – Hadd térjek rögtön a tárgyra: hívtak téged Jennifer Weaver miatt?

– Akit múlt héten lőttek le? – kérdezett vissza Brock. – Tutira nem. Pedig vártam, hogy majd telefonálnak.

– Hogyhogy?

– Dottie-val egy gyülekezetbe járunk – válaszolta a férfi. – Gondoltam, hogy biztosan rám csörög majd.

– Jóban vagytok?

– Köszönő viszonyban – válaszolta Dan. – Ráadásul a kis Jenny egyébként is a kedvenceim közé tartozott. Egy darabig énekelt a gyerekkórusban. Olyan hangja volt, mint egy angyalnak.

Sara tudta, hogy Brock mellesleg a gyerekkórus karvezetője.

– Sara, itt vagy? – fűzte hozzá Dan, mert a nő szólt semmit.

– Ja igen, bocs. Kösz a tájékoztatást.

– Az újságban sem volt benne.

– Tessék?

– Nem jelent meg a gyászjelentések között. Afféle szakmai érdeklődésből figyelem. Nem árt tudni, ki kivel dolgoztat – magyarázta Brock önironikusan nyihogva.

– És nem jelent meg a halálhír?

– Egy árva kukk sem volt róla – mondta Dan. – Lehet, hogy északon lesz a temetés? Azt hiszem, az édesapja onnan való.

– Attól még az újságban benne lett volna, nem? – adta a naivat Sara.

Bár Dan Brock a szakmájából adódóan rendszerint diszkréten viselkedett, a doktornő véletlenül sem akarta, hogy pletyka legyen a dologból.

– Nyilván. Vagy legalább a faliújságra ki lett volna téve a templomban, de ott sem láttam – hallgatott el rövid időre, aztán hozzátette: – Tudod, Sara, egyesek milyen furán tudnak hozzáállni a halálesetekhez. Maguknak sem akarják beismerni, hogy megtörtént. Ha pedig gyermeket veszíti el valaki, akkor még inkább így van. Talán Dottie is azért intézte a dolgot teljes csendben, hogy könnyebben átvészelhesse.

– Igazad van – felelte Sara. – Mindenesetre kösz a híreket.

– Hallom, hogy Grace Pattersonnak sincs már sok ideje hátra – folytatta Dan.

Biztosan nem valami elfoglalt, ha ilyen hosszasan el tud csevegni, gondolta Sara.

– Az nehéz ügy lesz – vélte Dan.

– Grace-t is ismered?

– Mielőtt megbetegedett, segített a kórusban. Csodálatos asszony.

– Én is ezt hallottam.

– Azt mondják, teljesen legyűrte a szervezetét a rák – mondta Dan. – Az ilyen betegség mindig fogós ügy – érződött, hogy teljesen a dolog hatása alá kerül. – De hát ezt te is tudod, Sara.

Sara értette, hogy Dan Brock nem véletlenül van teljesen lesújtva. Ő nem lenne képes temetkezési vállalkozóként dolgozni, gondolta magában. Persze talán Dan sem cserélne vele.

– Gondolom, még mindig nem derült ki semmi a kislányról – mondta Brock.

– Még semmi – felelte Sara. – Legalábbis én még nem hallottam.

– Jeffrey érti a dolgát. Ha valaki, ő biztosan a nyomára akad – mondta a férfi.

Sara is szívesen reménykedett volna ebben, de ami eddig kiderült az esetről, nem igazán nyugtatta meg.

– Na jó, vigyázz magadra – búcsúzkodott Dan. – A legjobbakat anyukádnak és a többieknek.

Sara viszonozta a jókívánságokat, letette, aztán újra felvette a kagylót, és felhívta Jeffrey-t.

14

Lena igyekezett úgy tenni, mint aki nem hallgatja Jeffrey telefonbeszélgetését Sara Lintonnal. Nem volt könnyű dolga, mert egymás mellett ültek Jeffrey autójában. Lena kinézett az ablakon, és lazának tettette magát, pedig feszengett. Nagyon megrázta, ami néhány órája történt Markkal. Még nem derült ki, túléli-e a fiú. Az agya egy darabig nem kapott oxigént, és amíg magához nem tér a kómából, nem lehet tudni, mekkora károsodást szenvedett.

A lány Jeffrey-re pillantott, amikor a férfi elmesélte Sarának, mit mondott Mark arról, milyen kapcsolatban volt Grace Pattersonnal. Sara válaszát nem hallotta, de biztosan rövid és tárgyilagos lehetett, mert Jeffrey egyből rávágta, hogy igaza van.

– Este találkozunk – tette le a kagylót a rendőrfőnök, aztán rögtön Lenához fordult. – Megmondtam, hogy ne maradjon kettesben Markkal.

– Tudom – felelte a lány, aztán magyarázni kezdte, miért mondta Bradnek, hogy a ház mögött várjon.

A zsaru felemelt kézzel szakította félbe.

– Nem mondom el többször, Lena – közölte határozottan, és érződött, hogy már készült erre a figyelmeztetésre. – Nem maga a főnök.

– Tudom.

– Ne szóljon közbe – csattant fel Jeffrey, és szigorú pillantást vetett rá. – Sokkal régebben dolgozom itt, mint maga, és azért mondom, hogy valamit így vagy úgy intézzen, mert tudom, hogy mit csinálok.

Lena már nyitotta a száját, hogy helyeseljen, de aztán inkább csendben maradt.

– Maga nyomozó, ami bizonyos önállósággal jár, de mindennap az én utasításaimat kell teljesítenie – Jeffrey végigmérte, mintha arra számított volna, hogy a lány majd vitába száll vele. – Ha nem lehetek biztos benne, hogy betartja a legegyszerűbb utasításokat, akkor miért dolgozzam magával?

Most már Lenán volt a sor, hogy mondjon valamit, de semmilyen épkézláb választ nem tudott kinyögni.

– Gondolkodjon el alaposan, Lena. Tudom, hogy szereti a munkáját, és ha akarja, jól is csinálja, de azóta, hogy… – Jeffrey megrázta a fejét. – Nem is: már azelőtt sem volt engedelmes. Márpedig egy engedetlen nyomozó nagyobb veszélyt jelent a számomra, mint a zsiványok, akiket hajkurászunk.

A lányt bántotta a megjegyzés, úgyhogy rögtön igyekezett felhozni valamit a saját védelmében.

– Mark nem tárulkozott volna ki, ha Brad is ott van.

– De lehet, hogy nem is követ el öngyilkossági kísérletet – felelte a zsaru.

Egy darabig csendben vezetett tovább, és az utat figyelte. Kisvártatva felsóhajtott.

– Ez nem volt fair – mondta.

Lena nem szólt semmit.

– Mark valószínűleg egyébként is csinált volna valami ilyesmit. Nagyon zavart gyerek. Nem a maga hibája volt.

A lány bólintott, de nem tudta eldönteni, hogy a férfi igazat beszél, vagy csak igyekszik megnyugtatni őt. De legalább megpróbálta enyhíteni a lányra nehezedő nyomást, sokkal inkább, mint Lena, miután Jeffrey-nek le kellett lőnie Jenny Weavert.

– De nem csak erről az egy esetről van szó. Talált már magának terapeutát?

A lány nemet intett.

– Nem szívesen mondom, Lena, de olyan, mintha egyszerűen nem lenne hajlandó időt szakítani rá – hallgatott el, hogy jól megválogassa szavait. – Végig kell gondolnia, hogy tényleg zsaru akar-e maradni ezentúl is.

A lány bólintott, és az ajkába harapott, nehogy elsírja magát. Hogy lehetne más, mint zsaru? Ha nem lehetne nyomozó, mihez kezdene? Nem testvér többé, nő is alig. Lena olykor már abban sem volt biztos, hogy emberi lény maradt-e egyáltalán.

– Maga jó zsaru – mondta Jeffrey.

A lány megint bólintott, a fejét fogta, és nézett kifelé az oldalsó ablakon, hogy a főnöke ne lássa az arcát. Gombóc volt a torkában, de erőt vett magán, nehogy felzokogjon. Gyűlölte saját gyengeségét. Nem engedheti meg magának, gondolta, hogy Jeffrey előtt sírdogáljon, mint valami fruska.

– Ha megoldottuk az ügyet, visszatérünk erre a beszélgetésre – tette hozzá Jeffrey megnyugtató hangon, de ez sem segített. – Segíteni akarok magán, de ha elutasítja a segítséget, akkor nem tudok mit tenni.

Ez úgy hangzott, mint Hank dumái, amelyeket az anonim alkoholisták összejövetelein szedett fel, márpedig abból Lenának egy életre elege lett. Megköszörülte a torkát.

– Oké – mondta, és továbbra is kifelé bámult az ablakon.

Jeffrey szótlanul vezetett tovább, és a lány is csak akkor törte meg a csendet, amikor észrevette, hogy a férfi nem kanyarodik be arra, amerre a városközponthoz és a rendőrőrshöz kell menni.

– Hová megyünk? – kérdezte.

– Dottie Weaverhez – felelte a rendőrfőnök. – Nem jelentkezett Jenny holttestéért a kórbonctanon.

– Pedig lett volna rá ideje – vélte Lena, és lopva megdörgölte a szemét. – Mit gondol, valami baja esett?

– Nem tudom – szorította össze a fogát Jeffrey.

– Talán ő is öngyilkos lett, mint Mark? – találgatott a lány.

Jeffrey biccentett, de nem szólt semmit, úgyhogy Lena sem erőltette tovább a társalgást.

– Ez lesz itt a Randolph Street, ugye? – bökött az egyik keresztutcára a zsaru.

– Igen – válaszolta Lena, mire befordultak. Kevés telek volt az utcában, a porták egymástól távolabb helyezkedtek el, a házak pedig az utcafronttól beljebb álltak. Ez Grant megye egyik régebbi negyede volt, még azelőtt épült, hogy az emberek egymás hegyén-hátán kezdtek volna építkezni, és mindenki olcsó, villámgyorsan felhúzott házakba költözött volna. Jeffrey lefékezett egy szürke postaládánál, amelynek az utca felől hiányzott a fedele. Úgy tele volt gyömöszölve küldeményekkel, hogy csak feszítővassal lehet majd kiimádkozni őket a ládából.

– Ide jövünk – mondta a rendőrfőnök.

Visszatolatott, és befordult a fákkal szegélyezett kocsibehajtóra. Ha látta is, hogy négy nejlonba csomagplt *Grant Observer* hever felbontatlanul a postaláda töviben, nem tett rá megjegyzést.

A Weaver-ház hátrább állt, mint Lena gondolta volna. Csak jó néhány másodperc elteltével látták meg a kis farmházat. Az emelet későbbi ráépítésnek tűnt, egészen elütött a földszinttől.

– Maga lát itt autót? – kérdezte Jeffrey, és megállt a nyitott garázsajtó előtt.

– Nem – válaszolta Lena, miután körülnézett, és eltűnődött, miért kérdez olyasmit Jeffrey, ami nyilvánvaló.

Mindketten kiszálltak a kocsiból. Lena körüljárta a házat, és minden egyes földszinti ablakot megvizsgált. Mindenütt be volt húzva a függöny vagy le volt húzva a redőny, sehol nem látott be a házba. Talált egy kétszárnyú ajtót, feltehetően a pincébe vezetett, de le volt lakatolva. A pinceablakok belülről feketére voltak festve.

Amikor visszaért a ház elé, hallotta, hogy Jeffrey bekopog a bejárati ajtón.

– Mrs. Weaver! – kiabált a rendőrfőnök.

Lena megállt a bejárathoz vezető lépcsősor alján, és az izzadságot törölgette a homlokáról.

– Nem láttam semmit. Minden ablak el van függönyözve – közölte, aztán beszámolt a pinceajtóról és a pinceablakokról is.

Jeffrey körülnézett az udvarban. A lány látta rajta, milyen ideges. Dottie Weaver már napok óta a postáért sem ment ki. Elvált nő volt, aki most veszítette el a lányát. Könnyen lehet, hogy úgy érezte, már nincs miért tovább élnie.

– Megnézte, hogy be lehet-e jutni valamelyik ablakon?

– Mindegyik be van zárva.

– Az is, amelyiknek be van törve az üvege?

Lena értette, mire céloz Jeffrey. Rendőrként bitang jó okra volt szükségük, hogy házkutatási parancs nélkül beléphessenek a házba. A balsejtelem nem elég jó indok. Egy betört ablak viszont igen.

– Ja, arra a pinceablakra gondol?

A férfi bólintott.

– És ha megszólal a riasztó?

– Akkor hívjuk a rendőrséget – sétált le a lépcsőn Jeffrey.

Lena maga is hajlandó lett volna betörni az ablakot, de értékelte, hogy Jeffrey a lehető legkevésbé keveri bele a féllegális megoldásba. Nekitámaszkodott a lépcsőkorlátnak, és várta, hogy mikor hallja meg az üvegcsörömpölést. Egy perc múlva hallotta is, de utána jó sok idő eltelt, és Jeffrey-nek még mindig nyoma sem volt. Már épp arra gondolt, hogy a ház mögé kerül, és megnézi, mi van vele, amikor meghallotta a férfi lépteit a házban.

A rendőrfőnök kinyitotta a bejárati ajtót, és egy sárga esőkabát volt a kezében.

– Lacey dzsekije? – kérdezte Lena, és elvette tőle. A méret stimmelt, és amikor a belső márkajelzést is megnézte, az utolsó kétsége is elszállt. Bele volt hímezve a lány neve, arra az esetre, ha elveszítené.

– Jézusom – motyogta a lány, aztán kérdő pillantást vetett Jeffrey-re.

A férfi nemet intett: nem találta meg a kislányt a házban.

Félreállt az ajtóból, és Lena is belépett. Megcsapta a hőség: belül még melegebb volt, mint odakint. Jókora helyiségben találta magát, valószínűleg ezt használták nappalinak. Persze nehéz volt megmondani, mert egyáltalán nem voltak bent bútorok. Még a padlószőnyeget is feltépték, csak körben a szegőléc alatt maradtak kis cikcakkos darabkák.

– Mi a…? – szaladt ki Lena száján megdöbbenésében, miközben beljebb sétált a szobába.

Észrevette, hogy Jeffrey elővette a fegyverét. Lena is követte a példáját, és átkozta magát a butaságáért. Úgy megrökönyödött, hogy megtalálták Lacey esőkabátját, hogy fel sem merült benne: talán most is lehet valaki a házban. Amekkora zajt csaptak odakint, ha van itt valaki, az már biztos felfigyelt rájuk.

Jeffrey intett neki a fejével, hogy jöjjön utána a konyhába, ahonnan szintén mindent kipakoltak. A konyhaszekrények tárva-nyitva, a polcok teljesen kiürítve. Lena továbbhaladt az étkezőbe, a dolgozószobába és az apró irodahelyiségbe: ezek is mind üresen álltak, a szőnyeg mindenütt felszedve.

Rossz kisugárzása volt a helynek. Jeffrey is biztosan arra gondolt, amikor megtalálta az esőkabátot, hogy Lacey is itt lehet a házban, vagy legalábbis a holtteste, futott át Lena agyán.

– Érzi ezt a szagot? – suttogta Jeffrey.

Lena beleszimatolt a levegőbe, és rájött, hogy a friss festés szaga mellett még valami szúrósat érez.

– Clorox – súgta a rendőrfőnöknek. – És még valami, amiről hirtelenjében nem tudom, hogy micsoda.

– A Mark letartóztatásakor készült fotón festékes volt a ruhája, nem? – suttogta Jeffrey.

Lena bólintott, és még egyszer körülnézett a szobában. A lépcső a sarokban volt.

– Odafent volt már? – kérdezte a lány, és ebben a pillanatban koppanásokat hallottak az emeletről.

Mindketten felemelték a pisztolyukat, és Lena indult meg előbb. Oldalazva lépkedett a lépcsőn, felfelé szegezett fegyverrel. A lépcsőkről is leszedték a szőnyeget, figyelte meg menet közben. Minden izma megfeszült, a szervezete zsibongott az adrenalintól.

Ahogy felért, megtorpant, és óvatosan belesett a hosszú folyosóra. Bal felől a fal mellett állt, és magasan felette nyílt egy kis ablak, amelyet kintről nem vett észre. Résnyire nyitva volt, és falevelek meg némi törmelék hevert alatta a padlón. Ezen az ablakon is vízszintes rúdra erősített fekete függöny lógott, az aljába súlyok voltak belevarrva. A párkány alatt le volt verve a vakolat néhány helyen, ahol a súlyok a falnak verődtek, a függöny szélén pedig friss fehér festéknyomok látszottak. Lena rábökött, hogy mutassa Jeffrey-nek: talán ezek csaptak zajt az előbb, a főnök pedig vállat vont, mondván, lehet, de az is lehet, hogy nem.

Lena megindult előre a folyosón, de Jeffrey megelőzte, és minden nyitott ajtón bekukkantott. A lány eltűnődött, vajon Jeffrey-nek minden szoba előtt görcsbe rándul-e a gyomra, hogy talán odabent fekszik Lacey Patterson. Borzongva idézte fel a reggeli eseményeket Mark szobája előtt, merthogy itt is csak egy ajtó volt csukva. Jeffrey megtorpant előtte.

A zsaru két kézzel szorította a fegyverét. Valami miatt egyelőre nem mozdult, Lena már fontolgatta, hogy előrelép, de Jeffrey arckifejezése visszatartotta. Talán a főnök fél, hogy mit talál odabent? Lena igen.

Jeffrey közelebb hajolt az ajtóhoz, mintha hallana valamit.

– Mi az? – kérdezte tőle Lena hang nélkül.

A férfi a fejét rázta, mintha időt kérne, hogy hadd tűnődjön még. Lena mellette állt, az ajtó oldalán a falnak vetette a vállát, folyt róla a veríték, amíg várta, hogy Jeffrey dűlőre jusson. A lány remélte, hogy nem kell túl sokáig így rostokolnia, mert attól, hogy megállt, és végiggondolta a helyzetet, máris megcsappant az elszántsága.

Végül Jeffrey intett neki, hogy húzódjon hátrább. Kiterelte a folyosóról, egészen a lépcső tetejéig. Lena végül felülről a második fokon állt meg, és úgy tűnt, ez már megfelel a rendőrfőnöknek, de innen csak a nyakát nyújtogatva tudott kinézni a folyosóra. Tettre készen várt, Jeffrey pedig berúgta az ajtót. A másodperc törtrészével később óriási fény világította be a folyosót, és az ajtó Jeffrey-t is hátralökve kirobbant a folyosóra. Egy másodperccel később őrjítő robajjal tűzgolyó söpört végig a folyosón, Lena alig tudott lebukni előle.

– Jézusom – suttogta, és az arca elé kapta a kezét. A lépcsőn térdelt, és várta, hogy rázúduljon a hő, vagy perzselő lángok emésszék el élve, de nem történt semmi. Felegyenesedett, és benézett a folyosóra. Jeffrey az ajtó alatt feküdt, de mozgott. Az ajtó felső része teljesen elszenesedett. A falak is kormosak voltak, de a tűz kialudt. Amilyen hevesen lángolt, olyan gyorsan kiégett.

Balról pattogást hallott, gyorsan a hang irányába fordult. A fekete függöny égett. Lena levette a dzsekijét, és addig ütötte vele, amíg le nem esett a rúdról. A talajra hulló parazsat eltaposta. Jeffrey közben lerúgta magáról az ajtót.

– Mi a franc volt ez? – méltatlankodott, és megtapogatta az arcát és a törzsét, ellenőrizve vajon megégett-e. Lena úgy látta, hogy nincs nagyobb baja. Az ajtó megvédte a kirobbanó lángoktól.

– Fogalmam sincs – felelte, kabátját a padlóra dobta, és odasétált a férfihoz, hogy felsegítse.

– Azt hiszem, valami szagot éreztem az ajtó túloldaláról – mondta a rendőrfőnök, és megtámaszkodott Lena vállán. – Mégis mi a franc lehetett ez?

– Milyen szagot érzett? – kérdezte a lány.

– Azt hiszem, benzinszagot. Nem voltam benne biztos. A festékszag miatt nehéz megmondani – leporolta a nadrágját, de nem sokra ment vele.

Mindketten a cipőjére meredtek: a lábbeli talpa teljesen megolvadt a hőtől.

– A francba – morogta. – Vadiúj volt.

Lena végigmérte, próbálta eldönteni, a férfi beütötte-e a fejét.

– Jól van? – kérdezte Jeffrey, és lesöpört valamit Lena válláról.

– Persze, semmi bajom – felelte.

Haja szála sem görbült, mert a főnök előrelátón leküldte a lépcsőházba.

– Ott már nem ég semmi? – kérdezte Jeffrey az ablak felé bökve.

A robbanás hője kilökte az ablakkeretet a helyéből, az üveg ripityára tört. Sötét mélyedések voltak a falban, ahol az égő függöny odaért.

– Azt hiszem, már elaludt – felelte a lány, és hátrasimította a haját.

Por hullott a fejéről, talán a hajszálai vége is megpörkölődött.

Jeffrey a szoba bejáratához sétált. Óvatosan benézett, hogy leselkedik-e még valami más veszély is bentről. Végül belépett, és körülnézett.

– Az ajtó fölött volt a szerkezet, amely működésbe hozta – közölte a zsaru.

Lena elámult, hogy gondolkodhat Jeffrey most is ilyen logikusan. A robbanás akár meg is ölhette volna. A férfi az ajtófélfa fölé mutatott.

– Itt van a drót, amelyik felfelé vezet… – követte a szemével a szobán át – …egészen idáig.

Lena is bekukucskált, hogy lássa, miről beszél Jeffrey. A sarokban három benzineskanna állt. Volt rajtuk egy megperzselődött törülköző és egy rádiós óra maradványai. A műanyag borítás darabokra szakadt, a drótok kibelezve lógtak. A fal és a plafon is megpörkölődött, az ablaknál a műanyag reluxalapok egymásra olvadtak, de különös módon semmi sem gyulladt be.

Lena az eszközt nézegette, és azon tűnődött, ki építhetett ennyire kezdetleges szerkezetet. A fémkannák szorosan le voltak zárva, és az óra, amennyire meg tudta állapítani, még csak nem is volt csatlakoztatva hozzájuk. Megtapogatta a törülközőt, aztán meg is szagolta. Akárki rakta is össze a bombát, még csak bele sem mártotta a törülközőt a benzinbe, hogy tüzet fogjon.

– Lövése sem volt róla, hogyan csinálja – mondta a lány.

– Aha – bólintott Jeffrey. – De mi robbant fel?

– Fogalmam sincs – felelte Lena, és körülnézett a helyiségben.

Most figyelt fel rá, hogy a többi szobával ellentétben ez be volt bútorozva. A padlót szőnyeg borította, a falra fiúbandák poszterei voltak kiragasztva. Lányszoba hangulata volt, mert a falak eredetileg rózsaszínűre voltak festve, a berendezést fehér, fonott bútorok alkották, és a polcokon egész hadseregnyi plüssállat ült. Az ajtóval átellenben, a falnál felnőtt méretű ágy állt rózsaszínű takaróval letakarva. A takaró merevnek tűnt, mintha korábban megszívta volna magát valami folyadékkal, aztán pedig magától száradt volna meg. Lena végigsimított rajta, aztán megszaglászta az ujját.

– Benzin – fintorgott.

Jeffrey is körülnézett a szobában.

– Mindent lelocsoltak benzinnel – mondta. – Az ablakokat gondosan bezárták. Talán annyira telítődött a levegő benzingőzzel, hogy amikor a kilincsre kötött drót működésbe hozta az órát, maga a levegő lobbant be. A tűz csak akkor lángol fel, ha van elég oxigén – sandított Jeffrey a folyosó irányába. – Lehet, hogy a folyosó végén a nyitott ablak szippantotta ki a lángokat.

– Ahol én álltam, onnan tutira úgy látszott – helyeselt Lena. – A bombaszakértők majd kiderítik.

– Igen – vette elő a mobiltelefonját a férfi a mellényzsebéből.

Először Franket hívta, hogy küldje ki a pirotechnikusokat, aztán pedig Nick Sheltont a Georgiai Nyomozóhivatalban. Bűnügyi helyszínelőket kért, akik átfésülik a házat nyomok után.

– Van egy kis időnk, amíg ideérnek – csukta be a telefont Jeffrey.

– Kiváló – morogta Lena, és átfutott rajta, hogy ebben a forróságban és szagban talán meg is fulladnak, mire megjönnek a többiek.

– Ez a szobát miért nem pakolták ki teljesen? – kérdezte Jeffrey.

– Talán Dottie nem tudta rávenni magát, hogy Jenny halála után bejöjjön.

– Nincs kizárva – motyogta Jeffrey, és kipiszkált valamit a szeméből. – De egyáltalán mi értelme volt kipakolni mindent, ha tudták, hogy a robbanás után úgyis leég a ház?

– A tűzszakértők akkor is rekonstruálhatnak mindent – válaszolta Lena. – Ezt akár a Discovery Channel-ről is tudhatták.

Jeffrey-t még mindig nem hagyta nyugodni a dolog.

– Mintha gyűlölte volna a lányát – morfondírozott. – Azt még megértem, hogy nem pakolta ki a berendezést a szobából, de ennek… – bökött a benzineskannákra – ennek semmi értelme.

Lenának eszébe jutott Mark. A fiú talán direkt úgy állította be a bombát, hogy ne robbanjon fel.

– Ki tenne ilyet? – tanakodott a rendőrfőnök. – Grace? Dottie? Vagy Mark lett volna? Sehogy sem áll össze a kép.

Lena nézelődni kezdett a szobában, hogy lefoglalja magát. Az öltözködőasztalon a sminkkellékek mellett álló porcelánmacska-család biztosan a kislányé volt.

– Talán nem akarta, hogy bármi is megmaradjon, ami Jennyre emlékeztetheti – vetette fel Lena, de már attól is rossz szájíze lett, hogy kimondta a dolgot. – A bomba egy csapásra kitörölt volna mindent.

– Az is lehet, hogy Dottie-t elrabolták – tűnődött Jeffrey.

– De vajon ki? – kérdezte Lena. – Ez nem stimmel. És ha elrabolták, akkor hogy került ide Lacey esőkabátja? Azt állítja, hogy aki Lacey-t elrabolta, az foglyul ejtette Dottie-t is? Aztán pedig vette a fáradságot, hogy mindent kirángasson a helyéből, és teljesen kiürítse a házat?

– Maga szerint Dottie helyezte el a bombát?

Lena vállat vont, noha a szíve mélyén tudta, hogy Mark volt az. Festéknyomok voltak a ruháján és vegyszerszaga volt, mindez arra mutatott, hogy az elmúlt pár napban legalábbis megfordult a házban. Hogy pontosan mit csinált itt, azt persze nem lehet tudni.

Jeffrey nyilván ugyanarra a következtetésre jutott, mint a lány.

– Marknak festékes volt a ruhája. Elküldhetjük a laborba a pólóját meg a nadrágját, hogy összevessék az itteni falhoz használt festékkel – mondta.

– Frissnek tűntek a festékpöttyök a ruháján – ismerte el Lena kelletlenül.

– Miért pakolta volna ki így a házat Dottie Weaver? Miért ment volna el innen anélkül, hogy legalább a lányát eltemeti?

Lenának megint eszébe jutott, hogy Jeffrey vajon beütötte-e a fejét. A férfi ugyanazokat a kérdéseket tette fel újra és újra, mintha Lena hirtelen előrukkolhatna a válaszszal. Már épp rá akart kérdezni, hogy nem akar-e inkább leülni, amikor a zsaru megfordult, és fürkész pillantást vetett az ágyra. Pár másodperc múlva lerúgta róla a matracot.

– Mi az? – kérdezte Lena, de aztán ő is meglátta.

Nagyjából húsz olcsó kinézetű magazin hevert a sodrony és a matrac között. Mindegyiknek a borítóján gyerekek voltak, és olyan dolgokat csináltak, amilyenekre sosem lenne szabad rávenni őket. Ugyanannak a magazinnak a különböző számai voltak: mindnek az állt a címlapján, hogy *Gyerekimádók.* Az „ó” betű helyén a jól ismert szíves embléma szerepelt.

Lena a falnak támaszkodott, hogy kicsit erőre kapjon.

– Jól van? – kérdezte Jeffrey, és a lány válla felé kapott, nehogy elessen, ha elájulna.

– Ez az a jel.

– Ez van Mark kezére tetoválva – átforgatta a magazinokat. – Én is dugdostam eztazt az ágyamban annak idején.

– De miért tette? – Lena láthatóan fennakadt a dolgon. – Miért tetováltatta ezt magára?

– Talán így akarta jelezni, hogy a fiatalabb lányokhoz vonzódik. Lehet, hogy az ilyen fickók erről ismerik meg egymást – találgatta a zsaru, és felkapta az egyik magazint.

Átnyálazta, aztán felvett egy másikat. Az egyik képnél leesett az álla, és nem lapozott tovább.

– Mi az? – kérdezte Lena, és a férfi válla fölött ő is belepillantott az újságba.

Mark volt a középső poszteren. A fotó egy-két évvel ezelőtt készülhetett.

Lena is felkapott egy újságot, belelapozott, és ő is talált egy képet Markról. Ezen Jenny is rajta volt, olyasmit csináltak, amit Lena nem is tudott volna pontosan megnevezni. Ami még rosszabb, a későbbi oldalakon Mark idősebb férfiakkal és nőkkel volt együtt. A felnőttek arca nem látszott, Mark viszont tetőtől talpig rajta volt a képeken. Elkínzott arckifejezéssel szerepelt a fotókon, Lenának könnyek szöktek a szemébe, hogy így látja viszont. Még magának sem ismerte volna be, de sokkal jobban megviselte a látvány és a tudat, hogy Markot nyilvánvalóan kényszerítették egy csomó dologra. Most értette meg, miért kérdezgette tőle a fiú, milyen érzés volt Lenának, hogy megerőszakolták. Össze akarta hasonlítani az élményeiket.

Jeffrey tovább nézegette a magazinokat. Tehetetlen dühében úgy összeszorította a fogát, hogy Lena alig értette, amit ezután mondott.

– Nem valami magas színvonalú munka. Ilyesmit egy kis nyomda is elő tud állítani.

– Biztosan – helyeselt Lena.

– Jézusom – sziszegte Jeffrey, és rosszallóan meredt az egyik fotóra a kezében tartott magazinban. – Ez a szarzsák még a jegygyűrűjét sem vette le – szinte sütött a hangjából az undor. – Ez Jenny – mondta.

Lena is megnézte a képet. A fotón egy fickó Jenny Weaver nyakát markolta, és a pénisze felé húzta a lány fejét. A fickó arany jegygyűrűje becsillant a képen. Lena eltöprengett, vajon a perverz magazinvásárlókat külön örömmel tölti-e el, hogy látják: nős ember szexel a kislányokkal a fotón.

– Undorító – mondta.

– Ezen a fotón is ugyanez a gyűrű van – mondta Jeffrey, és már meg sem mutatta a képet a lánynak. – Meg ezen is.

– Biztosan ugyanaz? – kérdezte Lena.

– Kibaszott perverz – vesztette el a türelmét Jeffrey.

Összegyűrte és a falhoz vágta a magazint.

– Mi a faszt csinálnak ezek? – üvöltötte eltorzult arccal.

Lena látta, hogy kidagadnak az erek a nyakán.

– Hány gyereket rángattak bele ebbe a mocsokba?

Lena újra felvett egy magazint, de a férfi leintette.

– Ne nézegesse ezt a szemetet – mondta. – Majd Nick emberei elintézik – a homlokára tapasztotta a kezét, mert megfájdult a feje. – Hány gyereket rángattak bele ebbe a fertőbe? – ismételte. – Hány gyereket érinthet ez Grant megyében?

Ő is tisztában volt vele, hogy Lena sem tudja a választ.

– Idehívom Nicket is, hogy nézze meg ezt – nyitotta ki a telefonját. – Menjen be a kórházba, és húzzon ki valamit Grace Pattersonból.

Lena értetlenül nézett rá.

– Jennyvel és Markkal is kapcsolatban állt. Biztosan tud valamit – magyarázta Jeffrey. – Ha nem félnék tőle, hogy kitekerem a nyakát, magam kérdezném ki – egészen elfehéredtek az ujjai, úgy szorította a telefont. –Hangposta – mondta. – Jeff Tolliver vagyok, Nick. Hívj vissza, amint tudsz. Új fejlemény van a Lacey Patterson-ügyben – becsukta a telefont, és Lenához fordult. – Innentől kezdve már tuti, hogy kiemelt ügy.

Lena bólintott. Még sosem látta Jeffrey-t ennyire dühösnek, pedig ő is alaposan fel tudta húzni.

A férfi újabb számot tárcsázott. Amíg kicsöngött a hívás, Lenához intézte a szavait.

– Szembesítse Grace-t azzal, amit tudunk. Pontosan ismételjen el neki mindent, amit Mark elmondott magának, és derítse ki, mi a franc történt.

– Gondolja, hogy elmond bármit is?

– Eltűnt a lánya – emlékeztette Lenát a rendőrfőnök. – És itt találtuk meg az esőkabátját.

Lena lesütötte a szemét.

– Maga szerint érdekli? Látja, hogy mit tett Markkal is…

Jeffrey becsukta a telefont, és a lány szemébe nézett.

– Őszintén szólva ebben az ügyben én már senkiről sem tudom, hogy mit gondoljak, Lena.

Már éppen újra ki akarta nyitni, hogy telefonáljon, amikor megszólalt a készülék. Mielőtt felvette volna, odaadta Lenának a kocsikulcsot, és az ajtó felé intett a fejével.

– Menjen – mondta a lánynak.

CSÜTÖRTÖK

15

Jeffrey pontosan úgy érezte magát, mint akit robbanás lökött keresztül egy folyosón úgy, hogy közben faajtót préselt a mellére. Fájt a karja, és úgy érezte, a térde már soha többé nem fog rendesen hajlani. A nap hátralévő részében a Weaver-házban dolgoztak. Délután egykor felhívta Sarát, ő pedig habozás nélkül elhívta magához a férfit estére. Jeffrey kicsit aggódott is, hogy ilyen könnyen felmelegítették a kapcsolatukat. Még mindig arra várt, hogy kibújik a szög a zsákból, és Sara egyszer csak bejelenti: mégsem akarja újrakezdeni a régi életüket. Ennek ellenére igazán boldog volt, hogy újra együtt lehetnek, és a későbbi fejleményektől függetlenül minden együtt töltött percet ki akart élvezni. Még így is otthonosan érezte magát Sarával a fürdőkádban ücsörögve, hogy éppen élete legborzalmasabb bűnügyét kellett megtárgyalniuk.

A nőre pillantott, aki vele szemben ült, és épp belekortyolt a borába. Egy pillanatra elhallgatott. Már el is felejtette, milyen klassz is Sara fürdőszobájában ez a majd' két méter hosszú, lábakon álló kád, csapteleppel a közepén. Házas éveikben szabadidejük legalább a felét ebben a kádban töltötték.

Sara megtámasztotta a poharat a térdén.

– És Lena most hol van?

– A kórházban – felelte Jeffrey. – Patterson még mindig kitart.

– Mondott valamit?

– Grace? – kérdezte Jeffrey.

Sara bólintott.

– Viszonylag tisztán gondolkodik, de morfiumot kap, mert nagy fájdalmai vannak.

– A mellrák borzasztóan fájdalmas halál.

– Akkor jó – válaszolta a zsaru, és kinyúlt a kádból a borospohárért.

Szülei példáján okulva Jeffrey sosem ivott, de a mai nap után muszáj volt kiengednie. Mielőtt elkezdett beszélgetni Sarával, úgy érezte, összevissza pörög az agya, képtelen megállapodni, és egy dologra koncentrálni. Túl sok apróság ugrott be neki az ügyről, amelyeket fejben még össze kellett raknia, és túl sok volt a megválaszolatlan kérdés. Az alkohol valahogy segített összpontosítani.

– Tényleg azt hiszed, hogy Grace Patterson vallomást tesz a halálos ágyán?

– Hát, nem nagyon bízom benne, de azért sosem lehet tudni… – mondta, aztán eltűnődött, pontosan hogy fogalmazzon. – Lenának van egy Markra vonatkozó megérzése.

– Miféle megérzés?

– Azt állítja, hogy a fiút megerőszakolták.

– Igaza van – közölte Sara. – Szerinted direkt szerepelt azokban a magazinokban, és ő csábította el az anyját?

– Dehogyis – felelte, és örült, hogy Sara így állt a kérdéshez. – De igazából Lena miatt aggódom.

– Megtesz minden tőle telhetőt – válaszolta a nő. – Csak időre van szüksége.

– Én viszont nem kockáztathatok, Sara – dörgölte a szemét Jeffrey, és még mindig úgy érezte, hogy benzinszaga a keze, pedig már alaposan beszappanozta és lesúrolta.

– Túl labilis. Nem akarom, hogy végül teljesen kiboruljon, és öngyilkos legyen. Nem hiszem, hogy valaha is a tükörbe tudnék nézni, ha ez megtörténne.

– Időbe telik, amíg feldolgozza, amin keresztülment – mondta Sara tárgyilagosan. – Ha egyáltalán sikerül neki.

– Senkivel nem hajlandó beszélni róla.

– Nem kényszerítheted rá, hogy megtegye – vélte Sara. – Ha eljön az ideje, majd beszél róla.

A férfi a poharába bámult, és nem felelt.

– Na jó – mondta Sara, mert látta, hogy Jeffrey már nem akar ezzel foglalkozni. – Akkor váltsunk témát.

– Oké.

Sara az ujjain számolva összeszedte a tényeket, amelyeket ismertek.

– Mark és Jenny Dottie házában pózoltak a gyerekpornó-magazinnak. Grace szexuális kapcsolatban állt a fiával.

– Így van.

– És mi van Teddy Pattersonnal?

– Talán ő a hiányzó láncszem – fejtegette Jeffrey. – Kamionos. Lehet, hogy ő terjeszti a magazint.

– Most hol van?

– Vagy a kórházban, vagy otthon. Ráállítottam Franket – Jeffrey nagyot húzott a borból. – Nincs nagyon kiborulva, hogy az egyik gyereke kómában van, a másikat pedig elrabolták.

– Mit csinál?

– A felesége mellett van.

– Lehet, hogy egyszerre egy dologgal van elfoglalva – vélte Sara. – Mégiscsak haldoklik a felesége, úgyhogy vele tölti az időt. Lacey-n és Markon egyelőre úgysem segíthet, tehetetlenségre van kárhoztatva.

– Hidd el, nem az a típus, aki valaha is tehetetlennek érzi magát.

– Szerinted készül valamire?

– Azt hiszem, amint Grace meghal, elmegy a városból – felelte Jeffrey. – Beszéltem Nick Sheltonnal. Az a gyanúnk, hogy az augustai kapcsolat nem más, mint Teddy.

– Erről attól a szivartól tudtok, akit Nick gyermekpornó miatt tartóztatott le?

A férfi bólintott. Kicsit hezitált, hogy elmondja-e Sarának a részleteket, aztán az őszinteség mellett döntött.

– Holnap délre van kitűzve a találkozó.

– Milyen találkozó? – kérdezte Sara aggódó arckifejezéssel.

– Nick madarát, ezt a pornóterjesztőt nyilvános fülkéből hívta egy férfihang – elhallgatott, és Sara reakcióját figyelte. – Nem ismertem meg a hangját, de azt beszélték meg, hogy egy hotelban találkoznak Augustában, és ott kapja meg a magazinokat.

– Te is ott leszel?

– Aha – felelte Jeffrey. – Baj?

– Emlékszem, amikor házasok voltunk – sóhajtott Sara –, ahányszor csörgött a telefon, mindig összerándult a gyomrom, mert sosem tudtam pontosan, hogy hol vagy.

A rendőrfőnök nem felelt egyből. Belekortyolt az italába.

– Ezt még sosem mesélted – mondta végül.

– Tudom – felelte Sara, és gyorsan témát váltott. – Na és hogy van ez az egész? Dottie és Grace csinálta a magazint, Teddy Patterson a szállító, a fickó meg, akit Nick elkapott, a helyi terjesztő?

– Nagyjából így lehet – bólogatott Jeffrey. – Arra gondolunk, hogy valószínűleg Patterson tartja a kapcsolatot az összes délkeleti terjesztővel. Amint elkapjunk, Nick kikéri az összes útvonal jegyzőkönyvét a közlekedési felügyelettől.

– Miért csak akkor?

– Ki tudja, lehet, hogyha kikérjük, akkor arról leadja neki valaki a drótot – magyarázta Jeffrey. – De Frank egyébként is folyamatosan követi. Úgysem tehet semmit anélkül, hogy egyből tudjuk.

– És miért akarjátok rögtön lekapcsolni? Nem lenne ésszerűbb követni, és lecsapni az összes terjesztőre, akivel találkozik?

– Nick azt mondja, telefonláncba vannak szerveződve. Ha az egyik nem telefonál, hogy minden oké, akkor a következő rögtön lehúzza a rolót. Elég profin csinálják.

– Gondolom, még mindig nem tudni, hol lehet Lacey.

– Jól gondolod.

– Mióta nyomoz utánuk a Georgiai Nyomozóhivatal?

– Már több éve – felelte Jeffrey. – Csak meg kellett várniuk, amíg kiderül, honnan jön az áru.

– És itt lép be a képbe Dottie?

Jeffrey vállat vont. Még jó néhány homályos pont volt az ügyben.

– Nem örülnék neki, ha kiderülne, hogy Dottie üzemeltette a hálózatot. Ez azt jelentené, hogy biztos búvóhelye van, és kapcsolatban áll egy csomó emberrel, akik hajlandók segíteni rajta, mert anyagilag érdekeltek abban, hogy a jövőben is ellássa őket ezzel a beteg pornóval – itt majdnem felfortyant megint, annyira bosszantotta az egész. Mély lélegzetet vett, de ez sem nyugtatta meg igazán, úgyhogy inkább ivott a borból.

– Csereberélik a gyerekeket, tudod – mondta Sara kimérten. – Lehet, hogy Lacey már most Kanadában vagy Németországban van – szünetet tartott, aztán folytatta: – De az sem kizárt, hogy Dottie rejtette el valahol, és az isten tudja, mit művel vele – a mondat végére egészen felemelte a hangját méltatlankodásában, mintha ő is csak most értette volna meg, mekkora veszélyben van a lány.

– Hogy teheti ezt egy anya egy gyermekkel? Hogy tehet ilyet? – dörgölte a szemét Jeffrey.

– Szerintem azok a nők, akik kihasználják a gyerekeket, sokkal durvább szadizmusra is képesek, mint a férfiak. Azt hiszem, azért, mert tudják, hogy úgyis megússzák szárazon. Soha senki nem feltételezné róluk, hogy bántanák a gyerekeket. Különösen akkor szalad el velük a ló, ha fiút kínoznak – tette hozzá. – Most egy pillanatra tegyük félre a vérfertőző kapcsolatot. Ha egy fiú szexel nálánál kétszer annyi idős nővel, vállon veregetik. Ha viszont lány teszi ugyanezt kétszer idősebb férfival, akkor áldozatnak kiáltják ki. Teljesen más a két dolog megítélése.

– Én egy pillanatig sem gyanakodtam Grace-re – ismerte el Jeffrey.

– Miért tetted volna? Nem volt rá semmi okod.

– Teddy Pattersonban viszont rögtön hajlamos voltam gyanúsítottat látni.

Sara hátradőlt a kádban.

– A helyszínelők még mindig dolgoznak a Weaver-házban, de az előzetes vizsgálatok nyomdafestéket mutattak ki az alagsorban – folytatta Jeffrey.

– Ott nyomtatták a magazinokat? – csodálkozott Sara. – Azt hittem, ahhoz nagy nyomdára van szükség.

– Nem kimondottan csúcsminőségről van szó – válaszolta Jeffrey, és kiitta a maradék bort. – Az összes cikk arról szól, hogyan ismerkedjünk meg a megfelelő gyermekkel.

Sara dühösen összeszorította a száját.

– Én mondom, Sara, arra kérem az Istent, bárcsak ne láttam volna azokat az újságokat.

A nő megcirógatta a zsaru combját a lábfejével.

– Megtaláltátok a padlószőnyegeket?

– Brad és Frank hajnalban kimegy a szeméttelepre. Abból ítélve, ahogyan a padló kinéz, biztosan tocsognak a testnedvektől.

– Testnedvekkel voltak átitatva a padlószőnyegek?? – hitetlenkedett Sara.

Jeffrey fintorogva bólintott.

– És a pincében van egy szoba, amelyet nyilván sötétkamrának használtak – tette le az üres poharat a kád szélére a zsaru. – Szerintem ott fotóztak a házban, és helyben nyomtatták a magazint is.

– A robbanás elpusztította volna az összes bizonyítékot.

– Aha – helyeselt Jeffrey. – Még mindig nem fér a fejembe, hogy Jenny szobájából miért nem rámoltak ki.

– Onnan nem sok mindenre lehetett szüksége Dottie-nak, igaz?

– Nem bizony – bólintott a férfi.

– Találtatok bizonyítékot a helyiségben?

– Semmit. Ha voltak is spermafoltok, a szétlocsolt benzin elfedte őket. Nem tudom, pontosan hogy működik ez.

– De nem volt semmi szembeötlő?

– Semmi – mondta Jeffrey. – Egyik fotó sem ott készült. Lehet, hogy az volt az egyetlen szoba a házban, amelyik tiszta volt – dörgölte az orrnyergét, mert iszonyú fáradt volt. – Hihetetlen, hogy itt csinálták az egészet a városban, és senkinek fogalma sem volt róla.

Sara újratöltötte a zsaru poharát.

– Emlékszel, mit kérdezett tőlem? – mondta Sara. – Megkérdezte, felvágtam-e Jennyt. Szerinted a kasztrációra célzott?

– Nincs kizárva – mondta Jeffrey kis gondolkodás után.

– Újra meg újra eszembe jut a kihallgatás, és amikor ehhez a kérdéshez érkeztünk, Dottie feltűnően megváltozott. Érted? Mintha kicserélték volna! Láthatóan megkönnyebbült.

– Hát lehet – mondta Jeffrey, de nem emlékezett.

Úgy tűnt, mintha évmilliókkal ezelőtt került volna sor arra a beszélgetésre.

– Felhívtam a kórházat – mondta Sara. – Mark még mindig nem tért magához.

– És mik a kilátások?

– ABI-nál nehéz megjósolni – felelte a nő –, mármint szerzett agykárosodásnál – tette hozzá a férfi értetlen arca láttán. – Tele van ömlenyekkel az agya. Addig, amíg nem szívódnak fel, nem lehet tudni, mekkora a károsodás. Minél tovább tart, annál súlyosabb következményekre lehet számítani.

– Van rá esély, hogy olyan lesz, mint előtte?

– Nincs – rázta a fejét Sara. – Sosem lesz már normális – tette hozzá kis szünet után. – De még az sem biztos, hogy egyáltalán magához tér. Mindenképpen marad valamilyen agykárosodása.

– Fene gondolta, hogy ez lesz belőle…

Sara kiitta a bort, és a földre tette a poharat.

– Szerinted Teddy Patterson verte össze Markot, mielőtt a fiú bejött a klinikára?

Jeffrey ezt már el is felejtette.

– Könnyen lehet. De mi volt az ábra Lacey-vel? Mark miért üldözte?

– Lehet, hogy a lány megfenyegette, hogy kitálal mindent.

– Róla készült képeket egyáltalán nem találtunk. Ha ki akart volna tálalni, ahhoz Teddy Pattersonnak is lett volna egy-két szava.

– Elképzelhető – bólogatott Sara. – Talán éppen ő ült a fekete Thunderbirdben.

– Szerintem bent volt a kórházban – vetette ellen Jeffrey. – Majd megkérdem Franket, de majdnem biztos vagyok benne.

– Ha Lacey a halott csecsemő anyja, vajon ki az apja?

– Nem tudom – felelte Jeffrey, mert igazából sehogy sem állt össze a történet.

Kezébe temette az arcát, és igyekezett megérteni, hogy történhetett mindez. Mostanában úgy tűnt, minden ügy tele van váratlan fordulatokkal, amelyek őt magát sem hagyták hidegen. Arra gondolt, bárcsak olyan ügyben nyomozhatna, ahol egyszerű pénzsóvárság vagy féltékenység van a háttérben. Bármit szívesebben elviselt volna, mint a tudatot, hogy gyerekek vannak veszélyben.

Sara megérezte, mennyire el van keseredve a férfi. Odabújt hozzá, Jeffrey pedig úgy fordult, hogy a nő a mellkasára támaszthassa a fejét.

– Még mindig füstszagod van – mondta a nő.

– A robbanások már csak ilyenek.

Sara végigsimított a zsaru mellkasán, nem annyira azért, hogy felizgassa, inkább csak hogy meggyőződjön róla, tényleg ott van mellette.

– Légy óvatos holnap – játszadozott Jeffrey mellszőrzetével.

– Mindig óvatos vagyok.

Sara kicsit feljebb ült, hogy a férfi szemébe nézhessen.

– De most légy a szokásosnál is óvatosabb – kérte. – A kedvemért, jó?

– Rendben – bólintott, és megsimogatta a nő haját. – Tulajdonképpen mi van most köztünk? – kérdezte.

– Nemtom – felelte a nő.

– Az a fő, hogy élvezzük.

– Bizony – mosolygott rá Sara, és végighúzta az ujját a férfi ajkán.

Már nyitotta a száját, hogy folytassa, de ekkor megszólalt a mobilja, és megtört a pillanat varázsa.

– Hajnal kettő van – jegyezte meg Jeffrey, mintha ez bármin változtatna.

A mobil a lehajtott vécéülőkére volt téve, Sara odanyúlt érte, és átadta a zsarunak.

– Talán Nick? – találgatott.

Jeffrey a kijelzőre pillantott.

– Az őrsről hívnak.

Paul Jennings magas, domború mellkasú férfi volt, kerek arcát fekete körszakáll szegélyezte. Gyűrött fehér inget és barna, műszálas nadrágot viselt. Jelentőségteljes arckifejezése Jeffrey-t középiskolai matektanárra emlékeztette.

– Köszönöm, hogy bejött – mondta. – Várni akartam a telefonnal, de aztán nem tudtam aludni. Rossz érzés kerített hatalmába.

– Semmi gond – felelte Jeffrey, és betessékelte a férfit az irodájába.

– Tudom, hogy ez nem több mint találgatás. Egyszerűen nem tudtam szabadulni az érzéstől – ismételte. – Felültem az első gépre, és jöttem.

– Sajnálom, hogy nem hívtam vissza – válaszolta Jeffrey. – A titkárnőm azt hitte, hogy valami ügynök akar ránk sózni valamit.

– Egy newarki műanyaggyárban dolgozom. Biztosan világosabban el kellett volna mondanom, hogy miért telefonáltam – kis szünetet tartott. – Már olyan régóta kerestem

hiába a lányomat – vont vállat, és széttárta a karját –, nem is hittem benne teljes szívvel, hogy végül itt találom meg.

– Megértem – felelte Jeffrey, noha valójában fogalma sem volt róla, mit szenvedhetett ez az ember az elmúlt tíz évben. – Kér kávét? – kérdezte, és hellyel kínálta a férfit.

– Nem, nem – felelte Paul, és leült.

– Van egy teli kancsóval – közölte Jeffrey, és megkerülte az íróasztalt.

Tudta, ki ez a férfi, és mit kell közölnie vele. Szívesebben intézte úgy, hogy legyen kettejük közt legalább néhány méter.

– Itt egy kép Wendyről, hároméves korából – mondta Paul, és megmutatta a fotót, amely egy vidám kislányt ábrázolt.

Annak ellenére, hogy régen készült, Jeffrey rögtön ráismert Jenny Weaverre.

– Ez közvetlenül azelőtt készült, hogy eltűnt? – kérdezte Jeffrey, és visszatolta a fotót Jennings elé.

– Igen, Wanda nem sokkal ezután vitte magával – válaszolta a férfi, és a nőről is mutatott egy képet.

Jeffrey alaposan szemügyre vette, noha már első pillantásra biztos volt benne, hogy Wanda Jennings nem más, mint a nő, akit eddig Dottie Weaverként ismert. Ezt is visszacsúsztatta Paul elé, és megfigyelte, hogy a férfi Wanda képét teszi alulra, és a kislány képét felülre, hogy ne is lássa a nőt beszélgetés közben.

– Meg tudná mondani, pontosan mikor veszett nyoma a feleségének és a lányának?

– Kanadában éltünk, amikor diplomáztam – fészkelődött Paul Jennings. – Eredetileg nem műanyaggyárban akartam dolgozni. De aztán, amikor Wendy elkerült mellőlem… – szomorú mosollyal elhallgatott. – Wanda ápolónő volt, a kórházban dolgozott. Azt hiszem, körülbelül öt hónapja dolgozhatott ott, amikor megindultak a gyanúsítgatások.

– Milyen gyanúsítgatások?

– A szülészeten dolgozott – felelte Paul. – Aztán pletykálni kezdtek, hogy valami nincs rendben. Hogy valami folyik ott – mély levegőt vett. – Én persze nem hallgattam rájuk. Akkor már három éve házasok voltunk. Szerettem a feleségemet. Sosem hittem volna, hogy képes lenne… Nők nem nagyon vetemednek ilyesmire, igaz?

Jeffrey nem szólt semmit. Úgyis tudták a választ mindketten.

– Tehát fizetés nélküli szabadságra küldték, amíg kivizsgálták a vádakat – mesélte Paul. – A csecsemőktől nem kaphattak tanúvallomást, de a szóbeszéd szerint külsérelmi nyomokat találtak. Én még ekkor sem hittem el semmit, de aztán egyszer csak zsaruk kopogtattak az ajtón, és velem akartak beszélni.

– Hol volt ekkor a felesége?

– Nem volt otthon, vásárolni ment. Gondolom, figyelték a házunkat, mert tíz perccel azután állítottak be, hogy Wanda elment.

Jeffrey bólogatva várta a folytatást.

– Elmondták, hogy külsérelmi nyomokat találtak a babákon – mesélte Jennings. – Sőt fotókat is mutattak. Szemléletes volt…

– Nem kell tüzetesen elmesélnie, mi volt rajtuk – mondta Jeffrey, mire Paul Jennings láthatóan megkönnyebbült.

– Meg akarták nézni Wendyt, hogy vele is történt-e… – hallgatott el. – Én még ekkor sem tudtam elfogadni, hogy mindezt Wanda tette, sőt hogy talán a kislányunkat is bánthatta. Wanda nagyon szimpatikus volt, és az emberek rögtön készpénznek veszik, hogy megbízható.

– Ez igaz – mondta Jeffrey, mert ezt első kézből tapasztalta.

– Amikor Wendy visszaért a boltból, szembesítettem azzal, amit a rendőröktől hallottam. Veszekedés lett belőle. Végül meggyőzött, hogy a rendőrség téved, és hogy egy

munkatársa a tettes, nem ő. Néhányszor találkoztam is azzal az ápolónővel, és sosem volt szimpatikus.

– Az olyan emberek, mint a felesége, kifejezetten meggyőzők tudnak lenni.

– Így van – helyeselt Paul Jennings. – Eltelt egy hét, és még mindig szó volt az esetről a híradóban. Tényleg ki is hallgatták ezt a másik nőt. Amit nagyon el akar hinni az ember, azt el is hiszi, nem? – könnybe lábadt a szeme.

Jeffrey bólintott.

– Azt hiszem, három hét múlva jöttek a rendőrök újra. Most már házkutatási parancsuk volt – Paul a kislány fotójára pillantott. – Wandával előző nap beszéltek. Hivatalosan kihallgatták, és végül elegendő bizonyítékot találtak ellene – újra Jeffrey szemébe nézett. – Nagyon korán jöttek, a csöngetésre ébredtem. Reggel hat lehetett – nevetett keserűen. – Sokáig fent voltam, mert vizsgára készültem. Nem is értem, hogy voltam képes rá…

– Mindenki másképp kezeli a problémáit.

– Hát lehet – mondta Jennings, de láthatóan nem győzte meg a dolog. – Akkor már nem voltak otthon. Wanda valamikor éjjel ment el, és Wendyt is magával vitte. Azóta sem láttam őket, és nem is hallottam felőlük.

– És most hogyan találta meg?

– Egy barátom felhívott – felelte a férfi. – Mellékállásban könyvel a cégünknek, és még régebben megkértem, hogy tartsa nyitva a szemét, hátha beleütközik valahol a társadalombiztosítási számukba. Körülbelül egy hete Wendy számával Visa kártyát kértek. Az igénylésen Grant megyei irányítószám szerepelt.

Jeffrey bólintott. Dottie Weaver, vagy mi a fene a valódi neve, ennyi idő után biztos úgy gondolta, hogy biztonságosan használhatja a lánya személyazonosságát. Ha Paul Jennings nem ilyen éber, akkor nem is kapta volna rajta senki.

– Megvan önnél az a cím? – kérdezte Jeffrey.

Most először kezdett reménykedni. Dottie-nak nyilván szüksége volt a hitelkártyára. Vissza kell jönnie érte.

Paul Jennings átadott neki egy cédulát. Jeffrey látta, hogy a madisoni postahivatalban bérelték a postafiókot. Lemásolta, és visszaadta. Remélte, hogy a nyomára bukkan Dottie-nak, és őt követve megtalálja Lacey Pattersont.

– Egyszerűen ide kellett jönnöm – dugta zsebre a cetlit Paul Jennings. – Tudni akartam, itt van-e.

A férfi várta, hogy Jeffrey mondjon valamit, de a zsaru nem tudta, hogyan kezdjen bele, miként mesélje el neki, mi történt a lányával. Fogalma sem volt, hogyan ismerje be neki: azok után, hogy ennyi ideig hiába kutatott utána, most éppen azzal beszélget, aki lelőtte őt.

– Itt van? – ismételte meg a kérdést Jennings, és a hangjából áradó reménytől Jeffrey megsemmisült.

– Nem tudom, hogyan mondjam el, de Wanda eltűnt, Wendy pedig meghalt.

A rendőrfőnök el sem tudta képzelni, miképpen reagál majd a férfi, de a hatás megdöbbentő volt. Jennings először szinte megkönnyebbült, hogy végre biztosat tud a lányáról, és csak azután vágta mellbe, hogy ennyi keresés után holtan találja meg. Leesett az álla, kezébe temette az arcát, és zokogni kezdett.

– Őszinte részvétem – mondta Jeffrey.

– Mikor történt? – kérdezte Paul Jennings remegő hangon.

– Múlt szombaton – felelte a zsaru, és pontosan beszámolt a történtekről, csak azt hallgatta el, hogy a lány meg volt csonkítva.

A férfi végig hitetlenkedve rázta a fejét, miközben Jeffrey-t hallgatta, mintha nem férne a fejébe a történet. Amikor a rendőrfőnök azt is elárulta, mi volt az ő szerepe, Jennings álla megint leesett.

– Nem… – kezdett bele Jeffrey, de torkára fagyott a szó.

Azt akarta mondani, hogy nem volt más választása, de most már egyáltalán nem volt biztos ebben. Talán mégis volt más választása. Elképzelhető, hogy Jenny nem tudta volna meghúzni a ravaszt. Lehet, hogy még ma is élhetne.

A két férfi egymásra meredt: egyik se tudta, mit mondhatna. Paul Jennings szemében döbbenet ült, nem tudott napirendre térni a hallottak felett.

– Az anyja miatt fel voltam készülve a legrosszabbra – nyögte ki végül. – Én így gondolok rá, Mr. Tolliver – bökött a fotóra Jeffrey asztalán. – Kislányként őrzöm meg az emlékeimben. Nem gondolok arra, hogy Wanda mit tett vele, hogy milyen szörnyűségekre kényszerítette. Az én vidám kislányomként emlékszem rá ma is – mondta elcsukló hangon.

– Így a legjobb – felelte Jeffrey, átérezve a férfi fájdalmát.

Neki is könnybe lábadt a szeme, és amikor Jennings ezt észrevette, őt is végképp elhagyta az önuralma, és hangos zokogásban tört ki.

– Ó, istenem – hüppögte, és a szája elé kapta a kezét.

Egész testében rázta a zokogás.

– Szegény kislányom. Szegény kicsikém. Szegény kicsikém – előre-hátra ringatózott, hogy megnyugtassa magát.

– Paul – szólalt meg Jeffrey.

Az ő torkában is gombóc volt. Átnyúlt az asztalon, és megveregette Paul Jennings kezét, a férfi pedig belekapaszkodott a zsaru kezébe. Jeffrey még sosem fogta férfi kezét, nagyon furcsa érzés volt. De ha ezzel segít Paul Jenningsnek a gyászában, akkor ez a legkevesebb, amit megtehet.

– Kedves kislány volt – szorongatta Jeffrey kezét Paul Jennings.

– Tudom – bólogatott a zsaru, és ő is megszorította a férfi kezét. – Sara, a feleségem többször találkozott vele… Mármint a volt feleségem – helyesbítette az önkéntelen nyelvbotlást. – Gyermekorvos.

– És kezelte Wendyt? – csillant remény a férfi szemében.

– Igen – válaszolta Jeffrey. – Sara azt mondta, nagyon értelmes lány volt. Intelligens, nagyon kedves és jószívű.

– Egészséges volt?

A zsaru most először hazudott szándékosan. Semmi értelme nem lett volna elmondani az apának, hogy min ment keresztül a lánya.

– Mint a makk – felelte.

Paul elengedte Jeffrey kezét, és felemelte a fotót az asztalról.

– Már kisgyerekkorában is nagyon kedves volt. Vannak olyan babák, akikről ez nagyon hamar kiderül. Jószívű volt.

Jeffrey előkotorta a zsebkendőjét, és kifújta az orrát. Csak utána jutott eszébe, hogy Paulnak kellett volna felajánlania.

– Nagyon sajnálom.

– Nem hibáztatom magát – mondta Jennings. –Wandát hibáztatom. A feleségemet. Ő vitte el a kislányt. Ő tett vele borzasztó dolgokat – megköszörülte a torkát, és megtörölte az orrát a kézfejével. – Ő indította el az egész eseménysort azzal, amit tett – pillantása találkozott a zsaruéval. – Magát nem hibáztatom – ismételte vehemensen. – Ne legyen bűntudata, Mr. Tolliver. Nekem egész életemben az volt. Mi lett volna, ha nem veszem feleségül? Mi lett volna, ha elhiszem azokat a pletykákat? Ha hagyom, hogy a rendőrség

megvizsgálja a kislányomat, hogy kiderítsük, tett-e vele valamit az anyja? – a szája elé kapta a kezét, és egész teste rázkódott a zokogástól.

Hiába próbálta megacélozni magát, Jeffrey is érezte, hogy újra erőt vesz rajta az elkeseredés. Nem bírt másra gondolni, mint az íróasztal fiókjában heverő szórólapra, amely Lacey Patterson iskolai fotójából készült az eltűnésekor. Eszébe jutott, mi mindenen ment keresztül Jenny, és mi vár még Markra, ha felébred a kómából. Aztán arra gondolt, hogy nyomaszthatja a bűntudat Sarát, akinek mindannyian a páciensei voltak. Persze végül is ők Jeffrey-nek is páciensei, mint minden gyerek és felnőtt a városban. Sarában és benne talán éppen azért ilyen erős a felelősségtudat, mert nincs gyerekük. És mégis mennyi borzalom történt szinte az orra előtt. Hány gyereknek esett bántódása, mert ő rendőrfőnökként nem fedezte fel, hogy micsoda gazságok zajlanak a körzetében?

– Maga a kötelességét teljesítette – mondta Paul Jennings Jeffrey-nek, mintha kitalálta volna, hogy mire gondol. – Meg kellett tennie a fiú védelmében.

Jeffrey nem segített a lányon, akit Jenny Weaver néven ismert, és Markot sem mentette meg, se Lacey Pattersont. Egyedül Dottie Weavert védte, aki nemrég itt ült néhány szobával odább, és alaposan megetette a hazugságaival.

– Annyi minden kiderült még utólag is, miután elhagyta a várost – sütötte le a szemét Paul Jennings. – Hétvégente bébiszitterkedett. Azokat a gyerekeket is bántalmazta.

Jeffrey kihúzta magát. Igyekezett összeszedett maradni, nehogy Jenningsre is átragadjon az elkeseredése.

– És kiadták a körözést? – kérdezte.

– Nem – felelte Jennings gúnyos mosollyal. – Pár nap múlva kiadták a körözést a másik nő ellen, de addigra ő is eltűnt a városból.

Jeffrey-nek Lacey Patterson jutott az eszébe, és felállt a szőr a hátán.

– Őt hogy hívták?

– Markson – mondta Paul az orrát törölgetve. – Grace Markson.

16

Lena Grace Patterson ágya mellett ült, és az EKG lassú pittyenéseit hallgatta. A kórház parkolójára néző ablakon le volt húzva a redőny, de ebben az órában egyébként sem lett volna sok látnivaló odakint. Teddy Patterson az ágy másik oldalán ült egy megdöntött támlájú fotelban, hátrahajtott fejjel, és nyitott szájjal hortyogott. Látszólag egy szál gondja sem volt a világon. Amikor Lena felvetette, hogy Grace-nek köze lehetett ahhoz, ami a gyerekekkel történt, Teddy a szemébe nevetett. Börtönviselt alakként zsigerből bizalmatlan volt a zsarukkal. Ráadásul, ha ő is nyakig sáros az ügyben, akkor nincs rá sok esély, hogy mindent tisztáz, és elárulja, hol tartják fogva a lányát. Teddy konkrétan azt követelte, hogy Lena hagyja el a szobát, de Grace valamiért azt kérte, hadd maradjon a nyomozó. A férfi végül morgolódva ugyan, de belenyugodott. A felesége egyszer és mindenkorra úgy elkapta a tökét, hogy Teddy még szarni sem mert volna kimenni Grace engedélye nélkül. Láthatóan ő volt a legfontosabb Teddynek a világon, és minél tovább volt velük egy szobában Lena, annál egyértelműbben kiderült, hogy a fickó le sem szarja egyik gyerekét sem.

Lena az alvó Grace Pattersont figyelte, és csodálkozva töprengett azon, hogyan tartja hatalmában ez a nő az egész családot. Nem engedte, hogy lélegeztető-gépre kössék, de a légzését oxigénmaszk segítette. Párnákkal vették körül, hogy kényelmesen feküdjön, de a helyzet félreérthetetlen volt: a nő elképesztő fájdalmak közepette haldoklott. Az alatt a néhány nap alatt, amióta Lena ismerte, Grace Patterson állapota sokat romlott. Talán amiatt is, hogy kórházba került, de mostanra egyértelművé vált, hogy a halálán van. A bőre fakósárga volt, az arca beesett. A pillantása homályos, és folyamatosan folyt a könnye, noha valójában nem sírt.

Lena fészkelődött a székben, próbált kényelmesen elhelyezkedni. A farkcsontja úgy sajgott, mintha baseballütővel sóztak volna oda neki. Minden végtagja fájt, mintha alaposan ellátták volna a baját. Egy órája villant át rajta, hogy talán azért vannak fájdalmai, mert folyamatosan ökölbe szorítja a kezét, és begörbíti a lábujjait. A teste merev volt a feszültségtől, és pusztán attól görcsbe rándult a gyomra, hogy egy szobában kellett lennie Pattersonékkal. Tulajdonképp egyetlen görcs volt az egész teste. Legszívesebben a torkuknak ugrott volna, hogy ne feledjék: Lacey-nek minden egyes másodperc újabb szörnyűséget tartogathat.

Pattersonék talán azért nem beszéltek, mert a nyomozó itt volt velük a szobában. Amennyire Lena meg tudta mondani, Teddy nem úgy nézett ki, mint egy lesújtott férj. Tévézett, amíg a felesége aludt, röhögcsélt a szappanoperákon, és maga elé dörmögve kommentálta, mi történik az akciófilmekben.

– Mindjárt szétrúgja a seggét – mondogatta. – Moss be neki egyet, hátha azon eltöpreng.

A híradó alatt aludt el, és úgy tűnt, jó alvó. Még arra sem ébredt fel, amikor a nővér bejött, hogy ellenőrizze Grace állapotát.

Lenának tehát nem volt más dolga, mint hogy szemmel tartsa Grace Pattersont, és az elmúlt pár nap eseményein törje a fejét. Mark nem ebben a kórházban volt, mert a mentők a legközelebbi intenzív osztályra vitték. Nem lehetett tudni, mi történik vele, de az

orvosai nem fűztek sok reményt ahhoz, hogy teljesen felépül a szerzett agykárosodásból.

Lena arra gondolt, hogy Mark is olyan volt, mint a többi fiú: csak szeretetre vágyott, az anyja törődésére, és ezt bármilyen módon hajlandó volt megszerezni. Visszaemlékezett, ő milyen zavart volt, amikor annyi idős volt, mint Mark. Minden érzelmi alapon dőlt el nála, és kétségbeesetten vágyott a megerősítésre, jöjjön az bárkitől, kivéve Hanket. Annak alapján határozta meg önmagát, hogy mit gondolt róla az iskolában egy szűk, vele azonos korúakból álló csoport, akik ugyanúgy kilógtak mindenhonnan. Így visszatekintve rosszfajta figyelemfelkeltésnek tűnik az általa választott külső.

Tizenöt éves volt, amikor először lefeküdt Russ Flemminggel, és bár testileg érettnek tűnt a kapcsolatra, érzelmileg totális roncs volt. Russ huszonkét éves volt, ami egyáltalán nem tetszett Hanknek. Lena mégis azt hitte, szerelmes Russba, ő pedig profi módon játszadozott vele. Lena mindent megadott a fiúnak, amit az akart. Russ nemcsak seggfej volt, hanem hangulatember is, a lány pedig úgy reagált minden rezdülésére, mint egy hőmérő. A srác az egyik pillanatban lehűtötte, a másikban pedig felhúzta. Lena napjai folyamatos érzelmi hullámzásban teltek, attól függően, hogy Russ hogyan bánt vele: ha nem a szobájában sírt, akkor az elülső verandán ült ölbe tett kézzel, idegesen, és várta, hogy mikor jön meg a fiú. Olyan fiatal volt, és olyan buta, Russ pedig olyasmit adott neki, amelyről a lány azt hitte, hogy szerelem.

Visszatekintve már tudta, hogy Russ csak egy paranoiás füves volt, akit az izgatott, hogy tinédzser lánnyal szexelhet, de akkoriban Lena még azt hitte, hogy ez a fiú volt a legjobb, ami csak történhetett vele. Elképesztő, hogy milyen buták tudnak lenni a srácok, és mennyire kétségbeesetten vágynak a szeretetre és a figyelemre. Mark olyan könnyű célpont lehetett az anyja számára. A fiú biztosan úgy érezte, nyílt seb tátong rajta, amelyet csak az anyja gyógyíthat be. És most mindaz, amin keresztülment, mégis arra indította, hogy eldobja magától az életet. Lena nagyon is jól értette ezt a kettősséget.

Grace hangos szusszanással ébredt fel. Lassan kinyitotta a szemét. Egy darabig a plafont bámulta, mintha igyekezne rájönni, hol van, és mi történik vele. Lena legszívesebben emlékeztette volna rá, hogy haldoklik, de a nő erre már magától is rájött.

A keményített párnahuzat roppant egyet, ahogy Grace Lena felé fordította a fejét. Pillantása fokozatosan egyre nagyobb távolságot fogadott be, a karjára tekert vérnyomásmérőről az intravénás kanülre nézett, majd még tovább, az ágy mellett álló morfiumpumpára. Annak idején Lenáé is ilyen volt a kórházban. A páciens a pumpán lévő gomb lenyomásával magának szabályozhatta a szervezetébe jutó morfium mennyiségét. A gombot folyamatosan lenyomva tartva sem lehet öngyilkosságot elkövetni, a beteg bizonyos mértékben mégis magának felügyelheti fájdalmának csillapítását.

Lena önkéntelenül kapott oda, és elvette a gombot Grace elől, mielőtt a nő megnyomhatta volna. Lena még nem volt kettesben Grace-szel, amióta ideért. Most úgy tűnt, Teddy elég mélyen alszik ahhoz, hogy kihasználja a helyzetet.

– Ezt keresi? – suttogta Lena, és felmutatta a szabályzót.

Grace szeme megvillant, aztán Teddyre siklott.

– Fel akarja kelteni, hogy ő is hallja, amit mondani fogok? – kérdezte Lena lehalkítva a hangját. – Beszéltem Markkal, Grace. Teddynek is tudtára akarja adni, hogy szerették egymást a kisfiával?

A nő nyelt egyet, ez volt minden reakciója.

– Tud beszélni – mondta Lena.

Alig pár órája hallotta, hogy Grace jégkockát kér.

– Tudom, hogy tud beszélni.

Grace lassan az orrát és száját fedő maszkhoz nyúlt. Nehezen, zihálva félrehúzta.

– Adjon… – rebegte – morfiumot.

Lena rátette az ujját a gombra, de nem nyomta meg. Amikor a saját fájdalmát enyhítette vele, annyival nehezebb volt lenyomni a gombot.

– Fáj, ugye? – mondta.

Grace bólintott, és arca eltorzult a fájdalomtól.

– Hajlandó alkut kötni? – Lena úgy lóbálta a gombot a nő előtt, mint valami mézesmadzagot.

Grace-ben volt annyi kurázsi, hogy elmosolyodjon. Azt lehetett kiolvasni a pillantásából, hogy korábban alábecsülte Lenát.

– Nos? – kérdezte Lena. – Mondja el, hol van Lacey, én meg hagyom, hogy annyi drogot nyomjon magába, amennyivel akár a pokolig is elszáll, meg vissza.

Grace még mindig mosolygott, de megkeményedett a tekintete. Elfordította a fejét, és újra a plafont kezdte bámulni. Lena látta, hogy remeg a keze, ahogy a mellére teszi. Az orvosa jó ideje folyamatosan bivalyerős fájdalomcsillapítókat írt fel neki. Rejtély, hogy eddig miért nem kezdte szedni őket. Már így sem volt esélye rá, hogy kikeljen az ágyból.

– Tudom, hogy akarja, Grace. Tudom, hogy szüksége van rá – mondta Lena.

Grace újra felé fordult. Sípolva lélegzetet vett, aztán határozottan kibökte:

– Nem.

Lena a gombot szorongatva felállt. Még mindig halkan beszélt, nehogy felébressze Teddyt.

– Tudom, hogy megerőszakolta Markot.

Grace szélesebb mosolyra derült, mintha kedves emléket idézne fel. Lehunyta a szemét, és Lenának az volt a benyomása, hogy újraéli az intim pillanatokat, amelyeken a fiával osztozott.

– Beszéljen Jenny Weaverről – sziszegte Lena. – Vele mit tett?

– Ő… – fogott bele Grace még mindig a plafonra szegezett tekintettel, a szeméből csak úgy záporoztak a könnyek.

A könnyezés az állapotával függött össze, a fizikai fájdalmakkal járt, nem azt mutatta, hogy szomorú.

Grace maszkja még mindig félre volt húzva, most igyekezett visszaigazítani a helyére, de előtte még kinyögte: – Annyira… jó… volt.

Elcsuklott a hangja, Lena pedig csak állt, várta, hogy a nő befejezze a mondatot. Nem tette, úgyhogy a nyomozó visszakérdezett.

– Mi volt jó?

Grace arcán szinte mennyei mosoly terült szét a maszk alatt.

– Megbaszni.

– Hülye kurva – suttogta Lena, és elvett egy párnát Grace mellől. Lerántotta a nő orráról a maszkot, és az arcába nyomta. Grace nem próbált küzdeni, Lena fél szemét Teddyn tartotta, miközben a nőt fojtogatta. Grace lába kissé megrándult, ekkor Lena erőt vett magán, és elvette a párnát az arcáról. Idegesen visszatolta a maszkot Grace orrára és szájára, hogy biztosan kapjon oxigént. Lenának úgy tűnt, percek voltak, pedig csak másodpercek lehettek, mire a nő újra kinyitotta a szemét. Először meglepettnek tűnt, aztán dühösnek. Lena tisztában volt vele, hogy voltaképp könyörületesség lett volna megölni Grace-t. Legfeljebb két-három órája lehetett hátra az életéből. Lena nem akarta siettetni az elmúlását.

Grace mérgesen zihálva meredt rá.

– Gyáva – suttogta.

Mark korábban már Lena fejéhez vágta ugyanezt, és talán igaz is volt, de nem azért, amiért Grace gondolta.

– Az a gyáva, aki gyerekeket erőszakol meg – vágott vissza a nyomozó.

Grace a fejét rázta, nem tudni, azért-e, hogy Markot nem tartotta-e gyermeknek, vagy azt nem tartotta erőszaknak, amit a fiával tett.

– Mark öngyilkos akart lenni – mondta Lena. – Tudta?

Grace reakciójából világosan kiderült, hogy nem.

– Felakasztotta magát a szekrényben, rögtön azután, hogy elmesélte, hogyan baszott magával – részletezte Lena. – Nem akart már élni azután, amit maga tett vele.

Grace újra a plafonra szegezte a tekintetét. Továbbra is folytak a könnyei, Lena most nem tudta megmondani, bánatában vagy fájdalmában-e.

– Kómába esett. Valószínűleg fel sem ébred többé.

Grace suttogott valamit, de Lena nem értette, mit.

Félrefordított fejjel közel hajolt a nő szájához, és megtámaszkodott az ágy szélén. Grace váratlanul kinyúlt, és megragadta Lena kezét. Gyenge volt, hiszen haldoklott, úgyhogy Lena ki tudta szabadítani a csuklóját a szorításból, de közben érezte, hogy a nő megtapogatja a sebhelyet a keze hátán. Gyengéd, szinte érzéki simítás volt, és Lena látta, hogy Grace-t milyen jóleső érzéssel töltötte el.

– Beteg kurva – sziszegte Lena a kezét dörgölve, mintha le tudná róla törölni Grace érintését. – A pokolban fogsz megrohadni.

Grace, úgy tűnt, az utolsó erejét szedi össze a válaszhoz.

– De maga is ott lesz – felelte.

Lena az ágy mellől egészen a falig hátrált, és kísérteties déjà vu vett rajta erőt. Mark és Jenny majdnem szóról szóra ugyanezt mondták egymásnak Jenny halála előtt.

Lena egy pillanatra Grace Pattersonon felejtette a tekintetét, aztán Teddyre pillantott. A férfi még mindig mélyen aludt. A nyomozó az órájára nézett. Még három óra volt napkeltéig, a nővér akkor néz majd be újra, hogy ellenőrizze Grace állapotát. Lena az ágyrácsra csíptette a morfiumszabályzót, hogy Grace biztosan ne érje el. Visszaült a helyére, és nem törődött vele, hogy neki is remeg a keze. Grace Patterson halálát várta.

17

Jeffrey-ről patakzott a veríték a golyóálló mellényben. Az augusztusi hőségben egy elefánt sem bírta volna el a súlyos mellényt. Annyi vizet veszített az izzadással, hogy a szája is teljesen kiszáradt.

– Jól befűtötték – mondta Nick, és zsebkendőjével törölgette a tarkóját.

Jeffrey majdnem tett egy csípős megjegyzést, aztán inkább csak annyit kérdezett:

– Hány óra?

– Tíz perccel múlt egész – nézett az órájára Nick. – Ne izgassa magát, rendőrfőnök. A bűnözőknek sajátos időérzékük van.

– Aha – nyüszítette Joe Stewart.

Ő volt Nick informátora, és a viselkedéséből ítélve Jeffrey gyanította, hogy Nick engedte szippantani egy csíkot, hogy ne parázzon annyit. Úgy nyüzsgött a pali, mint egy Las Vegas-i utcasarok.

– Biztosan nem hallott semmit egy eltűnt lányról? – kérdezte tőle Jeffrey.

– Milyen fiatal? – nyalogatta a száját Joe. – Van róla fotó?

– Ülj le – parancsolt rá Nick, és hegyes cowboycsizmájával sípcsonton rúgta Joe-t.

Nick teljesen hozzáöltözött a pedofil szerephez, nyomott mintás, fekete póló volt rajta, betűrve, és a legszűkebb kék farmer, amilyet Jeffrey életében férfin látott. Leakasztotta a nyakából a vastag aranyláncot, és a szakállát is rövidre nyírta az alkalomra. Jeffrey tisztában volt vele, hogy Nick él-hal az ilyen akciókért. Igazság szerint ezzel minden zsaru így volt, gondolta magában Jeffrey, őt magát is beleértve.

– Azt mondtam, ülsz – figyelmeztette Joe-t Nick.

Joe lehuppant az ágyra, a karját vakargatta, és morgott valamit a bajsza alatt. Cingár fiatalember volt, a húszas évei végén járhatott. Az arca csupa pattanás volt, ettől úgy festett, mint egy pöttyös kutya; némelyiket véresre is kaparta.

– Muszáj volt hagynod, hogy így bepörögjön? – nézett Nickre Jeffrey.

– Azt akarod, hogy teleszarja a gatyáját? – kérdezett vissza Nick.

– Úgyszólván tök mindegy volna – vélte Jeffrey.

Joe-nak így is majdnem olyan rossz szaga volt, mint a dohos, harmincdolláros hotelszobának, amelyben ácsorogtak.

– Biztosan nem működik a légkondi? – kérdezte Jeffrey.

– Ha bekapcsoljuk, akkor nem tudunk hallgatózni – emlékeztette Nick. – Helyezd magad kényelembe, rendőrfőnök. Egykettőre túlesünk rajta.

– És mi van Atlantával? – kérdezte Jeffrey.

Nick pillantása Joe-ra siklott. A granti postafiók, amelyet Dottie megadott a hitelkártya-rendelésnél, kamu volt. Megadott egy atlantai postafiókcímet, ahová automatikusan továbbítottak minden Grant megyébe érkező küldeményt. Jeffrey ezért már korábban megkérte Nicket, hogy figyeljék az ottani postafiókot, hátha Dottie felbukkan.

– A megfigyelő a helyén van – felelte Nick. – Amint bármi kiderül, rögtön szólok.

Jeffrey telefonja rezegni kezdett az övén. Felvette.

– Igen?

– Én vagyok, főnök – szólt bele Frank. – Patterson otthon ül, amióta délelőtt meghalt a felesége.

Jeffrey leeresztett a hírtől. Lehet, hogy Patterson lemondta a találkozót.

– Biztos?

– Jó, hogy biztos – fortyant fel Frank. – Még a gyerekhez sem ment be a kórházba.

– Rendben – mondta Jeffrey.

Becsukta a telefont, és elújságolta Nicknek, mit hallott.

– Akkor talán Dottie jön ide? – találgatott Nick. – Patterson nem hülye. Tudja, hogy figyelik.

Mintha végszóra történt volna, két koppantás hallatszott a bejárat felől, aztán szünet után egy harmadik.

Jeffrey becsusszant a fürdőszobába, és résnyire nyitva hagyta az ajtót, mert a csukott ajtó mindig feltűnőbb. Az apró helyiség szagától elfintorodott: biztos még Nixon idején szellőztettek benne utoljára.

– Szevasz, ember – szólalt meg Joe, amikor az ajtó nyikorogva kinyílt.

– Ez ki? – kérdezte a férfi.

Jeffrey megfeszített figyelemmel igyekezett azonosítani a hangot. Csak egyvalamiben volt biztos: nem Dottie Weaver érkezett.

– Haverom – válaszolta Joe. – Ő is bírja a kislányokat.

– Kicsi-kicsi lányok – fuvolázta Nick. – Érted, hogy mondom, főnök?

– Na oké, essünk túl rajta – mondta a fickó nyersen. – Oldalt áll a furgon. Haladjunk.

Jeffrey megvárta, amíg elhagyják a szobát, aztán előjött a fürdőből. Továbbra is a férfi hangját ízlelgette magában, hátha el tudja helyezni az emlékei között, de nem jutott semmire. Egyre csatakosabb volt, úgyhogy meglazította a golyóálló mellényt rögzítő övet, és azt kívánta, bárcsak ne vette volna fel. Sara megkérte rá, hogy viselje, és ő megígérte. Lehet, hogy ha a nő azt is figyelembe vette volna, hogy Jeffrey hőgutát kaphat benne, akkor nem erősködik annyira.

Az ajtó olyan retkes volt, hogy Jeffrey nem akart nekitámaszkodni, úgyhogy csak állt mellette, izzadt, mint a ló, és várta, hogy Nick jelezzen neki: tiszta a levegő. Ahhoz, hogy vádat emelhessenek, meg kellett kapniuk az árut, vagyis meg kellett győződni róla, hogy a kint parkoló furgon tele van magazinnal.

Hogy múlassa az időt, Jeffrey lassan számolni kezdett magában. Hatvanötnél tartott, amikor Nick azt ordította:

– Földre! Földre!

Jeffrey előrántotta a pisztolyát, és kivágta az ajtót. Nick már leteperte a gyanúsítottat, a nyurga, fekete ruhás férfi tarkóra tett kézzel hasalt a földön.

– Ne mozdulj, te perverz disznó – figyelmeztette Nick, és megmotozta, hogy van-e nála fegyver. – Szúró-vagy vágóeszköz van? – kérdezte.

A férfi motyogott valamit, mire Nick belerúgott.

– Van vagy nincs? – ismételte a kérdést.

Ez alkalommal határozott „nem” volt a válasz.

A Georgiai Nyomozóhivatal három másik ügynöke körbevette a tettest, úgyhogy Jeffrey eltette a pisztolyát, miközben közelebb lépett hozzájuk.

Nickben úgy dübörgött az adrenalin a letartóztatástól, hogy még akkor is kiabált, amikor Jeffrey-hez fordult.

– Ez a te madarad? – tudakolta. – Ez az a rohadék?

Jeffrey rögtön látta, hogy nem Teddy Patterson az, akinek ráadásul Supermanné kellett volna változnia ahhoz, hogy ilyen gyorsan iderepüljön Atlantába Grant megyéből.

– Fordítsd meg – kérte Jeffrey, a kezét a fegyvere markolatán pihentette.

Nick megbilincselt csuklójánál fogva megragadta a fickót, és olyan kemény rántással fordította a hátára, hogy Jeffrey szinte hallotta,ahogy a pasas válla belereccsen.

– Hé! – üvöltötte a férfi.

Ádáz pillantást vetett Nickre, és Jeffrey-t is hasonlóval kezdte el méregetni. Amikor felismerte, minden vér kiszaladt az arcából, és leesett az álla.

Az ő arcára is legalább ekkora megdöbbenés ülhetett ki, gondolta Jeffrey.

– Úgy látom, ismered.

Jeffrey hirtelenjében csak hápogott. Jó néhányszor megköszörülte a torkát, mire ki tudta nyögni:

– Dave Fine-nak hívják.

18

Grant megye egyik legrégebbi épületében üzemelt a Brock Temetkezési Vállalat. Igazi viktoriánus kastély volt, tornyokkal. A vasúti karbantartók vezetője építtette annak idején, nem sokkal azelőtt, hogy a főnökség Atlantában feszegetni kezdte, honnan is van pénze ilyen illusztris otthonra. John Brock egy árverésen vásárolta meg, nevetségesen alacsony összegért, és az épület alagsorában és földszintjén hamarosan temetkezési vállalkozást indított. Az emeleten lakott a család, és Dan Brockot folyamatosan froclizták emiatt az osztálytársai, attól kezdve, hogy reggel a ház előtt felvette az iskolabusz, egészen addig, hogy délután ugyanott leszállt róla. Brock hamar kitanulta, hogyan vágjon vissza: azzal fenyegetőzött, hogy mindenkit összefogdos a hullás kezével, ha nem szállnak le róla. Illetve mindenkit, kivéve Sarát. Ő ugyanis sosem kapcsolódott be a csúfolódásba, a buszon is az órákra készült. Dan általában Sara mellett ült, mert mindenki más úgy bánt vele, mintha leprás lenne.

A halottasházban díszes bársonyfüggöny és süppedős, zöld szőnyeg adta meg az alaphangulatot. A hosszú hall két végében az 1900-as évek elejéről való csillárok lógtak a plafonról. A fal mentén hosszú padok álltak, amelyeket asztalok választottak el egymástól.

Utóbbiakra papír zsebkendős dobozok, vizeskancsók és tiszta poharak voltak kitéve. A hall innenső végében két nagy ravatalozó kapott helyet, a túlsó oldalon, a koporsóbemutató teremmel átellenben pedig egy másik, kisebb ravatalozóhelyiség. Ami eredetileg konyha volt, azt most irodának használták. Sara errefelé vette az irányt, megállt a nehéz tölgyfa ajtó előtt, és halkan bekopogott. Nem kapott választ, úgyhogy benyitott, és bekukkantott. Dan anyja, Audra Brock lehajtott fejjel ült az asztalnál. Sara, ha fülelt, hallotta az asszony egyenletes szuszogását. Mellette egy tányéron félig elfogyasztott rostélyos feküdt, Dan édesanyja láthatólag épp az ebéd utáni szunyókálásnál tartott. Sara már sok halottat látott felravatalozva Brockéknál, és jól ismerte a járást, ezért úgy döntött, lemegy az alagsorban található balzsamozóba. A keskeny lépcsőn lefelé menet a korlátra támaszkodva, óvatosan lépdelt a szőnyegezetlen deszkafokokon. Egyszer régen megcsúszott itt, és úgy beverte a farkcsontját, hogy három hétig sajgott.

Amikor leért, balra fordult, elhaladt a koporsóraktár előtt, és belépett a balzsamozóként szolgáló helyiségbe. A szivattyú be volt kapcsolva, a zúgása áthallatszott a falon. Dan Brock Grace Patterson holttestе mellett ült, és újságot olvasott, miközben a balzsamozógép kiszivattyúzta a nő vérét, és vegyszereket töltött a helyére.

– Dan – szólalt meg Sara, hogy felhívja magára a férfi figyelmét.

Brock összerezzent, és elejtette az újságot.

– A nemjóját! – nevette el magát. – Azt hittem, ő szólalt meg.

– Ismerem ezt az érzést – felelte a nő, hiszen hiába dolgozott kórboncnokként már tíz éve, ha késő este egyedül volt a hullaházban, néha még mindig a frászt hozták rá a zajok.

A férfi felállt, és kezet nyújtott.

– Minek köszönhetem a megtisztelő látogatást, dr. Linton?

Sara két kézzel szorította meg a felé nyújtott jobbot.

– Nagyon különös kérésem lenne – felelte a doktornő. – Ha nem tetszik, hajíts ki nyugodtan.

Dan meglepetten döntötte oldalra a fejét.

– Nem tudok olyasmit elképzelni, amivel ki tudnád dobatni magad innen, Sara.

– Na jó, akkor mondom is, hogy mi az, aztán majd eldöntöd – mondta Sara, még mindig Dan kezét fogva.

A klinikán nyüzsgés fogadta Sarát, amikor benyitott a hátsó ajtón. A nővérszobába ment, és köszönés nélkül Nellyhez fordult:

– Jeffrey telefonált?

– És önnek hogy ízlett az ebéd, dr. Linton? – kérdezett vissza Nelly kényszeredett mosollyal.

– Még nem volt időm enni – válaszolta, de nem bocsátkozott részletekbe.

Nellyről köztudomású volt: nincs ínyére, hogy Sara a hullaházban is dolgozik.

– Szóval hívott? – kérdezte Sara újra.

Nelly a fejét rázta.

– Dottie Weaverről viszont hallottam valamit.

– Na és mit? – vonta fel a szemöldökét a doktornő.

– Deanie Phillips a szomszédja – mesélte Nelly bizalmasan lehalkított hangon. – Tegnap Deanie valami nagy robajt hallott, és kinézett, hogy lássa, mi történik.

– Na és mi történt?

– Hát – könyökölt Nelly a pultra –, Deanie azt mondja, hallotta, hogy a zsaruk szerint Dottie-nak is köze volt Lacey Patterson eltűnéséhez.

Sara próbált nem felnyögni. Annak ellenére, hogy csaknem az egész életét Grant megyében élte le, még mindig elképedt, milyen gyorsan terjed a pletyka a városban.

– Azért ne higgyen el mindent, amit hall – mondta Nellynek, bár kicsit rémisztőnek találta, hogy a szóbeszéd jelen esetben milyen közel járt az igazsághoz.

Nem tudni, mi történik majd a városban, ha az is kitudódik, hogy Dottie Weaver valójában Wanda Jennings. Magának Sarának is nehezére esett megbarátkoznia ezzel a fordulattal, arról nem is beszélve, amit az imént tudott meg a halottasházban: Grace Pattersonról a vizsgálat kiderítette, hogy nemrég egy gyermeknek adott életet.

– Igenis, főnök asszony – mondta Nelly csalafinta mosollyal.

Majdnem olyan jól kiigazodott Sarán, mint Cathy Linton.

– Hívott valaki, amíg nem voltam itt?

– Három itt-fáj-ott-fáj nyűgöskéje van – nyomta a kezébe az üzeneteket Nelly.

– Mikor jön a következő beteg? – kérdezte Sara, miközben átnézte a cédulákat.

– Jordanék körülbelül öt perc múlva lesznek itt – mondta Nelly. – Fél kettőre van megbeszélve, de Gillian mindig késik.

Sara az órájára pillantott, és eltűnődött, vajon miért nem jelentkezett még Jeffrey. Biztosan nem tartott egy óráig Teddy Patterson letartóztatása, főként, hogy elvileg Nické az eset, nem is Jeffrey-é. Egy pillanatra átfutott rajta, hogy felhívja, de aztán meggondolta magát. Jeffrey biztos nem örülne neki, ha úgymond ellenőrizné, még akkor sem, ha jó oka van rá.

– Hozok magamnak egy kólát – mondta Nellynek. – Mindjárt visszajövök.

Sara megint az órájára nézett, ahogy végigment a folyosón. Gyors fejszámolással megállapította, hogy Jeffrey-nek egy órán belül vissza kell érnie Grant megyébe.

Bement a hetes vizsgálóba, és felkattintotta a villanyt. Ezt a helyiséget már tíz éve raktárnak használták, és ez meg is látszott rajta. Teljes hosszában be volt polcozva mint valami könyvtárszoba. Sara az itt tárolt dolgok nagy részéről nem is tudta, mi lehet.

Kinyitotta a hűtőt, és elkáromkodta magát, mert látta, hogy nincs benne cukormentes kóla.

– Elliott – morogta, mert a fiatal doktor folyamatosan dézsmálta a hűtő tartalmát. Benézett a mélyhűtőbe, és már meg sem lepődött, hogy nyoma sincs a Dove jégkrémeknek és a két mélyhűtött vacsorának, amelyet a múltkor betett. Illetve nyomuk végül is volt: Elliott bámulatos figyelmességgel az üres dobozokat és a Dove szeletek csomagolását is visszatette a hűtőbe.

– Megölöm – közölte a doktornő, és bevágta a hűtő ajtaját.

Ahogy ment a folyosón, érezte, hogy elönti a düh, amely egész héten csak gyülemlett benne. Megállt az irodája előtt, és arra gondolt, nem lenne fair Elliotton verni el a port mindenért, még akkor sem, ha sunyi módon elhappolta az összes Dove szeletet.

– Egy perc, és itt vagyok – menekült el Nelly elől, aki egy halom kartonnal igyekezett felé.

Az irodába ment, és becsukta az ajtót. Körülnézett a kis helyiségben, tekintete végigfutott a falra kirakott fotókon. Megakadt a szeme Lacey Pattersonon. A kép két éve készülhetett, a lány haja rövidebb volt, mint ahogy Sara emlékezett. Mintha nem is ugyanaz a kislány lett volna ezen a fotón, mint azon, amelyiket az eltűnésekor készült plakáthoz használtak fel. Ilyen szélsebesen változnak a gyerekek – senkiről sem lehet megmondani, hogy fog kinézni két év múlva. Lacey-vel is ez a helyzet: nem tudni, hogy hízni fog vagy fogyni, bebarnul-e a haja vagy kiszőkül, kiugróbb lesz-e az arccsontja, vagy éppen az álla kerekedik meg. Dottie Weaver számára, akárhogy hívják is valójában, ez óriási előnyt jelentett: Lacey nőni fog. Persze bizonyos idő elteltével ez korlátozza is majd a használhatóságát, hiszen az üzlethez gyerekekre van szükség. Mi történik vele, ha kiöregszik a fotózásokból? Ő is az anyja nyomdokaiba lép, és gyermekbántalmazó lesz belőle? Vajon lesz rá módja, hogy kiszabaduljon Dottie karmai közül?

– Dr. Linton! – kopogott be Nelly. – A rendőrfőnök hívja a négyes vonalon.

Sara az íróasztal fölé hajolt, és felkapta a kagylót.

– Szia, Jeff! – szólt bele, és tisztában volt vele, hogy reménnyel telik meg a hangja.

– Nem találtuk meg a kislányt – mondta a férfi kiábrándultan.

Sara igyekezett leplezni, hogy milyen csalódott. Ahogy telik az idő, úgy romlik az esélye, hogy megtalálják.

– Örülök, hogy semmi bajod – mondta. – Teddy nem állt ellen?

– Nem Teddy volt – felelte Jeffrey, és megmondta, kit vettek őrizetbe.

Sara azt hitte, rosszul hallotta.

– A tiszteletes? – kérdezett vissza.

– Később felhívlak, jó?

– Aha – felelte, és letette a telefont.

Körülnézett az irodában. Dave Fine két gyerekének képe a Lacey-étől balra volt kitéve a falon. Rájuk nézett, aztán elkalandozott a tekintete, a többi képet nézegetve olyan lányokat látott, akik a templomi kórusban énekeltek, ahol Dave is besegített, és másokat, akik a softballedzésre jártak, amelyet szintén Fine tartott. Össze sem lehet számolni, hány gyereket bíztak Dave Fine gondjaira, ő pedig mindegyikük bizalmával visszaélt.

19

Dave Fine már korábban kért egy Bibliát, és most a könyvön nyugtatta a jobbját, ahogy üres tekintettel Nick Sheltonra nézett. Úgy tűnt, szinte fogalma sincs róla, miért van itt.

– Szeretem a gyerekeket – mondta Fine. – Mindig is szerettem őket.

– Naná, hogy szereti őket, tiszteletes – hintázott a széken hátradőlve Nick.

Jeffrey ki sem nyitotta a száját, mert Dave Fine Nick őrizetese volt. Viszketett a tenyere, hogy rendesen elpáholja a lelkészt, és szüntelenül ott vibrált az idegeiben, hogy még nem kapták el Dottie-t, ő pedig az isten tudja, mit művel Lacey Pattersonnal. A perverz seggfej pedig, aki itt ül vele szemben, volt az egyik, aki segített Dottie-nak elmenekülni.

– Na halljuk a mesét – tárta szét a kezét Nick vállvonogatva.

Fine a Bibliára meredt, mintha erőt akarna meríteni a könyvből. Izzadt a keze, Jeffrey látta, hogy a fekete borítón sötét foltot hagyott a lelkész tenyeréről rákenődött veríték.

– Már tizenöt éve vagyok a gyülekezet lelkésze – mondta Fine. – Grant megyében nőttem fel. Ugyanebben a templomban kereszteltek meg engem is.

Nick a székén hintázva hallgatta.

– Itt nősültem – folytatta –, és itt keresztelték meg a két kisfiamat.

Csend lett a szobában. Jeffrey Dave Fine-ra pillantott. Ő volt az, akit a „közösség oszlopának” szoktak hívni. Önkéntes volt a Keresztyén Ifjak Egyesületének időseket segítő programjában, minden hétvégén ebédet hordott azoknak, akik egyedül élnek és nehezen mozognak. A gyerekei az oviligában softballoztak, Fine volt a lánycsapat edzője.

Jeffrey meglazította a gallérját, és belegondolt, hogy hány kislány volt napi kapcsolatban Fine-nal. Újra ökölbe szorult a keze.

– Hozzá sem nyúltam soha a gyerekeimhez – mondta Fine, mintha kitalálta volna Jeffrey gondolatait. – Tudom, hogy az bűn. Tisztában vagyok vele – végigsimított a Biblia gerincén a hüvelykujjával. – Erőért imádkoztam, és Isten megadta nekem.

Nick összefonta karját a mellén, és Jeffrey érezte, hogy Fine szövegének nem marad el a hatása. Nick nem volt nyíltan vallásos, de Jeffrey tudta, hogy minden vasárnap ott volt a templomban. Az egyik rusnya aranykabala, amely mindig a nyakában lógott, gyémántberakásos kereszt volt.

– Sosem értem hozzá a gyerekeimhez – ismételte Fine. – Sosem bántottam a fiaimat.

– Beláthatja, hogy ezzel kapcsolatban nem elégedhetünk meg a szavával.

Fine megütközött rajta, hogy nem bíznak benne.

– Sosem nyúlnék hozzájuk egy ujjal sem – hajtogatta. – Sosem tennék ilyet.

– Tudjuk, hogy nem kissrácokra van beindulva, atyám – felelte Nick. – De biztosan megérti, hogy ezt le kell ellenőriznünk.

– Sosem váltottam volna tettekre az érzéseimet, ha nem környékez meg ez a nő.

– Dottie Weaver? – kérdezett vissza Nick.

– Jenny olyan édes kislány volt. Valósággal ragyogott. Isten fényt ültetett bele – Fine szája mosolyra húzódott. – Úgy énekelt, mint egy angyal. De tényleg. Az ember érezte, hogy Isten szólal meg a hangján.

– Ja, ja – felelte Nick. – Sejtem.

Fine gúnyos pillantást vetett rá, mintha több tiszteletet érdemelne, mint amennyit kap. Úgy tűnt, nem fogta fel, hogy bent van a rendőrségen, és nem sok választja el attól, hogy hosszú időre bekasztlizzák.

– Dottie hogyan közeledett önhöz?

Úgy tűnt, Fine megkönnyebbülten nyugtázta, hogy Jeffrey vette át a szót.

– Nem is pusztán közeledett, mint inkább megkísértett – válaszolta. – Ádámnak eszébe sem jutott, hogy egyen a tiltott gyümölcsből, amíg Éva meg nem környékezte.

– Nekem úgy rémlik, hogy Ádám kígyójának is volt némi köze a dologhoz – tette hozzá Nick.

– Nem erről volt szó – komorodott el Fine. – Számomra sosem a szexről szólt a dolog.

– De szexuális kapcsolatban állt vele – tisztázta Nick.

– Eleinte nem – rágta a száját Fine. – Csak együtt akartam lenni vele valamennyit – elhallgatott, és mély lélegzetet vett. – Dottie megengedte, hogy elvigyem Jennyt moziba, vagy néha bementünk Maconba, és vettünk neki egy-két ruhát – Jeffrey-re és Nickre nézett, hogy kapjon némi megerősítést. – Az apja elhagyta őket – közölte a lelkész. – Én csak az űrt akartam betölteni, hogy érezze, hogy van, aki szereti, van, akinek szüksége van rá.

Nick nem szólt semmit, de Jeffrey látta, hogy megfeszülnek az izmok a karján.

– Csak nevelgetni akartam, irányt mutatni neki bizonyos dolgokban.

– És ezt tette? – kérdezte Nick leplezetlenül ellenségesen.

– Tudom, hogy most mi jár a fejében, de egyáltalán nem erről van szó.

– Akkor miről? – kérdezte Jeffrey, és igyekezte megőrizni a nyugalmát.

– Hát a… szeretetről – mondta Fine tiszteletes széles taglejtéssel. – Arról, hogy az ember meghallgatja a gyerekeket, és megpróbálja megérteni a vágyaikat és szükségleteiket.

– És neki arra volt szüksége, hogy szexeljen magával? – kérdezte Nick.

Fine leengedte a kezét.

– Én sosem közeledtem volna hozzá úgy. Azzal is megelégedtem, hogy együtt lehetünk.

– És ezt mi változtatta meg? – kérdezte Jeffrey.

– Dottie – sziszegte a férfi, mintha valami mérgező anyagot köpne ki a szájából. – Persze mindig is járt a fejemben ilyesmi. Nem Jennyvel, hanem más kislányokkal. Akiket itt-ott láttam a városban – mondta szaporán pislogva.

Jeffrey megütközve látta, hogy milyen könnyen elfogja ezeket a férfiakat az önsajnálat. Viszont sosem látta sírni őket a gyerekek miatt, akiket bántalmaztak.

– De én mindig megelégedtem a fantáziálással – mondta Fine. – Mindig elég volt nekem ennyi. Boldog házasságban élek – folytatta emelt hangon. – Imádom a feleségemet és a fiaimat.

– Naná – vágta rá Nick frivol hangon.

– Maga semmit sem ért – rázta a fejét Fine.

– Akkor magyarázza el, Dave – hajolt át az asztalon Jeffrey. – Én meg akarom érteni.

– Olyan értelmes kislány volt, és olyan ügyesen fejezte ki magát – vette fel a Bibliát az asztalról. – Együtt olvastuk a Szentírást. Imádkoztunk. Jól kijöttünk egymással.

Jeffrey a Bibliára pillantott. Bizonyos szinten egész életében hitt benne, hogy a jó és a gonosz jelen van a világban, de ezt sosem kötötte a Bibliához. Most viszont az istenkáromlás tetejének érezte, hogy Fine a szent könyvön nyugtatja a jobbját, és arról beszél, hogy Jenny Weavert imádkozás közben csábította el.

– Na jó, szóval együtt imádkoztak – vette át a szót Nick. – És aztán hogyan alakult át a kapcsolatuk?

– Dottie miatt történt – tette le a könyvet Fine. – Felhívott az éjszaka közepén.

– Ez mikor volt?

– Tavaly ősszel. Hálaadás körül – mondta Fine.

– És aztán? – kérdezte Jeffrey.

Gyanút fogott, hogy hazudik a szarházi.

– Elmentem hozzájuk, mert Dottie azt mondta, hogy Jenny nincs jól. Azt mondta, ki van borulva, és velem akar beszélni – újból könnyben úszott a szeme. – A barátja voltam. Nem utasíthattam el a segélykérését.

Jeffrey bólintott, hogy folytassa, és próbálta elhessegetni a lelki szemei elől, ahogy Sara megmutatja a törött szeméremcsontot a röntgenfelvételen. A lányt brutálisan megerőszakolták. Egyáltalán nem kizárt, hogy Dave Fine tette.

A tiszteletes megköszörülte a torkát.

– Előtte még sosem jártam a házukban. Jenny mindig kint várt a verandán – törölgette a szemét a kézfejével. – Amikor odaértem, Dottie felvitt az emeletre. Egyenesen Jenny szobájába.

Fine elhallgatott, és se Jeffrey, se Nick nem nógatta, hogy folytassa. Hosszú csend után végül ott folytatta, ahol abbahagyta.

– Csináltunk ezt-azt – ismerte el halkan. – Szégyenkezve mondom, hogy csináltunk ezt-azt.

– Vagyis *maga* csinált ezt-azt – húzta alá a különbséget Jeffrey.

– Igen – bólintott Fine. – Én.

– Jenny szobájában zajlott mindez? – kérdezte Jeffrey.

Ez magyarázat arra, hogy Dottie miért épp Jenny szobájából nem távolított el mindent. Ezek szerint itt csak a Dave Fine elleni terhelő bizonyítékokra bukkanhatnak.

– Igen – nyelt nagyot Fine. – Csak ott.

Mindnyájan hallgattak, várták, hogy Fine összeszedje a gondolatait. Láthatóan jó volt abban, hogy áldozatnak állítsa be magát, aki nem tehet semmiről. Egy tizenhárom éves lány talán bevette volna az alakítását, de Jeffrey nem. Minél több mentséget talált a maga számára Fine, a rendőrfőnök annál szívesebben fojtotta volna meg puszta kézzel.

– Dottie lefotózott bennünket – törte meg a csendet a lelkész. – Ezt csak később tudtam meg – tette hozzá keserű kacajjal. – Másnap behozta őket a templomba, és megfenyegetett, hogy nyilvánosságra hozza őket, ha nem teszem, amit mond.

– És mit akart magától?

– Hogy én bonyolítsam le a fuvarokat – mondta. – A gyülekezeti furgonnal szállítottam a magazinokat – kapta a szája elé a kezét. – Isten bocsássa meg, a gyülekezeti furgont használtam.

Jeffrey karba tette a kezét, és próbálta lenyugtatni magát. Nick Sheltonnak villámlott a szeme a haragtól. Egyszerűen nem ment a fejébe, hogy ez a beteg fasz még sírdogál is itt nekik az önsajnálattól. Dave Fine-t jobban elkeserítette a saját sorsa, mint a kislányé, akit megerőszakolt.

– Hol van most Dottie? – kérdezte Jeffrey.

– Fogalmam sincs – mondta Fine, és nyomatékul a Bibliára tette a kezét. – Istenre esküszöm.

– Mikor látta utoljára? – kérdezte Jeffrey, noha tudta, hogy nem bízhat a lelkészben.

– Hétfőn. Mark is ott volt vele a házban. Mindent kiforgattak a helyéből. Átfestették a falakat, elvitték a nyomdagépet.

– Hová vitték?

– Nem tudom – mondta, és úgy tűnt, őszintén beszél. – Feltették egy kisteherautóra, amelyen nem volt semmilyen felirat.

– És aztán?

– Dottie azt mondta, hogy ezt az utolsó szállítmányt még el kell vinnem, különben eljuttatja a fotókat a rendőrséghez.

– És mi történt Lacey Pattersonnal?

Jeffrey nem tudta, jól látta-e, de mintha megvillant volna valami a férfi szemében.

– Fogalmam sincs – mondta Fine. – Ebben az ügyben nem voltam benne. Csak azért tettem meg, amire Dottie utasított, hogy védjem a családomat. A közös életünket.

– Mikor kapta meg a magazinokat? – kérdezte Jeffrey karba tett kézzel.

– Aznap este – válaszolta a lelkész. – Ma reggelig a templom alagsorában voltak.

– Már akkor megkapta az augustai találkozó helyét és időpontját?

– Nem – Fine hevesen rázta a fejét. – Tegnap este hívott fel. A hangminőségből ítélve mobilról telefonált.

– Az előbb azt mondta, hétfőn találkoztak utoljára – emlékeztette Jeffrey.

– Így is van – erősködött Fine. – Akkor találkoztam vele utoljára. Tegnap csak telefonon beszéltünk.

Jeffrey ráhagyta.

– És mit mondott?

– Megmondta, hogy melyik hotelba menjek, hányra, hogy Joe-val fogok találkozni, és hogy mi lesz a jelszó a következő szállítmánynál – mondta a lelkész. – Azt mondta, ő is a közelben lesz, és figyelni fog – tette hozzá habozva.

– Elhitte neki? – kérdezte Nick. – Gondolja, hogy még a városban van?

Fine vállat vont.

– Bármi kitelik tőle – mondta.

– Például mi? – kérdezte Jeffrey.

Fine nem mondott semmit, ezért tovább kérdezett:

– Maga szerint mit akar tenni Lacey Pattersonnal?

– Nem tudom, mit fog tenni vele – fordította el a fejét a férfi. – Nekem csak Jennyhez volt közöm.

Jeffrey végigmérte, igyekezett megérteni őt. Fine olyan ügyesen igazolta a saját tetteit, hogy valószínűleg hazugságvizsgáló géppel sem lehetne kiszűrni, hogy nem mond igazat. Jeffrey határozottan kételkedett benne, hogy a lelkész egyáltalán helytelennek tartja, amit Jenny Weaverrel művelt.

– Tudom, hogy pénzre van szüksége – közölte Fine. – Azt mondta, várnia kell, amíg megjön a következő adagból származó bevétel. Megzsarolt. Nem volt más választásom – bizonygatta elvékonyodó hangon, hogy mentse magát.

Jeffrey nem törődött a kifogásokkal, és ismét Dottie atlantai postafiókjára terelődtek a gondolatai. A nő nem tudhatta, hogy fülest kaptak a találkozóról. Még mindig abban a hiszemben kell lennie, hogy biztonságban van. Elképzelhető, hogy elkaphatják, mielőtt megerőszakol még egy gyereket, vagy túlad Lacey Pattersonon.

– Tehát ma reggel bepakolta a magazinokat a gyülekezeti furgonba, aztán átlibbent Atlantába?

– Rossz előérzetem volt – mondta a tiszteletes idegesen pödörgetve a Biblia lapjait. – Azt hiszem, arra vágytam, hogy lebukjam. Nem tudtam tovább csinálni már ezzel a bűntudattal.

– Mark is ugyanígy volt vele – felelte Jeffrey.

– Mark – horkant fel Fine.

Úgy ejtette ki a száján a fiú nevét, mintha magáról az ördögről beszélne.

Nick és Jeffrey összenézett.

– Tudják, Jenny miért akarta lelőni? – kérdezte tőlük Fine furcsa fintorral. – Mert Mark megint ugyanazt akarta csinálni.

– Mármint mit?

– Élvezte – közölte Fine. – Neki aztán szemernyi aggálya sem volt amiatt, amit tett.

– Magának talán volt? – vágott vissza Nick.

Fine elengedte a kérdést a füle mellett.

– Azt mondja, Mark szívesen fotóztatta magát? – kérdezte Jeffrey, és a lelki szemei előtt megjelent a fiú eltorzult arca, amelyet a magazinban látott.

Azokon a képeken nem úgy nézett ki, mint aki élvezi.

– Nemcsak hogy élvezte. Kifejezetten csinálni akarta – dobolt az ujjával az asztalon Fine. – Ha engem kérdez, már csak idő kérdése volt, hogy rányomuljon a húgára. És ezt Jenny is tudta. Nem hiába volt ilyen kegyetlen Jennyvel a családja, ő tudta, mi lett Markból. És előre látta, hogy a fiú előbb-utóbb bántani fogja Lacey-t – hüppögött. – Jenny próbálta megvédeni Lacey-t attól az állattól.

– Van erre bizonyítéka? – kérdezte Jeffrey.

– Grace már hatéves kora óta foglalkoztatta – mondta Fine. – Csak idő kérdése volt. És ezt Jenny is tudta.

– Nem tudhatja, végül mit tett volna Mark – mondta Jeffrey. – Ha felnőttkorára gyermekbántalmazó lenne minden gyerekből, akit megerőszakolt valami magafajta aberrált mocsok, akkor…

– Maga nem valami jól ismeri Markot, Tolliver rendőrfőnök – vágott közbe Fine. – Higgye el nekem, hogy ugyanúgy gyermekeket molesztált volna, mint az anyja. Tanult a mesterétől – horkant fel, és a fejét csóválta.

– Ő is gyerek még – vitatkozott Jeffrey.

Fine felemelte a mutatóujját, mint aki nagy bölcsességet árult el.

– Felnőtt ember volt. Abbahagyhatta volna.

– Éppúgy, mint maga.

A riposzt láthatóan talált, mert Fine lesütött szemmel meredt a Bibliára, és duzzogva csücsörített, mint akit igaztalan vád ért.

Csend lett, mindnyájan mély lélegzetet vettek.

– Elmondta a Markra vonatkozó elméletét Jennynek? Ezért akarta a lány lelőni Markot? – kérdezte Jeffrey szenvtelen hangon.

Fine a Bibliát bámulta.

Jeffrey a hallgatást beismerésnek könyvelte el.

– És Dottie mi másra vette rá magát?

– Csak a szállításra.

– Nem, úgy értem, azelőtt.

– Kényszerített, hogy menjek át a fotózásokra – mondta a férfi. – Nem akartam, de teljesen a markában tartott – mondta széttárt karral. – A vesztemet jelentette volna, ha azok a fotók napvilágot látnak. A feleségem, a gyerekeim… – sorolta könnybe lábadó szemmel. – Felelős voltam értük.

– Szóval újabb képekre is rákerült? – kérdezte Jeffrey azon tűnődve, hogy lehet valaki ennyire ostoba.

Vagy talán nem is ostoba volt, egyszerűen csak élvezte a dolgot.

– Nem akartam – bólintott Fine. – Dottie élvezte, ha… – elakadt, és a megfelelő szót kereste – megalázhatott. Ez szerzett neki örömöt.

– És hogyan alázta meg?

– Tudta, hogy nem szeretem a fiúkat, ezért arra kényszeríted;, hogy megtegyek velük bizonyos dolgokat.

– Mark Pattersonnal?

A lelkész gyorsan bólintott, és most először valódi szégyen ült ki az arcára.

– Jenny és én… köztünk különleges kapcsolat volt. Tudom, hogy maga ezt nem érti, de tényleg volt köztünk valami. Igazi kötelék fűzött össze bennünket – temette a tenyerébe az arcát. – Nekem ő volt az első. Annyira szerettem.

– Ezt most már fejezze be, Dave – szakította félbe Jeffrey –, különben esküszöm az élő istenre, hogy kiverem magából a szart is.

Fine megbántottan nézett fel, amiért nem talált értő fülekre.

– És miért lett vége? Mármint Jennyvel? – kérdezte Jeffrey. – Miért szakadt meg a szexuális kapcsolat kettejük között?

– Jenny már nem akarta – mondta, és könnyek szöktek a szemébe. – Azt mondta, nem akarja, hogy bármi közünk legyen egymáshoz – szipákolt hangosan. – Miután meglátta a képeket… Nem tudom. Mintha Dottie bebizonyított volna valamit Jennynek azzal, hogy én is szerepeltem a fotókon.

– Talán azt, hogy maga sem más, mint a többi – vélte Jeffrey, és magában megjegyezte, hogy ez nagyon is jellemző Dottie Weaverre.

– Pedig nem így volt – erősködött Fine. – Őszintén szerettem Jennyt. Mély érzéseket tápláltam iránta.

– Ezért próbálta meglátogatni a sítábor után?

– Betegnek tűnt – mondta a lelkész. – Nem tudtam, mi baja lehet, és Dottie nem engedett a közelébe. Belementem, hogy újabb fotózásokon vegyek részt, csak azért, hogy bejuthassak a házba.

Jeffrey összeszorította a száját, amikor rájött, hogy Dave Fine készakarva ment el Dottie-hoz, hogy még több gyereket bántalmazhassanak. Fine tényleg azt képzelte, hogy szerelmes Jenny Weaverbe – ez éppoly világos volt, mint az, hogy a lelkész elméje nagyon gonosz.

– És mi a helyzet Grace Pattersonnal? Neki mi volt a szerepe az egészben?

– Rosszabb volt, mint Dottie – mondta Fine látható ellenszenvvel. – Undorító nőszemély.

– Miért?

– Amiket kiagyalt – jósolta érdes hangon –, azért a pokol tüzében fog égni.

Jeffrey nem vágta rá a kínálkozó választ.

– Grace és Dottie együtt bonyolították le az üzletet?

A tiszteletes bólintott.

– Grace intézte a legtöbb fotózást, Dottie pedig az üzleti részt tartotta kézben. Grace találta ki az összes beállítást. Szívesen rendezgette a gyerekeket, és volt, hogy hozzájuk is nyúlt. Minél szadistább helyzeteket kreált, annál elégedettebb volt.

– Dottie sosem vett részt ebben?

– Tudta, hogy csináljon valószerű képeket. Romantikus jeleneteket. Dottie csinálta a szoftosabb anyagokat, és Grace a keményeket – nyalta meg a száját idegesen, mintha kétségtelen lenne, hogy a nők bűne nagyobb, mint az övé. – Régről ismerték egymást.

– Ezt tőlük tudja?

– Nem, Jennytől – válaszolta Fine. – Ő mesélte, hogy sokat költöztek az anyjával. Bárhol laktak, Grace havi rendszerességgel látogatta őket.

– És Teddy Patterson?

– Ha megtudta volna, mindannyiunkat megöl.

– Nem is tudott semmit?

– Persze hogy nem – ripakodott rá Fine. – Soha nem csinált semmit. Folyton úton volt. Kamionsofőr.

Nick kétkedve csettintett, Jeffrey sem tudta, elhiggye-e a dolgot.

– Nem vitt magazinszállítmányokat?

– Grace kihagyta az egészből – válaszolta a lelkész. – Nem volt az a típus.

– Milyen típus?

Fine megint a Bibliára meredt.

– Gondolom, olyan, mint én. Nem szeretett gyerekekkel együtt lenni.

– Pontosabban bántalmazni őket – helyesbített Nick.

– Én sem bántottam Jennyt.

– Nem? – hajolt át az asztalon Jeffrey. – Akkor megmagyarázná, hogy tizenhárom éves létére hogyan tört el a szeméremcsontja?

– Más férfiakkal is volt, nem csak velem – védekezett Fine, de nem látszott, hogy őszintén meglepődne.

– Akik nem voltak olyan gyengédek, mint maga? – adta a szájába a választ Jeffrey.

– Nem így volt.

– Tényleg? – hitetlenkedett Jeffrey. – Mekkora is maga, Dave? Fellapozzam a boncolási jegyzőkönyvet, hogy meglássuk, mennyivel kisebb volt Jenny, mint maga?

Fine megköszörülte a torkát, de nem felelt. Elvette az asztalról a Bibliát, és a mellére szorította. Jeffrey végigmérte a férfit. Az volt az érzése, hogy még mindig elkerüli a figyelmét valami. És ekkor észrevette – Dave bal kezén ott volt a jegygyűrű. Beugrottak neki a pedofil-magazin fotói, köztük az, ahol a jegygyűrűs kéz keményen lenyomja Jenny fejét, aki öklendezve szop.

– Mocskos szemét! – ugrott át az asztalon Jeffrey. Kicsit lehorzsolta a térdét, de nem törődött vele.

Kitépte a Bibliát a lelkész kezéből.

– Jeffrey! – kiáltott rá Nick, és tessék-lássék próbálta elrángatni a rendőrfőnököt a tiszteletes mellől.

– A kurva anyját! – üvöltötte Jeffrey a dühtől forrva.

Amikor kikerült a kezéből a könyv, amelyet eddig szorongatott, Fine visszazöttyent a székbe.

– Maga volt a fotókon, maga beteg rohadék! Láttam, mit tett vele! Láttam, hogyan erőszakolta meg! – Jeffrey megállt a férfi fölött, és a Bibliára mutatott. – Amilyen undorítóan bánt azokkal a gyerekekkel, amilyen undorítóan elintézte Jennyt… Semmi joga ehhez a könyvhöz.

– Csak Jennyvel voltam, mással nem – tiltakozott Fine hápogva.

Jeffrey legszívesebben megagyalta volna, de leállította magát. Fine nem ér ennyit, gondolta.

– Csak Jennyvel voltam – ismételte Fine.

– A fotókon is magán volt a jegygyűrű, bassza meg – közölte Jeffrey, és lecsapta az asztalra a Bibliát. – Legalább tíz különböző fotón láttam tíz különböző gyerekkel – megint lépett egyet a lelkész felé, de megtorpant, és felnyögött, úgy fájt a térde. – Maga aberrált állat!

– Kikérem magamnak ezt a hangot – pattogott Fine.

Jeffrey karon ragadta, és lerántotta a székről.

– Inkább örüljön, hogy csak a szám jár, nem a kezem, különben kiverném magából a szart is!

– Ez rendőri erőszak – tápászkodott fel a lelkész a nadrágját porolgatva. – Ügyvédet akarok.

– Buddy Conford még egy háromméteres bottal sem piszkálná meg, nemhogy szóba álljon magával – felelte Jeffrey.

– Van nekem ügyvédem – tűrte be az ingjét a nadrágjába Dave Fine. – Nem itteni, atlantai.

– Biztos az összes ügyfele ilyen perverz disznó – tódította Nick. – Fotókkal kell fizetni neki?

Fine elvigyorodott, és most először mutatta ki a valódi énjét.

– Vagy kislányokkal.

Jeffrey-nek újra megfeszültek az izmai. Csak azért fékezte magát, hogy ne ugorjon a férfi torkának, mert arra gondolt, talán többet tud, mint amennyit elmondott.

– Megy a rács mögé – biztosította Jeffrey. – Tudja, hogy bánnak ott a magafajta szutyokkal?

– Na persze – vágott vissza Fine. – Én is nézek tévét. Csak szarozik velem.

– Gondolja, hogy szarozik? – kérdezett vissza Nick. – Csak nem arra a véres trutyira céloz, amellyel a börtönben minden reggel tele lesz a gatyája?

Fine-nak volt mersze önelégült képet vágni.

– Kötve hiszem, hogy bezárnának.

– Ugyan miért? – érdeklődött Nick.

– Van egy ütőkártyám – vigyorgott Fine.

– Na és mi az? – kérdezte Jeffrey.

Igyekezett leplezni a kíváncsiságát, és hűvösen viselkedni. Ha Fine azt hiszi, hogy nyeregben van, talán sosem mondja el, mit tud.

– Várjuk meg, amíg megjön az ügyvédem – nyújtotta előre a kezét a lelkész, hogy megbilincseljék. – Addig egy szót sem kell mondanom.

– Ezen eltűnődhet az előzetesben – vette elő a karperecet Jeffrey.

– Ajjaj, előzetes – forgatta a szemét Nick.

– Mi az? – pánikolt be Fine.

– Hát mi lenne, börtön – csattintotta a bilincset a csuklójára Jeffrey.

– Fura hely az – tette hozzá Nick. – Vannak ott bőven olyanok is, akiket gyerekkorában molesztált valami magafajta.

– Ez meg mit jelentsen? – fordult vissza Fine.

– Azt – taszajtotta az ajtó felé Jeffrey –, hogy amíg az a szuper ügyvéd Atlantából elkocsikázik egészen idáig, addig bőven lesz ideje kifejteni az elméletét a rabtársainak, hogy hogy is van ezzel a szeretettel.

– Várjon egy percet – vetette meg a lábát Fine, mert Jeffrey már taszigálta kifelé. – Én magánzárkában leszek.

– Dehogy lesz, maga aberrált szemét – válaszolt Jeffrey kapásból, és akkorát lökött a lelkészen, hogy ha Nick nem kapja el, orra bukik.

– Törvényadta jogom – erősködött Fine. – Nem zárhat össze a többi rabbal.

– Azt csinálok, amit akarok – közölte Jeffrey nyugodtan.

– Várjon – Fine hangjában páni félelem érződött –, ezt nem teheti.

– Miért nem? – kapta el a grabancát Jeffrey, és kituszkolta a kihallgatóhelyiségből.

– Ne – Fine próbált megkapaszkodni az ajtóban, de elhibázta.

A körme végigkarcolta a faajtót, ahogy próbált megfogódzkodni bármiben, ami a keze ügyébe akadt.

– Van valami mondandója, Dave? – kérdezte Jeffrey, és kilökdöste a folyosóra.

– Segítség! – kapott Fine egy járőr után, aki épp akkor fordult ki a vécéről.

A rendőr Fine-ra nézett, aztán Jeffrey-re, és ment a dolgára, mintha mi sem történt volna.

– Mozgás – szólt rá Jeffrey, és még mindig nem engedte el a gallérját.

– Valaki segítsen! – jajgatott Fine, és berogyasztotta a térdét, hogy a földre kerüljön.

Jeffrey ugyanúgy vonszolta tovább a grabancánál fogva.

– Segítség! – kiáltozott Fine.

– Magán is úgy segítsenek, ahogy maga segített Jennyn? – kérdezte Nick, aki mellettük lépdelt. – Meg ahogy Lacey-n segített?

– Fogalmam sincs, hol van! – sivalkodott Fine, és próbált megkapaszkodni a padlóban.

Jeffrey látta, hogy Maria kidugja a fejét a folyosóra a hangzavar hallatán. Amikor meglátta, hogy Fine az, újra eltűnt.

– Segítség! – rikácsolta a lelkész, mert már kezdett berekedni. – Ó, istenem, segítsen valaki!

Jeffrey-nek elfáradt a keze, úgyhogy elengedte Fine gallérját. A zokogó férfi a földre zuhant.

– Ó, Uram, szabadíts meg ezektől a férfiaktól! –fohászkodott.

Nick lehajolt mellé.

– Az Úr annak segít, aki nem hagyja el magát – jegyezte meg.

– Folytassa csak az imádkozást, Dave – javasolta a lelkésznek Jeffrey. – Fohászkodjon azért is, hogy az újság ne írja meg, hogy berepedt segglyukkal lelte halálát.

– Nem örülnék neki, ha ilyet kellene olvasnia a nejének meg a porontyainak – tette a lelkész vállára a kezét Nick. – Annyira kínos lenne. Nem valami szép halál.

– Jó, rendben – nézett fel Fine záporozó könnyek közt. – Oké, oké.

– Mi oké? – kérdezte Jeffrey.

– Oké – ismételte a lelkész. – Talán mégis tudom, hol van a kislány.

Jeffrey vezetett, Nick pedig hátraült Dave Fine mellé. Mögöttük kicsit lemaradva jött egy civil kocsi, amelyben a Georgiai Nyomozóhivatal négy ügynöke ült.

– Jobban jársz, ha nem baszakodsz velünk, Dave – dörögte Jeffrey, és jobbra fordult, hogy harmadszorra is megkerüljék ugyanazt a háztömböt.

– Nem tudom a pontos címet – védekezett Fine. – Csak egyszer voltam itt Dottie-val.

– Minek jöttek ide? – kérdezte Nick.

– Semmiért – motyogta a lelkész, és kinézett az ablakon.

– Ha csak az időt húzod, nagyon megjárod – pillantott rá Jeffrey a visszapillantó tükörben.

– Szó sincs róla, hallja? – pattogott Fine. – Megmondtam, hogy Dottie-nak rendszeresen volt itt dolga.

– De miféle dolga?

Először úgy tűnt, Fine nem fog válaszolni, aztán valamiért mégiscsak felelt. Jeffrey szívesen gondolta volna, hogy a lelkésznek bűntudata van, azért vall be egyet s mást, de a hosszú bűnüldöző gyakorlat megtanította rá, hogy a gyanúsított mindig egyszerű, színtiszta ostobaságból beszél.

– Ennél a fazonnál vannak néha gyerekek.

– Biztos benne, hogy most egyedül van itt a fickó? – kérdezte Jeffrey.

– Igen – bizonygatta Fine. – Főként rejtekhelynek használják.

– Ki elől? – kérdezte Nick.

– Mégis mit gondol? – hepciáskodott Fine. – Leginkább képeket tartanak itt, de volt, hogy láttam gyerekeket és egy-két fényképezőgépet meg kamerát is.

– Most pedig merő szívjóságból feladja a krapekot a rendőrségnek – adta a szájába Nick.

Fine kibámult az ablakon, feltehetően úrrá lett rajta az önsajnálat. Egy óráig tartott az út Maconig, azóta pedig további két órát furikáztak a város különböző negyedeiben, hogy megtalálják a házat, mert Dave Fine azt állította, hogy nem tudja a címet, de megismeri az épületet. Jeffrey a visszapillantó tükörbe sandított. Azon tűnődött, vajon mikor hívják rájuk a maconi rendőröket, hogy két gyanús kocsi köröz a környéken.

Kényes helyzetben voltak: bár Macon a Georgiai Nyomozóhivatal fennhatósága alá tartozott, de mindenképpen udvariasabb lett volna, ha értesítik a maconi városi rendőrséget arról, hogy kijönnek egy itteni címre. Jeffrey és Nick viszont még abban sem lehetett biztos, hogy Dave Fine járt-e itt korábban, arról nem is beszélve, hogy nem tudhatták, itt tartják-e fogva Lacey Pattersont – így aztán nem nagyon tudtak volna mit mondani a maconiaknak. Pontos cím nélkül ráadásul házkutatási parancsot sem tudtak volna szerezni. Nick viszont jócskán megüthette a bokáját, ha bármi szabálytalanságon kapják őket. Utólag viszont már nyugodtan mondhatják, hogy volt valami gyanús a ház körül. Gyermekrablók után nyomoztak, tehát kulcsfontosságú volt, hogy gyorsan lecsapjanak. Azután már egyikük sem kapott volna a fejére.

– Itt forduljon be balra – mondta Fine. – Erre az utcára emlékszem.

Jeffrey követte az utasítást, de magában azt gondolta, hogy semmi értelme, mert erre is jártak már.

– Itt pedig jobbra – mondta Fine izgatottan. Jeffrey befordult. Ebben az utcában még nem voltak.

Összenézett Nickkel.

– Megjöttünk – közölte Fine. – A jobb oldali ház az, amelyiknek nagy kapuja van.

Jeffrey nem lassított, de így is megfigyelhette, hogy az összes redőny le van húzva. Kívül, a tornácon is égett a lámpa, pedig fényes nappal volt. A kapun böhöm lakat lógott. Hogy ezzel a bejutást vagy a kijutást akarták megakadályozni, azt még ezután kellett eldönteniük.

Jeffrey az utca végén állt meg, és megvárta, amíg a másik kocsi is leparkol mellettük. Alig tíz méterre voltak az autópályától, idehallatszott a forgalom. Jeffrey feltételezte, hogy az itt élők hozzászoktak a zajhoz, de azzal is tisztában volt, hogy adott esetben bármilyen kocsi feltűnést kelthet.

Wallace ügynök kiszállt az autóból, a másik két férfi és egy nő a kocsiban maradt. Wallace a nadrágszíját igazgatta, pedig vállhevedert viselt. Tagbaszakadt fiatal fickó volt, akkora muszklival, hogy úgy tűnt, rövid ujjú inge mindjárt kireped a bicepszénél. Olyan simára volt borotválva, hogy Jeffrey szinte látta a bőrén a borotva karcolásait.

– Ez az a ház, a nagy kapuval? – kérdezte Wallace a napszemüvegét levéve.

– A madarunk szerint igen – felelte Jeffrey.

Wallace Jeffrey kocsija felé pillantott, tekintete találkozott az idegesen pillogó Fineéval. Kiköpött.

– Anyaszomorító szarházi barom – morogta.

Nick a kocsi másik oldalán állt, most tette le a telefont. A városi rendőrséggel beszélt.

– Nem repesnek az örömtől.

– Gondoltam, hogy így lesz – felelte Jeffrey.

Tudta, ő is zabos lenne, ha felhívnák a Georgiai Nyomozóhivataltól, hogy tájékoztassák a területén folyó akcióról.

– Beletelik egy kis időbe, mire összekapják magukat, és idemásznak.

– Megmondtad a házszámot?

– A francba, azt sem tudom, melyik utcában vagyunk – vigyorgott Nick.

Jeffrey boldogan nyerített, örült, hogy itt van, és nem a maconi őrsön.

Nick kinyitotta a kocsi hátsó ajtaját, és a kirángatta a Dave Fine-t. Mielőtt a lelkész észbe kaphatott volna, máris hozzábilincselte a kocsiajtóhoz.

– Ez megtartja.

– Nem hagyhatnak itt – ellenkezett Fine.

– A maga helyében nagy becsben tartanék minden másodpercet, amelyet egyedül tölthetek.

Fine-nak visszatért a szín az arcába.

– A rendőrőrsön azt mondta, magánzárkát kapok.

– A rendőrőrsön igen – bólogatott Jeffrey. – De abba már nem szólhatok bele, hogy a börtönben hogy lesz.

– Ne aggódjon, kis koma – kuncogott Nick, és a motorháztetőt csapdosta. – A rács mögött biztosan köt néhány életre szóló ismeretséget.

– Ezt nem teheti – tiltakozott Fine.

– Ne aggódjon, tiszteletes – mosolyodott el Nick. – Már majdnem mind rátalált Istenre. Addig imádkozhat velük, amíg béke költözik a szívébe.

Fine pánikba esve pillantott Jeffrey-re.

– Megígérte!

– Amit ígértem, az a nálunk lévő fogdára vonatkozott – emlékeztette Jeffrey. – Arra nekem sincs befolyásom, hogy a központi kasztlizásnál hogyan alakul a dolog. Az csak magán és az államon múlik.

– Azt mondta, egyezséget kötünk.

– Rövidítünk a büntetési tételen, de attól még lecsukják.

Fine még folytatta volna, de Nick az orrára csapta az ajtót.

– Pöcs – mondta.

– Odabenn valaki épp azt szereti – vélte Jeffrey, és a távirányítóval lezárta a kocsit.

– Basszuskulcs – kapott a revolvere után Nick csillogó szemmel. – El sem hiszem, hogy egy nap kétszer akciózunk.

– És most a fiatal úr is velünk jön – bökött Jeffrey Wallace-re, aki láthatóan majd kiugrott a bőréből.

Jeffrey is jócskán fel volt spannolva. Annyi adrenalin volt a vérében, amennyitől egy kisebb ember simán szívrohamot kapott volna.

Nick szinte szökdécselve ment át szólni a másik kocsiban ülő három ügynöknek, hogy övék a ház hátulja.

– Adjunk nekik két-három percet, amíg hátraérnek – mondta Nick, és az órájára pillantott. Ilyen helyzetben vagy repül az idő, vagy áll.

Nick visszasandított a kocsi felé, ahol Dave Fine ült duzzogva.

– Ebben a hőségben még egy kutyát se hagynék a kocsiba zárva – méltatlankodott.

– Kutyát én se – felelte Jeffrey, akinek esze ágában sem volt letekerni az ablakot.

Csendben vártak, és a forgalmas autópályát figyelték, amíg Nick jelt nem ad.

Az ügynök végül megint az órájára nézett.

– Gyerünk – adta ki a parancsot.

Jeffrey a hóna alatti pisztolytartóba lökte a fegyverét, amíg megközelítették a házat. Az alsó lábszárára is fel volt csatolva egy revolver. Általában nem szeretett ennyire felfegyverkezni, de most úgy érezte, készen áll mindenre, amit a ház tartogat számára.

Az utcáról nézve az épület nagy része fák és nagyra nőtt bokrok takarásában volt. Ahogy közelebb ért, Jeffrey látta, hogy téglaépület, a kiálló részeket pedig műanyag szegély fedi. Kis alapterületű építmény volt, talán két hálószoba lehetett benne, fürdő meg egybenyitott nappali és konyha. Sok ilyen ház állt megyeszerte mindenfelé, a háború után olcsón húzták fel őket, hogy otthont adjanak a hazatérő katonáknak. Az alapokat betontömbökből rakták, és szellőzőnyílásokat is hagytak, hadd járjon a levegő a lakásban.

– Nincs pince – állapította meg Nick.

Jeffrey bólintott, és a tetőre bökött. Emelet sem volt, de a padlástérben bujkálhatott valaki.

Wallace ment elöl, könnyedén ugrott át a másfél méteres kerítésen, ott, ahol leginkább a bokrok takarásában maradhatott. Nick kicsit nehezebben mászott, halkan felnyögött, mert ahogy földet ért a kertben, kicsúszott alóla a lába, és lerogyott a hátsó felére. Mögöttük jött Jeffrey, aki azon tűnődött, miért fáj a térde, aztán beugrott neki, hogy akkor sértette fel, amikor nekiugrott Fine-nak.

Amint mindannyian bent voltak a kertben, Nick elővett egy apró adóvevőt, és beleszólt.

– Bejöttünk a kerítésen.

– Vettem – jött a halk válasz a vonal túlsó végéről, és hátul is felálltak az ügynökök.

Jeffrey előhúzta a pisztolyát, és mutatta, hogy nyomuljanak közelebb a bejárathoz. A fal mellé érve hallották, hogy bentről halk zene szűrődik ki. Valamelyik fiúcsapat szólt, azonosította be Jeffrey, de nem tudta volna megmondani, pontosan melyik.

Wallace megtorpant a bejárati ajtónál, és magasba emelte a fegyverét. Háromig számolt, aztán megpróbálta berúgni az ajtót.

Semmi sem történt.

– A francba – átkozódott Wallace a lábát rázogatva.

Jeffrey-n átfutott egy pillanatra, hogy esetleg rossz házhoz jöttek. Aztán meg arra gondolt, hogy valaki talán dupla csövű puskával várja a zárt ajtó mögött, hogy ledurranthassa a fejüket. Egy villanásra Sara ugrott be neki, amikor elmondta, hogy mennyire aggódik érte, aztán Lacey Patterson, és ez minden egyebet kitörölt a fejéből.

Jeffrey intett Wallace-nek, hogy együtt próbálják meg berúgni az ajtót. Háromig számolt, és most be is szakadt a bejárat.

– Rendőrség! – üvöltötte Nick, és utánuk viharzott.

Nem állt semmilyen fegyveres az orruk előtt, csak egy kislány rózsaszín pólóban és hozzáillő bugyiban. Épp most kelhetett föl a szunyókálásból.

Jeffrey a plafon felé fordította a fegyvere csövét. Már épp megkérdezte volna a kislánytól, hogy jól van-e, amikor ő szó nélkül a folyosó vége felé mutatott.

Jeffrey levette a dzsekijét, és a kislányra terítette, miközben Nick és Wallace bejárta a ház jobb oldali helyiségeit. A rendőrfőnök kituszkolta a kislányt az elülső verandára, és a lelkére kötötte, hogy a kertkapu belső oldalán várja meg. Akart még mondani neki

valami vigasztalót, megölelni és megnyugtatni, hogy most már minden rendben, de az annyira üresnek tűnt, hogy végül nem tudta rávenni magát. Úgy érezte, bármilyen vigasztalás leperegne róla.

Nick és Wallace visszajött, és jelezték, hogy senki sem volt a háznak abban a részében. Nick az állával előrebökött, mutatva, hogy ő megy elöl. Ahogy beljebb értek, Jeffrey-ben felötlött, hogy a ház kísértetiesen emlékeztet a Dottie Weaverére. Az elrendezés hasonló volt, a hely hangulata viszont nem. Koszos szőnyegcsík nyelte el lépteik neszét a keményfa padlón. A falon bekeretezett gyerekrajzok lógtak.

Nick meglapult a falnál az első csukott ajtó mellett. Innen hallatszott ki a zene, Jeffrey most már a refrént is ki tudta venni: „Szeretlek, szeretlek, édesem."

Nick lenyomta a kilincset, benyitott, és ugyanazzal a lendülettel villámgyorsan le is kuporodott az ajtónyílásban. Árnyék suhant át az arcán, felállt, továbbra sem engedte le a fegyvert, és beljebb sétált a szobába. Jeffrey utána ment, és meglátott egy tükrökkel körülvett franciaágyat. Az ágynemű rendetlen volt, mintha nemrég történt volna valami az ágyon. A szagok is olyan eseményekről árulkodtak, amelyeket Jeffrey nem szívesen nevezett volna néven. A hifi a saját kartondobozán állt, a hangfalakból még mindig szólt a nyálas zene. Két állványra szerelt kamera irányult az ágyra, és a falra szerelt tükrök mindent megkettőztek. Jeffrey-nek földbe gyökerezett a lába, pedig legszívesebben kirohant volna. Nick benézett az ágy alá, aztán kinyitotta az egyik szekrényajtót.

Wallace megköszörülte a torkát, hogy felhívja magára a figyelmet, aztán a folyosó vége felé intett a fejével. Jeffrey kihátrált a szobából, Nick a másik szekrénybe is benézett, aztán követte őket.

Wallace Jeffrey-hez hajolt.

– Láttam, hogy egy fiú ment be oda – súgta a fülébe, és egy csukott ajtóra bökött a folyosó túlsó oldalán.

Nick a plafonról lógó kötélre mutatott, ezzel lehetett lenyitni a padlásfeljárót. Nem lengett a kötél, de azért még nem volt biztos, hogy senki nincs odafent.

Jeffrey elhaladt az apró, koszos fürdőszoba előtt. A pulton és az üres kádban játékok hevertek. Nem volt se zuhanyfüggöny, se fürdőszobaszekrény odabent, a folyosó hosszanti fala mentén viszont beépített szekrények sorakoztak. Jeffrey kinyitotta az elsőt, és csupa olyasmit látott benne, amit az ember várna: törülközők, mosdókesztyűk és pelenkák voltak a polcokon. A pelenkák láttán elérzékenyült: úgy tűnt, az utolsó remény is szertefoszlott, hogy még élve megtalálhatják Lacey Pattersont. Nick Jeffrey vállára tette a kezét, és a rendőrfőnök érezte, hogy kollégája is ugyanarra gondol.

Már csak egy szoba volt hátra. Most Jeffrey lépett előre, és a csukott ajtó mellé nyomult, úgy, ahogy az előbb Nick. Kivágta az ajtót, és görnyedten, előreszegezett fegyverrel végigpásztázta az üresnek tűnő helyiséget. A sarokban három dupla ágy állt egymás mellé tolva, használt ágyneműk voltak rájuk pakolva. A matracok alatt nem volt se ágykeret, se sodrony, közvetlenül a padlón feküdtek. Az ablakkeretre egy lepedőt feszítettek rá. Egyetlen szekrény állt a helyiségben, Jeffrey odament, és a legrosszabbra felkészülve nyitotta ki. Oldalt lépet, és kitárta a szekrényajtót: dugig tele volt pakolva dobozokkal. Piros számokat látott rajtuk, az egyiket kivette, és megnézte: tele volt képekkel. Belekukkantott még néhány dobozba, és rájött, hogy a számok valószínűleg a fotókon látható gyerekek életkorára vonatkoznak. A legfelső sorban volt néhány, amelyen ez állt: 0-1.

Eszébe jutott a fiúcska, akit Wallace látott, és fél térdre ereszkedett. Az alsó polcon néhány doboz ferdén állt, úgyhogy kihúzta őket. Lehajolt, és meglátta, hogy egy legfeljebb hatéves, ijedt kisfiú kuporog odabenn nyakába húzott lábbal. A fiú Jeffrey-re nézett, aztán nekiállt visszahúzkodni maga elé a dobozokat. Annyira félt, hogy a dobozok is rázkódtak a kezében.

Jeffrey felállt, és arra gondolt, hogy amíg él, mindig látni fogja a kissrác szemében tükröződő rettegést. Ki akarta húzni a fiút a búvóhelyéről, hogy közölje vele: vége, de még nem volt biztos benne, hogy valóban vége. A felnőtt vagy felnőttek, akik fogva tartották, még mindig itt lehettek valahol a házban. Jobb, ha a biztonságos helyen hagyja a srácot, nehogy további veszélynek tegye ki.

Jeffrey meghallotta Nick lépteit a háta mögött, és látta, hogy a kollégája kisétál az ajtón. Nick lehúzta a padlásra felvezető létrát, a rugók hangos nyikordulása visszhangzott Jeffrey fülében. A létra alja tompa puffanással vágódott a padlónak. Nick elővett egy apró zseblámpát, és a foga közé szorította. Fél kézzel a létrafokokba kapaszkodva, a másikban revolvert szorongatva indult meg felfelé. Jeffrey lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogy Nick bedugja a fejét a padlástérbe. Az ügynök gyorsan körülnézett, aztán nemet intett, és kivette a szájából a zseblámpát.

– Senki – mondta.

Kivette a zsebéből az adóvevőt, és beleszólt.

– Kiment valaki hátul?

A készülék nagyot reccsent.

– Nem, uram – hallatszott belőle egy női hang. – Oldalról és hátulról is körülzártuk a házat. Senki sem próbált menekülni.

Nick csalódottan fújt egyet.

– Robbins maradjon hátul. Maga jöjjön be Petersszel, és segítsen nekünk még egyszer, alaposabban körülnézni idebenn.

– Lehet, hogy átsiklottunk valami fölött? – kérdezte Wallace.

– Fogalmam sincs, basszus – mondta Nick. Megemelte a létrát, hogy visszaakassza a helyére, de kicsúszott a kezéből, és tompa puffanással a padlóra zuhant. Nick nekilátott, hogy újra feltegye, de Jeffrey leintette, és a padlóra bökött.

Nick a fejét rázta, de aztán jobban belegondolt, és leesett neki, mire céloz Jeffrey. A padlóhoz csapódó létrának nem ilyen hangot kellett volna adnia.

Jeffrey felemelte a létrát, és rögzítette a padlásfeljáróban. A válla alatti tokba csúsztatta a fegyverét, és felszedte a szőnyeget. Négyszögletes rejtekajtót talált alatta, amelyet fogantyúval lehetett felhúzni. Jeffrey intett Wallace-nek, hogy hátulról nyissa fel az ajtót, ő és Nick pedig a nyílásra szegezett fegyverrel várt.

Szinte megállt az idő. Jeffrey hallotta, hogy véget ért az idióta nóta, amely az előbb a szobából szólt, és amikor a fedél nyikorogva kiemelkedett, egy hasonlóan csöpögős nóta csendült fel. A rendőrfőnök arcán patakokban folyt az izzadság, az ajkába harapott, és érezte, hogy kiserken a vére. A nyitott lejáratban Lacey Pattersont látta meg, a lány halálra rémülten kuporgott a padozat alatt. Mocskos volt, és a haját majdnem kopaszra nyírták. A homlokán nagy véraláfutás látszott, és csak résnyire volt nyitva a szeme. Vagy be volt gyógyszerezve, vagy megverték, de az is lehet, hogy mindkettő.

– Atyaég – motyogta Wallace.

Jeffrey hasra feküdt, hogy jobban szemügyre vehesse a kislányt.

– Lacey! – szólította meg.

A kislány nem felelt, ilyen közelről pedig Jeffrey már azt is látta, hogy fehér lepedék van a szája két sarkában.

– Lacey! – szólongatta tovább, letette maga mellé a pisztolyát, hogy benyúlhasson a lányhoz, és megsimogatta a homlokát. Hideg veríték borította, és szemcsés anyag tapadt a bőrére.

– Tartsd a lábam – mondta Jeffrey Wallace-nek, és benyúlt a nyíláson.

A kislány hóna alá nyúlt, és óvatosan megemelte. Wallace fogta, hogy meg ne csúszszon. Lacey nem volt nehéz, de teljesen elhagyta magát, ernyedten lógott a férfi kezében. Jeffrey szólt Nicknek, hogy segítsen ő is, és végül együttes erővel húzták ki a lányt.

– Rendbe jössz – mondta Nick, és a hálószoba padlójára fektette Lacey-t.

Jeffrey a sarkára kuporodott, és a port törölgette a homlokáról. A padozat nem volt lebetonozva, a vörös, agyagos georgiai talaj porrá száradt a hőségben.

Hirtelen kaparászás, mozgás hallatszott a ház alól. Jeffrey gondolkodás nélkül ugrott be a padló alá, és maga elé tartotta a kezét, hogy orra ne essen. Odabent sötét volt, és a csőhálózat miatt úgy nézett ki a terep, mint egy labirintus. Jeffrey pislogva várta, hogy alkalmazkodjon a szeme a sötéthez, amikor látta, hogy a ház túlsó fele alatt fény villan.

– Nick! – kiáltotta, és négykézláb nekiiramodott a szűk térben.

Lábdobogást hallott maga előtt. Remélte, hogy Nick emberei, akik körülzárták a ház hátulját, résen lesznek.

Látta, hogy a menekülő keresztülbújik egy szűk szellőzőnyíláson. Jeffrey sietett utána, ahogy tudott, be is verte a fejét egy gázvezetékbe. Továbbhaladt a fény felé, aztán amikor majdnem a falhoz ért, megfordult, és kirúgott pár téglát a nyílás mellett. Régi ház volt, a habarcs alig tartott, úgyhogy gyorsan boldogult. Amikor visszafordult, hogy kimásszon a ház alól, belehasított a fájdalom a lábába, beleakadt az egyik kiszögellő tégladarabba, és elszakadt a nadrágja.

– Állj! – üvöltötte Robbins ügynök.

Szinte gyerek volt még. Széles terpeszben, két kézzel megtámasztott fegyverrel célzott a felé rohanó alakra.

Jeffrey előre látta, mi fog történni, és úgy is lett. A menekülő nekirohant Robbinsnak, aki kiejtette a kezéből a pisztolyt. Jeffrey feltápászkodott, de nem bírta rögtön az alak után vetni magát. Most ismerte fel.

– Dottie! – üvöltötte Jeffrey.

A nő megtorpant. Találkozott a tekintetük. Dottie felemelte a kezét, mintha megadná magát, aztán az udvaron át futásnak eredt. Jeffrey letérdelt, a lábszárára szerelt tokból előrántotta a fegyverét, és célzott. A nő átugrott a kerítésen, és továbbrohant a szomszéd udvaron, ahol egy csomó gyerek játszott a hinta körül.

Jeffrey üldözőbe vette, és szaladt, ahogy bírt. Kapásból átugrott a kerítésen, és a gyerekeket kerülgetve vágtatott tovább. Látta, hogy Dottie beér a házba, és becsapja maga után az ajtót. Jeffrey felrohant a lépcsőn, a vállával belökte az ajtót, berontott a folyosóra, és lendületből majdnem átgázolt egy csapat gyereken. A legközelebb álló alig ért a derekáig. Jeffrey irányt változtatott, hogy fel ne lökje a kisfiút, és teljes erőből nekivágódott a falnak. A fájdalom belehasított a karjába, elejtette a fegyvert.

– Uram! – szólította meg egy fiatal nő.

Húsz év körüli lehetett, barna haját lófarokban viselte. Halálra volt rémülve.

Jeffrey összeszedte magát, felült, és jobb kézzel megtapogatta a bal karját, hogy lássa, csontja tört-e. Észrevette, hogy zihál a futástól. Legalább tíz kisgyerek állta körül, mindegyikük ugyanolyan rémült arccal meredt rá, mint a fiatal nő. A zsarunak majdnem megállt a szíve, amikor rájött, hogy egy óvodában van. Ennyi gyerek itt, Dottie közelében; fel sem tudta mérni a helyzet következményeit.

– Uram! – ismételte a fiatal nő, és néhány gyereket a háta mögé terelt.

Jeffrey előrángatta a jelvényét, és megmutatta neki. Próbált szóhoz jutni, de még mindig alig kapott levegőt.

– Hova lett… – zihálta – …az a nő?

– Wendy? – kérdezett vissza a lány. – Wendy James?

Jeffrey a fejét rázta, mert azt hitte, hogy a lány nem érti, mit akar.

– Most ment el – felelte a lány. – Átfutott a házon, és…

Jeffrey felugrott, a gyerekek szétrebbentek, amikor újra megmarkolta a pisztolyt. Kirohant a nyitott bejárati ajtón át az udvarra, onnan pedig az utcára. Meglátta a kocsit, amelyik éppen jobbra fordult, hogy beleolvadjon a forgalmas autópályán hömpölygő kocsisorba. Fehér is lehetett, drapp is, szürke is. Talán négyajtós volt, talán kupé, talán kombi. Nem tudta volna megmondani, milyen típus. Csak annyit tudott, hogy bottal ütheti a nyomát.

20

Jeffrey megkerülte Sara házát, és lesétált a stéghez. A hold magasan a fák fölött járt, és enyhe szél fújt a tó felől. Jeffrey a pázsiton állt, Sarát figyelte, és érezte, hogy lassan alábbhagy benne a feszültség. A nő a stégen ült egy széken, keresztbe tett lábbal. Jeffrey látta, hogy Sara a tóból kiálló, holdfényes sziklákat nézi. A két agár a lábánál hevert, Sara Bob fején nyugtatta a kezét. Rövidnadrág volt rajta, és Jeffrey egyik régi inge. A zsaru végigmérte, és úgy találta, most még csinosabb, mint előző este.

A doktornő meghallotta a zsaru lépteit a stégen, és hátranézett. Billy és Bob fel se emelte a fejét, tovább figyelték a tavat.

– Ne félj tőlük – incselkedett Sara.

– Vérengző fenevadak – felelte Jeffrey.

Fél térdre ereszkedett, és megveregette Bob fejét. A kutya a hátára hemperedett, és a magasba nyújtotta a bal mellső tappancsát, miközben a férfi a hasát vakargatta.

Sara Jeffrey vállára tette a kezét.

– Hogy van Lacey?

– Jobban – sóhajtott fel a zsaru. – Kezd kimenni belőle az altató, de még kótyagos.

– Találtak valamit?

– Friss bántalmazásnak nincs nyoma – mondta Jeffrey.

– Csak frissnek nincs?

– Az látszik, hogy korábban bántották – bólintott a férfi.

Sara érezte, hogy Jeffrey-nek most nincs kedve részletekbe bocsátkozni.

– Az apja mit mondott? – kérdezte.

Jeffrey még mindig Bob hasát vakargatta, örömmel töltötte el a könnyű foglalatosság.

– Azt mondta, örül, hogy újra együtt lehetnek.

– Van ellene kifogása, hogy holnap beszéljek a lánnyal?

– Amikor utoljára rákérdeztem, még nem volt – felelte a zsaru. – Továbbra is abban a hiszemben van, hogy mindenről Dottie tehet.

– Azonosították már a gyerekeket? – simította hátra Sara a férfi haját.

– Most kezdték el összevetni az ujjlenyomatokat. Ki tudja, kiderül-e belőle valami. Akcentusa alapján egyikük kanadainak tűnt. Ez a kissrác… – elharapta a mondatot, nem tudta, elmondja-e Sarának, mi fogadta őket a házban.

Olyan volt ez, mint a rák, ha csak eszébe jutott, máris emészteni kezdte.

– És a napközi a ház mögött?

– Ott épp csak most kezdett dolgozni – válaszolta Jeffrey. – Talán még egy hete sincs. Minden gyereket egyenként ellenőrzünk, de úgy gondolják, hogy még nem volt ideje semmire.

– Szerinted elkapják Dottie-t valaha? – tette fél a kérdést Sara, ami miatt Jeffrey is aggódott.

– Reméljük, nem sejti, hogy Jenny társadalombiztosítási számát is figyeljük – felelte a zsaru, előbb a füle mögött vakargatva Billyt, aztán igazságosan a hasa körül is ugyan-

annyi ideig. – Az egyik postai alkalmazott szerint már korábban is járt ott fiókot üríteni. Lassan egy éve bérli azt a postafiókot. Két másik helyre érkező küldeményeket is továbbítanak oda.

– Úgy tűnik, tudja, mit csinál – mondta Sara ajakbiggyesztve.

– Egyeztettünk a hitelkártya kibocsátójával. Holnap küldik ki. Két nap múlva meg kell érkeznie a postafiókba. Utána pedig csak ülünk, és várunk – vonogatta a vállát a zsaru. – Gondolom, viszonylag hamar érte megy. Függetlenül attól, hogy hol akarja újra beindítani a boltot, szüksége van a pénzre.

– Szerinted ezt tervezi?

– Az ürge a postán azt mondta, hogy már most is van a postafiókban egy hitelkártya egy másik banktól.

– Hogyhogy ilyen segítőkész volt? – kérdezte Sara.

Nagyon is jól tudta, hogy az emberek manapság nem szívesen segítik a rendőrség munkáját.

– Nem kérték a végzést? – tette még hozzá.

– Nem – válaszolta Jeffrey. – Ha elmondom, hogy gyerekekről van szó, elképesztő, milyen előzékeny lesz egyből mindenki.

– Na és hogyan tovább? – érdeklődött a doktornő.

– Be kell mennünk az iskolába, hogy kiderítsük, hány gyereket érintett az ügy.

– Én is átnézzem az összes kartont a gyermekklinikán?

– Molly segít benne?

– Már megkértem rá – bólogatott Sara. – Diszkrétnek kell lennünk. Azokkal a hiszterikákkal fogunk a legnehezebben boldogulni, akiknek a gyerekei se Dave Finenel, se Dottie-val, se Grace-szel nem voltak kapcsolatban.

– Szerinted ilyen is lesz?

– Igen – felelte Sara. – Nem hibáztatom őket, de résen kell lennünk, hogy kiszűrjük a tényleges molesztálásokat a kamu esetek közül. Bizonyos mértékig szerencse, hogy nagyobb gyerekekkel esett meg a dolog, akik beszélni tudnak a történtekről.

– A képeken nem tűntek valami nagynak.

– Az FBI-nál majd meghatározzák a gyerekek életkorát. A Tanner-skálával csinálják. Bizonyos paraméterek alapján megállapítható, milyen idős a kisfiú vagy kislány.

– Undorító, hogy egyáltalán ilyesmihez kell folyamodni.

– Elkísérjelek, amikor bemégy az iskolába?

Jeffrey felsóhajtott, mert belegondolt, milyen nehéz lesz a következő két nap. Persze Lacey Pattersont sem neki kell majd kihallgatnia.

– Tudom, hogy nem a te dolgod, Sara, de ha nincs ellenedre, örülnék neki.

– Persze, semmi gond – felelte a nő.

– Azt nem értem, hogy a gyerekek miért védik ezeket a bűnözőket – szakadt ki Jeffrey-ből, mert ez egyszerűen nem ment a fejébe. – Miért nem szólt Jenny vagy Lacey bármelyik tanárának, vagy miért nem kerestek meg téged?

– Ezt nagyon nehéz megtenniük – magyarázta Sara. – A szüleik jelentenek számukra mindent. Tőlük függnek, őket ismerik. Nem költözhetnek el otthonról, nem kereshetnek állást. A szülők rengetegszer meg tudják győzni őket arról, hogy ez így normális, vagy hogy nincs más választásuk.

– Úgy, mint a Stockholm-szindrómában, amikor az áldozat beleszeret a túszejtőbe? – kérdezte Jeffrey.

– Jó hasonlat – felelte Sara. – A szülők hozzászoktatják őket, hogy bántalmazás után mindig kapnak fagylaltot. Esetleg bűntudatot keltenek bennük, hogy rávegyék őket arra,

amit akarnak. Vagy valami trükköt vetnek be. A srácok pedig nincsenek vele tisztában, hogy ez nincs rendjén – sóhajtott fel Sara. – Azonkívül szeretik a szüleiket. A kedvükre akarnak tenni. Nem akarnak bajt hozni rájuk. Azt akarják, hogy vége legyen a dolognak, de nem akarják elveszíteni az anyjukat vagy az apjukat – mondta, és kis szünetet tartott. – Itt valódi függésről van szó – tette hozzá tűnődve. – A szülők fájdalmat okoznak a gyermekeiknek, de egyben ők azok is, akik elmulasztják a fájdalmat.

– Eszembe jutott a csecsemő is – folytatta a doktornő.

Jeffrey nem nézett rá.

– Igen? – kérdezte.

– Grace gyermeke lány volt. Jenny talán azt gondolta, hogy megvédheti a kisbabát. Lehet, hogy ezért segített Grace-nek megszabadulni tőle.

Jeffrey eltöprengett. Valószínűnek tartotta, hogy Jenny annyira félt Grace-től, hogy bármit megtett volna, nehogy a nő megharagudjon rá.

– Hát, lehet – mondta végül a zsaru.

– Szerintem biztosan ezért ment bele – ismételte Sara mély meggyőződéssel. – Csak aztán Grace rákényszerítette, hogy segédkezzen a kisbaba megölésénél, és ettől Jenny annyira kiborult, hogy úgy érezte, muszáj megölnie Markot, a gyerek apját – a nőnek olyan bizonyosság csengett a hangjában, hogy Jeffrey nem állta meg, hogy rá ne pillantson.

Látta, hogy Sarát ugyanannyira nem hagyja nyugodni a dolog, mint őt.

A zsaru felállt, és az ég felé nyújtotta a kezét. Gondolni sem akart többé az egészre. Tudni sem akart róla, hogy hány gyerek van még a világon Jennyn és Markon kívül, akit ugyanígy bántalmaztak a szülei. Ki akarta verni a fejéből, hogy Dottie Weaver mennyire ragaszkodott Lacey Pattersonhoz, hogy továbbra is kihasználhassa. Fátylat kell borítania az ügyre. Jeffrey úgy érezte, nem tudná tovább tenni a dolgát abban a tudatban, hogy Dottie Weaver szabadon jár-kel, és újabb gyermekekre les. Nem tudná elviselni a gondolatot, hogy a nő beköltözik egy újabb kisvárosba, és, mintha mi sem történt volna, további áldozatokat szed.

– Szinte már hűvöset érzek – mondta.

– Ugye milyen klassz ez a kis szellő? Szinte el is felejtettem, milyen.

– Nem bánod, hogy itt vagyunk kint a tök sötétben?

– Miért bánnám? – kérdezte Sara.

– Néha azt gondolom, te vagy a legerősebb ember, akit ismerek – nézett a nőre Jeffrey.

Sara elmosolyodott és megpaskolta a széket, hogy odahívja Jeffrey-t maga mellé.

A zsaru nyögve telepedett le az ülőalkalmatosságra. Csak most tudatosult benne, milyen kimerült. Hátrahajtotta a fejét, és felnézett az éjszakai égboltra. Felhők takarták el a csillagokat, és úgy tűnt, az augusztus végre enyhít a szorításon, és lejjebb engedi a hőmérő higanyszálát. Nemsokára eljön az ősz, hullani kezdenek a levelek a fákról, a levegő lehűl, de Jenny Weaver akkor is ugyanúgy halott lesz, mint most.

– Kiadtad a holttestet?

– Igen – válaszolta Sara.

– És mi lesz a csecsemővel?

– Már beszéltem Brockkal. Grátisz elvégzi a szertartást. A Roanoke temetőben van egy sírhely.

– Kifizetem.

– Már elintéztem – felelte Sara. – Eljössz velem a temetésre?

– Aha – felelte a zsaru.

Ez a legkevesebb, amit megtehet, gondolta.

– Paul Jennings megkért, kössem a lelkedre, hogy tartsd észben, amit mondott.

Jeffrey nem szólt semmit.

– Mi volt az?

– Hogy ne hibáztassam magam a történtekért – válaszolta a zsaru. – Ne kényszerítsem magam arra, hogy együtt kelljen élnem a bűntudattal.

– Igaza van – tette Jeffrey karjára a kezét Sara.

– Azt mondta, Dottie-t hibáztassam.

– Lehet, hogy tényleg azt kellene tenned.

– Dave Fine is Dottie-t hibáztatja.

– Ez nem ugyanaz – mondta Sara, és a férfihoz hajolt. – Nézz rám… – kérte, és csak akkor folytatta, amikor találkozott a pillantásuk. – Azt tetted, amit tenned kellett.

– Megakadályoztam, hogy Jenny megölje Markot, így aztán a fiú később felakaszthatta magát – felelte Jeffrey. – Még mindig nem tért magához. Talán soha nem is fog.

– És ez talán a te hibád? – kérdezte Sara. – Nem is tudtam, hogy ilyen messzire elér a kezed, Jeffrey. Kényszerítetted Jenny Weavert, hogy fegyvert fogjon Markra, Markot meg arra, hogy felakassza magát – sorolta. – Dottie-t is te kényszerítetted, hogy épp ide költözzön? Meg arra is, hogy elrabolja Lacey-t? Annak idején már a te hatásodra kezdett Dottie és Grace Patterson együtt dolgozni a kórházban? És miattad kínozták a gyerekeket?

– Nem ezt mondom.

– Pedig éppen ezt mondod – vitatkozott Sara. – Ha mindenáron hibáztatni akarsz valakit, hibáztass engem.

– Nem – rázta a fejét a férfi.

– Én kezeltem mindhármukat – emelte ki Sara. – Markot és Lacey-t gyakorlatilag születésük óta, Jennyt pedig azóta, hogy a városba költöztek. Akkor az én hibám, ami történt.

– Ugyan dehogy.

– Akkor hogy lehetne a tiéd?

Jeffrey a fejét fogta. Próbálta leplezni Sara előtt a felindultságát.

– Nem te húztad meg a ravaszt – felelte. – Nem te ölted meg Jennyt.

Sara felállt, aztán letérdelt Jeffrey elé. Megfogta a kezét.

– Emlékszel, mit mondtam? Amikor nem tudom, merre jársz, és csörög a telefon, aggódni szoktam érted.

A zsaru bólintott.

– Mégpedig azért, mert ismerlek – szorította meg Sara Jeffrey kezét a nyomaték kedvéért. – Tudom, milyen rendőr vagy, és tudom, milyen ember vagy.

– És milyen? – kérdezte Jeffrey.

– Olyan, aki habozás nélkül berúgja az ajtót, hogy ne Lenának kelljen – mondta a doktornő ellágyulva. – Aki mindennap vásárra viszi a bőrét a többiek biztonságáért. Ezért szeretlek – vallotta meg. – Azt szeretem benned, hogy erős vagy, és átgondoltan cselekszel, nem csak reagálsz a történésekre – simított végig a férfi arcán. – És azt is, hogy gyengéd vagy, aggódsz Lena miatt, és felelősnek érzed magad mindenért, ami a városban történik.

Jeffrey mondani akart valamit, de a nő az ajkára tette az ujját, hogy csendre intse.

– Szeretlek, mert tudod, hogyan tégy a kedvemre, hogyan őrjíts meg, és hogyan hozd ki apámat annyira a sodrából, hogy péppé akarjon verni – hallgatott el, aztán halkabban folytatta: – Szeretem az érintésedet, és hogy biztonságban érzem magam melletted. – Csókot nyomott Jeffrey kezére. – Jó ember vagy, Jeffrey – jelentette ki. – Hallgass Paul

Jenningsre, és hallgass rám. Helyesen döntöttél – a szájához emelte a zsaru kezét, és megcsókolta az ujjait.

– Az addig rendben van, hogy önvizsgálatot tartasz. De ezzel most már megvagy, úgyhogy ideje túllépned a dolgon – tette hozzá Sara.

A zsaru a vízből kiálló sziklákat nézte, és elgondolkodott, lesz-e valaha olyan nap az életében, amikor nem jut eszébe Jenny Weaver, és hogy ő küldte a halálba.

– Jó ember vagy, Jeffrey – ismételte Sara.

De a férfi nem hitte. Talán, ha nem fájna még mindig a térde attól, hogy rávetette magát Dave Fine-ra, vagy ha felidézhetné, milyen jólesett gyomorszájon rúgni Arthur Prynne-t, akkor könnyebb lenne. Vagy ha nem lebegne még mindig a lelki szemei előtt az a rémült szempár, amely a szekrény mélyéről meredt rá Maconban.

– Jeffrey, jó ember vagy – mondta Sara újra.

– Tudom – hazudta a zsaru.

– De érezd is odabent – bökött a férfi mellére a doktornő.

Jeffrey végigsimított Sara haján.

– Olyan gyönyörű vagy – mondta, mert nem jött más a szájára.

– Ez minden mondanivalód? – forgatta a szemét Sara a bókra.

– Miért nem megyünk beljebb, hogy részletesebben is kifejthessem? – vetette fel a zsaru.

Sara lehuppant a fűre, és megtámaszkodott a háta mögött.

– Miért kellene ahhoz beljebb menni? – kérdezte hamiskás mosollyal.

PÉNTEK

21

Lena fogcsikorgatva hajrázott. A háta mögött hallotta Hank súlyos lépteit, nagybátyja olcsó Wal-Martban vett tornacipője úgy klaffogott az aszfalton, mint amikor bottal vernek egy olajoshordót.

– Ennyit tudsz? – húzott el tőle Hank.

Lena hagyta, hogy nagybátyja egy kis egérútra tegyen szert, és hátulról figyelte. Hank fehér bőrű volt, egyáltalán nem bírta a napot, nem barnult, csak vörösödött. A régi tűszúrások hegei bíborvörösek voltak az alkarján, a nyaka pedig lángvörös.

Hank már hangosan lihegett, de Lena hiába gyorsított, megtartotta az előnyét. Sárgás, ősz haja izzadtan tapadt a fejére, a nyakában lógó amulett minden lépésnél ide-oda verődött. Lena kénytelen volt elismerni: nagybátyja a korához képest egyáltalán nincs rossz formában. Látott már rosszabbat is, annyi biztos.

– Erre – mondta Hank.

Éles kanyarral fordult le az útról az erdei ösvényre, Lena a nyomában. Puha talajon kocogtak tovább, ami jó érzés volt a lány fájós térdének, és a menetszél hűteni kezdte a combját is, amely már majd meggyulladt az izmokban termelődő hőtől. Korábban mindig az éltette, hogy képes leküzdeni ezt az erős fájdalmat. Akaratereje most is átlendítette testi korlátain, és tudta, sikerül lefutnia a távot. Erőtől duzzadt, érezte, hogy a maga ura, legyőzhetetlen, megtehet mindent, amit csak akar. Mintha újra a régi Lena lenne.

A lelke mélyén tudta, merre vezet az út, mégis meglepődött, amikor a temetőhöz érkeztek. Végigkocogtak a sírkövek között, és nem néztek se jobbra, se balra, amíg Sibyl sírhelyéhez nem értek.

Lena a sírkőre tette a kezét, megtámaszkodott, és nyújtani kezdett. A fekete márvány hűvös volt, jólesőn simult a tenyeréhez. A követ érintve mintha Sibylt érintette volna meg.

Hank mellette állt, és felhúzta a pólóját, hogy megtörölgesse az arcát.

– Jézusom, Hank – takarta el a szemét Lena, miután önkéntelen pillantást vetett nagybátyja tésztaszínű hasára.

Azon is voltak régi tűnyomok, de ezt már szóvá se tette.

– Meleg napunk van – jegyezte meg Hank. – De azt hiszem, már nem soká tartja magát a kánikula. Mit gondolsz?

Beletelt egy percbe, mire Lena rájött, hogy Hank hozzá beszél, nem Sibylhez.

– Aha – morogta.

A nagybátyja tovább locsogott az időjárásról, Lena pedig csak álldogált mellette, és igyekezett nem mutatni, mennyire idétlenül érzi magát.

Ikertestvére sírjára pillantott. A temetést Hank intézte, ő döntötte el azt is, hogy mi álljon a kövön. Ez volt a dátum fölé vésve: SIBYL MARIE ADAMS, UNOKAHÚG, TESTVÉR, BARÁT. Lenát meglepte, hogy Nan kedvéért nem a „szerető” szót választotta a nagybátyja. Ez jobban rávallott volna.

– Nézz ide – motyogta Hank, és lehajolt a sírkő elé.

Valaki apró vázát tett a tövébe, benne egyetlen szál fehér rózsa. Kissé már kókadozott a délelőtti hőségben.

– Hát nem mutatós?

– Aha – felelte Lena, de aztán Hank zavart arckifejezéséből rögtön rájött, hogy a nagybátyja Sibylhez intézte szavait.

– Biztos Nan hozta. Sibby szerette a rózsát.

Lena nem szólt semmit. Nan valószínűleg ma reggel tette a sírra a virágot. Biztosan mindig korán jött, mert Lena sosem találkozott itt vele. Nem mintha rendszeresen kijárt volna Sibyl sírjához. Eleinte nem is tudott jönni, mert lábra sem bírt állni, és képtelen lett volna végigülni az utat a kocsiban. Később meg azért nem járt, mert zavarban volt. Mintha Sibyl sejthette volna, hogy az ikertestvére már nem a régi, kompromittálódott. Újabban pedig kísérteties érzés fogta el, ha kijött halott testvéréhez. Most is zavarba jött tőle, hogy Hank úgy beszél Sibylhez, mintha a lány ma is élne.

– Fekete alapon jól mutat a fehér, nem?

– Aha.

Csak álltak mindketten egy helyben, aztán Lena karba tette a kezét. Hank zsebre dugott kézzel meredt a sírra. A rózsaszál tényleg jól festett a fekete márvány előtt. Lena korábban sosem értette, miért küldenek az emberek virágot a ravatalozóba, de most rájött, hogy a virágok az élők kedvéért vannak ott, emlékeztetőül, hogy még maradt élet a világon, és a többi embernek folytatnia kell mindent.

Hank a lányhoz fordult. Megvárta, hogy Lena rá figyeljen.

– Azt hiszem, visszamegyek Reece-be – mondta. – Talán holnap.

Lena bólintott, és nyelt egyet. Gombóc nőtt a torkában.

– Aha – felelte –, szerintem jó ötlet.

Nem szólt róla Hanknek, hogy ultimátumot kapott Jeffrey-től: ha nem kér segítséget valakitől, többé nem mehet vissza dolgozni. Részben azért hallgatta el, mert nem akarta, hogy Hank döntsön helyette. A nagybátyja könnyen megtehetné, hogy őt is visszaviszi Reece-be, és munkát ad neki a bárban, hogy szem előtt legyen. Persze ez sem lenne igazi megoldás, hiszen egy nap Hank is távozik az élők sorából. Már benne jár a korban, és ő sem élhet örökké. Utána mihez kezd Lena?

A gondolattól, hogy egy nap Hank is elmegy, könny szökött a lány szemébe. Elfordította a fejét, és igyekezett megőrizni az önuralmát. A nagybátyja szó nélkül benyúlt a farzsebébe, és odaadta a zsebkendőjét Lenának. Már átmelegedett és átnedvesedett a férfi izzadságától, de Lena azért belefújta az orrát.

– Mehetek később – ajánlotta fel Hank.

– Nem – mondta a lány. – Talán jobb lesz így.

– Eladom a bárt – próbálkozott tovább a nagybátyja. – Találok munkát itt is. De te is hazajöhetsz velem – tette hozzá.

Lena a fejét rázta, és érezte, hogy újra eleredtek a könnyei. Mégsem mondhatja: nem az a baja, hogy Hank most visszamegy Reece-be, hanem az, hogy egyszer majd őt is elveszíti. Ez így túl morbid. Lenának voltaképp csak arra a tudatra volt szüksége, hogy ha felemeli a telefont, akkor Hank mindig ott van a vonal másik végén. Lena sosem akart tőle semmi mást. És ezt az egyet a nagybátyja mindig meg is adta neki. Hank megköszörülte a torkát.

– Mindig te voltál az erősebbik, Lee – mondta.

A lány felnevetett, mert még sosem érezte magát ilyen gyengének és elesettnek egész életében.

– Sibbynél tudtam, hogy ott kell lennem mellette, fognom kell a kezét minden egyes lépésnél – kicsit elhallgatott, szemügyre vette a sátrat, amely a nemrég lezajló temetés-

ről maradt ott. – Veled nem ment olyan simán – folytatta –, neked nem volt rám szükséged. Nem akartad, hogy melletted legyek.

– Nem tudom, hogy ez igaz-e.

– Nem a fenét – ellenkezett Hank. – Persze hogy igaz. Mindig a saját fejed után mentél. Otthagytad a főiskolát, elkezdtél a rendőrakadémiára járni, ideköltöztél, és csak utólag szóltál, mikor már mindent elintéztél.

Lena érezte, hogy mondania kellene valamit, de nem tudta, pontosan mit.

– Na mindegy – vette el a zsebkendőjét Hank, és nekilátott, hogy összehajtogassa. – Azt hiszem, holnap hazamegyek – közölte.

– Oké – bólintott Lena, és visszafordult Sibyl sírjához.

– Rád egy darabig még amúgy is szükség lesz itt – tette hozzá a nagybátyja. – Így, hogy megtalálták a kislányt. Biztos vagyok benne, hogy egy csomó másik kisgyerekkel is megcsinálták ugyanezt. Nem olyan ritka az ilyesmi, mint ahogy az emberek hinni szeretik.

– Nem bizony – bólogatott Lena.

– Azért jó, hogy a lány meglett – folytatta a nagybátyja. – Jó, hogy a rendőrfőnökötök megtalálta.

– Igen – helyeselt Lena, de belül kétséget érzett.

Mi minden történhetett Lacey Pattersonnel abban a házban? Milyen emlékekkel kell majd együtt élnie? El tudja-e majd viselni a terhet, vagy ő is könnyű kiutat keres, mint a bátyja? Lena tapasztalatból tudta, mekkora csábítást jelent, hogy soha többé nem kell szembesülni a múlt szörnyűségeivel. Mindazok után, amiken keresztülment, Lena még mindig nem volt biztos benne, hogy Lacey később hogyan ítéli majd meg a dolgot: megéri-e folytatni mindazzal együtt, amit magával cipel.

– Sajnálom, hogy rád akartam erőltetni Fine tiszteletest. Gondolom, nem valami könnyű kiszúrni az ilyesmit.

Lena bólogatva vette tudomásul a bocsánatkérést.

– Brad sem fogott gyanút, pedig ő zsaru – felelte, noha magában hozzátette, hogy ha Hank ismerné Bradet, tudná, hogy ez bizony sovány vigasz.

A nagybátyja zsebre gyűrte a vászon zsebkendőt. Leengedte a karját az oldala mellé, és futólag súrolta Lenát. Mindketten izzadtak, a lány érezte, milyen forró Hank bőre.

Egy darabig hallgattak.

– Tudod, hogy ha szükséged van rám, csak egy telefonodba kerül, ugye? Tudod, hogy az első szóra jövök.

Lena arca felderült. Most tényleg szívből jött a mosoly.

– Igen, Hank – felelte. – Tudom.

Lena átvágott az elfekvőn, és próbált a száján venni levegőt, hogy ne érezze a bent terjengő szagot. Az épület levegőjében alkohol- és vizeletszag keveredett, kicsit úgy, mint Hank bárjában.

A liftben rávágott az emelet gombjára. Már-már úrrá lett rajta a klausztrofóbia, mire a felvonó komótosan felkúszott a harmadikra. A hideg verítéket törölgette a tarkójáról. Futás után hosszasan zuhanyozott, de a hőségben máris újra leizzadt.

Megkönnyebbülten fellélegzett, amikor kinyílt a liftajtó: itt már nem volt húgyszag. Az emeleten, ahol Mark feküdt, a legtöbb betegben katéter volt, úgyhogy viszonylag tisztábbak voltak, mint az alsó emeleteken lévő, mozgékonyabb betegek. Ebből adódóan nem is volt olyan orrfacsaró bűz.

A lány kilépett a folyosóra, és a liftajtóval szemközti ablakra pillantott. Kövér, fekete zivatarfelhők torlódtak az égen, lógott az eső lába. Eszébe jutott, hogy aznap délelőtt,

amikor Grace Patterson meghalt, az alvó Teddy Patterson mögött állva nézte a napkeltét, és szívmelengetőnek találta, hogy az ágyban fekvő szörnyeteg már soha többé nem fogja a bőrén érezni a nap melegét. Lenában sosem támadtak kétségek, amiért gondoskodott arról, nehogy Grace békésen távozzon az élők sorából. Meg volt győződve róla, hogy helyesen cselekedett. Szemernyi kétség sem fért hozzá, egészen egyszerűen tudta.

– Segíthetek? – kérdezte tőle az egyik ápolónő, ahogy elhaladt a nővérszoba mellett.

– Mark Patterson szobáját keresem – felelte Lena.

– Ó – mondta a nővér meglepetten. – Eddig még senki sem jött be hozzá.

Lena gondolhatta volna, hogy Teddy Pattersonnak esze ágában sem lesz meglátogatni a fiát, mégis meglepődött.

Előre tudta ugyan a választ, mégis muszáj volt rákérdeznie:

– Magához tért?

– Nem – rázta a fejét az ápolónő, és előrebökött a folyosón. – A háromszáztízesben van. Jobbra, aztán balra. A fehérnemű-tárolóval szemben.

Lena megköszönte az útbaigazítást, és megindult a szoba felé. Menet közben végighúzta az ujját a falon futó korláton, és szándékosan lelassította a lépteit. Igazából nem volt semmi oka rá, hogy bemenjen Markhoz. Nem ő nyomoz az ügyben. Sőt a fene essen bele: valójában már abban sem biztos, hogy zsaru-e még.

Mark képtelen lett volna azt mondani, hogy „tessék”, de azért Lena kopogott a 310-es szoba ajtaján. Várt egy kicsit, aztán benyitott. A lámpa le volt kapcsolva, és a redőnyt sem húzta fel senki, hogy beengedje a napfényt. Mark az ágyban feküdt, sápadtabban, mint valaha, és csövekre volt kötve. Mögötte halkan búgtak a gépek, az ágy oldaláról egy vizelettel teli zacskó csüngött. Barátságtalan, személytelen szoba volt. Az éjjeliszekrényen nem állt virággal teli váza, az egyetlen szék a falhoz volt tolva, még senki nem ült rajta. A tévé kikapcsolva, a sötét képcső szinte baljós hangulatot árasztott.

– Engedjünk be egy kis fényt – mondta Lena, hogy kezdjen magával valamit.

Átállította a reluxát, így a redőnylapok között beömlött a napsütés. Mark felé fordult, és még egy kicsit állított a redőnyön, hogy ne süssön a fiú szemébe a nap.

A srác szájában is volt egy cső, ez segítette a lélegeztetést. Száradt nyál vette körül. Lena a fürdőszobába ment, és langyos vízzel benedvesített egy mosdókesztyűt. Visszament az ágyhoz, és megtörölte Mark száját. Neki is jólesett, amikor kórházban feküdt, úgyhogy összehajtotta a kesztyűt, és megtörölgette vele a fiú arcát, nyakát, aztán a karját is. Utána kivette a testápolót a felbontatlan tisztasági csomagból, amely az ágy melletti szekrénykén állt. Kicsit megmelengette a kezében, és csak utána dörzsölte be vele a fiú karját és nyakát, aztán az arcát is bekente. Nem mert volna megesküdni rá, de mire befejezte, mintha kicsit egészségesebb színt öltött volna a fiú.

– Úgy tűnik, nem bánnak rosszul veled – mondta Lena, pedig nem volt róla száz százalékig meggyőződve. – Én… ööö – kezdte, aztán félbeszakította magát.

Az ajtóra pillantott, és különös érzés vett erőt rajta, amiért beszél Markhoz, holott a srác biztosan nem hallja. Átfutott rajta, hogy ez ugyanolyan ostobaság, mint amikor Hank beszél Sibylhez a temetőben.

Ennek ellenére megfogta a fiú kezét, és folytatta:

– Lacey jól van – mondta. – Újra itthon van. Macon-ban találták meg, és…

Lena elbizonytalanodva körülnézett a helyiségben. Nem tudta, mitévő legyen.

– Figyelik a postahivatalt – közölte a sráccal. – A főnök szerint Dottie hamarosan felbukkan – Lena mély levegőt vett, és csak lassan fújta ki. – Elkapjuk, Mark. Nem úszsza meg szárazon.

A lány elhallgatott, és figyelte a lélegeztetőgép hangját, ahogy levegőt fúj Mark tüdejébe, aztán kiszívja. Nincs nagyobb szabadság, mint olyasvalakihez beszélni, aki nem

válaszolhat, és nem éreztet a másikkal se aggodalmat, se rosszallást, se haragot, se gyűlöletet. Azt mond, amit akar, nem kell tartania a következményektől.

Lena elnevette magát, mert rájött, hogy Hank is biztosan ezért beszél Sibylhez.

– Többé már abban sem vagyok biztos, hogy zsaru akarok lenni – mondta Marknak, és kissé meggondolatlannak érezte magát, hogy hangosan kimondta ezt.

Tudat alatt egy ideje már ízlelgette a gondolatot, forgatta magában, ahogy az üveggolyó forgolódik a gyerek szeme előtt a játéklabirintusban, de egészen eddig a pillanatig magának sem ismerte be, hogy ezzel a lehetőséggel is számol.

– Pár nap múlva beszélnem kell a főnökömmel – mondta még, aztán elhallgatott, és Mark tetoválására tévedt a tekintete.

Eltűnődött, vajon le lehet-e vetetni. Tudta, hogy van ilyen eljárás, már látta a tévében a reklámját.

– Nem tudom, mit fogok mondani Jeffrey-nek – mondta Lena, de még mindig nem szabadult meg teljesen a kényelmetlen érzéstől. – Beszéltem Hankkel, és tudom, hogy visszaköltözhetem hozzá Reece-be – kis szünetet tartott. – De nem tudom, ezt akarom-e. Nem tudom, képes lennék-e visszamenni oda.

A lány észrevette, hogy kicsit lecsúszott a fiúról a takaró, megkerülte az ágyat, és megigazította. Végigsimított a huzaton, és hozzátette:

– Egyébként se akarom itt hagyni Sibylt egyedül. Tudom, hogy Nan kijár hozzá, és gondját viseli, de akkor se…

Lena járkált a szobában, és gondolkodott, mit mondhatna. Azzal, hogy fennhangon beszélt, felrázta magát önfeledt állapotából. Összességében jó érzés volt kimondani mindezt, hangot adni mindannak, ami már olyan régóta kavargott a fejében.

Az ágy mellé húzta a széket, a lába megnyikordult a padlón. Mark mellé ült, és kézen fogta.

– Azt akartam mondani – kezdett bele, de nem tudta folytatni.

Végül csak rávette magát.

– Azt akartam mondani, hogy sajnálom. Másképp kellett volna reagálnom, amikor elmondtad, mi történt – elhallgatott, mintha válaszra várna, aztán pontosított: – Hogy mi történt kettőtök között anyáddal.

Lena Mark arcát fürkészte, próbálta eldönteni, hogy hallja-e a fiú, amit mond.

– Tudtodra akartam adni, hogy amennyire csak lehet, megértelek – rázta a fejét. – Úgy értem… – kezdett bele megint, de aztán félbehagyta. – Tudom, milyen nehéz volt, Mark. Őrült nehéz volt megosztanod velem a titkodat – itt szünetet tartott, mert hirtelen rádöbbent, hogy egy ideje már levegőt sem vett. – Igazad volt, amikor azt mondtad, hogy mindketten ugyanazon mentünk keresztül, úgyhogy én meg foglak érteni.

Lena a fiúra nézett, aki továbbra is hallgatott. A mellkasa a lélegeztetőgép pumpájának ritmusára emelkedett és süllyedt.

– Nem tudtam, hogy ilyen nehéz lesz – suttogta a lány. – Azt hittem, erős leszek… – habozott Lena. – De gyáva voltam. Ebben is igazad volt. Tényleg *gyáva vagyok.*

Lena mély lélegzetet vett, és csak akkor fújta ki, mikor már majdnem felrobbant a tüdeje. Erőt vett rajta a klausztrofóbia, és hirtelen újra a sötétben találta magát, a padlóhoz szögezve, miközben *az* a beteg állat ott volt valahol a házban, és ügyet sem vetett rá. Az volt a legrosszabb, hogy amikor a szer hatása múlni kezdett, tudatára ébredt, hol van, mi történik vele, és azt is tudta, hogy semmit sem tehet. Érezte a nyomást a mellkasában, mintha nem lenne odabent a lelke, és folyékony, fekete magány fészkelne az üregében. Amikor a bensőjében lakozó űrhöz ért, már csak az ajtó alatt beszűrődő fény éltette, és azon kapta magát, hogy találkozni akar azzal a beteg állattal, hallani akarja a hangját. Bármi áron.

– Annyira féltem – vallotta meg Marknak. – Nem tudtam, hol vagyok, mennyi idő telt el, és egyáltalán mi történik.

Elszorult a torka, ahogy úrrá lett rajta az emlék.

– A deszkapadlóhoz szögezett – mesélte a fiúnak, pedig ezt Mark amúgy is tudhatta. – Odaszögezett, és mozdulni sem tudtam.

A lány zihálva vette a levegőt, érezte, hogy újra ott van a padlásszobában, csapdába esve, tehetetlenül vergődik.

– Elkábított – mondta, aztán félbeszakította magát.

Mark is azért kábítószerezett, hogy enyhítse a fájdalmait. Lenának viszont még az sem adatott meg, hogy eldönthesse, mit vesz be, és mikor.

– Beadott nekem valamit – emlékezett a lány –, amitől… – kereste a szavakat – szabadnak éreztem magam. Úgy éreztem, mintha lebegnék, mintha az egekbe emelkednék. Ott volt Greg is, a pasim… vagyis a volt pasim.

Megint elhallgatott, és Gregre gondolt: arra, amilyen a kábítószeres víziókban volt, nem arra, amilyen valójában. Ezekben a látomásokban Greg sokkal magabiztosabb volt, és határozottabban irányította szerelmeskedés közben. Olyan magaslatokra űzte, ahol Lena már nem is tudta, hol a határ fájdalom és gyönyör között. Nem is *akarta* tudni. Csak azt akarta, hogy a férfi benne legyen, simogassa, teljesen kitöltse, egyre mélyebben hatoljon belé, amíg Lena már úgy érzi, felrobban. Miután ennyire felajzotta, a kielégülés szinte éteri volt. Életében nem érzett még ilyen gyönyört: teljesen feltárult a teste a partnere előtt.

– Pedig Greg sosem volt ilyen. Tudtam, hogy nem. Tudat alatt végig tisztában voltam vele – szorongatta Mark kezét. – A szívem mélyén tudtam, de nem törődtem vele. Csak együtt akartam lenni vele. Érezni akartam a testét.

Lena a szája elé kapta a kezét, de most már nem hagyhatta félbe a vallomást.

– Aztán elmúlt a szer hatása – folytatta, és úgy érezte, olyasmiről számol be, ami nem is vele történt. – Újra érzékelni kezdtem mindent. Rájöttem, mi történt, ki vagyok valójában…

Nagyot nyelt.

– És hogy mit csináltam vele.

Lenának felfordult a gyomra az undortól.

– Hogy milyen hangokat adtam – suttogta, és hirtelen újra az eszébe jutott, hogy mi mindent mondott annak a beteg állatnak.

Úgy kérlelte, mintha a szeretőjét kérlelte volna. Dörömbölő szívére tette a kezét.

– Akkor zokogni kezdtem – mondta, és patakzottak a könnyek a szeméből. – Sírtam, mert annyira undorodtam önmagamtól, meg azért is, mert annyira egyedül voltam – törölgette a szemét. – Csak zokogtam, mert nem akartam magam lenni, és nem akartam tudni, hogy mi történt velem.

– És amikor eljött hozzám… – suttogta – amikor bejött a szobába, végre nem voltam egyedül…

Lenának abba kellett hagynia, mert már hiperventilált. Muszáj volt lelassítania a légzését. Mark kezére nézett, végigsimított a tetkóján.

Felidézte mindazt, amit Mark akkor elmondott neki a lakókocsiban, és most már azt is kihallotta a szavaiból, amire annak idején nem figyelt fel. A srác úgy beszélt az ellene elkövetett bűnökről, mint egy szerető, aki különösen szenvedélyes pillanatokra emlékszik vissza. Lena fülében visszhangoztak Mark szavai, és most végre azt is megértette, miért akarta a fiú ezt a tetoválást. A lány tudta, hogy sosem hagyta nyugodni a bűntudat, és mázsás kőként nyomta Mark szívét. A lelke mélyén mindig is az anyjára vár majd. Ott fog heverészni a lakókocsiban, és CD-t hallgat, úgy, mint amikor bejött hozzá az

anyja, és megerőszakolta. Mindig is emlékezni fog rá, hogy milyen jólesett, ha csak egy pillanatra is, benne lenni, baszni. Függetlenül attól, hogy később mi történt, Mark örökké ezt az emléket dédelgette magában, sosem lépett túl rajta. A tetkó ennek a jele volt, hogy mások is egyből láthassák. Mark így adta a külvilág tudtára, hogy nem tartozik senki máshoz, mindig is az anyjához fog tartozni. Amit az anyja tett vele, olyan nyomot hagyott a benne, hogy nincs az a tetoválótű, amely versenyre kelhet vele.

Mark örökre csapdába esett a testében: élete végéig kísérteni fogja a tudat, hogy élvezte… talán most is épp erre gondol. Abban a pillanatban ő volt az anyja kedvence, életében először megtapasztalta, mi az, amit szerelemnek hisz. Grace Patterson a maga beteg, zavarodott módján felébresztette Markban a kívánatosság érzését, és a fiú ezért viszontszerette őt, még ha közben gyűlölte is, amiért ennyire helytelen dolgot tesz.

A kórházi szobában nem hallatszott más, csak a gépek zúgása. Lenának lüktetett a dobhártyája. Sípolást hallott, de tudta, hogy csak a füle zúg. Fel akart állni, el akarta engedni Mark kezét, és hagyni, hogy a fiú meghaljon ebben az ágyban, mert akár itt marad, akár nem, úgyis ez fog történni vele.

Mégis, ha már eljutott eddig a pontig, nem hagyhatta félbe. Senki sem vonja kétségbe ezt az őrült víziót. Lena egyedül volt a szobában. Ha Mark itt lenne, ha tényleg jelen lenne vele a szobában, és hallaná, amit mond, ő lenne a világon az egyetlen, aki megértené.

– Olyan magányos voltam, amikor az a beteg állat elhagyott – suttogta Lena reszelős hangon, és újra odaképzelte magát abba a borzalmas padlásszobába.

A fogát csikorgatta, és nem tudta, hogy képes-e folytatni. Ez volt az a rész, amelytől teljesen kifordult önmagából. Emiatt nem ment terápiára, emiatt nem tudta senkinek elmondani őszintén, hogy mi történt négy hónappal ezelőtt a fogságban.

– Amikor újra bejött, amikor visszajött a szobába, már nem voltam egyedül – folytatta Lena, és felzokogott.

Nem képes rá. Senki előtt nem tudja rávenni magát, hogy elmondja, mi történt, még Mark előtt sem, még ez előtt a vegetáló test előtt sem, aki már szinte nem is Mark. Egyszerűen nem elég erős hozzá. Soha nem fog tudni túllépni ezen.

– A francba – kiáltotta Lena, és próbálta összeszedni magát, hogy ne omoljon össze teljesen. Minden ízében reszketett, és csakhamar zokogásban tört ki. Ha Mark még érezne bármit is, érezné, hogy a lány keze remeg, hogy acélcsapdaként tartja fogva egész testét a félelem. A fiú megértené, micsoda fájdalom hagyott olyan mély nyomot Lena bensőjében, hogy azzal már semmi más nem vetekedhet soha többé. Tabletták sem csillapíthatják. Ezt az élményt az sem törölheti ki, ha pisztollyal loccsantja szét az agyát. Lena is tisztában van vele, hogy még ha sikerrel járna is, és túladagolná a gyógyszert vagy főbe lőné magát, akkor is *az* a beteg állat lenne az utolsó gondolata.

– Nem – rázta a fejét Lena szenvedélyesen. – Nem, nem, nem! – hadakozott, mert eszébe jutott, amit Nan-től hallott: mit mondana Sibyl, ha itt lenne.

– Légy erős – suttogta Lena Sibyl szájába adva a szavakat. – Te ennél erősebb vagy.

Eszébe jutott Hank is, ahogy a fürdőszoba padlóján ült, és hangosan zokogott, mint most Lena.

– Amikor bejött hozzám a padlásszobába – erőltette tovább a vallomást Lena, próbálva rávenni magát, hogy kiejtse a száján *annak* a beteg állatnak a nevét. – Amikor odajött hozzám – ismételte –, részben megkönnyebbültem.

Elhallgatott, mert érezte, hogy ez még nem a teljes igazság. Marknak elmondhatja, ő megérti. A fiú tudja, milyen érzés annyira kiüresedni, hogy az ember bármit elfogad, amit adnak neki. Lena pedig tisztában volt vele, milyen az a magány, amikor egy koromsötét lyukba van bezárva, és nem tehet mást, csak vár. A lány tudta, hogy eljön egy

pont, amikor az eszével tudja, hogy ez rossz, de a teste akkor is elárulja, és hálás lesz mindenért, bármi törődésért, amit kap.

Nagyot nyelt, és újra belefogott.

– Amikor bejött hozzám a szobába – mondta ki reszketeg hangon – …szívből örültem neki.

22

Sara Lacey Pattersonnal szemben ült a gyermekklinika hátsó szobájában.

Lacey alig pár napja jött be, hogy segítséget kérjen. Most újra itt volt, de közben leírhatatlan dolgokon ment keresztül. Sara nem tehetett mást, csak szótlanul várta, mit mond a lány.

– Dottie egyszerűen otthagyott Wayne házában? – kérdezte aztán mégis.

– Aha – felelte Lacey, a cipője orrát bámulva.

Valami miatt megkérte Sarát, hogy a földre üljenek, és Sara beleegyezett, hogy a lány minél kényelmesebben érezze magát. Lacey nem akart közel lenni hozzá, úgyhogy Sara fél méterrel odább ült le a padlóra, és háttal nekidőlt a csukott ajtónak. Lacey a helyiség közepén ült.

– A tablettáktól elálmosodtam – mondta Lacey.

– És semmire sem emlékszel abból, ami történt, amíg magadhoz nem tértél a kórházban?

A kislány bólintott, és rágni kezdte a körmét. Ahogy telt az idő, már a hüvelykujjáról rágta a bőrt, és egészen a húsig jutott, amikor Sara megfogta a kezét, hogy hagyja abba.

– Vigyázz, bajod esik – figyelmeztette a doktornő, és csak Lacey arckifejezése láttán döbbent rá, hogy milyen idétlenül hangzott, amit mondott.

– Mark rendbe jön? – kérdezte a lány, és tovább rágta a bőrt az ujján.

– Nem tudom, kedvesem.

Lacey-nek könnybe lábadt a szeme, de nem sírt.

– Nem akartam bántani – mondta.

– Hogyan bántottad?

– Megint üldözőbe vett, és kést fogtam rá.

– Te szúrtad meg?

Lacey bólintott, és nekilátott egy újabb körmének.

– Dottie-nál voltak. Mindent kirámoltak a házból, és festettek. Elbújtam, de Mark megtalált. Fejbe rúgtam – kivette az ujját a szájából. – Mark nem akarta, hogy eljöjjek magához. El akartam búcsúzni, aztán annyira megrémültem, hogy felfordult a gyomrom. Sajnálom.

– Semmi gond – biztosította Sara. – Szerintem Marknak sok más problémája is volt, azért hitte, hogy nincs más választása.

– Meglátogathatom? – kérdezte Lacey cérnavékony hangon.

– Ha szeretnéd.

– Igen, szeretném.

Sara hátradőlt, és nézte, hogy a lány a körmét rágja. Lacey haja szinte kopaszra volt nyírva. Dottie biztosan fiúnak álcázta volna, amíg el nem adja annak, aki a legtöbbet kínálja érte.

– Mikor jön apu? – kérdezte Lacey.

– Szívesen találkoznál vele?

– Ő nem tudott róla – felelte a lány, mintha belelátna Sara fejébe. – Én tudtam, hogy Mark és anya… de apu nem.

– Biztos vagy benne?

– Ha tudta volna, agyonveri Markot.

– És te, kedvesem? – kérdezte Sara. – Veled csinált valamit Mark?

A lány elfordította a fejét.

– Lacey!

A lány hevesen rázta a fejét, de Sara nem hitt neki. A doktornő előtt még mindig nem volt egyértelmű, hogyan ítélje meg Mark Pattersont. A fiú egyszerre volt áldozat és gyermekbántalmazó.

– Mark kedves volt velem – mondta Lacey.

Sara nem faggatta tovább.

– Dottie kényszerített téged valaha, hogy pózolj a fotózásokon?

– Nem – válaszolta a lány. – Mark és Jenny viszont pózolt. Fotózták őket, sőt néha filmeztek is. Láttam, amikor forgattak.

– De te sosem voltál benne?

Lacey visszadugta az ujját a szájába.

– Mark azt mondta, ha rajtakap, akkor megmond apának.

– Mark nem akarta, hogy te is csináld?

– Pedig én akartam – ágált Lacey gyerekes sértődöttséggel. – Jenny fotóztatta magát, aztán elment egy buliba is, ahol sok sráccal csinálta.

– Szerinted Jenny élvezte?

– Egyszer én is kipróbáltam a fotózást, de lebuktam: Mark rájött – ejtette az ölébe a kezét. – Akkor ütött meg.

Sara ezt egy darabig emésztette. Még csak nem is álmodta volna, hogy Mark meg akarta védeni a húgát.

– Ekkor tartóztatták le Markot, igaz?

– Aha – válaszolta Lacey meglepetten, hogy Sara összerakta a dolgot.

– De apátoknak nem mondta el?

– Megmondtam neki, hogy ha beárul, akkor én is elmondom apának, hogy együtt volt anyával.

Lacey úgy fuvolázta, hogy „együtt volt anyával”, mintha alaposan begyakorolta volna. Sarának az volt az érzése, hogy a lány nem csak egyszer fenyegette meg ezzel a bátyját. Fejben még gyermek volt, márpedig a gyerekek többnyire minden eszközt megragadnak, hogy érvényesüljön az akaratuk.

– Egyébként sem tetszett – folytatta Lacey. – Mondtam Marknak, hogy amúgy sem lennék hajlandó csinálni. Nem tetszett – ráncolta a homlokát. – Olyankor Dottie is komiszul viselkedett. Egészen más volt, mint amikor játszottunk.

– Szoktatok játszani?

– Néha ő volt a bébiszitterünk. Az volt a játék, hogy mindannyian felöltözünk, és elmegyünk együtt moziba, és végig hagyja, hogy ruhában maradjunk.

– Jól hangzik.

– De nem mindig volt ilyen – kezdte Lacey kapargatni a vart a térdén. – Néha komiszul bánt velünk. Olyankor nem szerettem.

– Azt meg tudom érteni – bólogatott Sara. – Ő beszélt a megtisztulásról?

– Ezt meg kitől hallotta? – kapta fel a fejét Lacey.

Sara úgy döntött, füllent.

– Marktól.

– Ő biztosan nem beszélt volna magának ilyesmiről.

– Biztos vagy benne?

A lány vállat vont, Sara látta rajta, hogy nem teljesen biztos benne.

– Dottie megharagudott Jennyre. Azt mondta, teljesen megszállott lett.

– Hogyhogy megszállott? Minek a megszállottja?

– Annak, amit a bennszülöttek csinálnak a kislányokkal – motyogta. – Jenny tavaly beszámolót tartott az iskolában arról, hogy Afrikában bizonyos törzseknél van egy ilyen szokás. Azt mondta, hogy ott szerencsések a nők, mert a néphez tartoznak. Az apjukhoz vagy a férjükhöz tartoznak, és amíg mindent helyesen csinálnak, addig biztonságban vannak.

– És ez szerinted is így van, Lacey?

A kislány elengedte a füle mellett a kérdést.

– Dottie dühös volt rá. De Jenny kitartott emellett. Még akkor is, amikor anya meglátogatta, és megkérte, hogy hagyja ezt. Anya általában rá tudja venni az embereket olyasmikre is, amiket nem akarnak – közölte oldalra fordított fejjel. – Ügyesen csinálja.

Sara mély lélegzetet vett, és próbált arra koncentrálni, amit a kislány el akart mondani.

– Szóval Dottie és az anyukád rá akarták venni Jennyt, hogy ne beszéljen a csonkításról?

– Aggódtak, hogy bajba kerül az iskolában. Már korábban is emiatt kellett új helyre költözniük. Most is meglátogatta őket egy iskolapszichológus. Dottie szerint a pszichológus ki akarta hívni a rendőrséget is amiatt, amit Jenny mondott.

– Hogy a kislányokat megcsonkítják ezeknél a törzseknél? – kérdezte Sara, Jenny megszállottságán töprengve.

– Jenny azt mondta, hogy ott a nőknek nincsenek ilyen gondjaik… – tartott szünetet – mármint nincsenek gondjaik a szexszel. Meg olyasmikkel, mint amiket Dottie csinál. Ezeknél a törzseknél ez teljesen hiányzik, mert a gyerekek szentnek számítanak. A lányok védett helyzetben vannak.

– És Dottie miért csonkította meg Jennyt, Lacey?

– Nem ő csinálta – válaszolta Lacey. – A sítábor után Jenny úgy döntött, hogy megcsinálja magának.

– De hát azt nem csinálhatta meg magának, drágám – ellenkezett Sara a fejét rázva.

– Pedig ő csinálta – erősködött Lacey. – Borotvával. Csak jajgatni kezdett, és erre Dottie felszaladt hozzá, és üvöltözött vele.

– Te is ott voltál náluk?

– Igen, lent voltam anyával az alsó szinten, mert fizetésnap volt.

Sara tudta, hogy nem kellene meglepődnie azért, mert a két nőnél szabályos fizetésnap volt, hiszen csak így volt értelme a dolognak: úgy vezették a beteges zugkiadványt, mint egy rendes vállalkozást. Már legalább tizenhárom éve dolgoztak együtt, pontosan tudták, hogy mit csinálnak.

– Jenny olyan hangosan jajveszékelt, mintha a halálán lenne – mondta Lacey. – Aztán anya lejött az emeletről, és elmesélte, mit tett magával Jenny.

Sara nem tehetett mást, így hát bólintott a lánynak, hogy folytassa.

– Kórházba nem vihették, ezért anya úgy döntött, az lesz a legjobb, ha befejezik, amit Jenny elkezdett – Lacey szünetet tartott. – És ezt is tették.

– Érzéstelenítették? – kérdezte Sara.

– Anya adott neki orvosságot, nehogy elfertőződjön.

– Nem erre gondoltam – mondta Sara. – Adtak neki valamit, amitől elveszítette az eszméletét, mielőtt befejezték a vágásokat? Vagy elaltatták, hogy ne érezzen semmit?

– Azt hiszem, magától aludt el, amikor elkezdték csinálni – vélte Lacey. – Legalábbis egy idő után már nem jajgatott.

Sara az alsó ajkát rágva tűnődött, hogy mit mondjon erre.

– És Jenny miért akarta elvégezni magán a beavatkozást?

– Carson és Rory piszkálta a sítáborban, hogy miért nem megy el velük, Jenny pedig nem akarta.

– Azért, mert nem ment el velük szexelni?

Lacey bólintott.

– Jenny azt mondta, nem akarja, mert ők tisztátalanok, erre a fiúk bedühödtek, és lekurvázták, Jenny meg nem értette, hogy miért. Aztán Carson elmondta neki, hogy korábban már voltak együtt, amikor Mark és ő átmentek hozzájuk a házibuliba – vonogatta a vállát a lány. – Mark tett valamit az italába, ettől Jenny furcsán viselkedett, utána pedig nem emlékezett semmire.

– Nem tudod, mit?

– Olyasvalamit, amitől másnap nagyon rosszul érzi magát az ember – válaszolta Lacey. – Jenny teljesen elrontotta tőle a gyomrát. Két napig hiányzott iskolából is. Dottie azt mondta, hogy influenzás.

Rohypnol, gondolta Sara. Randikon használt drog nemi erőszakhoz.

– Tudja, doktornő, egyszerűen megtette, és kész – tette hozzá Lacey. – Mark azt szokta mondani, hogy az ember bedrogozva is csak azt teszi meg, amit egyébként is megtenne.

– Ez nem igaz – mondta Sara. – Főként nem akkor, ha ilyen szert adnak be neki.

Lacey vállat vont, mintha nem számítana a dolog.

– Cooper Barrett egyébként is tetszett Jennynek.

– Ő is ott volt a sítáborban? – kérdezte Sara.

– Ő is, meg Rory és Carson is – felelte a lány. – A hotelban cetliket csúsztattak be az ajtó alatt, és egyik reggel, amikor felkeltünk, az ajtón is találtunk egy trágár feliratot – nézett Sarára. – Szerintem Jenny öltözőszekrényéből is ők lophattak ki mindent.

– Mi mindent?

– A képeket meg a személyes holmiját. És mindent összetéptek. Onnantól kezdve Jenny csak a könyveit tartotta ott.

– Gondolom, ez nagyon felkavarta.

Lacey csak vállat vont, de Sara látta rajta, hogy tényleg ez volt a helyzet.

– És mit gondolsz, miért csinálta ezt vele Mark? – kérdezte Sara. – Dottie kérte meg, hogy vigye el a buliba?

Lacey bólintott, mire Sara a gyomrára szorította a kezét, és belegondolt, hogy Mark azért lett Jenny Weaver stricije, hogy újabb gyerekeket toborozzon Dottie-nak.

– Jenny ki volt borulva, mert a srácok nem hagyták békén – mesélte Lacey. – Dottie meg azt mondta neki, hogy menjen el velük újra, mert akkor majd nem piszkálják tovább, de Jenny nem akarta. Azt mondta, meg akar tisztulni.

– Ezért vagdalta össze magát a lába között? – kérdezte Sara.

– Ő kezdte el, de aztán Dottie-nak kellett befejeznie. Lacey addig piszkálta a heget a térdén, amíg újra vérezni kezdett.

Sara a zsebébe nyúlt, elővett egy papír zsebkendőt, és felitatta a lány vérét.

– Te is láttad a nyomát annak, amit Dottie csinált Jennyvel aznap éjjel?

Lacey a fejét rázta.

– Nem találkozhattam vele többet.

– Miért?

– Anya eltiltott tőle – felelte, majd lenézett a lábán lévő sebre, és tovább piszkálta. – Azt mondta, ha szóba állok Jennyvel, akkor engem is ugyanúgy bevarrat Dottie-val – bökött a lába közé. – Itt.

– Édesanyád is mérges volt Jennyre?

– Anya azt mondta, nem helyes, hogy Mark együtt volt Jennyvel – motyogta Lacey lehajtott fejjel, alig hallhatóan.

Sarának feszülten kellett figyelnie, hogy hallja, mit mond a lány.

– Jenny ezért bolondult meg, és ezért csinálta magával azt a dolgot – folytatta Lacey. – Gyerekek csak felnőttekkel lehetnek együtt, mert a felnőttek tudják, mit csinálnak, a gyerekek viszont nem.

– Biztos vagy benne, hogy apukád nem tudott róla?

A lány újra a fejét rázta, és összeszorította az ajkát.

– Akkor kinyírta volna Markot.

– Nem gondolod, hogy anyukádra is dühös lett volna? – erőltette kicsit a dolgot Sara. – Nem gondolod, hogy kiborult volna azon, hogy terhes?

– Honnan tud róla? – kapta fel a fejét Lacey.

– Sok mindenről tudok – válaszolta a doktornő.

– Mark hibája volt, hogy teherbe esett – mondta Lacey, és Sarát megint meglepte, milyen gyakorlottan válaszol a lány.

Egyértelmű volt, hogy megtanították neki, mit mondjon.

– Mama, mikor újra megbetegedett, megmondta apának, hogy nem lehetnek együtt. Ezért tudta, hogy Marktól van a baba.

Sara újra mély lélegzetet vett. Nem hitte már, hogy valaha is kiderül, ki volt a gyerek igazi apja.

– És mi történt múlt szombaton? – kérdezte Sara.

– Anya elment a koripályára, hogy megkeresse Markot, és rosszul lett.

– Hogyan lett rosszul? – érdeklődött Sara.

– Odament a kocsival, keresni kezdte Markot – sütötte le a szemét Lacey –, aztán nagyon rosszul lett, és ki kellett mennie vécére.

Sara megpróbált visszaemlékezni, milyen magas Grace Patterson. Alacsony nő volt, Tessa könnyen kamasz lánynak nézhette.

– Te is kimentél vele?

Lacey bólintott.

– Aztán jött Jenny?

– Meglátott bennünket, amikor bementünk a vécére.

– És aztán mi történt?

Lacey felsóhajtott.

– Kijött a lába közül a csecsemő meg egy csomó vér… – elhallgatott, és kerülte Sara pillantását. – Anya azt mondta, hogy a baba beteg lett a sok rák elleni gyógyszertől, amelyet szedett, úgyhogy el kell simítani a dolgot.

Sara nagyot nyelt.

– Azt mondta, várjam meg a kocsiban, ő és Jenny elintézik.

– Jenny miért maradt ott?

– Büntetésből. Az egész az ő hibája volt. Ha nem lett volna együtt Markkal előtte, anyának sem kellett volna megcsinálnia mindazt, amit tett.

Sara az ajtónak hajtotta a fejét, és azon töprengett, mit mondjon erre. Elképedt azon, mekkora hatalma volt Grace Pattersonnak és Dottie Weavernek a gyerekek felett. Nem tudta megbocsátani magának, hogy végig ott volt az orra előtt a két lány, és mégsem jött rá, milyen szörnyű helyzetbe kerültek.

Lacey megvárta, amíg Sara biztosan odafigyel, aztán azt mondta:

– Anya azt mondta Jennynek, hogy ha nem marad ott segíteni, akkor mindent elmond róla magának.

– Nekem? – Sara nem tudta palástolni a megdöbbenését.

– Jenny is gyermekorvos akart lenni, mint maga – felelte Lacey. – És gondolta, hogy a doktornő nem segítene neki ebben, ha tudná, ki mindenkivel szexelt – a lány újra feltűnően gördülékenyen folytatta, mintha ezt is begyakorolta volna. – Anya megmondta neki: „Ha nem segítesz, elmesélem dr. Lintonnak, mekkora kurva vagy."

Sara elborzadt, hogy vele fenyegették meg Jennyt.

– Nem mondott igazat – válaszolta hevesen. – Ez egyáltalán nem igaz.

Lacey vállat vont, mint akinek már mindegy. Sara legszívesebben megrázta volna a kislányt.

– Mindent megtettem volna, hogy segítsek neki, Lacey. Mint ahogy azért is mindent megteszek, hogy neked segítsek.

– Már nincs szükségem rá – Lacey hangjából kiérződött, hogy arra gondol: már késő.

Sarának könny szökött a szemébe dühében. Ő boncolta a csecsemőt. Pontosan tudta, mit tett Grace és Jenny szegénykével. És most azt kell hallania, hogy Jenny azért vált cinkossá a baba feldarabolásában, mert Grace Sarával fenyegette meg: ettől végképp megkeseredett a szájíze.

– Anya sokszor mondogatta ezt – folytatta Lacey. – Jenny azt akarta, hogy a doktornő azt higgye, ő jó lány.

– Tényleg jó lány volt – kapott a torkához Sara.

– Hát, nem tudom – sütötte le a szemét Lacey.

– Szörnyű dolgokon ment keresztül. De ez nem az ő hibája.

Lacey megint a vállát vonogatta.

– Kedvesem – nézett rá Sara, hogy megnyerje a lány bizalmát.

Lacey kezéért nyúlt, de a lány elhúzta. Sara várt egy percig, és utána kérdezte meg:

– Mit gondolsz, Jenny miért fenyegetőzött, hogy lelövi Markot?

Lacey vállat vont, de a doktornő látta rajta, hogy tudja a választ.

– Szerinted azt hitte, hogy ezzel vége lesz?

A lány újra vállat vont.

– Talán úgy gondolta, csak azzal vethet véget az egésznek, ha fegyvert fog Markra? Még ha ezzel ő is… – Sara félbehagyta a mondatot.

Elnehezült a szíve. Jenny tudta, hogy a hullaházban, a boncasztalon fog kikötni. Azért kényszerítette Jeffrey-t, hogy húzza meg a ravaszt, hogy Sara is meglássa, mi folyik.

Lacey szenvtelen pillantást vetett a doktornőre.

– Á, nem – mondta. – Ő is tudta, hogy sosem lesz vége.

Sarába belehasított a félelem, hogy talán végül a lánynak lesz igaza.

– Elkapjuk Dottie-t, mielőtt újra ilyesmit tehetne, Lacey – felelte. – Ígérem, mindent megteszünk, hogy megfékezzük.

– Hát jó – rántotta meg a vállát a lány, mintha Sara valami teljes képtelenséget mondott volna neki. – Mikor jön már apu? – kérdezte. – Haza akarok menni.

– Lacey – kezdte Sara, de nem tudta, hogy folytassa.

A lány könnyes szemmel nézett rá. Az elmúlt néhány napban koravén lett. Már nem az a gondtalan tini volt, akinek legfőbb problémája, hogy beválogatják-e pompon-lánynak vagy sem. Nem voltak már itt azok, akik bántalmazták, de amit tettek vele, azt örökké magával hordozza a szívében.

Sara ránézett, és életében nem érezte még ennyire tehetetlennek magát. Segíteni akart, valami jót tenni, de tisztában volt vele, hogy már késő. Azt is tudta, hogy sok ilyen gyerek van a világon, mint Lacey, sokan estek áldozatul Dottie Weavernek – és még ennél is többen járhatnak így ezután.

Lacey a kézfejével törölte meg az orrát, és hangosan szipogott. Kényszeredett mosollyal nézett Sarára és újra megkérdezte:

– Mikor jön már apu? Haza akarok menni.

VASÁRNAP

Egy héttel később

23

Tessa ledobta magát a székre Sarával szemközt az ebédlőasztalnál.

– Életem végéig így fogok rókázni?

– Remélem, nem – motyogta Sara szórakozottan.

Egy beteg kartonját olvasta, próbálta kisilabizálni a saját kézírását.

– Mi lehet ez? – tolta a papírt Tessa elé.

A lány alaposan megnézte az odafirkantott szavakat.

– Idült almák? – találgatta.

– Én is annak néztem – mormogta Sara, és újra maga elé vette a dossziét.

Tovább bámulta a szöveget, hátha ki tudja olvasni végre.

Tessa Sara táskájába túrt, és kivett belőle egy újságot.

– Szakfolyóirat – közölte a doktornő.

– Azért, mert nem vagyok doki, olvasni még tudok – vágott vissza a húga, és belelapozott.

Pár pillanat múlva be is csukta.

– Nincsenek benne képek.

– De, a vége felé van néhány – nyúlt át az asztalon Sara, és odalapozott egy fotóhoz: vérvörös vakbél látszott rajta felnagyítva, közvetlen közelről. Aztán lapozott még egyet: a következő oldalon ugyanez a gyönyörűséges vakbél szerepelt vérben tocsogva, szétboncolva.

– Jézusom – nyögött fel Tessa, a szája elé kapta a kezét, és felpattant az asztaltól. Majdnem fellökte Cathyt, olyan sebességgel rohant kifelé.

– Ennek meg mi baja? – kérdezte Cathy, és az asztalra tett egy tál töltött tojást.

– Nemtom – bújta tovább a kartont Sara. – Ja… – ugrott be neki kis késéssel – perforált a vakbele.

– Muszáj ezt az étkezőasztalnál? – ráncolta a homlokát Cathy.

– Most már nem – szedte össze Sara a paksamétát. – Ez volt az utolsó.

Cathy leült a túloldalon, és beleivott a lánya jeges teájába.

– Hogy állsz a kartonokkal?

– Lassan haladok – válaszolta Sara. – De jobb a helyzet, mint gondoltam. Mármint a megye szempontjából. Nem sok helybeli gyereket használt fel.

– Ne rondíts a saját fészkedbe, ahogy apád mondaná.

– Pontosan – nyugtázta Sara feszült mosollyal.

– Erről jut eszembe – folytatta Cathy. – Hallom, Dave Fine perre megy.

– Azt hiszi, megúszhatja a dutyit – bólintott Sara.

– Pedig lehet, hogy csak ott lesz biztonságban – vélte Cathy, és újra belekortyolt Sara teájába. – Beszéltél Lacey apjával? Elengedi a kislányt, hogy segítsen a klinikán délutánonként?

– Igen – felelte Sara, és visszatette a dossziékupacot a táskájába. – Még meggondolja.

– Nem hiszem, hogy sokáig a városban marad – vetett fürkész pillantást a lányára Cathy. – Akármit mond, az emberek úgyis azt hiszik majd, hogy tudott mindenről.

Sara vállat vont. Kényelmetlenül érezte magát, hogy ilyesmi kerül szóba köztük.

– Hallom, a minap kivágták a kocsija kerekét a Piggly Wiggly előtt.

Sara végigmérte az anyját, próbálta kitalálni, hova akar kilyukadni Cathy.

– Csak nem akarom, hogy megviseljen – bökte ki végül Cathy –, hogy közel kerülj a lányhoz, aztán meg az apja elvigye innen.

Sara válasz helyett buzgón rendezgette az iratokat a táskájában. Jeffrey is ugyanezt mondta neki valamelyik este.

– Tudod, hogy bármikor örökbe fogadhatsz egy gyereket – mondta Cathy.

Sara zavart mosollyal nézett fel az anyjára. Levette és az asztalra tette a szemüvegét.

– Öööö… én… – szakította félbe magát fanyar kacajjal.

Annyival bonyolultabb ennél ez a dolog, gondolta.

Cathy várta, hogy folytassa.

– Most nem akarok erről beszélni, anya.

Cathy átnyúlt az asztalon, és megfogta a lánya kezét.

– Ha majd akarsz, bármikor meghallgatlak.

– Tudom.

Tessa visszajött, és adott Sarának egy tockost.

– Hülye kurva – morogta.

Sara felnevetett, Tessa kiöltötte rá a nyelvét. Cathy felvont szemöldökkel állt fel az asztaltól, de szó nélkül hagyta a közjátékot.

– Jól vagy, kicsim? – kérdezte Tessától.

– Igen, anya – válaszolta a lány, pedig nem úgy nézett ki.

Sarát egy pillanatra bűntudat fogta el, hogy megmutatta neki a fotót.

– Biztos? – kérdezett vissza.

– Aha, egyszerűen csodásan – csattant fel Tessa. – Zsíros a hajam, folyton vakaródznom kell, szorít a gatyám – ezt mutatta is, a rövidnadrág szárát ráncigálva –, állandóan felcsúszik.

– A természet ki nem állhatja a vákuumot – felelte Sara nevetve.

– Sara – fegyelmezte volna Cathy, de ő is elnevette magát, ahogy visszasétált a konyhapulthoz.

Tessa visszaült az asztalhoz, és vett egy töltött tojást.

– Hol van Jeffrey? Már fél órája itt kellene lennie.

– Nem tudom – felelte Sara, és nézte, hogy Tessa benyomja a tojást. – Azt hittem, hányingered van.

– Az volt – válaszolta Tessa, és vett még egyet. – De már múlóban van.

Sara már épp mondott volna erre valamit, amikor meghallotta, hogy egy kocsi áll meg a bejáratnál.

– Ez Jeffrey lesz – mondta, és olyan gyorsan szökkent talpra, hogy feldöntötte a széket. Elkapta, még mielőtt feldőlt volna, és rosszalló pillantást vetett a húgára, hogy megelőzze a csúfondáros megjegyzést, amire a lány már kétségtelenül készült.

Szándékosan lelassította a lépteit, és nem siette el, hogy ajtót nyisson. Jeffrey már éppen kopogni akart, amikor kitárta előtte. Odahajolt hozzá, hogy megcsókolja, de a férfi arckifejezését látva félbeszakította a mozdulatot.

– Mi az?

A zsaru válaszul feltartotta a kezében lévő videokazettát.

– Mi van rajta? – kérdezte Sara értetlenül.

– Menjünk a dolgozószobába – felelte Jeffrey, és megindult az alagsorba vezető lépcső felé.

Sara az egész mozgásán, feszült váll- és nyakizmain látta, milyen dühös. A zsarunak merev volt a testtartása, és összeszorította a száját.

A doktornő leült a kanapéra, amíg Jeffrey betette a kazettát a lejátszóba. A férfi is odaült mellé, és a távirányítóval elindította a videót. Sara a fekete-fehér képről rögtön tudta, hogy biztonsági kamera felvétele.

– Az atlantai postahivatal – mondta.

Jeffrey hátradőlt a kanapén, Sara pedig odabújt mellé, úgy nézték a képet. Semmi különös nem látszott, a helyiség tele volt postafiókokkal, középen pedig egy asztal állt. Jeffrey beletekert, és ott állította újra lejátszásra, amikor egy vékony, fiatal srác lépett be.

– Akár Mark Patterson is lehetne – suttogta Sara, miközben a képen a srác a helyiség végébe ment. Ahogy közelebb ért a kamerához, feltűnt, hogy valóban elképesztően hasonlít Markra. Ugyanolyan volt a testalkata, és ugyanolyan szemtelen képet vágott. A rajta lógó ruha is ugyanolyan androgünné tette a srác megjelenését.

– Pont úgy néz ki – felelte Jeffrey.

A fiú egyből gyanússá tette magát azzal, ahogy a teremben settenkedett. Fürkészve körülnézett, mielőtt kinyitotta a postaládát, hátat fordított a kamerának, hogy eltakarja a tartalmát, kipakolt belőle, megint körülnézett, aztán a nadrágjába csúsztatta a borítékokat.

Betűrte a pólóját, és a kijárat felé menet újra elhaladt a kamera előtt.

Jeffrey a pillanatmegállító gombbal kimerevítette a fiú képét.

– Dottie küldte maga helyett – vélte Sara.

– A fiú kisétált a parkolóba, beszállt egy fekete Thunderbirdbe, és a legközelebbi bevásárlóközpontba hajtott – mesélte Jeffrey. – Senki nem jött oda, hogy találkozzon vele. Várt két órát, aztán felhívott egy számot a nyilvános fülkéből.

– Kinek telefonált?

– Nick lenyomozta a számot. Nem vették fel.

– És ki ez a srác?

– David Ross, más néven Ross Davis – felelte a zsaru. – Nick ellenőrizte az ujjlenyomatait. Tíz évvel ezelőtt fényes nappal rabolták el otthonról. Azóta is hiába keresték, már azt hitték róla, hogy meghalt.

– Tíz éve? – nehezült el Sara szíve.

– Aha – válaszolta Jeffrey fojtott dühvel a hangjában.

– A ház előtt játszott a bátyjával, amikor Dottie arra járt kocsival. Legalábbis feltehetően Dottie volt. Vagyis Wanda, vagy hogy a francba hívják. Szóval egy nő magával vitte Ross Davist, aki azóta sem került elő.

– Szerencsétlen szülők – szorította a szívére a kezét Sara.

– Mintha már nem is a fiuk lenne, Sara. Épp olyan, mint Mark. Meg sem szólal. Nick hat órán keresztül vallatta, és egyetlen szót sem húzott ki belőle. Még azt sem ismerte be, hogy tudja, kicsoda Dottie. Csak annyit mondott, hogy a postájáért volt ott.

– Neki is van olyan tetoválása, mint Marknak?

Jeffrey a fejét rázta.

– Mennyi idős?

– Tizenhét.

– Hétévesen vitték el? – kérdezte a nő.

– A törvény szerint nemsokára felnőtt – mondta Jeffrey, és annyi fájdalom és lemondás volt a hangjában, hogy Sarának kézen kellett fognia.

– Értesítetted a szüleit? – kérdezte.

– Nem én, Nick – bólintott Jeffrey. – De nem tarthatta benn a srácot. Nem törvénybe ütköző kiüríteni egy postafiókot, és a kocsi forgalmijában is az ő neve volt.

– De azért ráállított valakit, nem? – kérdezte Sara. – Hogy legalább meg tudja mondani a szülőknek, hol van a gyerekük.

– Aha – mondta Jeffrey. – Nézd csak! – fordult vissza a képernyő felé, amelyen a fiú kimerevített képe látszott.

A zsaru megnyomta a lejátszás gombot a távirányítón, erre a fiú kiment a képből. A helyiség néhány másodpercig üres volt. Sara már majdnem visszakérdezett, hogy mégis mit nézzen, mikor felbukkant egy másik alak. Egy baseballsapkás nő jött be határozott léptekkel. Egyből hátrament, és ugyanazt a postafiókot nyitotta ki, amelyet a fiú pár perccel korábban kiürített. Kivett belőle két borítékot, és a retiküljébe tette őket. Sarkon fordult, és Sara elképedve ismerte fel, pedig nem volt oka rá, hogy meglepődjön.

– Dottie Weaver? – kérdezte, de anélkül is tudta, hogy ő az.

A képen látható nőt senkivel sem lehetett összetéveszteni. Mintha tudta volna, hogy figyelik, Dottie a homlokára tolta a napszemüvegét, egyenesen belebámult a kamerába, és felmutatta a középső ujját.

Jeffrey megállította a felvételt.

– És hol voltak az embereitek? – méltatlankodott Sara, és a kanapé szélére húzódott. – Valaki csak figyelte a postafiókot.

– A fiút követték – mondta Jeffrey. – Nick egy csomó reklámlevelet talált nála. A hitelkártyákat bennhagyta a postafiókban.

– Úgysem használhatják – háborgott Sara még mindig hitetlenkedve. – Ha befut a kártyaszám a rendszerbe, rögtön tudni fogjátok, hogy hol van.

– Ezt ő is tudja – biztosította Jeffrey. – Ő maga adott fogódzókat neked és Lenának, amikor kihallgattátok. Játék az egész. Csak baszakodik velünk.

– De miért?

– Mert megteheti – felelte a zsaru lakonikusan. – A franc essen bele.

– Jeff – tette a vállára a kezét Sara. – Dave Fine élete végéig börtönben fog ülni. Lacey hazakerült. Grace halott – sorolta segítőkészen.

– Ne vigasztalj, Sara – mondta a férfi, és elszorult a torka. – Kérlek, ne.

Sara elvette a kezét a zsaru válláról, a férfi pedig előredőlt, a térdére könyökölt, és a tenyerére támasztotta a fejét.

– Még mindig szabadon van – mondta tompa hangon –, és újra meg újra meg fogja tenni ugyanezt.

– Úgyis elkapják – felelte a doktornő, noha már ő sem volt meggyőződve erről.

Jeffrey is megérezhette a bizonytalanságot Sara hangjában, mert felé fordult. Olyan fájdalom sugárzott a pillantásából, hogy a doktornőnek le kellett sütnie a szemét.

Inkább a képernyőre meredt, amelyen Dottie Weaver félreérthetetlenül a tudomásukra hozta, hogy megúszta szárazon, és továbbra is azt csinál, amit akar a Mark és Lacey Pattersonhoz hasonló gyerekekkel. Talán ebben a pillanatban is épp ezt teszi.

– Hogyan történhetett ez? – kérdezte Sara, de erre a kérdésre nem volt válasz.

Arra gondolt, hogy Lacey rengeteg mindent még meg sem tud fogalmazni abból, amin keresztülment. Nem volna szabad, hogy bárkinek is annyi fájdalom és szenvedés jusson osztályrészül, mint ennek a tizenhárom éves lánynak. Ő mégis felkelt minden reggel, hogy iskolába menjen, és minden vasárnap ott volt a templomban az apjával,

mintha még gyermek lenne, mintha nem kellett volna hirtelen felnőnie a megpróbáltatások közepette.

Jeffrey hátradőlt a kanapén, megfogta Sara kezét, és csak szorította. Egyikük sem tudta szavakba önteni az érzéseit, úgyhogy csak ültek szótlanul, amíg Cathy meg nem állt a lépcső tetején, hogy vacsorázni hívja őket.